

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\D_Morell-1_Bratrstvo_růže.PDB

PDB Name: D_Morell-1_Bratrstvo_růže

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Bratrstvo růže

David Morrell

Učte je politice a válce, aby jejich synové mohli studovat lékařství a matematiku, což dá pak jejich dětem právo věnovat se malířství, poezii, hudbě a architektuře.

JOHN ADAMS

PROLOG

ABÉLARDOVA SANKCE

ÚKRYT

Paříž, září roku 1118.

Pierre Abélard, pohledný kanovník chrámu Notre Dame, svedl jednu ze svých žákyň, krásnou Heloisu. Fulbert, Heloisin strýc, dohnán jejím outěžkem k šílené zuřivosti, dychtil po pomstě. Najal tři zabijáky a ti v časných hodinách jistého nedělního rána zaútočili na Abélarda, jenž se chystal na mši. Vykastrovali ho a zanechali napospas osudu, aby vykrvácel. Abélard přežil, ale v obavě před dalším pronásledováním

hledal ochranu. Nejprve utekl do kláštera v Saint-Denis nedaleko Paříže. V době, kdy se zotavoval, zjistil, že jisté politické kruhy, zoufale toužící se Fulbertovi zavděčit, opět proti němu osnují pikle. Utekl podruhé, tentokrát do Quincey blízko Nogentu, kde si vybudoval bezpečný dům - útulek, jenž na počest Svatého Ducha pojmenoval Paraclete, Utěšitel. Konečně našel útočiště.

BEZPEČNÉ DOMY/ZÁKLADNÍ PRAVIDLA

Paříž, září roku 1938

V neděli osmadvacátého sdělil francouzský ministr obrany Edouard Daladier v rozhlasovém projevu lidu své země:

"Dnes krátce po poledni jsem obdržel pozvání německé vlády do Mnichova na setkání s kancléřem Hitlerem, panem Mussolinim a panem Nevillem Chamberlainem. Toto pozvání jsem přijal."

Následujícího dne odpoledne, právě v době, kdy probíhala mnichovská jednání, si jistý berlínský lékárník ve službách gestapa zapsal do operačního deníku, že poslední z černých mercedesů model 1938 projel kolem kontrolního stanoviště umístěného v jeho lékárně na rohu ulice a zastavil před kamennou fasádou nenápadného domu v Bergener Strasse č. 36. Pokaždé vystoupil svalnatý řidič v civilním obleku, nenápadně si prohlédl chodce, spěchající rušnou ulicí, a otevřel dvířka svému jedinému klientovi, dobře oblečenému staršímu muži. Řidič pak pasažérovi podržel masivní dubové dveře, dohlédl, aby bezpečně vstoupil do třípatrového domu, a odjel ke skladu vzdálenému tři bloky, aby počkal na další instrukce. Poslední z návštěvníků předal svůj klobouk a plášť strážnému za ohrazeným ocelovým stolem ve výklenku vpravo ode dveří. Nebyl sice prohledán, zato jej však strážný požádal, aby mu odevzdal svůj diplomatický kufřík. Koneckonců, nebude ho potřebovat. Dělat si poznámky není dovoleno. Strážný prověřil návštěvníkovy dokumenty a zmáčkl tlačítko pod stolem, vedle něhož měl zavěšenou pistoli. Z přilehlé kanceláře se okamžitě vynořil další agent gestapa, aby muže odvedl do místnosti na druhém konci chodby. Návštěvník vstoupil. Agent zůstal a zavřel za ním dveře.

Návštěvník se jmenoval John, Tex Auton. Byl to pětapadesátiletý muž, vysoký, drsných, ale přitažlivých rysů, s knírkem barvy pepř a sůl. Věděl, o čem se bude jednat, a beze slova usedl do jediného volného koženého křesla. Čtveřici mužů, kteří přijeli před ním, jen pokynul. Nepotřeboval, aby mu je někdo představil. Všechny je totiž znal. Byli to Wilhelm Smeltzer, Auton Girard, Percival Landish a Vladimír Lazensokov, šéfové špiónážních služeb Německa, Francie, Anglie a Sovětského svazu. Sám Auton zastupoval ministerstvo zahraničí Spojených států.

Místnost postrádala, až na pět křesel a popelníků vedle nich, jakékoli zařízení. Žádný nábytek, žádné obrazy, žádná knihovna, žádné závěsy ani koberce, nebo dokonce lustr. Pracovnu takto zařídil sám Smeltzer, jejich hostitel, snad aby návštěvníkům dal pocit jistoty, že v místnosti nejsou ukryty žádné mikrofony.

"Pánové," zahájil Smeltzer, "přilehlé pokoje jsou rovněž úplně prázdné."

"Mnichov," ozval se Landish.

Smeltzer se usmál: "Na Angličana jdete až příliš rychle přímo k věci."

"Proč se smějete?" zeptal se Smeltzera Girard.

"Všichni přece víme, že v tomto okamžiku Hitler požaduje, aby moje země spolu s Británií ustoupila od bezpečnostních záruk, které dala Československu, Polsku a Rakousku."

Kvůli Američanovi se hovor odehrával v angličtině.

Smeltzer se vyhnul odpovědi a zapálil si cigaretu.

"Má Hitler v úmyslu obsadit Československo?" zeptal se Lazensokov.

Smeltzer pokrčil rameny a vyfoukl kouř.

"Pozval jsem vás, abychom se mohli jako příslušníci určité profese připravit na všechny eventuality."

Tex Auton se zamračil.

Smeltzer pokračoval: "Z hlediska ideologie samozřejmě stojíme na různých pozicích, ale přesto máme něco společného. Bává nás složitost našeho povolání."

Ostatní přikývli.

"Máte na mysli komplikaci?" zeptal se Rus.

"Proč si tu kruci všichni nepřiznáme barvu?" zavrčel Tex Auton.

Ostatní se usmáli.

"Kdybychom mluvili na rovinu, přišli bychom o polovinu zábavy," řekl Girard Autonomi a otočil se s očekáváním k Smeltzerovi.

"Bez ohledu na výsledky nastávající války," prohlásil Smeltzer, "si musíme vzájemně zaručit, že naši pracovníci budou mít možnost nalézt bezpečné útočiště a ochranu."

"To je nemožné," namítl Rus.

"Jaký druh ochrany by to měl být?" zeptal se Francouz.

"Myslíte peníze?" dodal Texasan.

"Ty jsou nejisté. Musí to být zlato nebo diamanty," prohlásil Angličan.

Němec přikývl.

"A dovedeno do důsledků, musí být uloženy na bezpečných místech. Mám na mysli prověřené banky, třeba v Ženevě, Lisabonu nebo v Mexico City."

"Zlato," Rus se ušklíbl. "A co hodláte s touto kapitalistickou komoditou dělat?"

"Zřídít systém bezpečných domů," odpověděl Smeltzer.

"Ale to není žádná novinka. Už je přece máme," řekl Tex Auton.

Ostatní ho ignorovali.

"A předpokládám, že i domy odpočinku," obrátit se na Smeltzera Girard.

"Samozřejmě," souhlasil Němec. "Dovolte, abych vše vysvětlil tady našemu americkému příteli. Každá naše organizace má své bezpečné domy, to je pravda. Jedná se o chráněné lokality, kam se naši operativci mohou uchýlit, když potřebují ochranu, případně předat citlivé informace nebo řekněme vyslechnout důležitého informátora. Ale i když se všichni snažíme udržet tato místa v tajnosti, ostatní agentury nakonec tajemství stejně odhalí. Takže tato místa už vlastně bezpečná nejsou. Ačkoli je hlídají ozbrojené stráže, dostatečně silná a vyzbrojená skupina útočníků by si s nimi dokázala poradit, dobít je a zabít každého, kdo by zde hledal ochranu."

Tex Auton pokrčil rameny.

"To riziko je ovšem nevyhnutelné."

"Třeba ne," pokračoval Němec. "Moje myšlenka vychází z rozšíření původní koncepce a zdokonaluje ji. Každý operativec našich agentur by měl mít, za určitých mimořádných podmínek, možnost nalézt azyl v pečlivě vybraných městech po celém světě. Navrhují Buenos Aires, Postupim, Lisabon a Oslo. Všichni máme v těchto městech své zájmy."

"Co Alexandrie?" nadhodil Angličan. "To je přijatelné."

"A Montreal," doplnil Francouz. "Pokud válka nedopadne podle mých představ, budu se tam možná nucen uchýlit."

"Tak moment," ohradil se Tex Auton. "To čekáte, že vám uvěřím, že v případě válečného konfliktu některý z vašich hochů v těchto místech nezabije jednoho z mých chlapců?"

"Pokud příslušník konkurenční agentury setrvá uvnitř, tak ne," ujistil jej Smeltzer. "Všichni přece víme, jakým tlakům a nebezpečím jsme ve své profesi vystaveni. Uznávám, že i Němec si občas potřebuje vydechnout."

"Uklidnit se a vylízt z ran," dodal Francouz.

"Dlužíme to sami sobě," rozváděl myšlenku Angličan. "A pokud některý z našich operativců bude chtít svou agenturu opustit, bude mít možnost přejít z bezpečného domu do domu odpočinku a požívat stejné imunity až do konce života. Přirozeně s patřičným dílem zlata nebo diamantů jako důchodovým zabezpečením."

"Bude to odměna za věrné služby," doplnil jej Němec, "a současně určité lákadlo při náboru nových pracovníků."

"Pokud se věci vyvinou, jak se obávám," podotkl Francouz, "budeme možná něco na povzbuzení

potřebovat všichni."

"A pokud se vyvinou podle mého očekávání," řekl Němec, "budu mít po ruce všechna lákadla, jaká si jen mohu přát. Nicméně jsem velmi prozíravý člověk. Shodneme se tedy?"

"Jaké dostaneme záruky, že se naši lidé v bezpečných domech opravdu nebudou muset bát o život?" zeptal se Angličan.

"Slovo kolegů - profesionálů."

"A postih?"

"Absolutní."

"Pak souhlasím," řekl Angličan.

Američan i Rus mlčeli.

"Mají snad zástupci mladších národů výhrady?" naléhal Němec.

"V zásadě souhlasím a pokusím se sehnat příslušné fondy," prohlásil Rus, "ale nemohu přislíbit Stalinovu spolupráci. V žádném případě nepřistoupí na ochranu nepřátelských agentů na sovětské půdě."

"Slibujete však, že nezakročíte proti nepřátelskému operativci, pokud bude pobývat v určeném bezpečném domě?"

Rus váhavě přikývl.

"A pan Auton?"

"Tak dobře, jdu do toho také. Přihodím nějaké peníze, ale nepřipustím, aby podobné místo bylo zřízeno na území Spojených států."

"Souhlasíte tedy - za těchto podmínek?"

Ostatní přikývli.

"Pro projekt budeme potřebovat kódové označení," připomněl Landish.

"Navrhuji hospice," řekl Smeltzer.

"V žádném případě," odpověděl Angličan. "Tak se jmenuje polovina našich nemocnic."

"Pak bych měl následující návrh," vmísil se Francouz. "Všichni máme určité vzdělání. Jistě si vzpomenete na dávný příběh mého krajana Pierra Abélarda."

"Koho?" vyhrkl Tex Auton.

Girard mu to vysvětlil.

"Takže on nakonec odešel do kláštera, kde našel ochranu?" ujistil se Auton.

"Útočiště."

"Říkejme tomu sankce," uzavřel Smeltzer. "Abélardova sankce."

O dva dny později, ve středu 1. října, přiletěl francouzský ministr obrany Daladier do Paříže. Vracel se z Mnichova, kde jednal s Hitlerem.

Letadlo přistálo na letišti Le Bourget. Když vystoupil na pojízdné schůdky, přivítaly jej skandující zástupy: "Ať žije Francie! Ať žije Anglie! Ať žije mír!"

Vlajky, kytice. Nadšení lidé prolomili policejní zátarasy. Reportéři vyběhli po hliníkových schůdkách, aby jak náleží přivítali vracejícího se ministra obrany.

Daladier stál jako opařený.

Obrátil se k Foucaultovi, reportérskému esu agentury Reuter, a zašeptal mu do ucha: "Ať žije mír? Copak nechápou, o co Hitlerovi jde? Pitomci pitomí."

Paříž, neděle 3. září 1939, 17 : 00

Hlasatel vstoupil do přímého přenosu z divadla Michelin a oznámil do éteru: "Mezi Francií a Německem nastal válečný stav."

Rádio se odmlčelo.

V Buenos Aires, Postupimi, Lisabonu, Oslu, Alexandrii a Montrealu byly ustaveny bezpečné domy sloužící pracovníkům největších světových zpravodajských služeb. Jejich síť se v roce 1941 rozroste o Japonsko a v roce 1953 o kontinentální Čínu.

Vznikla útočiště.

KNIHA PRVNÍ

ÚTOČIŠTĚ

MUŽ USTÁLENÝCH ZVYKŮ

1

Vail, stát Colorado.

Stále hustěji padající sníh Saula téměř oslepoval. Projížděl hlubší a hlubší vrstvou prašanu a plynulými oblouky klouzal dolů svahem. Všechno zbělelo. Obloha, vzduch i zem. Viditelnost se zhoršovala, až neviděl víc než bílý vír před obličejem. Pohltit jej chaos.

Mohl narazit do neviditelného stromu nebo se zřítit ze zrádného útesu. Nezáleželo mu na tom. Zmocnilo se ho vzrušení. Vítr mu narážel do tváří plnou silou a Saul se jen usmíval. Zabočil doleva, pak doprava. Cítil, že se svah zmírňuje, a pustil se přímo po spádnici.

Následující sjezd bude příkřejší. Řítil se bílou prázdnotou a ještě se odrážel holemi, aby získal vyšší rychlost. Žaludek mu hořel. Tohle miloval. Prázdnotu. Nic před sebou, nic za sebou. Minulost a budoucnost neměly žádný smysl. Pouze přítomnost - a bylo to nádherné.

Náhle se před ním jako přízrak objevila temná postava. Hodil sebou do strany a opřel se do hran lyží, aby zastavil. Pulz mu bušil v hlavě. Postava se mihla zleva doprava před ním a zmizela ve vánici.

Saul zíral skly lyžařských brýlí a zaslechl bolestný výkřik, zřetelný i v burácení větru. Otráveně plužil ze svahu směrem, odkud se zvuk ozval.

Ve sněhové bouři před sebou spatřil zvětšující se stíny. Řada stromů.

Zasténání. U kmene stromu našel schouleného lyžaře. Ve sněhu byly vidět krvavé stopy. Pod šátkem, který mu zakrýval ústa, se Saul kousl do rtů. Sklonil se a zkoumal krvavou stružku vytékající z lyžařova čela a groteskní úhel, v němž měl ohnutou jednu nohu.

Muž. Hustý vous, široký hrudník.

Saul nemohl jít přivolat pomoc - v bouři by tohle místo sotva znovu našel. A co bylo ještě horší, i kdyby se mu nakrásně povedlo přivést pomoc, ten muž by mezitím asi umrzl.

Měl jedinou šanci. O zranění hlavy se nestaral, ani o zlomenou nohu. Nebylo to k ničemu a ani neměl čas. Sundal lyže sobě i zraněnému muži a z nejbližší borovice ulomil větev hustě porostlou jehličím.

Položil větev do sněhu vedle zraněného. Překulil jej na ni a dával pozor, aby zdravá noha ležela pod tou zlomenou. Uchopil konec větve, napřímil se a napnul síly. Sníh bodal ještě ostřeji a jeho lyžařskými rukavicemi už pronikala zima. Stále táhl a pomalu sestupoval s nákladem dolů. Zraněný zasténal, když jej Saul přetáhl přes ledový hrbol a sníh jej zakryl jako rubáš. Muž se svíjel bolestí a téměř sklouzl z větve. Saul ho znovu uložil, když tu náhle s úlekem pocítil, že jej někdo popadl za rameno.

Bleskurychle se otočil a zíral na obří postavu ve žluté větrovce s nápisem HORSKÁ SLUŽBA.

"Po svahu, asi sto metrů. Je tam bouda," zahučel ten muž a sehnul se, aby Saulovi pomohl.

Dopravili zraněného lyžaře dolů. Sněhová bouře zuřila tak prudce, že Saul narazil do zdi horské chaty, aniž mohl včas zabrzdít. Nahmatal vlnitý plech. Dveře nebyly zamčeny, takže stačilo jen vzít za kliku a vklopýtat dovnitř. Jekot větru se zmínil. Cítil podivný klid.

Obrátil se, vyšel zpět do vánice a pomohl muži z horské služby zatahnout krvácejícího lyžaře dovnitř.

"Jste v pořádku?" zeptal se člen horské služby Saula.

Ten přikývl.

"Zůstaňte s ním, než přivedu pomoc," pokračoval muž, "za čtvrt hodiny jsem zpátky i se sněhovým skútrem."

Saul znovu přikývl.

"Zvládl jste to perfektně," pochválil ho záchranář, "málokdo by to dokázal. Jen vydržte, za chvíli se zahřejete."

Muž vyšel do bílého pekla a zavřel za sebou dveře. Saul se vyčerpaně opřel o zeď a svezl se k podlaze. Hleděl na sténajícího lyžaře, jehož oční víčka se zmateně chvěla. Saul zhluboka dýchal.

"S tou nohou nehýbejte."

Zraněný sebou trhl a přikývl: "Díky."

Saul pokrčil rameny.

Muž bolestí přimhouřil oči a řekl: "Zatracený průšvih."

"To se stává."

"Ne, mělo to být jednoduché."

Saul nerozuměl, ten muž asi v šoku blábolí nesmysly.

"S bouří jsem nepočítal." Muž se zamračil. Na spáncích mu pulzovala krev. "Jsem pitomec."

Saul naslouchal zvukům bouře venku a brzy zaslechl vzdálený rachot sněžných skútrů.

"Už jsou tady."

"Lyžoval jste někdy v Argentině?"

Saulovi se sevřelo hrdlo.

Mluví z cesty?

Těžko.

"Jen jednou, rozbil jsem si tam nos."

"Aspirin..."

"...pomáhá při bolení hlavy," odpověděl Saul, a dokončil tak smluvené heslo.

"Dnes večer v deset." Zraněný zasténal. "Zatracená bouře, koho by napadlo, že se to tak posere."

Zvuk motorů zesílil a sněžné skútry zastavily před chatou. Dveře se trhnutím otevřely. Dovnitř vstoupili tři muži z horské služby.

"Jak na tom jste?" zeptal se jeden z nich Saula.

"Já jsem v pořádku, ale tenhle chlapík mluví z cesty."

2

Je nutno udržovat zaběhaný rytmus. Saul se každý den přidržoval stejného rozvrhu. V daný čas se objevoval na předem určených místech. V půl deváté: snídaně v jídelně hotelu. Půlhodinová procházka stále stejnými místy. Dvacet minut strávil v knihkupectví prohlížením knih. Jedenáct hodin: sjezdovky stále po stejných svazích.

Ze dvou důvodů. Za prvé - kdyby se s ním někdo potřeboval spojit, věděl by, kde se bude v daném čase nacházet, a mohl by se s ním setkat. Jenže právě teď se ukázalo, jak náhodná příhoda může celou proceduru ohrozit. A za druhé - kdyby Saula někdo sledoval, jeho rozvrh se dal natolik předvídat, že by to jeho stín nakonec otupilo a dopustil by se nějaké chyby.

Dnes se musel víc než kdy jindy snažit, aby nevzbudil podezření. Pomohl snést zraněného k sanitce. V horské chatě pak chvíli poklábosil se členy horské služby v jejich kanceláři a čekal na vhodný okamžik, aby se mohl vytratit. Zašel do svého pokoje a převlékl se z lyžařské kombinézy do džínů a svetru. Sešel do svého obvyklého baru přesně v té době, kdy se tam objevoval každý den, aby poseděl v zakouřeném společenském centru. Sledoval kreslené filmy na obrovské televizní obrazovce a upíjel kolu.

V sedm hodin zašel na večeři - jako obvykle do hotelové jídelny. V osm odešel do kina na film s Burtem Reynoldsem, jehož děj sestával ze samých automobilových honiček. Viděl ho už předtím a tudíž věděl, že skončí ve tři čtvrtě na deset. Tohle kino si zvolil jen proto, že mělo na toaletě telefonní automat.

Zkontroloval, zda jsou všechny kabinky prázdné. Zastrčil do automatu minci a přesně v deset, jak mu přikázal muž na svahu, vytočil číslo, které znal z paměti.

Na druhém konci linky ohlásil drsný mužský hlas výsledky basketbalové ligy. Saul se nestaral o jména týmů, zajímaly ho pouze cifry. Bylo jich celkem deset a představovaly meziměstské telefonní číslo. Saul si je vryl do paměti.

Opustil toaletu a nenápadně zkontroloval chodbu, zdali jej někdo nesleduje.

Nikoho nespátřil, ale to nic neznamenalo. Zkušený sledovač by se nenechal tak lehce nachytat. Vyšel z kina a potěšilo ho, že bouře stále trvá. Skryt temnotou a vánicí vklouzl do postranní uličky, pak do další, kde počkal, aby se ujistil, že nemá nikoho v patách. Kdyby se jej někdo pokusil sledovat za těchto podmínek, v úzké uličce a při viditelnosti téměř nulové, musel by se držet těsně za ním, aby ho neztratil.

Ale nikoho neviděl.

Přešel ulici a vybral si telefonní automat v neznámém baru o dva domovní bloky dál. V hluku hracích automatů, jimiž byl bar přeplněn, vytočil číslo, které si zapamatoval.

Ohlásil se příjemný ženský hlas.

"Záznamová služba tři A."

"Romulus," řekl.

"Máte schůzku. V úterý v devět hodin ráno. Denver, Cody Road 48."

Odložil sluchátko do vidlice. Opustil bar a jen obtížně čelil bouři, aby se vrátil do hotelu přesně ve chvíli, která odpovídala obvyklé třicetiminutové procházce po skončení filmu.

"Nemám zde nějaký vzkaz? Jmenuji se Grisman, pokoj číslo 211," zeptal se recepčního.

"Bohužel ne, pane."

"Tak dobrá."

Výtahům se zásadně vyhýbal a do druhého patra vyšel po schodech. Pramen vlasů, který zanechal u prahu dveří, zůstal přesně ve stejném místě, a tak s jistotou věděl, že do pokoje za jeho nepřítomnosti nikdo nevstoupil.

Další rutinní den.

Se dvěma výjimkami.

3

Je třeba dodržovat předepsaný postup. Ráno si Saul koupil jízdenku až na poslední chvíli. Do autobusu nastoupil teprve v okamžiku, kdy řidič nastartoval. Sedl si dozadu a sledoval, zda někdo nenastoupí ještě po něm.

Nenastoupil nikdo.

Když autobus vyjel od nástupiště, uvolnil se a s uspokojením pokývl hlavou. Díval se z okna na ubíhající horské chaty, jimiž je Vail obklopen, a sledoval vzdálené tečky lyžařů na zasněžených svazích.

Autobusy měl rád. Mohl se zadním oknem dívat, zda jej někdo nesleduje. Jízdenku si mohl koupit, aniž by transakce byla zachycena v počítači. Hlavně proto nepoužíval letadla nebo služeb autopůjčoven; nechtěl za sebou zanechat žádný záznam, a navíc autobus mívá na lince několik zastávek. Mohl na kterékoliv z nich vystoupit, aniž by vzbudil pozornost.

I když si koupil lístek do Salt Lake City, neměl v úmyslu dojet až tam. Vystoupil v Placer Springs, hodinu cesty na západ od Vailu. Počkal, aby se ujistil, zda nevystupuje ještě někdo další, a pak si koupil jízdenku do Denveru. Nastoupil do nejbližšího autobusu směrem na východ a s ulehčením se svezl na zadní sedadlo. Při pečlivé analýze dospěl k závěru, že neudělal žádnou chybu. Jeho případný stín teď musí být značně nejistý a nervózně žhaví telefonní linky, ale to už se Saula v nejmenším nedotýkalo.

Získal svobodu.

Byl připraven vykonat svou práci.

4

Úterý, devět hodin dopoledne. Silný vítr bičující ulice Denveru vhněl Saulovi slzy do očí. Těžké šedé mraky valící se nad horami zakrývaly slunce, takže venku bylo šero jako za soumraku. I přes prošívání kabát mu byla zima. Stál na rohu předměstské ulice a přimhouřenýma očima si prohlížel budovu uprostřed bloku.

Dlouhá, nízká a šedivá. Podle čísla domu na rohu ulice, u kterého právě stál, si spočítal, že právě tato

budova odpovídá udané adrese - Codyt Road 49. Vydal se směrem k ní. Nohy mu čvachtaly blátem a sněhem. Přijel sem místní dopravou a často přisedal, ale pro jistotu se stále ohlížel. Viděl několik automobilů, ale žádný mu nebyl povědomý.

Došel až k budově a překvapeně se zastavil. Nad dveřmi zářila Davidova hvězda. Synagoga? Sám byl Žid, a tak přemýšlel, zda se náhodou nepřeslechl, když mu dívka dávala instrukce. Jistě, byl zvyklý na schůzky na nejneobvyklejších místech, ale synagoga? Zatrnulo mu v zádech.

S nepříjemným pocitem vstoupil dovnitř. Ocítl se v tmavé chodbě. Prach jej dráždil v nose. Když zavíral dveře, jejich skřípot se nepříjemně rozléhal.

Obklopilo ho ticho. Z krabice na stole vytáhl jarmulku, malou černou čepičku, a nasadil si ji na hlavu. Se sevřenými rty otevřel další dveře.

Byl v chrámu. Vzduch mu připadal hustý a těžký. Zdálo se mu, že na něj přímo doléhá.

Pokročil kupředu.

Na přední lavici seděl stařec a zíral na bílou plachtu zakrývající archu. Temeno hlavy měl holé tím, jak desítky let dodržoval předpisy víry. Starý muž sklopil oči k modlitební knížce.

Saul zadržel dech. Až na starce v přední lavici byl chrám prázdný. Něco nebylo v pořádku.

Stařec se k němu otočil.

Saul znehybněl.

"Šalom," pozdravil jej starý muž.

Nemožné.

Ten muž byl...

5

Eliot.

Vstal z lavice. Jako vždy měl na sobě černý oblek a vestu.

Elegantní plášť a měkký klobouk ležely na sedadle vedle něj. Bylo mu sedmašedesát let, byl vysoký a vyzáblý, s šedou pletí a temnými očima, shrbenými rameny a tváří ztrápenou smutkem.

"Šalom," odpověděl Saul s vřelým úsměvem.

Se staženým hrdlem přistoupil blíže...

Objali se. Saul ucítl na tváři polibek vrásčitých úst a i on starce políbil. Vzájemně se měřili pohledy.

"Vypadáte dobře," řekl Saul.

"Je to lež, ale přijatelná. Zato ty vypadáš vskutku dobře."

"Cvičím."

"A tvá zranění?"

"Žádný problém."

"Do žaludku." Eliot zavrtěl hlavou. "Když jsem slyšel, co se ti stalo, chtěl jsem tě navštívit."

"Ale nemohl jste. Chápu."

"Poskytli ti alespoň náležitou péči?"

"To víte, že ano. Poslal jste ty nejlepší."

"Nejlepší si zaslouží nejlepší péči."

Saul zrozpačitěl. Před rokem byl opravdu ten nejlepší. Ale teď?

"Kdepak," nesouhlasil. "Nezasloužím si to."

"Jsi naživu."

"Jen se štěstím."

"Ale ne, muž menších schopností by se z toho nedostal."

"Především jsem vůbec neměl potřebu z něčeho se dostávat," namítl Saul. "Já sám jsem operaci naplánoval. Myslel jsem, že jsem vzal v úvahu všechny okolnosti. Mýlil jsem se. Uklízečka, proboha svatého. Měla být na jiném poschodí. Ještě nikdy se nestalo, že by ten pokoj uklízela tak brzo."

Eliot rozpráhl ruce.

"Přesně to říkám i já. Nepředvídatelné, náhodné riziko. Všechno pod kontrolou mít nemůžeš."

"Sám víte, že tomu tak není," odpověděl Saul. "Říkával jste, že slovo náhoda vymysleli neschopní lidé

jako omluvu pro své chyby. Říkal jste nám, abychom usilovali o dokonalost."

"Ano, ale..." Eliot se zamračil. "Dokonalosti vlastně nikdy nemůžeme dosáhnout."

"Mně se to téměř podařilo. Před rokem. Nechápu, co se to se mnou stalo."

Ale měl své podezření. Měřil přes metr osmdesát, devadesát kilo svalů a kostí. Ale bylo mu už také sedmatřicet. Stárnu, pomyslel si.

"Měl bych s tím přestat. Nejde jen o ten poslední úkol. I dva předchozí skončily fiaskem."

"I v těch případech šlo o nepravděpodobnou náhodu," řekl Eliot. "Četl jsem hlášení. V žádném případě to nebyla tvoje vina."

"Jste ke mně příliš shovívavý."

"Kvůli našemu vzájemnému vztahu?" Eliot zavrtěl hlavou. "Tak tomu není. Nikdy jsem nedopustil, aby mě nějak ovlivňoval. Někdy však může i neúspěch být k něčemu dobrý. Přiměje nás snažit se mnohem usilovněji."

Z vnitřní kapsy saka vytáhl dva proužky papíru.

Na prvním z nich si Saul přečetl telefonní číslo napsané pravidelným rukopisem. Zapamatoval si je a přikývl.

Eliot mu ukázal druhý proužek. Instrukce. Šest jmen, datum a adresa. Saul opět přikývl.

Eliot oba kousky papíru opět zastrčil do kapsy. Vzal si klobouk a svrchník, vyšel z chrámové lodi a přešel chodbou směrem k pánským toaletám. O třicet vteřin později zaslechl Saul spláchnutí. Řekl si, že Eliot jistě papírky spálil a popel spláchl. Pokud bylo v chrámu instalováno odposlouchávací zařízení, jejich rozhovor nenapovídal vůbec nic o obsahu obou vzkazů.

Eliot se vrátil a oblékl si kabát.

"Odejdu zadními dveřmi."

"Ne, počkejte. To už chcete jít? Doufal jsem, že si spolu promluvíme."

"Promluvíme, až skončíš svůj úkol."

"Jak se daří vašim květinám?"

"To nejsou květiny, to jsou růže," pohrozil mu Eliot prstem v hrané přísnosti. "Po všech těch letech ti pořád ještě dělá dobře popichovat mě tím, že jim říkáš květiny?"

Saul se široce usmál.

"Mimochodem," řekl Eliot, "podařilo se mi vyšlechtit zajímavou odrůdu. Modrou. Takovou barvu dosud žádná růže neměla. Až mě přijdeš navštívit, ukážu ti ji."

"Už se na to těším."

Vře se objali.

"Pokud tě to zajímá," řekl Eliot, "práce, která tě čeká, má za cíl tohle všechno zachránit." Gestem objal celý chrám. "A ještě něco."

Sáhl do kapsy kabátu a vytáhl čokoládovou tyčinku. Saulovi se sevřelo srdce, když si ji bral. Baby Ruth.

"Vždycky si vzpomenete."

"Vždycky."

Eliot měl v očích smutný pohled.

Saul bolestně polkl a díval se, jak Eliot odchází k zadnímu východu. Pak už mu jen ozvěna přinesla skřípavý zvuk zavíraných dveří. Podle předepsaného postupu on sám počká deset minut a odejde hlavním vchodem. Záhadná Eliotova poznámka o účelu jeho poslání jej znepokojila, ale věděl, že ve hře je něco velmi důležitého, když mu Eliot přinesl instrukce osobně.

Zaťal ruce v pěst. Byl pevně rozhodnut. Tentokrát nezklame. Nemůže si dovolit zklamat jediného otce, kterého on, sirotek, kdy poznal.

Muž s knírem hlasitě žvýkal plněnou kukuřičnou placku. Saul mu vysvětlil svůj úkol. Samozřejmě nepoužívali žádná jména. Saul jej nikdy předtím neviděl a už ho také neuvidí. Muž měl na sobě teplákovou soupravu a v bradě hluboký dolík. Utřel si knír ubrouskem.

Baltimore, o tři dny později, dvě hodiny odpoledne. Mexická restaurace byla téměř prázdná. Přesto si vybrali stůl v nejvzdálenějším rohu.

Muž si zapálil cigaretu a pozorně si Saula prohlížel.

"Budeme potřebovat početnou zálohu."

"Možná ne," opáčil Saul. "Znáte předpisy."

Saul přikývl. Předpisové metody. Tým čtrnácti mužů, většina z nich zabývající se stálým pozorováním. Ostatní shánějí vybavení, předávají zprávy, poskytují alibi. Každý z nich ví co nejméně o ostatních a všichni se vypaří hodinu předtím, než do hry vstoupí specialista. Efektivní, bezpečné.

"V pořádku," odpověděl Saulovi muž s knírem. "Ale máme před sebou šest úkolů. Krát čtrnáct mužů v záloze to znamená osmdesát čtyři. Zrovna tak bychom mohli uspořádat stranickou konferenci, dát si inzerát do novin a prodávat lístky."

"Možná ne," opáčil Saul.

"Tak mě trochu pobavte."

"Klíčové slovo je společně - ve stejnou dobu, na stejném místě."

"A kdo ví, kdy to bude. Mohli bychom čekat i celý rok."

"Ode dneška za tři týdny."

Muž sklopil oči k doutnající cigaretě. Saul mu řekl, kde to bude. Muž típl.

"Pokračujte," vyzval Saula.

"Sledování můžeme omezit na minimum. Stačí nám, když budeme s jistotou vědět, že se všech šest na schůzku dostaví."

"Možná, ale pořád ještě budeme potřebovat komunikaci a někoho dalšího, kdo nám obstará vybavení."

"To jste vy."

"Proti tomu nemám námitky, ale dostat zboží do budovy nebude jednoduché."

"To není vaše starost."

"To mi vyhovuje, protože jinak je to na levačku. Nelíbí se mi to, ale když to chcete takhle, stačí nám na tu práci dvacet mužů."

"Nemýlíte se," řekl Saul. "Přesně tak to chci."

"Co je to s vámi?"

"Nic. Řekněme, že jsem v poslední době musel pracovat s lidmi, kteří mě potopili. Nějak ztrácím víru v lidské pokolení."

"To je směšné."

"Co se týká tohoto úkolu, chci se jak možná nejvíc spoléhat jen sám na sebe."

"A na mě, samozřejmě. Budete se muset spolehnout i na mě."

Saul mu pohlédl do očí.

Číšnice přinesla účet.

"Platím já," řekl Saul.

7

Rozlehlé sídlo se rozkládalo na protější straně údolí. Tříposchodový dům, bazén, tenisový kurt, stáje, svěže zelené pastviny, jezdecká stezka vedoucí lesem upraveným jako park, kachny na jezírku. Saul ležel ve vysoké trávě na zalesněné stráni, téměř kilometr daleko. Teplé jarní slunce jej hřálo do zad a svítilo pod takovým úhlem, že se jeho paprsky nemohly odrazit od čoček dalekohledu a varovat tak strážné procházející se před domem, že je někdo sleduje. Prohlížel si právě oblak prachu na šterkové cestě. K domu přijížděla přepychová limuzína. Čtyři další již stály zaparkovány před šestimístnou garáží vlevo. Automobil zabrzdil těsně před vchodem. Ze sedadla spolujezdce vyklouzl tělesný strážce a podržel otevřená zadní dvířka, aby návštěvník mohl vystoupit.

"Už by tam měl být," ozval se hlas z přenosné vysílačky ležící vedle Saula.

Byl to skřípavý hlas muže, s nímž Saul mluvil v Baltimore. Vysílačka byla naladěna na málo používanou frekvenci. Vždycky však existovala možnost, že by rozhovor mohl někdo náhodou vyslechnout, a tak vysílačka pracovala i s kodovacím zařízením. Pouze někdo s identickým dekodérem naladěným na tutéž

neobvyklou frekvenci mohl jejich rozhovor odposlouchávat.

"Tak to by byl poslední," pokračoval hlas. "Identifikoval jsem ho na vlastní oči. Když počítáme toho chlápka, který v domě bydlí, tak je všech šest cílů na místě."

Saul stiskl tlačítko vysílání.

"Teď už si to převezmu sám. Jed'te domů."

Opět zamířil dalekohled na dům. Návštěvník mezitím zmizel vevnitř a limuzína se připojila k ostatním automobilům před garáží.

Pohlédl na hodinky. Všechno podle plánu. I když byl teď dům velmi pečlivě strážěn, před týdnem byla jeho ochrana minimální - pouze jeden muž u brány, druhý se procházel po pozemku a třetí měl na starosti vnitřek domu. Saul na místě hlídkoval tři noci za sebou, vybaven dalekohledem pro noční vidění.

Pozoroval strážné na obchůzce. Zjistil, kdy se střídají a kdy je jejich pozornost nejvíce otupena. Jako nejvhodnější dobu vstupu do objektu si zvolil čtyři hodiny ráno. Ve tmě se proplížil lesem k zadní straně domu. Přesně ve čtyři hodiny dva členové jeho týmu provedli manévr k odvrácení pozornosti. S motory starých otlučených aut, vytočenými na maximum, se s řevem přehnali kolem hlavní brány jako dva pubertáči při bláznivé honičce. Podívaná strážné natolik zaujala, že Saul mohl bez potíží vypáčit zámek zadních dvířek a vstoupit do sklepa. O poplašný systém se nestaral, protože si všiml, že strážný, který měl na starosti vnitřní prostory domu, nikdy při vstupu žádné poplašné zařízení nevypínal. Jakmile se ocitl ve sklepe, rozsvítil zacloněnou baterku a ukryl plastickou trhavinu v kouřovodu kotle ústředního topení. Předtím k trhavině připevnil rádiem aktivovaný detonátor. Sbalil náradí, zamkl za sebou dveře a zmizel v lese. V dálce ještě dozníval rachot závodících strojů.

O dva dny později bezpečnostní agentura celý pozemek dokonale uzavřela. Při prohlídce domu mohli samozřejmě trhavinu najít, ale ze své pozorovatelný nezaregistroval žádný rozruch. Zdálo se, že strážní se soustředí hlavně na ochranu okolí domu.

Brzo se ostatně dozví, zda třaskavina na místě opravdu zůstala. Znovu pohlédl na hodinky. Viděl, že již uběhlo dvacet minut. Dost času na to, aby se muž s důlkem v bradě vypařil. Vysílačku a dalekohled uložil do malého batohu. Upřel oči na stéblo trávy, zaostřil pohled a soustředil se, až stéblo pohltilo celou jeho mysl. Prost jakéhokoliv citu, ledově klidný, zvedl miniaturní vysílač rádiového signálu a stiskl knoflík. Dům vyletěl do vzduchu. Od sklepa až po střechu se doslova rozpadl. Zdi se zřítily a vzduchem létaly do všech stran kusy cihel. Střecha se nadzvedla, zakymácela a zřítila se, zahalená prachem a pohlcená plameny. Zasáhla jej tlaková vlna. Nevzrušeně zastrčil rádiový vysílač k ostatním věcem do ruksaku. Nevšímaje si rachotu ani padajících trosek, seběhl se straně k automobilu stojícímu na zaplevidené polní cestě.

Osm let starý vůz. Člen týmu zodpovědný za dopravu jej koupil lacino - platil hotově a použil krycí jméno - od muže, který auto inzeroval v rubrice PRODÁM v jedné baltimorských novinách. Auto nebylo možno vystopovat.

Dodržoval nejvyšší povolenou rychlost. Byl úplně klidný a nepřipouštěl si žádné sebeuspokojení.

Přestože vykonal přesně to, oč jej jeho otec požádal.

8

ŠEST LIDÍ ZAHYNULO PŘI VÝBUCHU

COSTIGAN, VIRGINIA (AP) - Ve čtvrtek v noci došlo zatím z neznámých příčin k výbuchu v sídle Andrewa Sagea, kontroverzního šéfa olejářské firmy a prezidentova poradce pro otázky energetiky. Mohutná exploze zničila celý dům a usmrtila Sagea a pět dalších hostů, kteří zatím nebyli identifikováni. Podle důvěrných pramenů se jednalo o vysoce postavené osobnosti, reprezentanty některých velkých amerických společností a členy nadace Paradigma, kterou Sage nedávno založil.

"Příbuzní obětí jsou příliš rozrušeni, než aby mohli o záležitosti hovořit," vyhlásil důstojník FBI na tiskové konferenci. "Pokud můžeme soudit, svolal pan Sage své přátele průmyslníky na schůzku na nejvyšší úrovni. Cílem bylo pokusit se vyřešit národní ekonomickou krizi. Prezident je přirozeně hluboce otřesen. Zesnulý byl nejen jeho blízkým poradcem, ale i důvěrným přítelem."

Rodinní příslušníci nebyli v době výbuchu ve venkovském sídle přítomni. Několik členů bezpečnostní

služby bylo zraněno létajícími troskami. Vyšetřovatelé pokračují v prohlídce místa neštěstí a snaží se zjistit příčinu výbuchu.

9

Saul si přečetl popis katastrofy otištěný na první straně ještě jednou a zase noviny složil. Opřel se v křesle. Kolem jeho stolu přešla servírka roznášející nápoje. Nádra a stehna jí přetékala z těsně přiléhavých šatů. Odvrátil zrak a přešel pohledem od klavíristy přes hlučnou halu herny až ke karetním stolům v zadní části místnosti. Lhostejně se zahleděl na hlavního krupiéra, dohlížejícího na zástupy hazardních hráčů.

Cítil neklid. Zamračeně přemýšlel a snažil se nalézt jeho příčinu. Práce šla jako po másle. Jeho únik se obešel bez jakýchkoliv problémů. Automobil zanechal u washingtonského nákupního střediska. Odtud odjel autobusem do Atlantic City. Byl si jist, že jej nikdo nesledoval.

Proč si tedy dělá starosti? Hrací automaty rachotily a Saul se stále mračil.

Eliot trval na použití třaskaviny, ale Saul dobře věděl, že stejného výsledku bylo možno dosáhnout mnohem méně dramatickým způsobem. Všech šest mužů mohlo zemřít ještě před schůzkou ze zdánlivě přirozených příčin, v různou dobu a v různých částech země: infarkt, mozková mrtvice, sebevražda, dopravní nehoda. Nabízela se celá řada jiných způsobů. Zasvěcení by si jistě této shody okolností všimli a pochopili, co to znamená, ale ohlas ve sdělovacích prostředcích by byl mizivý. Saul musel nutně dojít k závěru, že právě publicita byla důvodem celé akce. Ale proč? Instinkt Saulovi napovídal, že něco není v pořádku. Publicita byla proti vši logice jeho výcviku. Eliot vždycky trval, aby se postupovalo co nejdelikátněji. Proč tedy tak náhle změnil názor?

A ještě něco mu dělalo starosti - místo, kde se právě nacházel. Atlantic City. Po skončení akce se vždycky odebral na předem určené neutrální místo, v tomto případě to byla šatna jisté washingtonské tělocvičny, kde našel peníze a instrukce, kam má zmizet. Eliot věděl, jakému prostředí dává Saul přednost hory, zejména Wyoming a Colorado - a vždy mu udělal tu laskavost, že s jeho výběrem souhlasil. Proč mě tedy, ke všem čertům, poslal do Atlantic City, přemítal Saul. Tady ještě nikdy nebyl. Davy lidí nesnášel. Považoval je za nutné zlo a byl ochoten se s nimi smířit pouze na přeplněných sjezdovkách, kde holdoval své vášni. Tady se kolem něj lidé hemžili jako rojící se hmyz.

Něco nebylo v pořádku. Příkazy použít trhavinu a odjet do Atlantic City znamenaly očividné porušení běžných postupů. Saul naslouchal rachotu kola rulety a neblahou předtuchou jej zamrazilo v zádech. Vyšel z koktejlové haly a přistoupil ke karetním stolům. Davy lidí nesnášel, ale ve skříňce v šatně tělocvičny našel dva tisíce dolarů a příkaz hrát jedenadvacet.

Smířen s osudem si našel prázdnou židli a za pět set dolarů koupil hrací žetony. Vsadil pětadvacetidolarový žeton a dostal krále a dámu.

Rozdávající ovšem koupil dvě esa a vyhrál.

10

"Zatracení parchanti," vyštěkl prezident.

Udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. Vypadal nevyspaně a jako by zestárl o deset let. Poslední události ho rozrušily mnohem více než nedávný pokus o atentát. Trásl se únavou. Zármutek a vztek mu zružnily tvář. "Chci toho chlapa, který zabil mého přítele. Chci, aby ti zkurvysyni..."

Prezident se náhle odmlčel. Na rozdíl od svých předchůdců chápal moudrost úsloví 'mlčeti zlato'. Co neřekl, to nemohlo být použito proti němu.

Eliot přemítal, zda prezident ví o tom, že pásky zachycující rozhovory v oválné pracovně byly kopírovány.

Vedle Eliota seděl ředitel CIA.

"KGB se s námi spojila okamžitě po události. Kategoricky odmítají, že by s tím měli cokoli společného."

"Samozřejmě to odmítají," ucedil prezident.

"Ale já jim věřím," prohlásil ředitel. "Akce vzbudila velké pozdvižení. To není jejich styl."

"Přesně to chtějí, abychom si mysleli. Změnili taktiku, aby nás zmátli."

"Při vši účtě, pane prezidente, bych si dovolil s vámi nesouhlasit," prohlásil ředitel. "Zajisté, Sovětům se změna naší politiky na Středním Východě nelíbí. Nelíbí se jim, že se odvracíme od Židů a začínáme podporovat Araby. Sověti vždy spoléhali na náš proizraelský postoj. Používali jej k tomu, aby Araby popudili proti nám. Teď děláme přesně to, co dělali oni. Jsou z toho nervózní..."

"Takže všechno do sebe zapadá. Rusové zasáhli," skočil mu do řeči prezident. "Naše dohoda s Araby je jednoduchá. Jestliže se otočíme zády k Izraeli, budou nám prodávat ropu levněji. Nadace Paradigma byla ustavena proto, aby zakryla naše vyjednávání s Araby - místo mezivládních rozhovorů obchodníci jednají s jinými obchodníky. Když pohrbíte nadaci, pohrbíte i rozhovory a také vyšlete varovný signál, abychom se je nepokoušeli obnovit."

"Jistě, zapadá to do sebe," odpověděl ředitel. "Až příliš hladce. Rusům muselo být jasné, že je obviníme. Kdyby chtěli zasáhnout, zakryli by stopy. Provedli by to mnohem chytřeji."

"Kdo to tedy sakra udělal? FBI našla Andrewovu ruku půl kilometru od zbořeniště. Musím si s někým vyrovnat účty, tak mi řekněte s kým. Je za tím Kaddáfí? Castro?"

"To bych neřekl," prohlásil ředitel.

"Stojíme za tím my," vmísil se Eliot.

Až dosud mlčel a čekal na správný okamžik.

Šokovaný prezident se k němu prudce otočil.

"Cože?"

"Přinejmenším nepřímo. Udělal to jeden z našich lidí. Samozřejmě bez jakéhokoliv oprávnění."

"To proboha doufám, že ne!"

"Zjistili jsme to náhodou," pokračoval Eliot.

Ředitel CIA, který byl Eliotovým nadřízeným, na něj rozhořčeně pohlédl.

"Jak to, že jste mě neinformoval?"

"Ještě jsem neměl možnost, dozvěděl jsem se o tom těsně před touto schůzkou. Sledujeme toho muže už pár měsíců. Způsobil krach několika operací. Jeho chování je nevyzpytatelné. Uvažovali jsme, že ho propustíme. Tři týdny před výbuchem nám zmizel z dohledu. Dneska se znovu objevil. Podařilo se nám alespoň částečně zjistit, co celou dobu dělal. Máme důkazy, že se pohyboval na místě činu v okamžiku výbuchu."

Prezident zbledl jako stěna.

"Pokračujte."

"Je v Atlantic City. Máme ho pod dohledem. Zdá se, že má spoustu peněz. Prohrává v kartách."

"Kdo ho platí?" zeptal se prezident a přimhouřil oči.

"Je Žid. Mossad nám pomohl ho vytrénovat. V třiasmdesátém bojoval na straně Izraele v říjnové válce. Má nákladné choutky, které by si nemohl dovolit, kdybychom ho propustili. Myslím, že ho Izraelci zaplatili a přetáhli na svou stranu."

"Tohleto skutečně dává smysl," řekl ředitel znechuceně.

Prezident zatáhl ruku v pěst.

"Ale můžete to dokázat? Můžete mi dát do ruky něco, co bych mohl Tel Avivu omlátit o hlavu?"

"Promluví si s ním. Máme určité možnosti, jak přimět zadržené, aby se rozpovídali."

"A až s tím skončíte, máte také jasno, jak zacházet s dvojími agenty?"

Prezidentovo neurčité vyjádření opět přimělo Eliota k zamyšlení, zda ví, že z pásků natočených v oválné pracovně se běžně pořizují kopie.

Eliot taktně přikývl.

"Pak navrhuji, abyste to provedli," řekl prezident. "Ne že by na tom záleželo, jen pro mé uspokojení. Jak se vlastně jmenuje? O koho jde?"

druhou stranu. Muž měl v bradě hluboký dolík a nosil knír. Ne, to není možné. I zezadu mu byla ta štíhlá postava povědomá. Měl tutéž barvu a střih vlasů. Byl to člověk, s nímž Saul mluvil v Baltimore. Muž, který mu pomohl vykonat práci.

Saulovi se napjaly svaly. Musel se mýlit. Když byl tým po splnění úkolu rozpuštěn, agentura nikdy neposlala dva operativce, aby zmizeli ve stejném městě. Z důvodu prosté opatrnosti bylo nemyslitelné, aby se členové týmu znovu setkali nebo byli dál v jakémkoliv spojení. Co tady ten člověk potom dělá? Uklidni se, řekl si Saul. Určitě se mýlíš. Jdi za ním a podívej se pořádně, aby měla dušička pokoj.

Muž se mu v davu téměř ztratil. Saul jej naštěstí zahlédl, jak prochází pasáží a mizí ve skleněných dveřích. Proklouzl mezi dvěma ženami a proběhl kolem řady hracích automatů. Snažil se znovu si v paměti vyvolat okamžik, kdy si onoho muže všiml - jeho obrat a vykročení opačným směrem, jako by si náhle na něco vzpomněl. Možná. Nebo se ten muž otočil, protože nechtěl, aby ho Saul poznal?

Saul vzal za kliku, otevřel dveře a před sebou měl hlediště varieté, nejasně osvětlené a prázdné.

Představení začne až za pár hodin. Prázdná křesla. Jevišť zahalené oponou.

Pravý okraj opony se ještě chvěl.

Saul seběhl po schůdcích krytých plyšovými koberci k nejnižším stolům. Vystoupil na jeviště, přikrčil se a opatrně přešel k okraji opony. Potichu zaklel, když si uvědomil, že nechal pistoli v hotelovém pokoji.

Neměl však na vybranou. Nejrychlejší způsob, jak v Atlantic City přilákat nežádoucí pozornost, je nosit u sebe zbraň - bez ohledu na to, jak dobře zamaskovanou.

Opona se již přestala chvět. Saul ztuhl, když uslyšel bouchnutí. Vpravo od něj pod jevištěm za boční řadou stolů se otevřely dveře pod svítícím nápisem VÝCHOD.

Vstoupil číšník se stohem ubrusů v náruči. Úkosem pohlédl na Saula a napřímil ramena.

"Tady nemáte co pohledávat."

Zase nešťastná shoda okolností. Další uklízečka, která vstoupila do pokoje v době, kdy neměla.

Kristepane.

Saul se rychle rozhodl. Vrhel se k podlaze a proklouzl pod těžkou oponou.

"Hej!"

Ignoroval číšníka hulákajícího před oponou, přeběhl ke klavíru a přikrčil se za ním. Na jevišti svítilo jen nouzové osvětlení. Bubny, kytary, mikrofony a notové stojánky vrhaly nejasné stíny. Saulovy oči se rychle přizpůsobily šeru. Odplížil se k pravé straně jeviště. Zužující se mezerou mezi přepážkami prošel ke stolu, u něhož stála jediná židle. Za ním byl věšák s kostýmy a stěna s baterií vypínačů a nejružnějších páček.

Nikde nikdo.

"Prošel tudy!" upozomoval číšník někoho před oponou.

Saul ustoupil až k požárnímu východu. Byl vytrénován, aby si nevšímal rušivých vlivů. Zůstal naživu tak dlouho, protože se dokázal soustředit na podstatné věci. A tato schopnost mu opět zachránila život. V okamžiku, kdy vzal za kliku únikového východu, vůbec nevěnoval pozornost rychlým krokům na jevišti před oponou. Jeho mysl zaujalo něco jiného - zašustění látky za zády. Prudce se předklonil. Od kovových dveří se s řinkotem odrazil nůž. Z úkrytu za skříní, jediného místa, které Saul schválně neprohlédl, vyrazil stín. Nepřibližuj se k nepříteli. Nechej ho udělat první krok.

Vzrušení mu zbystřilo smysly. Saul se nahrbil, pokrčil kolena, aby získal pevnější postoj, a byl připraven odrazit útok.

Muž udeřil. Saula překvapilo, že jako zbraň použil spodní hranu dlaně, prsty obrácené vzhůru. Vedl úder přímo dopředu. Saulův trénink ovšem zahrnoval i obranu proti tomuto způsobu boje a dokázal útočníka odblokovat. Použil stejnou techniku a udeřil muže do hrudníku. Mířil mu přímo na srdce.

Zapraštěly kosti. Muž zasténal a zapotácel se. Saul ho otočil, popadl zezadu, rozrazil požární dvířka a vyvekl muže ven. Uplynulo pět vteřin. Když zavíral dveře, zahlédl na jevišti dva číšníky. Otočil se do vestibulu. Na konci chodby plné dveří stál strážný. Byl k Saulovi zády a právě telefonoval.

Saul táhl zraněného muže opačným směrem. Rozrazil dveře označené nápisem SCHODIŠTĚ, ale neprošel jimi. Místo toho pospíchal k dalším dveřím s velkou červenou hvězdou. Stiskl kliku. Dveře nebyly zamčeny. Vstoupil do šatny, složil muže na podlahu a zavřel dveře. Zacykl zámek a otočil se, aby čelil případnému útoku. Místnost byla prázdná.

Zadržel dech a poslouchal u dveří.

"Hej!" vykřikl číšník. "Prošel tudy někdo?"

Odpověď strážného Saul neslyšel.

"Dveře na schodiště!" zvolal druhý číšník.

Slyšel, jak se oba rozběhli. Zvuk kroků se vzdaloval. Zahleděl se na muže na podlaze. Byl v bezvědomí, trhaně dýchal, z úst a nosu vyfukoval červenou pěnu. Měl rozdrčený hrudník a roztráštěná žebra způsobila mohutné vnitřní krvácení. Zemře během několika minut na městnání krve v plicích a srdci.

Muž s knírem. Muž, s nímž Saul hovořil v Baltimore. Už o tom nebylo žádných pochyb. Musel mě celou dobu sledovat, pomyslel si Saul. Ale jak? Byl přesvědčen, že případné pronásledovatele setřásl. Závěr: ten člověk musel být opravdu profesionál.

Ale to nebylo všechno. Saul si znovu vybavil scénu před restaurací. Když se ten muž náhle obrátil, nebylo to proto, aby se před Saulem schoval. Právě naopak. Ten člověk jej chtěl přimět k pronásledování - chtěl Saula odlákat na tiché místo a... zabít. Proč?

A ještě něco ho znepokojilo. Způsob útoku. Kdybych se neměl na pozoru, vržený nůž by mě vyřídil. Ale potom zaútočil spodní hranou dlaně a úder vedl přímo na hrudník. To je velmi neobvyklý způsob boje. Ovládá jej pouze ten, kdo absolvoval výcvik v Izraeli.

Mossad. Izraelská zpravodajská služba, nejlepší na světě. Vycvičili i Saula a zrovna tak museli vycvičit i muže, který se svíjel na podlaze.

Proč by však zrovna oni...?

Žádný profesionální zabiják nepracuje sám. Někde blízko musí číhat ostatní členové vražedného komanda.

Otevřel dveře šatny a opatrně vyhlédl do chodby. Strážný byl pryč. Setřel ze dveří otisky prstů a odešel stejnou cestou, jako přišel. Přes jeviště, kolem opony a prázdným sálem.

Hluk v kasinu jej ohlušil. Překřikující se hráči, rachotící hrací automaty. Mrkl na hodinky. Z reproduktorů se ozval praskavý hlas oznamující, že princezna Fatima má naléhavý telefonický hovor. V překladu hlášení znamenalo, že v kasinu byl vyhlášen poplach. Všichni členové ochranky se mají okamžitě spojit s hlavní kanceláří.

Ovládl se a pomalým krokem vyšel na ulici. Chvilí trvalo, než se jeho oči přizpůsobily šeru. O zábradlí venku se opíral párek turistů, pozorujících zpěněné hřbety vln. Lehký vánek jim povíval šaty. Prošel kolem nich, ale nezdálo se, že by je zvuk kroků vyrušil. Znovu pohlédl na hodinky.

Muž s knírem bude už teď mrtvý.

12

Světla ve skleníku se odrážela od skleněných tabulí a navozovala dojem jasného dne, ačkoli venku byla naprostá tma. Eliot procházel uličkami mezi květy, těšil se svými růžemi a vychutnával jejich vůni.

Všemožné odrůdy, stovky nejrůznějších velikostí a barev. Náročné křehké rostliny vyžadující dokonalou péči.

Stejně jako muži pod mým velením, pomyslel si. Vždycky byl přesvědčen, že jeho muži byli stejně citliví jako růže a stejně krásní. A také měli trny.

Ale i nejdokonalejší z jeho výtvorů bylo nutno občas prořezat.

Zastavil se, aby si prohlédl temně rudý květ. Barva byla tak sytá, téměř karmínová, jako by jej někdo vykoupal v krvi. Nevídané.

Pak se zahleděl na růži, o níž se Saulovi zmínil v Denveru. Modrá.

Zamračeně pohlédl na hodinky. Téměř půlnoc. Venku byla mrazivá a suchá dubnová noc, ale ovzduší ve skleníku bylo horké a vlhké. Přestože se potil, neodložil černou vestu ani sako.

Zkřivil rty. Jeho svraštělé čelo se narovnal. Něco nebylo v pořádku. Před hodinou mu řekli, že akce skončila neúspěchem. Saul přežil. Ještě než se vražednému týmu podařilo odklidit mrtvé tělo kolegy, objevila je policie. Další nežádoucí detail, o který se bude muset postarat. Aby potlačil nervozitu, pokusil se Eliot vyvolat si v duchu představu, jak vyděšeně by se asi tvářila hlavní hvězda varietního pořadu v

Atlantic City, kdyby vstoupila do své šatny a našla na zemi mrtvolu. Po tolika gangsterských filmech, v nichž tento populární zpěvák vystupoval, by pro něj dotek skutečného života mohl být opravdu poučný. Nedokázal si ovšem představit, jak by potom takový nežádoucí detail řešil.

Pobavený úsměv mu z tváře zmizel, když se ozval telefon. Byl to speciální telefon - zelený, aby barvou zapadl do skleníku. Stál vedle normálního černého aparátu na stolku určeném k přesazování květin. Jeho číslo znala jen hrstka lidí. Mezi nimi ten, jehož zavolání tolik očekával.

Čekal sice jako na trní, ale přesto se přinutil nechat telefon ještě dvakrát zazvonit. Odkášlal si a zvedl sluchátko.

"Haló."

"Romulus," ohlásil se vyčerpaný hlas. "Černá vlajka."

Zdálo se, že muž na druhém konci linky nemůže popadnout dech. Eliot pokládal za jisté, že telefony ve skleníku jsou odposlouchávány. V rozhovorech se svými muži proto používal předem dohodnutý kód. Romulus byl Saul. Černá vlajka znamenala průšvih. Konkrétně situaci, kdy bylo odhaleno něčí inkognito a někdo to zaplatil životem.

Eliot odpověděl:

"Dej mi číslo, za patnáct minut ti zavolám zpátky."

"Ne," vyhrkl Saul.

Eliot se kousl do rtů.

"Tak mi řekni, jakým způsobem se se mnou chceš spojit."

"Musím zůstat v pohybu. Vy dejte číslo mně."

"Počkej deset vteřin."

Eliot sáhl do kapsy saka a vytáhl pero a malý zápisník. Napsal číslo, o němž věděl, že jej Saul zná z paměti.

967-876-9988

Pod to napsal číslo telefonního automatu, o němž věděl, že odposloucháván není.

703-338-9022

Spodní číslo odečetl od horního.

264-538-0966

Výsledek přečetl Saulovi.

Saul naopak toto číslo odečte od čísla, které si zapamatoval.

967-876-9988

-264-538-0966

703-338-9022

Obdržel tak číslo telefonního automatu, který chtěl Eliot použít.

"Za třicet minut," procedil Saul úsečně.

Eliot uslyšel cvaknutí, jak Saul zavěsil. Sám odložil sluchátko. Byl velmi rozrušený a přinutil se počkat, dokud se nebude opět plně ovládat. To, že Saul trval na tom, že zavolá Eliotovi a nikoli naopak, bylo neočekávané, ale ne katastrofální. Tak či onak by Eliot musel odejít a použít bezpečný telefonní automat. Ale kdyby mu byl Saul dal vlastní telefonní číslo, mohl by na základě toho zjistit, odkud volá. Pak by na to místo mohl vyslat úderný tým.

Ted' musel vymyslet jiný způsob. Soustředil se na své růže a přikývl, když jej napadlo řešení.

Pohlédl na hodinky a překvapeně si uvědomil, že od té doby, co Saul zavěsil, uběhlo již deset minut.

Stále však měl dost času dojet k telefonnímu automatu nedaleko místní samoobsluhy. O půlnoci nehrozilo nebezpečí, že by jej někdo viděl. Nejprve však musí co nejrychleji vybavit ještě jeden telefonát, aby mohl nastražit past. Bude mu stačit minuta, aby předal potřebné instrukce. Pak počká, až se s ním Saul znovu spojí.

I když jeho rozhodnutí bylo konečné, přesto, když zhasl světla ve skleníku, na chvíli zaváhal. Stál ve tmě a přemýšlel o tom, že Saulovy schopnosti jsou tak vynikající, že je škoda ho zlikvidovat. Ovšem, na druhé straně, Eliotovi byla podřízena spousta prvotřídních mužů. Pokud jeden z nich odejde, zase tak moc na tom záležet nebude, uvážíme-li, co všechno je v sázce.

Ale znepokojovalo ho ještě něco jiného. Způsob, jakým Saul unikl z pasti nastražené v Atlantic City. Co

když je Saul ještě lepší, než si Eliot myslí?

13

Kuželna duněla rachotem valících se koulí a padajících kuželek. Pouze jedna třetina drah byla obsazena. Rickyho autosoučástky vedly se značným náskokem nad Prvotřídními tlumiči.

Saul usedl na otáčecí stoličku a natočil se tak, že měl pult bufetu za zády. Snažil se působit dojmem, že je zcela zaujat hrou, ale ve skutečnosti si pozorně prohlížel vchod do kuželny.

Vyhýbej se ulici - příliš velké riziko, že tě někdo zahlédne. Vyber si veřejně přístupné prostory - nebudou tě otravovat policajti. Najdi si místo, které není narváno lidmi - potřebuješ manévrovací prostor. A nezapomeň na únikovou cestu - služební vchod za pultem.

"Ještě jednou?" zeptala se číšnice za ním.

Otočil se k unavené ženě v pomačkané uniformě. Držela konvici plnou kávy.

"Ne, děkuji. Obávám se, že můj přítel už nepřijde."

"Zavíráme." Mrkla na hodiny nad pultem. "Za pět minut."

"Co jsem dlužen?"

"Osmdesát centů."

Dal jí dolar.

"Drobné si nechte. Měl bych asi zavolat a zjistit, co se mému kámošovi stalo."

"Támhle," ukázala na telefonní automat na zdi vedle prosklené vitríny s koulemi na prodej.

Saul nasadil úsměv, o němž doufal, že bude dostatečně přesvědčivý, aby zakryl jeho rozrušení. Zvedl se a kráčet k automatu. Řekl Eliotovi, že zavolá za půl hodiny. Na minutu přesně vložil minci do štěrbinu a stiskl tlačítko ústředny. Řekl operátorce číslo, které mu dal Eliot. Podle předčísli se jednalo o Virginii. Příslušný telefonní automat bude asi nedaleko městečka Falls Church, kde Eliot bydlí. Za půl hodiny by stejně moc daleko nedorazil.

Dívka v ústředně řekla Saulovi obnos, který bude muset zaplatit za třiminutový hovor. Vložil příslušnou částku a naslouchal cinkotu doprovázející pád mincí šterbinou. Pak se ozval vyzváněcí tón.

Eliot odpověděl rychle.

"Ano?"

I když tyto telefony nemohly být odposlouchávány, přesto mohla zůstat na příjmu dívka v ústředně a jejich rozhovor vyslechnout. Saul proto hovořil nepřímou a rychle vysvětloval, co se stalo.

"Naši přátelé z Izraele," uzavřel. "Poznal jsem jejich styl. Nechtějí, abych dál pracoval pro náš časopis. Proč?"

"Zeptám se šéfredaktora. Bude to asi zmatkem v účtárně."

"Má to něco společného s posledním článkem, který jsem odevzdal. Jeden z mých informátorů na mě naléhal, abych už další nepsal."

"Možná si myslel, že pracuješ pro konkurenční časopis."

"Taky je možné, že pro konkurenci pracuje on."

"I to je pravděpodobné. V oboru je velká konkurence," odpověděl Eliot.

"Jde o krk. Potřebuju nějaké sociální jistoty."

"A samozřejmě i zdravotní pojištění. Souhlasím a vím, kam si můžeš jít odpočinout. Je to zotavovna určená pro naše manažery."

"Doufám, že to není daleko. Už je pozdě a nemám auto. Ještě mě někdo přepadne."

"Nedaleko je hotel."

Eliot sdělil Saulovi adresu, samozřejmě kódovaně.

"Všechno zařídím. Pokoj bude rezervován na tvé jméno. Jistěže mě to znervózňuje. Cítím s tebou. Pokusím se zjistit, proč se na tebe zlobí."

"Buďte tak laskav. Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout."

"K tomu tady přece otcové jsou."

Saul odložil sluchátko do vidlice. Celou dobu sledoval vchod do kuželny. Ozvalo se dunění koule a rachot padajících kuželek. Spoluhráči propukli v smích. Za otevřenými dveřmi s označením

KANCELÁŘ nějaký plešatec cvakl několika vypínači na zdi. Světla ztemněla.

"Zavíráme!" vyhlásila servírka.

Saul vyhlédl prosklenými dveřmi na parkoviště. Obloukové lampy venku oslnivě zářily. Za nimi se rýsovaly stíny.

Neměl na vybranou. S mrazením v zádech vyrazil přes parkoviště.

14

Z temnoty na rohu opuštěného domovního bloku uviděl svůj cíl. Hotel. Eliot řekl, že mu bude rezervovat pokoj, ale Saula nenapadlo, že by to myslel doslova. Byl to povedený žert. Saul se téměř rozesmál. Jediné světlo, které v ulici svítilo, byl zářící neónový nápis nad špinavými betonovými schody, vedoucími k polorozpadlé dřevěné stavbě.

HOTEL .AYFARE

Saula napadlo, že písmeno, které v nápisu nesvítí, může být M nebo W. Mayfare. Wayfare. Na tom, jak se hotel opravdu jmenuje, vůbec nezáleželo. Důležité bylo, že jedno z písmen chybělo, což byl pro Saula signál, že všechno je připraveno a místo je bezpečné. Kdyby svítila všechna písmena, znamenalo by to varování, že se má držet stranou.

Pozorně si prohlížel okolí. Nikoho neviděl, a tak se pustil přes ulici. Nacházel se ve velmi chudé a zanedbané čtvrti. Rozbitá okna, hromady odpadků. Činžáky vypadaly opuštěně. Vynikající. V takovém prostředí ani osamělý chodec ve tři hodiny ráno nevzbudí pozornost. Žádné policejní hlídce nestálo za to kontrolovat tuto čtvrť. Nehrozilo, že by jej někdo zastavil a vyptával se, kam jde a co vůbec v tuto hodinu pohledává venku. Místní usedlíci se určitě starají jen o své věci.

Zvuk kroků se nesl pustou ulicí. Nechtěl riskovat, a proto si nezastavil taxík. Raději urazil celou vzdálenost pěšky, i když to znamenalo pár hodin chůze. Únavou mu dřevěněly nohy a celé tělo měl ztuhlé. Pozorně si kryl záda. Často obešel blok, aby zkontroloval, zda za sebou nemá stín. Nikoho neviděl. To však neznamenalo, že zde opravdu nikdo není.

Ale brzy už na tom nebude záležet.

Už je skoro doma.

Blížil se k hotelu. Neónový nápis mu rostl před očima. Vzduch chladivé noci mu po zádech stékal pot.

Pod tlustým vlněným rolákem měl neprůstřelnou vestu, kterou po splnění každého úkolu vždy pár dní nosil. Ruce měl prokřehlé. Potlačil nutkání rozběhnout se.

Znovu se rozhlédl.

Nikde nikdo.

Přicházel k hotelu z protější strany ulice. Měl sto chutí obejít celý blok, aby prozkoumal okolí a ujistil se, že všechno je tak, jak má být. Ale protože žádný protivník nemohl vědět, že zamíří zrovna sem, usoudil, že další obranný manévr je zbytečný. Nutně si potřeboval odpočinout, pročistit mozek a zjistit, proč na něj někdo pořádá štvanicí.

Eliot se o něj postará.

Překročil obrubník a vydal se přes ulici. Omšelý pochybný hotel nabízel ztemnělá okna. Stačí projít vchodem, za nímž by měla čekat trocha pohodlí, jídla a nějakého pití, které pro něj připraví členové záchranného týmu. Ti mu také zajistí bezpečí.

Srdce mu bušilo jako splašené, ale přesto kráčel pevným krokem. Všiml si nepravidelných mezer mezi prkny dřevěných dveří.

Přesto cítil určitý neklid.

Předepsaný postup. Eliot vždycky zdůrazňoval, že bez ohledu na okolnosti je třeba předepsaný postup bezpodmínečně dodržovat. Jedině tak může člověk přežít. Vždycky nejprve obejděte místo, kam máte namířeno. Prozkoumejte okolí. Udělejte všechno pro to, abyste si mohli být opravdu jisti.

Vedl ho instinkt. Otočil se jako na obrtlíku a vracel se na chodník, odkud právě sešel. Celou cestu se usilovně snažil zjistit, zda jej někdo nesleduje. Ačkoli byl přesvědčen, že tomu tak není, tato nenadálá změna směru mohla jeho stín zmást natolik, že by udělal chybu, kterou by se prozradil.

Nečekaný úder jej odhodil stranou. Účinek byl omračující. Kulka, kterou naštěstí zadržela neprůstřelná vesta, ho zasáhla do levé strany hrudníku v blízkosti srdce. Zlomek vteřiny nechápal, co se děje. Pak mu to došlo. Někdo na něj vystřelil. Tlumič. Zalpal po vzduchu. Úder byl tak silný, že mu vyrazil dech. Viděl jen rozmazaně. Vrhł se k zemi. Ztlumil dopad rukama a skulil se k odtokovému žlábků vedle obrubníku. Kulka přišla odněkud shora, z budovy naproti hotelu. Neprůstřelná vesta ji měla zastavit. Proč tedy krvácí?

Celý zmatený se zvedl a v hlubokém předklonu klopýtal přes chodník posetý odpadky. Hrudník měl v jednom ohni. Prudce zabočil do temné uličky a přitiskl se ke zdi. Pátravě hleděl do tmy. Před očima mu tančily stíny, ale na druhém konci průchodu se rýsovala širší ulice, rovnoběžná s tou, na níž stál hotel. Nemohl si však dovolit tam zamířit. Pokud jej někdo sledoval, muselo jich být více. Někdo určitě stojí v záloze. Další členové vražedného komanda mají jistě okolní ulice pod dohledem. V okamžiku, kdy by se vynořil z uličky, spustili by na něj palbu a s největší pravděpodobností by mířili na hlavu nebo na krk. Dostal by se tak do smrtící pasti.

Proplížil se kolem požárního východu. Do nosu jej udeřil pach přeplněných popelnic. U vstupu do průchodu se rýsovala silueta muže, osvětlená zezadu neónovým nápisem hotelu. Jeho kroky se výhružně ozývaly v mrtvém tichu. Muž se pohyboval s pokrčenými koleny, nahrbený. V ruce držel malou automatickou pistoli s tlumičem na hlavni.

Mossad, napadlo opět Saula. Právě pro příslušníky této organizace bylo charakteristické došlapování na celá chodidla a zdánlivě neohrabané nahrbení, díky němuž dokázal útočník udržet rovnováhu i v případě, že byl těžce zraněn. On sám byl vytrénován, aby se tímto způsobem pohyboval.

Útočník vstoupil do uličky a přitiskl se k temné zdi. Kousek po kousku se posunoval kupředu, ale jeho pohyb byl tak pomalý, že splýval s noční temnotou.

Má se na pozoru, konstatoval Saul v duchu. Neví, jestli jsem při pádu svou zbraň upustil, nebo ne. Bude mu trvat dlouho, než se přiblíží.

Saul se otočil a zahleděl se k druhému konci uličky. Objevila se druhá postava. Z pasti nebylo úniku.

Ale nějak se odsud dostat musí. Požární schodiště, to ne, jakmile by na ně vstoupil, okamžitě by si ho všimli a zahájili palbu. Cítil, jak nebezpečí každou vteřinou vzrůstá.

Co dveře pod požárním žebříkem? Opatrně k nim přistoupil a zkusil vzít za kliku, ale byly zamčené.

Loktem rozbil okno vedle dveří. Věděl, že hluk rozsypaného skla okamžitě přivábí pozornost lovců.

Odražil se a proskočil oknem. Cítil, jak mu ostré střepy trhají sako. Rukávy mu okamžitě prosákly krví.

Při odrazu mu podklouzly podrážky a hrudí narazil na dřevěný rám. Bolest jím projela až do morku kostí.

Zavrával a upadl na podlahu. Obklopovala jej tma. Musím vydržet ještě chvíli, pomyslel si. Muži v hotelu mi jistě vyrazí na pomoc. Musím zůstat naživu, dokud se sem nedostanou.

Po čtyřech lezl kupředu, až narazil na zábradlí, kterého si v temnotě nevšiml. Znovu se uhodil do prsou.

Po tváři mu stékal studený pot. Rukama šmátral kolem sebe a objevil dvojí schodiště. Jedno vedlo nahoru, druhé do sklepa. Potlačil zasténání a vrával směrem vzhůru. Chodba nesnesitelně páchla močí.

Doplazil se k odpočívadlu, popolezi ještě kousek a narazil hlavou na paprskovité kolo dětského kočárku.

Rukama zalitýma krví jej natočil a dostrkal k okraji schodiště. Kolečka nepříjemně vrzala. Ztuhl. Musí být naprosto zticha. Obdélníkem rozbitého okna zahlédl plížící se stín.

Dokázal se vžít do pocitů svých pronásledovatelů. Jediným vstupem do budovy bylo rozbité okno, ale toto okno mohlo být současně pastí.

Stín se zastavil. Saul však byl zraněn, byl na útěku. Stín, který jej pronásledoval, mohl být sebevdomější.

A taky byl. S ohromující rychlostí se jeho pronásledovatel vrhl kupředu a proskočil oknem. Žuchl sebou na podlahu, rychle se překulil a zastavil se v temném rohu místnosti.

Zabiják také najde dvojí schodiště. Vydá se nahoru, nebo dolů? Kudy Saul vlastně zmizel? Pravidlem bylo utíkat nahoru. Vyvýšené místo se lépe brání. Vrah se však bude muset rozhodnout. Musí vyřešit otázku, zda se Saul konvenčně přidržel nepsaných pravidel, nebo naopak zamířil do sklepa v naději, že zmate své nepřátele. Bude si muset v duchu hodit minci.

Celý činžák byl ponořen do hlubokého ticha. Vtom střelec zcela nečekaně vyrazil schodištěm vzhůru. Saul postrčil kočárek dolů ze schodů a současně svého pronásledovatele udeřil do tváře. Slyšel, jak kočárek rachotí, a spíše vycítil než viděl, jak střelec před ním uhýbá a zakopává. Saul skočil dolů. Prudce vykopl a cítil, že zabijákova čelist úder nevydržela.

Zaslechl zoufalé zasténání a popadl střelce za svetr. Jednou rukou jej strhl k zemi a druhou vyrazil přímo proti jeho hrdlu. Hrtan hlasitě praskl. Zabiják klesl v křečích k zemi a dusil se. Pistole mu vypadla z ruky. Saul se v bolestech sehnul a horečně po ní hmatal. Tady je. Uchopil pažbu. Zdála se mu povědomá. Přesně zapadla do dlaně. Tuhle zbraň měl v rukou mnohokrát - beretta s dostatečně dlouhou hlavní, aby se na ni dal připojit tlumič. Na zakázku vyrobená dvaadvacítka, tak dokonale upravená, že co se jí nedostávalo na síle, získávala na přesnosti. Ruční zbraň, jakou často používá právě Mossad - další navštívenka.

Vyhlédl rozbitým oknem. Mezi stíny zahlédl druhého střelce blížícího se uličkou. Saul stiskl spoušť. Jednou, podruhé, potřetí. Ruka mu šubala zpětným rázem. Stále střílel, i když protivník už klesl k zemi a těžce zvracel.

Opřel se o zeď ve snaze udržet rovnováhu. Nedaleko jsou určitě další lovci, to musí předpokládat. Jeho přežití závisí na schopnosti předvídat. Musí vypadnout. Rychle spěchal po schodech do vyššího patra. V jednom z bytů zaplakalo dítě. Doběhl až na vrchol schodiště, rozrazil kovové dveře a přikřčen vystoupil na střechu. Pistolí postupně mířil na komíny klimatizace, šňůry na prádlo, potrubí, televizní antény. Nikde nikdo. Pohyb. Držel se ve stínu a opatrně se připlížil k okraji. Pod sebou zahlédl nižší stříšku. Seskočil a bolestí se musel kousnout do rtů, aby nevykřikl. Nad hlavou se mu chladně třpytily hvězdy.

Došel k okraji stříšky. Vedlejší budova byla příliš daleko, aby se na ni dalo přeskočit. Rozhlédl se kolem. Ze střechy vyčnívala obdélníková nástavba. Přistoupil k ní, otevřel dveře a hleděl do temnoty schodiště. Dobrý bože, tak strašná bolest!

Sestoupil o patro níž, pak další a ještě další. Konečně přízemí. Upřeně hleděl k východu. Možná tam někdo čeká, ale musí riskovat. Ulice byla temná. Vyklouzl ven. Zadržel dech a pomalu postupoval po chodníku. Nikdo nestřílel, nikdo se na něj nevrhl.

Dokázal to. Ale kam se teď poděje? Neměl ponětí, jak vážné je jeho zranění. Nemůže se tady dlouho zdržovat, protože by ho brzy našli.

Pomyslel na hotel. Střelci mu odřízli cestu, snažili se mu zabránit dostat se do hotelu. Nechápal, proč mu nikdo nepřišel na pomoc. Vrahové měli nasazené tlumiče. Záchraný tým možná vůbec nezaregistroval, že se venku střílí.

Ale přesto - byl zasažen na ulici, těsně před hotelem. Záchraný tým se určitě musel dívat. Jak je tedy možné, že se nevyřítily ven, aby mu pomohli.

Protože nevěděli, kam zmizel. Nechtěli ohrozit utajení hotelu. Zůstali na místě v naději, že se Saulovi nakonec podaří se do hotelu dostat.

O kousek dál stál zrezivělý plymouth duster, zaparkovaný těsně u obrubníku. Omlácená kára byla jediné vozidlo v širokém okolí. Kdyby tak nebylo zamčené. Kdyby se mi tak povedlo ho nastartovat.

Kdyby. Zkusil otevřít dveře. Šlo to. Klíčky v zapalování nebyly. Přes bodavou bolest v prsou se sklonil a šmátral pod palubní deskou. Konečně našel, co potřeboval. Spojil dva dráty. Auto nastartovalo.

Sevřel volant a sešlápl plyn. Auto zaburácelo a vyrazilo od chodníku. S rachotem zabočil za roh. Okolní domy viděl jen rozmazaně. Zdálo se mu, že ulice před ním uhýbá. Projel kolem dalšího rohu.

Před sebou uviděl hotel a zabočil k chodníku. Ve světle neonového nápisu nemohli pronásledovatelé použít dalekohledy pro noční vidění. Jejich čočky by světlo zesílily tak silně, že by střelec zůstal úplně oslepený.

Trhl sebou, když auto nadskočilo na obrubníku a drkotalo přes hrbolatý chodník. Zadní kola se svezla do smyku a zarazila se o špinavé betonové schody. Prudce si otevřel ramenem. Auto stálo tak, že jej alespoň částečně krylo před střelami protivníků. Namáhavě se škrábal do schodů. Rozrazil dveře a vpadl dovnitř. Okamžitě se vrhl k podlaze a překulil se, vytasil pistoli a namířil do ulice.

Konečně je v hotelu.

Konečně v bezpečí.

Ticho jej naplnilo úžasem. Kde je záchranný tým? Kde jsou všichni? Rozhlížel se kolem, ale spatřil jen temné šero.

"Romulus!" zakřičel.

Uslyšel ozvěnu, ale nikdo neodpověděl.

Pronikavým pachem prachu a plísň se plazil dál. Zdálo se, že vevnitř nikdo není. Zmateně propátral temnou chodbu. Nikde nikdo. Zkontroloval recepci a pokoje podél chodby. Neustále se díval směrem ke vchodu a snažil se zaslechnout, zda někdo nepřichází.

Hotel byl úplně prázdný. Pro jeho příchod nebylo vůbec nic připraveno. Žádný bezpečný úkryt.

Kristepane, hotel byl pouze vnaidlem, které jej mělo nalákat do pastí! Nikdo nikdy nečekal, že by se mu povedlo dostat se dovnitř!

Pochopil, že muži, kteří zde čekali, mu opravdu vyrazili naproti. Ovšem ne proto, aby ho zachránili, ale proto, aby ho zlikvidovali. Teď jsou někde nablízku a snaží se ho najít. A auto před vchodem jim řekne, kde je.

Rozběhl se ke dveřím. Seběhl se schodů a zahlédl, jak zpoza rohu vystoupil střelec a namířil samopal s krátkou hlavní. Bezpochyby uzi.

Saul v běhu vypálil. Viděl, že střelec se chytil za rameno a zmizel za rohem.

Ve spěchu, s jakým dorazil k hotelu, se naštěstí ani nenamáhal, aby rozpojil dráty a vypnul motor dusteru. I dveře u řidiče zůstaly otevřeny. Skočil dovnitř. Trhl řadicí pákou. Auto se zakvílením vyrazilo od chodníku. Zadní kola se protočila, ale to se už řítíl ulicí. Zarachotila salva. Zasáhla zadní okno a Saula zaplavily střepiny roztržitého skla. Prudce se sklonil a trhl volantem, aby se dostal z dráhy střel.

Od rohu čínžáku před ním se odlepil další stín. Saul strhl automobil jeho směrem, přišlápl plyn až k podlaze a řítíl se vpřed. Deset metrů, pět. Střelec zamířil. Tři metry. Vraha najednou opustila odvaha. V panickém strachu odskočil ke vchodu do budovy.

Saul změnil směr. O vlásek minul požární hydrant. Prosvítl kolem střelce a s rachotem se řítíl ulicí. Auto zasáhla další dávka.

Prosmýkl se křižovatkou, prudce odbočil a uháněl postranní uličkou. Mrkl do zpětného zrcátka, pohlédl dopředu, ale dalšího pronásledovatele nespapřil.

Byl alespoň na chvíli v bezpečí. Ale ze střelné rány na prsou se mu řinula krev, stejně jako z loktů, které si zranil, když rozbil okno. Byl v bezpečí, ale na jak dlouho?

Potřeboval ujet co nejdál, ale přesto povolil plyn. Pokračoval předpisovou rychlostí. Na červenou poslušně zastavil. Krvácející, v ukradeném autě s rozbitým zadním sklem a dírami po kulkách v karosérii si nemohl dovolit nechat se zastavit policejní hlídkou. Toho auta se musí zbavit.

A to co nejrychleji.

15

Projížděl kolem odpočívadla. Pozorně se zadíval na jasné osvětlenou čerpací stanici a restauraci. Dva kamióny, tři nákladáky. Pokračoval ještě půl kilometru a zabočil na tábořiště pro přívěsy. Půl páté ráno. V žádném z obytných přívěsů se nesvítilo. Zaparkoval na pruhu šterku mezi dvěma automobily, zhasl reflektory a rozpojil dráty pod palubní deskou.

Bolest jím projížděla jako žhavý drát. Rozhlédl se kolem, ale jeho příjezdu nikdo nevěnoval pozornost. Utřel si mrazivý pot s čela. S vypětím sil si svlékl sako a přehmul svetr přes hlavu. Nahmatal upínací pásy neprůstřelné vesty, škulbl jimi a vestu si sundal.

Eliot vždycky trval na dodržování předpisů. Po splnění úkolu musí každý učinit preventivní opatření a nosit neprůstřelnou vestu. Po splnění úkolu mohou nastat komplikace. Tyto osvědčené metody ti pomohou přežít.

Vesta byla dost neohrabaná. Byla vyrobená ze sedmi vrstev kevlaru - umělého vlákna pětikrát pevnějšího než ocel, téměř centimetr silná a vážila půl druhého kilogramu. Ale Saul byl mohutný, kostnatý a další vrstva pod oděvem vzbudila jen dojem, že je trochu při těle. Když hrál v kasinu, cítil se poměrně v bezpečí. Ačkoliv si z opatrnosti nevzal zbraň, doufal, že vesty si nikdo nevšimne. A jako už mnohokrát předtím, i teď mu síla zvyku zachránila život.

Ale kulka ho měla vlastně jen polechtat. V žádném případě neměla vestou proniknout, rozhodně ho neměla zranit. Zamračeně si osahával zakrvácený hrudník a snažil se nahmatat díru po střele. Místo toho našel samotnou kulku, zavrtanou přes půl centimetru hluboko a vyčnívající mezi dvěma žebry. Vesta ji sice ztlumila, ale nedokázala ji zastavit.

Zaťal zuby a kulku vytáhl. Zhluboka dýchal a snažil se potlačit nucení na zvracení. Na vteřinu ho přemohl pocit, že se auto ve tmě rozhoupalo. Polkl žluč a houpání přestalo.

Znepokojeně kulku otřel. Nic nedávalo smysl. Neměla proniknout vestou. Kulka byla úzká, zahrocená, ale její špička měla být nárazem na vestu rozplácnutá.

Rozhodl se riskovat. Otevřel dveře a ve světle vnitřního osvětlení si kulku prohlížel. To, co uviděl, ho znepokojilo ještě více.

Kulka byla zelená. Byla potažená teflonem. Proto dokázala proniknout i neprůstřelnou vestou. Tyto speciální střely používají jen ty nejlépe vybavené špionážní služby, včetně Mossadu.

Prohlížel si tlumič nasazený na hlaveň beretty. Držení takového vybavení bylo nezákonné a bylo trestáno stejně jako vlastnictví samopalu nebo pancéřové pěsti. Většina agentů nechtěla riskovat, že je někdo s něčím podobným přistihne, ani se nepokoušeli koupit si tlumič na černém trhu. Místo toho si vyráběli své vlastní a používali k tomu součástek běžně dostupných v obchodech a na první pohled vypadajících úplně nevinně. V tomto případě si střelec pořídil trubku z umělé hmoty, dostatečně širokou, aby se dala nasadit na hlaveň beretty. Trubku pak naplnil kovovými podložkami střídajícími se s vrstvami skelné vaty.

Podložky měly takový vnitřní průměr, aby jimi kulka bez obtíží prošla. Konec trubice byla zataven, aby podložky nevypadly, ale opět tak, aby nic nebránilo průchodu střely. Centimetr od konce byly do trubice vyvrtány tři dírký se závitem. Šroubky se pak upínal tlumič k hlavni. Sestavit podobné zařízení bylo otázkou několika minut. Stačilo zhruba na sedm výstřelů. Poté se schopnost tlumit zvuk rychle snižovala.

Po použití se celé zařízení dalo velmi snadno rozebrat a zahodit a jednotlivé součásti v žádném případě nepřipomínaly účel, k jakému byly použity. Jednoduché. Tomuto postupu dával přednost právě Mossad. Co se to sakra děje? Jak jeho protivníci věděli, že půjde zrovna do tohoto hotelu? On sám se to dozvěděl teprve před pár hodinami. Otázkou již nebylo, zda ho někdo sledoval. Vrahové jeho pohyby předvíkali. Vždyť na něj čekali.

Všechno řiřizoval Eliot. Eliot musel někde udělat nějakou chybu. Možná použil odposlouchávaný telefon.

Ale Eliot se nikdy žádných chyb nedopouští.

V tom případě musel někdo Eliota sledovat a vyslechnout jej pomocí směrového mikrofónu.

Ale Eliot s něčím podobným počítá. Vždycky u sebe nosí rušičku, díky níž jsou směrové mikrofóny k ničemu.

Možná je některý z Eliotových mužů dvojitým agentem. Ale pro koho pracuje? Pro Mossad?

Saul znovu přibouchl dvířka. Světlo zhaslo. Vytáhl kapesník a setřel si krev z prsou. Všude kolem tma. Byla mu zima a cítil se naprosto vyčerpaný.

Shody okolností neměl rád. Eliot ho poslal do Atlantic City, místa, které bylo naprosto neobvyklé, místa, kde se jej člen rozpuštěného týmu pokusil... Saul se náhle roztřásl. Byl to zase Eliot, kdo jej poslal do opuštěného hotelu, kde ho znovu někdo málem zlikvidoval.

Společný jmenovatel. Eliot.

Ale to přece není možné! Že by ho Eliot - jeho nevlastní otec - nechal zabít?

Ne! Saul si znovu natáhl rolák a vystoupil z vozu. Vsoukal se do saka. Pět hodin ráno - nebe na východě zešedlo.

Vyšel z tábořiště pro obytné přívěsy a zkroucen bolestí kráčel podél silnice. Dorazil k odpočívadlu.

Přikrčil se ve stínu nákladáku a počkal, až řidič vyjde z restaurace.

Řidič sebou trhl, když Saula spatřil.

"Padesát babek, když mě svezete," nabídl Saul.

"To je proti předpisům. Copak nevidíš tabulku? Žádné stopaře neberu, přišel bych o práci."

"Stovku."

"To tak, a až se nebudu dívat, něčím mě praštíš a tví kámoši mi pak seberou auták."

"Dvě stovky."

Řidič napřáhl prst.

"Co ta krev? S někým ses porval nebo tě honí policajti."

"Pořezal jsem se, když jsem se holil. Tři stovky."

"Nejsem blázen. Mám ženu a děti."

"Tah čtyři, ale výš už nejdu."

"To je málo."

"V tom případě si počkám na dalšího řidiče."

Saul zamířil k jinému náklad'áku.

"Hej, kámo."

Saul se otočil.

"Když mi nabízíš tolika prachů, tak ti fakt musí záležet na tom, abys odsud vypad."

"Moje matka je nemocná."

Řidič se zasmál.

"Mý konto je taky nemocný, akorát jsem čekal, že nabídneš pět."

"Tolik nemám."

"Už jsi někdy byl v Atlantě?"

"Ne," zalhal Saul.

"Tak teď se tam podíváš." Řidič nastavil ruku. "Prachy."

"Teď jen půlku."

"To beru. V případě, že bys měl nějaký pitomý nápady, tak bych tě měl varovat. Byl jsem u mariňáků, ovládám karate."

"Opravdu?" Saul uznale pokývl.

"Vopři se o kapotu, ať tě můžu prohledat. Doufám, že nenajdu nůž nebo bouchačku."

Saul předtím sundal z pistole tlumič a zastrčil si malou berettu do trenýrek mezi nohy. Bylo to sice značně nepohodlné, ale ze zkušenosti věděl, že aby někdo našel takto ukrytou zbraň, musel by ho vysvléci donaha. Řidič mu asi ohmatá boky, sjede dolů po nohou a vnitřní stranou zase nahoru, maximálně ještě zkusí rukávy. Ale Saul pochyboval, že by mu sáhl do rozkroku nebo za trenýrky. Kdyby se o to pokusil...

"Všechno, co najdete, je čtyři sta dolarů," řekl mu Saul. "Jestli po mně v Atlantě náhodou půjdou policajti, budu vědět, kdo za to může. Zatelefonuju vašemu šéfovi a řeknu mu o naší domluvě. Pomyšlení na to, že přijdete o práci, mě bude hrát u srdce."

"Copak se takhle mluví s kámošem?" Řidič se zazubil.

Jak Saul očekával, tělesná prohlídka byla velmi amatérská.

Náklad'ák se řítíl dálnicí. Venku se pomalu rozjasňovalo a Saul předstíral, že spí. V myšlenkách se neustále vracel k posledním událostem. Stále musel myslet na Eliota. Někde se stala strašná chyba. Ale přece nemůže být stále na útěku. Nemůže se navěky skrývat.

Pročpak by mě chtěl Eliot zabít?

Proč Mossad?

Jedno bylo jisté - potřeboval pomoc. Ale komu může ještě věřit?

Předním sklem pronikly první paprsky slunce.

Přítiskl si ruku na zraněný hrudník. Potil se. Horečka jím lomcovala. Myslel na Chrise, svého nevlastního bratra.

Krycí jméno Remus.

MĚSÍČNÍ CHRÁM

1

Vysokému bělochovi, který se prodíral vlnícím se zástupem orientálců na Silom Road, naplněné

pronikavým hlukem, se nějakým záhadným způsobem dařilo zůstat nenápadným. Pohyboval se velmi cílevědomě. Hladce proplouval davem a splýval s rytmem ulice. Než si jej někdo stačil povšimnout, byl dávno ten tam. Nezkušený pozorovatel neměl šanci uhádnout jeho národnost. Mohl to být Francouz nebo Angličan. Možná i Němec. Měl hnědé vlasy, ale bylo již těžko říci, zda tmavě hnědé nebo světlé. Oči měl hnědé, ale při jistém úhlu pohledu se zdály být modré, tu zase zelené. Tvář měl oválnou, a přesto hranatou. Nebyl hubený, ale silný také ne. Nenápadné sako, košile a kalhoty neutrální barvy. Mezi třicítkou a čtyřicítkou. Možná starší, možná mladší. Neměl vousy ani viditelné jizvy. Jen v jednom byl výjimečný - zdálo se, že je neviditelný.

Ve skutečnosti byl Američan. Ačkoliv cestoval pod mnoha pseudonymy, jeho skutečné jméno bylo Chris Kilmoonie. Bylo mu šestatřicet. Jizvy zakryla plastická chirurgie. Prodělal několik operací, které změnil jeho vzhled. Ze všech oděvních součástí odstranil značky výrobce. Pod podšívkou saka měl zašito pět tisíc dolarů v bankovkách různých států. Zbytek patnáctitisícového pohotovostního fondu převedl na zlato a drahokamy, hodinky značky Rolex z osmnáctikarátového zlata a drahocenný náhrdelník, který nosil pod tílkem, aby ho nebylo vidět. Musel cestovat co nejrychleji ze země do země a nemohl si dovolit být závislý na úředních hodinách bank. S tím, že by jej náhodný zloděj mohl okrást, si starosti nedělal. Pod sakem na zádech za opaskem nosil automatickou pistoli Mauser HSc ráže 7,65 mm. Ale spíše než ukrytá zbraň odrazovaly případného útočníka Chrisovy oči. Hluboko pod duhovkami proměnlivé barvy varovně číhalo smělé odhodlání, díky němuž se mu každý raději zdaleka vyhnul.

Uprostřed ulice se Chris na chvíli zastavil mezi dvěma stánky pod bambusovými stříškami, jejichž majitelé se vzájemně překřikovali, mávající pěkně vypracovanými papírovými draky, hedvábnými šátky a soškami z lýkového dřeva. Stroze odbyl pouličního prodáváče, který mu nabízel kousek smažené opice, a přes kakofonii chodců, cyklistů a rachotících mopedů se zahleděl na malý dvoupatrový kostelík se špičatou stříškou, porostlý popínavou révou. Stál mezi hotelem Oriental a budovou misie. K zadní stěně kostelíku přiléhal dvoupatrový bungalov - asi fara. Za ní hřbitov a pak pepřovníková zahrada, která se svažovala k bahnitě řece zamořené krokodýly. Rýžová pole na druhém břehu řeky splývala s džunglí. Co jej však nejvíce zajímalo, bylo dva metry vysoké zašlé skleněné okno pod věžičkou kostela. Věděl, že před mnoha lety jedna z třiceticentimetrových skleněných tabulek za bouře praskla. Protože tato farnost obhospodařující Sawang Kaniwat, starou čtvrť Bangkoku, byla chudobná, byl kousek skla - připomínající dorůstající měsíc - nahrazen plátkem pochromované oceli, který někdo našel na ulici. Kovovému půlměsíci, jasně viditelnému pod věžičkou kostela, vděčil tento boží příbytek za svou přezdívku: Měsíční chrám.

Chris také věděl, že na základě požadavků KGB byl tento kostelík v roce 1959 upraven na bezpečný dům - součást Abélardovy sankce. Mohli jej využívat agenti kterékoliv zpravodajské služby bez ohledu na to, k jakému táboru jejich mateřská země náležela. Chris počkal na mezeru v hustém provozu a přeběhl ulici. Věděl, že z okolních budov jej sledují agenti nejrůznějších špiónážních služeb. Nevadilo mu to. V kostele a na přilehlém pozemku měl zaručenu nedotknutelnost.

Otevřel rozviklanou dřevěnou branku a vydal se blátivou, šterkem vysypanou pěšinkou kolem kostela. Vzadu už hluk z ulice nebyl zdaleka tak hlasitý. Košile se mu potem lepila k tělu. Bylo pětatřicet ve stínu a vzduch byl strašně vlhký. Ačkoliv do začátku období dešťů zbýval dobrý měsíc, nad džunglí se hrozivě kupily těžké černé mraky.

Vyšel po rozvrzaných schodech z nenatřených prken a zaklepal na dveře fary. Otevřel mu orientální služebník. Chris ho thajsky požádal, zda může navštívit kněze. Uběhla minuta. Starý kněz vyšel na zápraží a pozorně si Chrise prohlížel.

Chris řekl něco, co znělo jako "Aje ba."

V thajštině jsou tato slova vlastně nadávkou označující někoho za velkou špinavou opici. Ale také znamenají partyzánskou válku. Tato dvě slova stačila, aby Chris získal v kostele azyl.

Kněz o krok ustoupil a přikývl.

Chris vešel a přimhouřil oči, než se jeho zrak přizpůsobil stínům v chodbě. Ucítit pepř.

"Hovoříte...?"

"Anglicky," odpověděl Chris.

"Znáte naše pravidla?"

"Ano, už jsem tady jednou byl."

"Nevzpomínám si."

"V roce 1965."

"Pořád si nemohu..."

"Tehdy jsem vypadal jinak. Měl jsem rozmlácenou tvář."

Starý kněz zaváhal.

"Prasklé slepé střevo, zlomený obratel."

Chris přikývl.

"Už si vzpomínám," řekl starý muž. "Všechna čest vaší agentuře. Její chirurgové odvedli perfektní práci."

Chris čekal.

"Ale jistě tady nejste proto, abyste vzpomínal na staré časy," pokračoval kněz. "Pojďte, můžeme si promluvit v mé kanceláři."

Otevřel dveře na levé straně chodby a vstoupil do místnosti.

Chris ho následoval. Pročetl si starcovy záznamy a věděl, že otcí Gabrielu Janinovi je dvaasedmdesát let. Tvář mu pokrývalo bílé strniště, stejně neuspořádané jako krátce přistřižené šedivé štětiny na hlavě. Byl kost a kůže, shrbený a vrásčitý. Jeho plesnivá kněžská komže už dávno pozbyla jakéhokoliv tvaru. Pod ní měl špinavé plandavé kalhoty a na nohou zabláčené plátěnky. Jeho věk a zanedbaný vzhled však byly zavádějící. V roce 1929 vstoupil do francouzské cizinecké legie a odsloužil si pět let. Neustálé provokace a potyčky, z nichž vždy vyvázl se zdravou kůží, jej však otrávil natolik, že v roce 1935 svlékl uniformu, vstoupil do cisterciáckého kláštera v Cîteaux a stal se mnichem. O čtyři roky později řád opustil a po celou válku se snažil stát se misionářem. Po válce byl přeložen do Saigonu. V roce 1954 byl znovu přeložen, tentokrát do Bangkoku. V roce 1959 ho KGB vydíráním donutila - pod pohrůzkou, že odhalí jeho přílišnou zálibu v mladých thajských dívkách -, aby se stal domovníkem v jednom z mezinárodně uznávaných bezpečných domů. Chris dobře věděl, že kněz byl v zájmu ochrany svých hostů připraven i zabít.

Místnost honosně označená jako kancelář byla úzká, špinavá, zatuchle páchnoucí díra.

Kněz zavřel dveře.

"Chtěli byste nějaké občerstvení? Třeba čaj, nebo...?"

Chris zavrtěl hlavou.

Kněz lhostejně pokrčil rameny a usedl k psacímu stolu. Na zahradě za oknem zpívali ptáci.

"Co pro vás mohu udělat?"

"Otče..." promluvil Chris tlumeným hlasem, jako by se chystal ke zpovědi. "Potřebuji, abyste mi sehnal jméno nějakého zubaře, který by mi vytrhal všechny zuby a nikde se o tom nešířil."

Otec Janin znepokojeně vzhlédl.

"Co se děje?"

"Vaše skvělá organizace přece tuto informaci nepotřebuje," odpověděl stařec, "má své vlastní zubaře."

"Já však potřebuji vašeho."

Kněz se zamračene naklonil k Chrisovi.

"O co vám vlastně jde? Proč jste přišel zrovna sem? Promiňte mi mou nechápavost. Poškodil ten zubař někoho nebo zničil něčí krytí? Oplácíte někomu laskavost tím, že jej chcete odstranit?"

"Žádné splácení dluhů," ujistil jej Chris. "Mí zaměstnavatelé si dělají starosti, protože někdo z agentury vynáší informace. Občas musíme používat zdroje mimo organizaci."

Otec Janin se zamyslel.

Stále se mračil, ale nakonec přikývl.

"Chápu, ale přesto..."

Prsty vyťukával na desku stolu nějaký pochod.

"Pro případ, že byste si mě chtěl prověřit, mé krycí jméno je Remus."

Kněz přestal bubnovat.

"Pak je to v pořádku. Jestli zůstanete na noc, udělám všechno pro to, abych vám mohl do rána odpovědět."

I to už bude pozdě, pomyslel si Chris.

2

Seděl v jídelně za stolem a pojídal thajskou specialitu - kuře s nudlemi hustě posypané pepřem. Do očí mu vhrkly slzy a ústa měl v jednom ohni. Pozvedl sklenku se zteplalou kolnu a vyhlédl z okna. Mraky se dostaly až nad město a venku hustě pršelo. Jako by někdo rozléval roztavené olovo. Náhrobky na hřbitově už vůbec nebylo vidět.

Neochota otce Janina ho znepokojovala. S jistotou věděl, že v této chvíli kněz žhaví telefony a ověřuje si jeho pozadí. Telefon samozřejmě nebude odposloucháván a koneckonců ani celý dům. Toto místo stálo na neutrální půdě. Každý, kdo by narušil jeho nedotknutelnost, by byl vyloučen ze své organizace, štván zpravodajskými službami celého světa a nakonec zlikvidován.

Přesto cítil Chris znepokojení. Jakmile se agentura dozví, kde vlastně je, místní rezident bude chtít vědět proč. Spojí se s nadřízenými. Protože krycí jména skrývala v prvních dvou písmenech kódové označení místa působení (například AM znamenalo Kubu, a tudíž operace označená „Amalgam“ byla krycím jménem akce probíhající na tomto ostrově) nebo i jiné údaje, nadřízený místního rezidenta si ověří, že první dvě písmena slova Remus, Chrisova pseudonymu, znamenají, že Chris podléhá pouze velitelství v Langley ve Virginii, jmenovitě Eliotovi. Ten se brzy dozví, že Chris neočekávaně přijel do bezpečného domu v Bangkoku. A protože mu nikdy nepřikázal, aby tam jel, začne si lámat hlavu a pátrat po příčině. A to byl problém. Chris si nepřál, aby jej Eliot sledoval. Chtěl ho ušetřit žalu nebo alespoň případných rozpaků nad tím, co se chystal udělat.

Snažil se zakrýt svou netrpělivost. Při nejbližší možné příležitosti zajde za knězem a dostane z něj jméno zubaře.

Duchem nepřítomný se odvrátil od skličujícího deště za oknem. Utřel si pot stékající do očí a s otevřenou pusou zíral na muže, kterého naposledy viděl před sedmnácti lety.

Ten muž, Číňan, právě vstoupil do jídelny. Štíhlý, elegantní, kulatá tvář nad bezvadným oblekem barvy khaki, jehož sako měl upnuto až k límci po vzoru Mao Ce-Tunga. Podle mladistvého obličje a černých vlasů by mu nikdo nehádal dvašedesát.

Muž se jmenoval Chin Ken Chan. IQ 180. Kromě čínštiny hovořil plyně rusky, francouzsky a anglicky. Chris o něm věděl hodně. Byl to pozoruhodně vzdělaný člověk. Upozornil na sebe již v misionářské škole a od roku 1939 až do konce války studoval na Merton College na universitě v Oxfordu. Mezi oxfordskými a cambridgeskými intelektuály byly v té době velmi populární komunistické myšlenky a Chan snadno jejich vlivu podlehl. Není divu, že se ho ruskému špiónovi Guy Burgessovi podařilo zlákat, aby se po válce připojil k Mao Ce-Tungovi a pomohl mu vybudovat novou Čínu. Chan byl homosexuál, a proto to v čínské zpravodajské službě nedotáhl dál než na plukovníka, ale přesto si jej velmi cenili. Byl idealista oddaný maoismu a přes svůj křehký vzhled patřil k nejschopnějším popravčím, zejména s garotou.

Chan na Chrise chladně pohlédl a zamířil k vedlejšímu stolu. Prkenně se usadil, sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl vlastní jídelní tyčinky.

Chris potlačil překvapení, dožvýkal sousto a polkl.

"Sněžný leopard."

Chan zvedl hlavu.

"Copak Sněžnému leopardovi nechybí Hluboký sníh?"

Chan netrpělivě přikývl. "Hluboký sníh jsme tady na Východě měli naposledy před třinácti lety."

"Já bych spíš myslel, že to bylo před sedmnácti lety. Zdá se mi, že tehdy hodně sněžilo, zejména v Laosu."

Chan se usmál laskavým úsměvem.

"Ve sněhu se tam tehdy pohybovali jen dva Američané. Mám dojem, že to byli bratři, nikoli však rodní."

"A jeden z nich je ti navěky zavázán."

"Chris?" zeptal se Chan.

Chris se staženým hrdlem přikývl.

"Jsem rád, že tě zase vidím, Chane."

Srdce se mu radostí rozbušilo. Usmál se a vstal ze židle. Přistoupili k sobě a objali se.

3

Otec Janin cítil neurčitý strach. V okamžiku, kdy služebník zavedl Američana do jídelny, popadl telefon a rychle vytočil číslo.

"Remus," řekl do sluchátka.

Zavěsil, naráz vypil sklenku brandy, svraštil obočí a čekal. Neměl rád shody okolností. Před dvěma dny přijal do svého útulku jistého Rusa, Josefa Malenova, člena KGB a šéfa ruské větve obchodní stezky, po níž do jihovýchodní Asie proudilo opium. Malenov zůstal ve svém pokoji, kam mu kněz podle dohody denně dodával 300 miligramů uklidňujícího prostředku dilantinu, kterým si Rus snažil vyléčit vysoký krevní tlak a pocuchané nervy, projevující se občasnými zuřivými výbuchy. Léčba zabírala.

Včera poskytl kněz azyl agentovi komunistické Číny, plukovníku Chin Ken Chanovi. Informátoři knězi řekli, že se tam Chan má setkat s Rusem a případně se stát dvojí agentem v žoldu KGB. Podobné dohody zase nebyly tak neobvyklé. V Abélardově bezpečném domě se často setkávali agenti zneprátených zpravodajských služeb a využívali výhody neutrální půdy k výměně informací a někdy i k přeběhnutí. Kněz však nevěřil, že by Číňanovým záměrem bylo právě toto. Věděl, že komunistické Číně leží ruský obchod s opiem v žaludku - částečně proto, že nesnášeli ruské vměšování do dění v této oblasti, částečně proto, že byli přesvědčeni, že opium podkopává charaktery místních obyvatel. Bylo tedy málo pravděpodobné, že by Chan, který po mnoho let ze všech sil stavěl hráz proudu ruského opia, najednou přeběhl na druhou stranu - přímo k člověku, který měl pašování na starosti.

No a dnes přijel ten Američan. Jeho žádost o jméno zubaře, který by vytrhal zuby a zachoval mlčení, mohla mít jeden jediný účel - zabránit identifikaci nějaké oběti. Ale koho? Toho Rusa?

Zazvonil telefon a přerušil tok jeho myšlenek. Kněz zvedl sluchátko a naslouchal.

Po chvíli zavěsil, dvojnásob zmatený.

Dozvěděl se, že krycí jméno Remus patří Christopheru Patrickovi Kilmoonimu, bývalému poručíku jednotky zvláštního nasazení armády Spojených států. V roce 1965 spolupracoval s CIA na operaci Hluboký sníh, jejímž cílem bylo zničit ruský obchod s opiem. V roce 1966 opustil Kilmoonie armádu a stal se příslušníkem CIA. V šestasedmdesátém vstoupil do cisterciáckého kláštera. V roce 1982 se do CIA vrátil. Podobná kombinace náboženství a politiky by se někomu mohla zdát neobvyklá, ale otec Janin ji dokázal pochopit, protože sám prožil podobnou zkušenost. Přesto jej však okolnost, že všichni tři jeho hosté byli tak či onak spojeni s pašováním opia, hluboce znepokojovala.

A ještě něco. Američan se zmínil, že zde už jednou byl, v roce 1965, a kněz si vzpomněl, že ten, kdo ho sem s rozbitou tváří, prasklým slepým střevem a zlomeným obratlem dopravil, byl tentýž Číňan, který je tu i dnes - Chin Ken Chan.

Tyto skutečnosti jej znepokojovaly.

4

Chris stál na verandě fary. Déšť bubnoval do střechy z vlnitého plechu. Hřbitov stále nebylo vidět. Vedle něj se o zábradlí opíral Chan. Ačkoliv v domě nebylo žádné odposlouchávací zařízení, přesto stáli venku, aby hluk hustého deště překryl jejich rozhovor. To, co si chtěli říci, nebylo určeno cizím ušim. Proto si také vybrali tu část terasy, kam nevedla žádná okna.

"Dvě věci," řekl Číňan.

Chris klidně čekal.

"Okamžitě musíš odsud odejít. V jednom z horních pokojů je Josef Malenov," pokračoval Číňan.

Chris pochopil. V jejich profesi bylo málokdy řečeno vše a slova často nabývala jiného významu.

Základním pravidlem byla diskrétnost a u Chana byla takováto míra otevřenosti zcela neobvyklá. Chris si v duchu oba výroky spojil a doplnil to, co zůstalo nevysloveno.

Byl šokován. Základem jejich způsobu života bylo striktní dodržování přísných pravidel, mezi nimiž vynikala posvátná nedotknutelnost Abélardova bezpečného domu.

Chan se chystal spáchat nejtěžší hřích.

"To dosud nikdy nikdo neudělal," řekl Chris.

"To není pravda. Když jsi byl v klášteře..."

"Copak tys mne celou tu dobu neztratil z dohledu?"

"Zachránil jsem ti život. Jsem za tebe zodpovědný. Zatímco jsi byl v klášteře, někdo dvakrát porušil pravidla. Nejprve ve Felrachu v Rakousku. Potom ještě jednou, v Montrealu."

Chrise zamrazilo.

Chan se mu pevně díval do očí.

"Svět se musel zbláznit," potřásl hlavou Chris.

"Copak to nebyl důvod, proč jsi ho opustil? Proto, že klášter nabízel spojení zákona a cti?"

"Ne, v té době v naší profesi ještě pravidla platila. Odešel jsem proto, že jsem svého povolání nebyl hoden. Nikoliv proto, že by tomu bylo naopak."

"Tomu nerozumím."

"Nedokážu to vysvětlit a ani o tom nechci mluvit. Když už i sankce ztratila svůj význam, na co jiného se ještě můžeme spolehnout?" Zděšeně se otrásl. "Nikomu už není nic svaté."

"Všechno jde s kopce," řekl Chan. "Před šesti lety by bylo to, co mám v plánu, zcela nemyslitelné."

"A dnes?" zeptal se Chris.

"Vzhledem k předchozím dvěma událostem se již necítím vázán pravidly. Malenov je duševně chorý. Obchod s opiem přesáhl v posledních několika měsících všechny meze. Musím ho zarazit."

"Tak ho zlikviduj někde venku," naléhal Chris.

"Venku má dokonalou ochranu."

"Ale pak se staneš štvancem."

"To je pravda," přikývl Chan. "Půjdu po mně úplně všichni. Ale Sněžný leopard zná pár triků."

"Ale i tak," namítl Chris. "Když bude každý proti tobě... Říkáš Ferlach a pak Montreal. Co se tehdy stalo?"

"Myslíš těm, kdo porušili pravidla? Byli vypátráni a samozřejmě zlikvidováni. Mě nakonec také zlikvidují, až přijde můj čas. Ale pokusím se tu chvíli co nejvíce oddálit."

"Přesto tě prosím, abys to nedělal."

"Proč?"

"Protože já cítím zodpovědnost k tobě."

"Dluh je můj. Já jsem se postavil do cesty tomu, co vy chápete jako osud. Ale teď musím čelit svému vlastnímu. Stárnu, a proto se musím připravit, abych zemřel, jak říkáte vy lidé ze Západu, důstojně. Já tomu říkám zemřít se ctí. Musím se postavit osudu tváří v tvář. Na tuto příležitost jsem čekal řadu let. Opium je metla, zlo, které je nutno vykořenit."

"Je ti ale jasné, že KGB sem okamžitě pošle někoho jiného?"

Chan sevřel zábradlí. "Ale už to nebude Malenov. Ten muž je ztělesněním zla." Po obličeji se mu řinul pot. "Musí zemřít."

Číňanova otevřenost přiváděla Chrise do rozpaků.

"Odjedu hned ráno."

"Ale já tak dlouho čekat nemohu. Ten Rus zítra také odjíždí."

"Potřebuji získat důležitou informaci od kněze."

"Tak se ji pokus získat co nejrychleji. O našem přátelství se ví. Skutečnost, že jsme se po tolika letech setkali právě zde a zrovna ve chvíli, kdy učiním to, co učinit musím, rozhodně vzbudí podezření. Osud, příteli. Nezachránil jsem ti tehdy dávno život jen proto, abys ho teď kvůli mně ztratil. Snažně tě prosím, abys odsud vypadl."

Děšť ještě zhoustl.

Chrise něco probudilo. Ležel ve svém pokoji a hleděl do tmy. Zamžoural na svítící displej náramkových hodinek. Půl čtvrté. Nevěděl, co se děje. Zůstal tiše a zaposlouchal se do zvuků zvenčí. Liják už ustal, jen z okapů sem tam spadla kapka. Otevřeným oknem nakukovalo měsíční světlo. Závan větru vyslal do pokoje pronikavý zápach špinavé řeky a pohnojené zahrady pod oknem. Probouzející se ptáci vstávali s písničkou v hrdle.

Chvíli si myslel, že se vzbudil jen tak, ze zvyku, a že v tom nic jiného není. Šest let strávených v klášteře jej naučilo využívat hodiny před svítáním k meditaci. Za normálních okolností by se tak jako tak za chvíli vzbudil.

Pak ale pohlédl na proužek světla pronikajícího pod dveřmi z chodby, přes který se tiše sunul stín. Ať již byl venku kdokoli, dokázal se plížit jako kočka. Ten člověk jistě našlapoval na vnější strany chodidel. V mysli mu vytanul obraz šelmy tiše se plížící za kořistí.

Mohl to být člen personálu hlídající halu. Nebo Chan. Nebo někdo, kdo jde po Chanovi. Nebo po mně, napadlo Chrise. Kvůli mému přátelství s Chanem.

Zpod polštáře vytáhl mauser. Shodil příkrývku, nahý vykročil do tmy a přikrčil se za křeslem. Po zádech mu stékal studený pot. Zadržel dech a opatrně vyčkával, pistoli namířenou na dveře.

Náhle se ozval zvuk, jako by někdo uhodil pěstí do polštáře. I když zazněl tlumeně, přesto to byl velmi silný úder.

Někdo zasténal. Za dveřmi něco velmi těžce dopadlo k podlaze.

Chris opustil úkryt za křeslem a připlížil se ke zdi vedle dveří. Přitiskl ucho na stěnu. Slyšel cvaknutí kliky, jak se v chodbě otevřely dveře.

Vyplašený hlas promluvil rusky.

"Co se tu stalo?"

Odpověděl starý kněz, také rusky.

"Šel do vašeho pokoje. Vidíte tu garotu? Chtěl vás uškrtit. Neměl jsem na vybranou, musel jsem ho zabít."

Chris otevřel dveře. Kdyby to neudělal, kdyby zůstal ve svém pokoji, kněz by se určitě divil, jak je možné, že ho zvuk za dveřmi neprobudil. Vzbudilo by to podezření a kněz by mohl dojít k závěru, že Chris byl do celé záležitosti nějak namočen.

Světlo v hale Chrise oslnilo a musel přimhouřit oči.

Kněz se prudce otočil za zvukem otevíraných dveří, v ruce namířenou ruskou automatickou pistoli tokarev s nasazeným tlumičem.

Chris ztuhl. Zvedl ruce, mauser vysoko nad hlavou.

"Vzbudily mě vaše hlasy," pokrčil rameny. "Vidím, že tohle se mě netýká."

Počkal, až kněz souhlasně přikývne a propustí ho. Vrátil se do pokoje a zavřel za sebou.

Hleděl do tmy, ale před očima měl stále obraz muže, jenž stál v protějšcích dveřích. Pětašedesát let. Shrbený, bledý, temné kruhy pod očima. Rozcuchané vlasy. Nervózně sebou škubal. Na sobě měl propocené hedvábné pyžamo. Určitě Josef Malenov, pomyslel si Chris. S tím člověkem se nikdy nesetkal, ale viděl jeho fotografie a věděl, že opium, které Iválenov tak dlouho pašoval, nakonec ovládlo i jeho.

To nebylo všechno, co viděl. Na podlaze mezi knězem a Malenovem leželo Chanovo tělo. Temeno hlavy roztránila kulka vypálená bezpochyby z ruské pistole Makarov ráže 7,62 mm. Podlaha byla tmavá, potřísněná krví a močí. Nemělo smysl zkoumat, zdali je Chan naživu.

V Chrisovi to vřelo. Světelný pruh pod prahem dveří zahálily další stíny. Podle zvuku poznal, že někdo rozkládá prostěradlo. Slyšel, jak několik lidí, určitě jich bylo více než dva, zvedá mrtvé tělo, balí je do prostěradla a odnáší pryč. Pohybovali se tiše, ale zdaleka ne tak tiše jako Chan. Ucítil štiplavou vůni santalového dřeva a pak pryskyřičnou vůni borovice. Venku někdo zapálil několik vonných tyčinek a rozsypal na podlahu borové piliny, aby vstřebaly tělní tekutiny.

Chris opatrně přistoupil k oknu. Dával si pozor, aby ho nikdo neviděl. Ptáci polekaně vzlétli z větví stromů. Někdo je vyplašil. Měsíční světlo nejasně dopadalo na dva orientálce, kteří sestoupili z verandy fary, shrbení pod tíhou nějakého nákladu zabaleného do prostěradla. V čele kráčel třetí zaměstnanec, který držel v ruce baterku a svítil ostatním na cestu. Malý pohřební průvod prošel mezi náhrobky a

zamířil mezi pepřovníky v zahradě.

Scházeli směrem k řece. Bud' chtějí Chana naservírovat krokodýlům k snídani, nebo ho převezou lodkou na druhý břeh a pohodí někde v džungli.

Sbohem, příteli, rozloučil se Chris v duchu. Hrdlo se mu stáhlo. Sevřel mauser pevněji v hrsti.

6

Otec Janin se pokřižoval. Klečel v kostele před oltářem a odříkával každodenní modlitby. Pohled upíral na votivní svíčky, které před chvílí zapálil. Plamínky se třepotaly ve tmě a šířily kolem sebe vůni včelího vosku a kadidla.

Pět hodin ráno. Kostel byl úplně tichý. Útočiště.

Starý kněz se opřel o zábradlí oltáře, namáhavě vstal, popošel několik kroků a poklekl před schránkou s hostií. Modlil se za boží odpuštění, protože přísahal, že bude střežit tento bezpečný dům. Věřil, že kdyby své povinnosti nedostál, ztratil by duši. Ačkoliv ho získala KGB, zachovával věrnost všem zpravodajským službám. Každý operativec, ať pracoval pro kteroukoliv zemi, byl jeho farníkem. Rozdíly v politickém přesvědčení nebo náboženství nehrály roli. I ateisté mají duši. Přicházeli za ním vyčerpaní nebo zranění muži a hledali u něj ochranu: Jako kněz byl povinen nabídnout milosrdenství a útěchu těla i duše. Musel-li někdy zabít, aby uchoval posvátnou nedotknutelnost tohoto bezpečného domu, modlil se snažně k Bohu, aby mu odpustil. Kde už měl hledat vyšší zastání? Svíčky plápolající ve tmě byly němou připomínkou všech mrtvých.

Kněz odstoupil od oltáře a strnul, když uviděl pohybující se stín.

Z temnoty nejbližší kostelní lavice vstal muž a kráčel k němu.

Američan. Kněz sáhl rukou za špinavou komži, vytrhl z opasku pistoli a namířil na vetřelce. Zbraň zůstávala ukryta pod záhyby látky.

Američan se zastavil v uctivé vzdálenosti.

"Neslyšel jsem, že byste prošel chodbičkou," řekl kněz.

"Snažil jsem se být potichu, abych vás nerušil v modlitbách."

"Přišel jste se také pomodlit?"

"Zvyk je železná košile. Určitě vám už řekli, že jsem byl také u cisterciáků."

"A váš přítel? Nepocít'ujete touhu po odplatě?"

"Udělal, co udělat musel. Vy také. Všichni známe pravidla."

Kněz přikývl, ale jeho ruka pod šaty stiskla pistoli ještě pevněji.

"Zjistil jste mi jméno toho zubaře?" zeptal se Američan.

"Před chvílkou. Mám je pro vás někde zapsáno."

Kněz položil modlitební knížku na lavici. Volnou rukou sáhl pod hábit a vytáhl kousek papíru. Položil jej na modlitební knížku a opatrně ustoupil o pár kroků.

V kostele bylo ticho. Američan se usmál a zvedl zprávu. Byla taková tma, že se ani nepokoušel ji přečíst.

"Muž, kterého hledáte, žije daleko odtud," upozornil ho starý kněz.

"Tím lépe." Američan se znovu usmál.

"Proč to říkáte?"

Američan neodpověděl. Otočil se a tiše kráčel k východu. Jeho stín pomalu mizel. Otec Janin zaslechl zaskřípění dveří. Šedivé přitní z venku ohlašovalo brzké svítání. Ve světlém obdélníku se objevila Američanova postava. Dveře se náhle přibouchly a tichem kostela se nesla jen hrozivá ozvěna.

Kněz zatajil dech. Pak pomalu vydechl a zastrčil pistoli zpět za opasek. Čelo měl zalité potem.

Zamračeně pohlédl na okno pod malou kopulí na východní straně kostela. Špinavými tabulkami prosvítalo bledé světlo a zvýrazňovalo siluetu oblého kousku chromované oceli, připomínajícího srpek měsíce.

7

Za všechno může ten Rus, pomyslel si Chris. Knězi žádnou vinu nedával. To, co mu před chvílí řekl, byla

pravda. Kněz se pouze řídil pravidly. Nejenže byl zmocněn, on byl přímo povinen zajistit bezpečnost každého hosta. I kdyby to znamenalo, že by musel jiného hosta, který měl v úmyslu přísná pravidla porušit, zabít.

S Rusem to bylo něco jiného. Chris na něj musel neustále myslet od chvíle, kdy vyšel z kostela a v šeru ranního svítání kráčel mezi kalužemi k fáře. Všechno v něm kypělo, ale nedával to na sobě znát. Již ze zvyku vypadal tím uvolněněji, čím větší rozrušení a odhodlání pociťoval. Kráčel úplně klidně jako někdo, kdo při ranní procházce vychutnává okolní ticho a obdivuje ptáky.

Ale stále musel myslet na toho Rusa.

Obešel faru, zastavil se a předstíral, že je zaujat pohledem na řeku.

Uvažoval.

Chan proti Rusovi bojoval dlouhou řadu let. Byl tím tak posedlý, že obětoval život výměnou za šanci jej zabít. Kdysi dávno, v pětadesátém, Chris proti tomu Rusovi bojoval také. Unikátní operace, při níž spojily své síly Ústřední zpravodajská služba USA a tajná služba komunistické Číny, aby zastavily přísun opia z Laosu do Jižního Vietnamu, jej svedla dohromady s Chanem. Útok na tábor Pathet Lao však ztroskotál. Chris byl zajat a vězňatelé jej krutě mučili (rozbitá tvář, prasklé slepé střevo, zlomený obratel), aby z něj vytáhli nějaké informace. Chan tehdy velel záchranné operaci a zachránil Chrisovi život. To Chan Chrise přivedl do tohoto bezpečného domu, pečoval o něj a nehnul se od jeho lůžka, dokud nedorazili američtí lékaři.

A teď byl Chan mrtvý.

Zemřel na stejném místě, kde kdysi přivedl Chrise zpět k životu. Kvůli opiu.

Rus musí zemřít.

Byl si vědom rizika. Stane se vyvržencem, štvancem, všichni se vrhnou po jeho stopě. I kdyby byl sebeschopnější, nakonec ho stejně najdou. Dlouho nepřežije.

Nezáleželo mu na tom. V duchu se ušklíbl. Když uvážím, na co potřebuji zubaře a co mám v úmyslu udělat, pak budu brzo mrtvý tak jako tak, pomyslel si. Vyjde to nastejno. Ale takto, aniž by přišel o něco, co už je dávno připraven ztratit, může alespoň svému příteli oplatit laskavost. A to bylo nejdůležitější. Důležitější než pravidla, důležitější než cokoliv jiného. Věrnost, přátelství. Chan mu zachránil život. Podle zákona cti byl Chris povinen splatit svůj dluh. Kdyby tak neučinil, byl by navždy zneuctěn.

A protože Abélardova sankce byla stejně už dvakrát porušena, mohl se teď řídit jen svým osobním zákonem cti.

Odvrátil se od řeky a zamířil ke hřbitovu. Vzpomněl si na proužek papíru, který mu kněz dal. Vytáhl jej a přečetl si zubařovo jméno a adresu. Oči mu ztvrdly. Otráveně zakroutil hlavou. Vyšel po schůdcích verandy a vstoupil do fary.

V pokoji uložil všechny své věci do malého batohu. Z koženého váčku vytáhl stříkačku a ampulku s průzračnou kapalinou. S batohem v ruce opustil pokoj.

V chodbě bylo ticho. Zaklepal na Rusovy dveře. Za dveřmi se ozval napjatý hlas.

"Co je?"

Chris odpověděl rusky.

"Musíte odsud vypadnout, ten Číňan měl ještě někoho v záloze."

Slyšel spěšné zarachocení zámku. Dveře se otevřely. Objevil se Malenov s pistolí v ruce. Byl tak nadrogovaný, že měl v očích úplně skelný pohled.

Neměl vůbec žádnou šanci. Chris jej pruhem kůže mezi palcem a ukazovákem udeřil do krku, zlomil mu hrtan a rozdrtil hlasivky.

Rus zasípal a svezl se k zemi.

Chris jej vtáhl do pokoje a zavřel za sebou dveře. Malenov ležel na podlaze a nemohl mluvit. Zoufale se snažil popadnout dech. Tělo se mu otřásalo v křeči. Nohy se zkroutily v nepřírozeném úhlu a paže si přitiskl na prsa.

Chris natáhl do stříkačky kapalinu z ampule. Stáhl Rusovi pyžamové kalhoty. Uchopil jej za penis a napíchl hlavní žílu. Stlačil píst a do Rusova těla vniklo 155 milijednotek chloridu draselného. Draslík se

dostane až do mozku, zatímco chlór zůstane ve vylučovacím traktu. Tělní elektrolyty se depolarizují a způsobí rozsáhlou mrtvici.

Rusova tvář již byla modrá. Postupně šedla a brzy zežloutne. Chris uložil stříkačku spolu s ampulkou zpět do vāčku. Zvedl otřásající se tělo a opřel je o křeslo tak, že hlava spočinula na dřevěném opěradle. Strčil do křesla, až spadlo přes ležící tělo, takže rána na krku bude vysvětlitelná jako následek pádu.

Za Chana, řekl si v duchu. Uchopil batoh a vyšel z pokoje.

Chodba byla prázdná. Rusovým klíčem zamkl dveře, sešel ze schodů, přešel verandu fary a zamířil ke hřbitovu.

Šero svítání se již projasnilo. Věděl, že kdyby odešel hlavním východem na ulici, sledovali by jej agenti z nejrůznějších zpravodajských služeb. Sestoupil tedy po svahu až k řece. Zápach hniječihó bahna jej dráždil v nose. Vybral si lodřku, do které zatékalo méně než do dvou ostatních. Pádloval k druhému břehu a rozevřených čelistí krokodýla si vůbec nevšímal.

8

O dvě hodiny později kněz poté, co opakovaně klepal na Rusovy dveře, přikázal svému sluhovi, aby je vyrazil. Vklópýtali dovnitř a pod převrženým křeslem našli mrtvolu. Kněz zalapal po dechu. Jako správce tohoto bezpečného domu byl zodpovědný nadříženým svých hostů. Mohl ospravedlnit zabití Chana, ale teď zemřel i Rus. Stalo se toho příliš mnoho najednou.

Jestliže KGB dospěje k závěru, že jsem zklamal...

Vyděšeně prohlížel mrtvé tělo a modlil se, aby se jednalo o smrt z přirozených příčin. Nenašel žádné známky násilí s výjimkou modřiny na krku, ale ta by se dala vysvětlit pádem na opěradlo křesla.

Rychle v duchu kalkuloval. Malenov sem přišel ve velmi špatném stavu. Potřeboval si odpočinout a vyžadoval léky a drogy na deprese a nízký tlak. Téměř ho někdo zavraždil. Je možné, že srdce nevydrželo zvýšené napětí kombinované s účinkem drog.

Jak si ovšem vysvětlit Američanovo zmizení? Stalo se toho příliš mnoho.

Kněz pospíchal k telefonu. Zavolal místního rezidenta KGB. Ten vše ohlásil svému nadříženému.

Nevysvětlitelná smrt v Abelardově bezpečném domě vřdycky vyvolala poplach a měla za následek okamžité vyšetřování.

Hodinu poté, co kněz objevil mrtvolu, vzlétl ze severovietnamského Hanoje sovětský nákladní letoun IL-18. Devět set kilometrů dlouhý let do Thajska zvládl proti silnému větru za necelé dvě hodiny.

Vyšetřovatel KGB spolu se skupinou soudních lékařů prozkoumal mrtvolu. Zvláštní pozornost věnovali poloze těla a pořídili mnoho fotografií. Brzo byli hotovi. Dopravili mrtvolu na letiště, uložili do letadla a odstartovali zpět do Hanoje. Tentokrát letěli po větru, a tak přistáli již za devadesát minut.

Pitva trvala sedm hodin. Srdce pracovalo až do konce a v mozku byly nalezeny četné krevní sraženiny.

Přičina smrti: mozková mrtvice. Ale co ji vyvolalo? Nikde žádná embolie. Krevní testy prokázaly přítomnost dilantinu, který Malenov užíval. Našlo se také opium, na něž byl navyklý. Všechno ostatní v mezích normálu. Při mikroskopické prohlídce těla objevil prosektor stopu po vpichu do hlavní žíly na přirození. Ačkoliv to nemohl dokázat, byl přesvědčen, že jde o vraždu. Už pár podobných případů kdysi viděl. Chlorid sodný. Sloučenina se rozpadne na dvě složky a tím způsobí mrtvici. Lidské tělo normálně draslík i chlór obsahuje, takže důkaz je prakticky nemožný. Ohlásil své podezření vyšetřovateli.

O hodinu později dostal rezident KGB v Bangkoku příkaz odebrat se do Měsíčního chrámu. Podrobně kněze vyslýchal. Kněz přiznal, že na faře přebýval jistý Američan, Chanův přítel.

"Jeho jméno a podrobný popis," přikázal rezident.

Kněz ze sebe celý vyděšený vysypal požadované údaje.

"Co tady ten Američan chtěl?" zeptal se rezident.

Kněz mu to řekl.

"Kde ten zubař bydlí?"

Když uslyšel odpověď, zabodl se očima do kněze sedícího na druhé straně stolu.

"Tak daleko? Náš prorektor v Hanoji určil dobu úmrtí na šest hodin dnes ráno."

Rezident pokynul k oknu, za nímž se černala noční tma. Pak ukázal na své hodinky.

"To znamená před patnácti hodinami. Proč jste nás o Američanově přítomnosti okamžitě neinformoval?" Kněz si nalil další sklenku brandy a na ex ji vyprázdnil. Několik kapek mu vyteklo koutky úst a stékalo po zarostlé bradě.

"Protože jsem měl strach. Ráno jsem si nebyl jistý, zda s tím má Američan něco společného. Kdybych ho byl preventivně zabil, musel bych se zodpovídat CIA. Ale neměl jsem proti němu vůbec žádný důkaz."

"Takže dáváte přednost tomu zodpovídat se nám?"

"Přiznávám, že jsem udělal chybu. Měl jsem se mu pověsit na paty. Ale přesvědčil mě, že proti vašemu agentovi vůbec nic nemá. Když jsem našel tělo, doufal jsem, že zemřel z přirozených příčin. Jaký by pak mělo smysl přiznávat nějakou chybu, když jsem nemusel? Jistě chápete mé dilema."

"Jistě."

Rezident zvedl telefon. Vytočil číslo a čekal na odpověď. Pak ohlásil svému nadřízenému:

"Abélardova sankce byla porušena. Opakuji, porušena. Christopher Patrick Kilmoonie, krycí jméno Remus. Příslušník CIA." Rezident zopakoval popis, který mu dal kněz. "Je na cestě do Guatemaly," následovala adresa. "Alespoň prohlásil, že tam má namířeno, ale když uvážíme, co se stalo, nemyslím si, že by se tam opravdu vypravil. Ano, já vím, má před námi patnáct hodin náskoku."

Ještě chvíli poslouchal a pak sluchátko odložil. Obrátil se ke knězi a zastřelil ho.

9

"Jste si tím jistý?" vyštěkl ředitel CIA do telefonu.

"Naprosto," odpověděl předseda KGB. Hovořili spolu po speciální lince zřízené právě pro podobné krizové situace. Mluvili anglicky, protože Američan ruštinu neovládal. "Pochopte, nevolám vám proto, abych vás žádal o svolení. Vzhledem k tomu, že ten mizera je váš, podle dohody vás pouze informuji o svých záměrech."

"Ujist'uji vás, že nejednal podle mých příkazů."

"I kdyby tomu tak bylo, na věci by se nic nezměnilo. Už jsem rozeslal telegramy. V tomto okamžiku asi vaši technici v komunikační místnosti přijímají ten, který je určen vám. Na základě podmínek Abélardovy sankce jsem vyhlásil pohotovost pro všechny zpravodajské služby. Přečtu vám poslední tři věty. 'Krycí jméno hledaného: Remus. Univerzální kontrakt. Nalézt a okamžitě zlikvidovat.' Předpokládám, že když právě vaše agentura byla jeho činem nejvíce zdiskreditována, půjdete po něm ještě horlivěji než ostatní."

"Ano, to vám slibuji."

Ředitel CIA polkl a položil telefon. Stiskl tlačítko interkomu a vyžádal si spis Christophera Patricka Kilmoonieho.

O třicet minut později již věděl, že Kilmoonie byl příslušníkem skupiny GS-13, polovojenské složky oddělení tajných operací, a patřil mezi nejvýše postavené agenty zpravodajské služby.

Ředitel si povzdechl. Jako by nestačilo, že nějaký mizera zdiskreditoval celou organizaci. To se navíc musí jednat o zabijáka světové třídy. Předpisy - a zdravý rozum - vyžadovaly, že k likvidaci tohoto muže bude ředitel muset nasadit skupinu jiných příslušníků GS-13.

Ředitel se však z Chrisovy složky dozvěděl ještě něco jiného. Vztekle vyskočil a vyběhl z kanceláře.

Řídicím orgánem agenta s krycím jménem Remus byl Eliot.

10

"Já o tom vůbec nic nevím," ohradil se Eliot.

"Ale vy jste za něj zodpovědný! A vy ho taky najdete!" prohlásil ředitel. Ukončil tak hádku a vztekle odešel z Eliotovy kanceláře.

Eliot se na dveře, které ředitel nechal otevřené, jen zasmál. Zapálil si cigaretu. Oprášil si několik smítek popela, které mu spadly na černé sako. Jeho stařecké oči zářily uspokojením, že se ředitel obtěžoval přijít za ním, místo aby si jej povolal do své kanceláře. Zlostná návštěva byla dalším důkazem ředitelovy slabosti a moci, již vládl Eliot.

Natočil se v křesle k oknu a vyhříval si tvář v paprscích slunce. Obrovské parkoviště pod oknem se táhlo až k vysokému plotu a řadě stromů, které oddělovaly pozemek ústřední zpravodajské služby od dálnice do Langley ve Virginii. Z místa, odkud se díval, mohl vidět jen malou část desítky tisíc automobilů obklopujících obrovskou vysokou budovu s půdorysem ve tvaru písmene H.

Úsměv mu pomalu mizel ze rtů. Musel se plně soustředit na pronásledování Saula. A jako by toho bylo málo, obdržel předchozího dne informaci, že Saulův nevlastní bratr Chris dorazil do Abélardova bezpečného domu v Bangkoku. Stalo se tak bez Eliotova vědomí. Od okamžiku, kdy Chris opustil své pracoviště v Římě, uplynulo již několik týdnů a celou tu dobu o něm nikdo nic nevěděl. Eliot předpokládal, že Chris zahynul.

Ale teď se náhle objevil. Byl celou tu dobu na útěku, až se mu podařilo dosáhnout bezpečí? Ale jistě by si byl našel nějaký způsob, jak Eliota kontaktovat. Přinejmenším se s ním mohl spojit v okamžiku, kdy vstoupil do Měsíčního chrámu. Nějak to nedávalo smysl. Proč hledal zubaře, který není v žádném spojení se zpravodajskou službou? Proč porušil sankci a zabil ruského agenta? Co se to sakra děje? Chris přece musel vědět, co mu hrozí. Po jeho stopách se vydají nejschopnější zabijáci ze všech zpravodajských služeb. Jak mohl udělat takovou pitomost? Eliot sevřel vrásčité rty.

Dva nevlastní bratři, oba na útěku. Symetrie pro něj měla jistou přitažlivost. Sluneční paprsky se odrážely od zaparkovaných automobilů a na Eliotovu tvář se vrátil úsměv. Konečně našel řešení problému.

Saul a Chris. Saul musel být zlikvidován, než si uvědomí, proč mu někdo usiluje o život. A kdo jiný může vědět, kde se ukrývá, než jeho nejlepší přítel?

Co ale znamená ten zubař? Eliot se otfásl. Tento detail ho silně znepokojoval. Proč se proboha ještě předtím, než zabil ruského agenta, Chris zajímal o jméno nějakého zubaře?

Eliota zamrazilo.

11

"Mexico City," požádal Chris. "Nejbližší možný let."

Domorodá dívka za přepážkou Havajské letecké společnosti rozehrála prsty po klávesnici počítače.

"Kolik vás je, pane?"

"Jeden," odpověděl.

"První třída, nebo turistická?"

"To je jedno."

Žena studovala obrazovku monitoru.

Šumění davu lidí v letištní hale bylo přehlušováno chraplavým hlasem z reproduktorů. Řada za Chrisovými zády postupně narůstala.

"Na lince 211 máme ještě nějaká volná místa v turistické třídě, pane. Odlet je za patnáct minut. Když si pospíšíte, můžeme vás ještě dostat na palubu. Vaše jméno?"

Chris jí nadiktoval falešné jméno, jež měl zapsáno v cestovním pasu. Platil hotově, protože použití kreditní karty by znamenalo zanechat po sobě zbytečnou stopu.

"Máte nějaká zavazadla?"

"Jen toto příruční."

"Zavolám teď dozorcímu při nástupu a požádám jej, aby pozdržel odlet. Přeji vám příjemnou cestu, pane."

"Děkuji."

Chvátal odletovou halou a usmíval se, ačkoliv pociťoval silné vnitřní napětí. Pozorně si prohlížel davy cestujících, zdali mu někdo nevěnuje přílišnou pozornost. Prošel detektorem kovů. Člen letištní ochranky na něj mávl, že může pokračovat. Mauseru se Chris zbavil již v Bangkoku. Hodil ho do kanálu, protože věděl, že kdyby se pokusil zbraň propašovat na palubu letadla, byl by nutně přistižen. Mohl ji sice uložit do kufríku, který by nechal do letadla naložit jako spoluzavazadlo, protože ta většinou prohledávána nebyla. Ovšem při přiletu si nemohl v žádném případě dovolit riskovat, aby čekal, až si bude moci zavazadlo vyzvednout. To už musel být dávno z letiště. Jeho batoh projel pod pozorným okem rentgenu.

Chris jej popadl a rychlými kroky zamířil chodbou k nástupnímu prostoru.

Jeho kroky se v úzkém tunelu hlasitě rozléhaly. V otevřených dveřích letadla stála letuška a mávala na něj.

"Děkuji, že jste na mě počkali," řekl jí.

"To nic, stejně se opozdili s nakládáním potravin a nápojů." Vzala si od něj letenku.

Prošel přepážkou oddělující první třídu od turistické a zamířil do zadní části letadla, kde bylo ještě několik volných míst. Letuška se jej zeptala, zda si přeje sedět v oddělení pro kuřáky. Chris sám nekouřil, ale protože věděl, že kuřácký oddíl je vzadu, vybral si sedadlo, které bylo nejbližší ocasu letadla. Potřeboval mít výhled na co nejvíce pasažérů, na chodbičku a zejména na dveře v přepážce. Jeho sedadlo bylo mezi otlýlým mužem a starší ženou v řadě těsně před toaletami. Proklouzl kolem tlust'ocha a sedl si doprostřed. Usmál se na starší dámu a zasunul malý batoh pod sedadlo před sebou. Zapnul si bezpečnostní pás a s unaveným výrazem ve tváři pohlédl do uličky.

Musel předpokládat nejhorší - že vpich v Maleniově těle byl objeven a na něj samotného vydán univerzální kontrakt. Své rozhodnutí, pokud se týká budoucnosti, nezměnil. Stále potřeboval zubaře, ale už nemohl jít k tomu, jehož mu doporučil starý kněz. Adresa, kterou od něj obdržel, byla v Guatemale, ale kněz ji určitě sdělil i vyšetřovatelům KGB. Ti jistě informovali své lidi v Guatemale, aby na něj čekali. Musí si zvolit jinou zemi. Takovou, kde to dobře zná, kde by mohl pohodlně zmizet a k nalezení důvěryhodného zubaře využít svých vlastních zdrojů. Napadlo ho Mexiko. Ale při odletu z Bangkoku a pak ze Singapuru jej postihla drobná zdržení a začínal se opožd'ovat. Letadlo do Honolulu přistálo o čtyřicet minut později, než udával letový řád. Navazující spoj do Mexico City propásl a musel čekat až na toto letadlo. Doufal, že bude mít alespoň dvanáctihodinový náskok, ale v této chvíli uplynulo od okamžiku, kdy ruského agenta zabil, již šestnáct hodin.

Napjatě čekal. V Bangkoku je noc, ale v Honolulu, vzdáleném dvanáct tisíc kilometrů na východ, už bylo ráno. Slunce za okénky letadla začínalo nepříjemně pálit a Chris se potil, ačkoli v kabině syčela klimatizace. Kovový trup přenášel vibrace naprázdno běžících motorů až do kabiny. Někde vespod se zabouchla dvířka - nakládání zavazadel skončilo. Okénkem viděl nákladní vozíky vracející se k letištní budově.

Znovu pohlédl do chodbičky. Letuška uzavřela vstupní dveře a zajistila je. Za necelou minutu začne tryskový letoun rolovat ke startovací dráze.

Ulehčeně vydechl a uvolnil se, ale okamžitě zase strnul a žaludek se mu rozhoupal. Letuška otevřela dveře. Vstoupili dva muži. Dívka za nimi hned zase zavřela a oni se vydali uličkou směrem k Chrisovi. Pozorně si je prohlížel. Kolem pětadvaceti let. Svalnatí, ale pružní a ohební. Košile a kalhoty neutrálních barev. Ostatních pasažérů si vůbec nevšimli a hleděli střídavě do palubních lístků a na písmena a čísla nad řadami sedadel. Rozdělili se. První se usadil asi uprostřed kabiny a druhý o deset míst dozadu, blíže k Chrisovi.

Než si Chris koupil letenku, čekal do posledního možného okamžiku. Doufal, že bude posledním pasažérem, který do letadla nastoupí, a i pak chvíli sledoval, zda někdo nespěchá, aby se dostal do stejného letadla ještě později než on.

Když si oba muži sedali, Chris se vyklonil přes otlého muže a hleděl do uličky. Jejich boty. Nešlo mu o sílu podrážek nebo okované špičky, které by z bolů udělaly účinné zbraně. Vzдор mýtům, pěstovaným nepřebornou řadou akčních filmů, tajní agenti málokdy používali k obraně nebo útoku kopů. Úder nohou je příliš pomalý. Chris hledal důležitější charakteristické znaky. Oba muži měli na nohou vysoké kožené boty pevně stažené až nad kotníky. Právě tento typ obuvi měli operativci v oblibě. Nejlépe totiž plnil základní funkci - měl zabránit, aby člověk při honičce nebo boji muže proti muži uklouzl. Chris ostatně nosil podobnou obuv.

Někdo ho musel upozorovat. Mohl to být kdokoliv. Rusové, Angličané, Francouzi, možná i jeho vlastní lidé. V tomto okamžiku již někdo určitě žhaví telefonní linky do Mexico City. Až přistane, bude na něj čekat přinejmenším jeden tým zabijáků, ale spíše jich bude několik.

Letadlo se pohnulo. Vycouvalo ze stojánky, otočilo se a řev motorů zesílil. Rolovali kolem budovy terminálu.

Kabinou se rozlehl výstražný signál. Letušky procházely chodbičkou a kontrolovaly, zda mají všichni

cestující zapnuté bezpečnostní pásy.

Chris sevřel opěradlo sedačky, několikrát nasucho polkl a otočil se k ženě vedle sebe.

"Promiňte prosím, nemáte nějaké papírové kapesníky?"

Otráveně se prohrábla v kabelce a několik mu jich podala.

"Díky."

Roztrhal kapesníky, vyrobil dva zámotky a zastrčil si je do uší. Žena údivem zamrkala.

Zvuky v kabině najednou slyšel velmi tlumeně. Dva muži na sedadlech přes chodbičku se velmi živě bavili. Chris viděl, jak se jim pohybují rty, ale slova rozeznat nedokázal.

Letadlo se zastavilo. Okénkem po levici měl nerušený výhled na startovací dráhu. Jedno letadlo zmizelo ve vzduchu a druhé zaujalo jeho místo. V řadě před nimi zbývaly jen dva letouny.

Zavřel oči a vnímal otřesy trupu. Napjal svaly.

Letadlo se znovu pohnulo. Když otevřel oči, viděl, že mezi jejich strojem a ranvejí již stojí pouze jeden letoun.

Chris náhle trhl přezkou upevňující bezpečnostní pás a uvolnil ji. Protáhl se kolem souseda a vkročil do uličky. Přiskočila k němu letuška a popadla jej za loket.

"Pane, co to děláte? Musíte zůstat sedět! Zapněte si pás!"

Neurvale ji odstrčil. Hlavy cestujících se udiveně obracely jejich směrem. Zaslechl tlumené výkřiky.

Oba muži, kteří nastoupili jako poslední, se překvapeně ohlédli. Jeden z nich vyskočil a vstoupil do uličky.

Chris se vrhl k nouzovému východu. Popadl za páku a zatahl ji směrem k sobě. Dveře se otevřely.

Dovnitř vnikl prudký závan větru, doprovázený duněním tryskových motorů.

Letadlo se blížilo ke startovací dráze. Letuška se jej opět pokusila zadržet. Chris se zachytil o spodní okraj dvířek a vyhoupl se do prostoru. Visel na ruce a pohlédl do kabiny. Zděšení cestující a zabiják, který se řítí směrem k němu.

Letadlo zrychlilo a Chris se pustil. Dopadl na beton a překulil se s pokrčenými koleny a lokty přitisknutými k tělu, jak se to naučil při parašutistickém výcviku. Vzдор papírovým ucpávkám v uších ho jakot tryskových motorů téměř připravil o sluch. Chvilí nemohl popadnout dech, jak se přes něj přehnal závan dusivě horkých výfukových plynů. Ale to už se nad ním jako duch vynořilo další letadlo.

Chris se rozběhl.

12

V obrovské klimatizované místnosti byla udržována antiseptická čistota. Podél stěn blikaly obrazovky desítek počítačů. Bzučící zářivky vrhaly oslnivé světlo.

Vrásky na Eliotově čele se ještě prohloubily soustředěním.

"Cestující leteckých společností," řekl operátorovi.

"Které město?"

"Bangkok. Odlety, posledních šestnáct hodin."

Operátor přikývl a jeho prsty se roztančily po klávesnici. Eliot si zapálil další cigaretu a zaposlouchal se do klapotu tiskárny. Problém, který musel řešit, na něj působil povzbuzujícím účinkem. Stále ještě existovala možnost, že Chris zůstal v Thajsku a někde se ukrývá. Eliot však o tom pochyboval. Při výcviku vždy kladl svým lidem na srdce, aby nebezpečnou oblast co nejdříve opustili. Chris si jistě dal záležet, aby do té doby, než někdo objeví Rusovo tělo, získal dostatečný náskok. Samozřejmě bude cestovat na falešné jméno a s cestovním pasem, který mohl získat z nezávislých zdrojů. Nebylo to však příliš pravděpodobné. Padělatelé na volné noze představovali vždy jisté bezpečnostní riziko. Chris nejspíš použije pas, který mu dodal Eliot, a bude doufat, že se ztratí, než se mu někdo dostane na stopu. Operátor se vrátil s několika listy papíru. Eliot se natáhl přes stůl a kostnatým prstem projížděl seznam jmen. Vzrušeně sebou trhl, když v seznamu cestujících společnosti United Airlines našel jedno z Chrisových krycích jmen. Jednalo se o let z Bangkoku do Singapuru.

Obrátil se na operátora: "Odlety ze Singapuru, posledních třináct hodin."

Zase musel chvíli čekat.

Operátor přinesl druhý seznam. Eliot si zapálil další cigaretu a soustředěně si jej prohlížel. Chris musel použít stejný cestovní doklad. V žádném případě si nemohl dovolit riskovat, že celník v jeho zavazadle objeví hromádku cestovních pasů, znějících na různá jména.

Ostře vydechl.

Tady - totéž jméno v seznamu cestujících společnosti Trans World ze Singapuru do Honolulu.

"Odlety z Honolulu," přikázal operátorovi. "Posledních pět hodin."

V okamžiku, kdy mu operátor podával třetí seznam, zaslechl Eliot zasyčení otevíraných dveří počítačové místnosti. Otočil se a uviděl, že k němu přichází jeho asistent.

Byl to absolvent prestižní univerzity. Promoval v roce 1970. Upjatý límeček, klubový prsten a vázanka, ale černým oblekem a vestou se opíčil po Eliotovi. Oči mu zářily vzrušením.

"Zrovna volali z MI-6. Myslí si, že ho našli. Letiště v Honolulu."

Eliot rychle přelétl poslední seznam cestujících. Příslušné krycí jméno našel na seznamu cestujících společnosti Hawaiian Airlines.

"Je na cestě do Mexico City."

"Už ne," opravil ho podřízený. "Musel si všimnout, že má v letadle opatrovníky. Necelou půlminutu předtím, než se letadlo odlepilo od země, vyrazil nouzový východ a vyskočil."

"Na ranvej?"

Asistent přikývl.

"To jsou mi věci."

"Záložní tým ho nedokázal zastavit."

"Bylo by s podivem, kdyby se jim to podařilo. Je jeden z nejlepších. Koneckonců, byl jsem to já, kdo ho vycvičil." Eliot se usmál. "Takže je v Honolulu a na útěku. Otázka je, co bych dělal já, kdybych byl Remus. Ostrov je dost pitomé místo, když se někdo potřebuje schovat. Myslím, že já bych se snažil odtud vypadnout, a to co nejrychleji."

"Ale jak? A kam? Přinejmenším víme, kam určitě nezamíří. Byl by blázen, kdyby se pokusil dostat do Guatemaly nebo Mexika. Jistě si spočítá, že tam na něj budeme čekat."

"Nebo možná dojde k závěru, že tam nebudeme právě proto, že o těchto dvou zemích víme," namítl Eliot. "Tah a protitah. Fascinující problém. Kdybych byl na Chrisově místě, jak bych se dostal z Havaje? Učitel by měl být schopen vyzrát na svého žáka."

Ale úsměv se mu vytratil z tváře, sotva domluvil.

Jak je potom možné, že jsem nedokázal vyzrát na Saula, napadlo ho.

13

Byli v Atlantě. Krásně jim tu kvetou azalky, pomyslel si Saul, když kužely reflektorů vyloupily ze tmy květinové záhony v parku, kolem něhož projížděli do centra. Fialová záplava, z níž jako zvědavé oči pomrkávaly bílé květy kopretin. Střelná rána v Saulových prsou konečně přestala krváčet, i když mu v hrudníku stále pošukávalo bolestí. Cítil, že má horečku.

Brzdy nákladáku zasyčely a řidič zůstal stát pod dálničním nadjezdem.

"Dál už to nepůjde. Garáže jsou jen půl kilometru daleko. Nechci, aby vás někdo viděl. Jak jsem řekl, kdyby někdo zjistil, že беру stopaře, přijdu o flek."

"To mi stačí." Saul otevřel dveře. "A díky."

Řidič zavrtěl hlavou. "Ale mně to nestačí. Na něco jste zapomněl."

To už Saul stál na asfaltu a mračil se.

"Ani bych neřekl."

"Tak se zamyslete. Peníze, pamatujete? Půlku předem, půlku až dorazíme na místo. Dlužíte mi ještě dvě stě babek."

Saul přikývl. Domluva s řidičem mu už vypadla z hlavy. Byla to zanedbatelná prkotina ve srovnání s otázkou, na niž se marně snažil nalézt odpověď. Proč se ho jeho otec snaží zlikvidovat?

Řidič hrábl rukou pod sedadlo.

"Jen klid," uklidňoval ho Saul.

Peníze potřeboval, ale řidič splnil, na čem se dohodli. S pokrčením ramen mu Saul vyplatil zbývající částku.

"No proto." Řidič vytáhl ruku zpod sedadla.

"Máte nervy v kýblu. Ty štreky vám asi lezou na mozek."

"To ty vomezený rychlosti."

"Kupte ženě kožich."

"To jo, a za zbytek si můžu zajít tak akorát k McDonaldovi." Řidič se zazubil a strčil bankovky do kapsy. Vzduchové brzdy zasyčely a náklad'ák se rozjel.

Saul zůstal stát ve stínu nadjezdu a díval se za koncovými světly mizejícími ve tmě. Nad hlavou slyšel ozvěnu hustého provozu na dálnici. Obrátil se a vyrazil po krajnici opačným směrem.

Když byl v Atlantě naposledy, prověřil si několik hotelů jen tak, pro případ, že by je někdy potřeboval. Musel si ošetřit zranění. Potřeboval koupel a jiné šaty. V žádném případě nemohl riskovat místa, kde se příliš vyptávají, i když host zaplatí za nocleh předem. Luxusní podniky kolem Peachtree Street nepřipadaly v úvahu. Saul přesně věděl, kam má jít.

Kdesi v dálce zahoukal vlak. Ulici, po které kráčet, lemovaly staré oprýskané domy. Nahrbil se, aby ulevil zraněnému hrudníku. Varoval ho šestý smysl. Slyšel, jak se přibližují. Jsou čtyři, pokud mi v té horečce slouží sluch, pomyslel si.

Přešel most nad řekou. Proud pod ním tiše šuměl. Prošel kolem vypálené budovy a zastavil se na prázdné parcele. Otočil se a konečně je spatřil. V zakrvácených šatech a shrbený jako nějaký stařec jim musel připadat jako snadná kořist.

Vykročili ze stínu a obstoupili ho. Na vteřinku mu připomněli podobnou partu, od které spolu s Chrisem dostali před mnoha lety pořádný výprask nedaleko sirotčince, v němž vyrůstali.

"Nemám na vás náladu," prohodil neutrálně.

Nejvyšší výrostek se zazubil.

"Tak si dejte říct," naléhal Saul.

"Hele, chcem akorát tvý prachy. Nic ti neuděláme, to ti slibuju."

Ostatní se rozesmáli.

"Fakt," pokračoval Saul, "dejte si odchod."

Tlačili se k němu a divoce se řehtali.

"Ale my je potřebujem," prohlásil vysoký kluk.

"Zkuste někoho jiného."

"Ale koho? Tady nikdo jinej není, copak ty někoho vidíš?"

Vůdce party švihl rukou a z nože, který skrýval v dlani, vyskočila čepel.

"Držíš to špatně. Někdo by ti to měl ukázat."

Vysoký pubert'ák se zamračil. Zahlodalo v něm nejasné podezření. Pak se však ohlédl po ostatních.

Přece se nenechá zahanbit. Rozmáchl se a bodl.

Saul všem čtyřem zlámal ruce.

"Říkal jsem vám, že děláte chybu."

Málem by odešel, ale vtom ho něco napadlo.

Prohledal je.

Sedmdesát dolarů.

14

"Ale to místo je obsazené," zavrčel muž s hranatou bradou a ukázal na sklenici piva na barovém pultě před stoličkou.

Chris pokrčil ramený a sedl si. Z reproduktorů nad pódiem zněl The gambler od Kennyho Rogerse.

Chris bubnoval prsty do taktu.

"Váš přítel šel na záchod, tak snad tu židli chvíli potřebovat nebude."

V rytmu countryové melodie se na pódiu lopotila postarší striptérka.

"Ještě si něco udělá," podotkl Chris.

Hromotluk se zamračil. "Není jediná, kdo tu přijde k úrazu. Copak jste masochista? Koledujete si o malér."

"Já ne, já si vybírám. Já si to rozdávám jen s ženskýma."

"Chápu."

Muž měl na sobě květovanou košili. Volně mu visela přes boky vybledlých džinsů. Zamáčkl cigaretu, postavil se a úkosem pohlédl na Chrise.

"Potřebujete tu stoličku tak nutně, že vám ji budu muset narvat do..."

"Už jste to kdysi zkoušel. V Saigonu. Moc se vám to nepovedlo."

"Ale tohle je Honolulu. Dnes by se mi to třeba podařilo."

"Bohužel nemám čas nechat vás to vyzkoušet." Chris se obrátil na barmana. "Dejte tady mému příteli ještě jedno pivo. Já si dám kolu."

"Nepijete?" zeptal se muž v květované košili.

"Dnes ne."

"Copak, neslouží žaludek?"

"Nedělá mi to dobře. V té košili vypadáte směšně."

"To je reakce na uniformu. Když jsem mimo službu, jsem zblázněný do barev. Byl byste překvapen, jak to přitahuje ženy."

"Řekněte jim, že jste major. To na ně zapůsobí ještě více než košile."

"Jděte se bodnout."

Chris zaplatil za pití.

Robustní muž upil piva.

"To tady obcházíte všechny bary, kam chodí příslušníci speciálních jednotek?"

Chris přikývl.

"Hledáte přátele?"

Chris přikývl.

"Takové, kteří vám něco dluží, nějakou laskavost?"

Chris pokrčil rameny a pohlédl ke dveřím.

"Vy jste nějak podezřívavý."

"Vám zase vykukuje koleno z roztrhaných kalhot."

"Musel jsem odněkud rychle vypadnout. Ještě jsem neměl čas koupit si nové."

"Tady jste v bezpečí. Tady vás nikdo nebude obtěžovat a nikdo se vám nebude věšet na paty."

"Ale v momentě, kdy vyjdu ven... Abych byl upřímný, rád bych si vyjel na výlet. Mimo ostrovy."

"Máte na mysli nějaké konkrétní místo?"

"Tak trochu jsem spoléhal na to, že vás využiji jako cestovní kancelář. Kamkoliv, jen ne do Států."

Muž s býčí šíjí hleděl se zájmem na striptérku, která již byla úplně nahá.

"Zítra odlétáme."

"Vojenský transport?"

"Panamská průplavová zóna." Muž se otočil zpátky k Chrisovi. "Vyhovuje?"

"Můžete mě dostat na palubu?"

"Bez problémů. Pár lidí mi něco dluží."

"Teď vám něco dlužím i já."

"Ale no tak, snad si to nebudeme zapisovat."

Chris se usmál.

"Ale mám ještě jeden problém," řekl major.

"Copak to je?"

"Ten chlapík, co tu se mnou seděl. Už měl být dávno zpátky. Je tak ožralý, že asi spadl do mísy. Nebo tam někde omdlel."

Z reproduktorů se ozvala písnička Waylona Jenningsa. Striptérka se zase oblékla.

Chris se potil. Vyhodil další hromádku hlíny. Opřel se o lopatu a rozhlédl se po tropickém lese, který jej obklopoval - sladce vonící cedry a trnité vavřínové keře. Pestrobarevní ptáci, kteří si již zvykli na jeho přítomnost, bezstarostně poletovali ve větvích stromů a vesele zpívali. Nad hlavou se mu vznášelo hejno komárů, ale žádný z nich na něj neusedl. S malárií si opravdu nemusel dělat žádné starosti. Major, který ho do Panamy doprovázel, jej zásobil nezbytnými čípký, které tvořily standardní výbavu speciálních jednotek operujících v džungli. Chemikálie, kterou vstřebaly vlasečnice tlustého střeva, způsobila, že jeho tělo vydávalo jemné aroma, které odpuzuje hmyz. Okamžik, kdy prostředek začal účinkovat, dokázal Chris lehce rozpoznat. Zezelenala mu totiž moč.

Vzdor vlhkému a žhavému vzduchu se znovu pustil do práce. Rozšiřoval jámu a hromada hlíny na jejím boku utěšeně rostla. Myšlenka jej napadla při vzpomínce na 'lidské pasti', které za války v džungli vykopávali příslušníci Vietkongu. Jámu pak zakryli kusem plechu, na nějž navršili hlínu a kapradiny, aby ji zamaskovali. Příkrov byl pečlivě vyvážen, takže se nepropadl, dokud na něj nevstoupila noha nepřátelského vojáka. Jeho tělo se pak nabodlo na zašpičatělé bambusové kůly zastrkané do dna jámy. Chris sice žádné kůly potřebovat nebude, ale smrtelný účinek zůstane stejný.

Kopal celé dopoledne. Jáma teď byla dva metry dlouhá, jeden metr široká a metr dvacet hluboká. Připomínala hrob.

"Ještě půl metru," řekl si, setřel pot s čela a znovu popadl lopatu.

Když skončil, odešel z mýtiny do lesa a prodíral se porostem tak dlouho, až našel čtyři pevné větve. Každá byla metr dvacet dlouhá. Znovu si utřel zpoceně čelo, vrátil se na mýtinu a seskočil do jámy. Obklopil jej příjemný chládek, i když slunce na obloze nemilosrdně žhnulo. Uchopil desku z překližky opřenou o stěnu. Byla dva metry dlouhá, metr široká a jeden a půl centimetru silná, a než ji sem lesem dopravil, pěkně se mu pronesla. Oblast byla velmi řídko osídlena a Chris si byl jist, že ho nikdo nesledoval.

V každém rohu zarazil do hlíny větev a překližku na ně položil. Jáma tak byla úplně zakrytá a Chris se ocítl ve tmě. V jedné ze stěn vyhloubil otvor a vylezl ven. Hlínu, která ležela vedle jámy, navršil opatrně na dřevěnou desku. Pak vyryl několik kaprad'ových trsů a rovnoměrně je rozsadil do takto vzniklého záhonku.

Odstoupil a prohlížel si maskování. Čerstvě vykopaná hlína byla tmavá a ostře kontrastovala se světle hnědým povrchem země. Zítra však již žádný rozdíl nebude vidět. Spokojeně přikývl a plochým kamenem zakryl vstupní otvor.

Přípravy byly téměř u konce. Jen jedna věc ještě zbývala. K zubaři mohl sice zajít už dříve, ale nebyl si jist, zda by byl po bolestivém zákroku vůbec schopen sem donést těžkou překližkovou desku a vykopat jámu. Přitom všechno muselo být provedeno opravdu pečlivě. Až se sem vrátí od zubaře v Panama City, čípký, které mu major dal, již nebude potřebovat. To již bude lhostejné, zda dostane malárii, nebo ne.

16

"Pan Bartoloměj?" zeptala se sestřička Chrise.

Byla to atraktivní místní dívka a její tmavá pokožka ostře kontrastovala s bílou uniformou.

"Doktorovi trvala poslední návštěva déle, než předpokládal. Budete muset ještě pár minut počkat."

Chris přikývl a poděkoval jí. Panama je dvojjazyčným státem: španělština a angličtina. Chris kromě tří dalších jazyků mluvil i španělsky. Přesto, když zubaře poprvé před dvěma dny navštívil, pokládal za jednodušší vysvětlit mu všechno anglicky.

"Já ale považuji zákrok za naprosto zbytečný," řekl mu tehdy zubař.

"Důvody vás nemusí zajímat. Snad vám bude stačit tohle." Chris si sundal hodinky z osmnáctikarátového zlata a nabídl je zubaři. "Mají cenu čtyři tisíce dolarů. Dám vám samozřejmě také peníze a navíc tohle." Chris mu ukázal masivní náhrdelník. "Až bude po všem."

Zubařovy oči se zaleskly chtivostí, pak se ale zamračil.

"Nechci se namočit do ničeho nezákonného."

"Co může být nezákonného na tom, když zubař někomu vytrhává zuby?"

Lékař pokrčil rameny.

"Jsem podivín. Udělejte mi to k vůli," řekl tehdy Chris. "Za dva dny se vrátím. Mou návštěvu nikde nezaznamenáte a také mě nebudete rentgenovat."

"Ale bez rentgenových snímků nemohu ručit za svou práci. Mohly by nastat komplikace."

"Na tom už nebude záležet."

Zubař se zamračil.

A teď Chris seděl v čekárně a nepřítomně zíral na dřevěné židličky a popraskaný plastický potah pohovky. Nikdo jiný v čekárně nebyl. Na stropě prskala zářivka. Bez zájmu pohlédl na hromádku časopisů vydávaných ve španělštině. Žádný ho nezaujal, a tak zavřel oči a soustředil se.

Už brzo, pomyslel si. Dnes večer, dřív než odejde do lesa, se sem vrátí a ordinaci zničí. Přes všechny sliby zde existovala možnost, že si zubař jeho návštěvu zaznamená, a zatímco bude v narkóze, mohl by mu zuby zrentgenovat. Nesmí zůstat žádné důkazy.

Vrátí se do lesa a zahájí hladovku. Mohla by trvat až šedesát dní, ale jakmile na něj zaútočí komáři, bezpochyby dostane malárii a ta celý proces urychlí. Takže zhruba třicet dní, nejvýše šedesát.

Bude meditovat a modlit se k Bohu, aby mu odpustil všechny hříchy - bezpočet lidí, které zabil a kteří nebyli jako Rus. Jeho smrt byla plně ospravedlnitelná kvůli obchodu s opiem a kvůli Chanovi, ale jejich jediným proviněním byla pouhá fyzická existence. Trápen mučivou úzkostí, vyvolával si v paměti jejich obličej, jejich jména a to, jak většina marně prosila o milost. Teď bude snažně prosit o slitování on sám. Pokusí se očistit od pocitu nezměrného studu, vyléčit svou nemocnou duši a zbavit se obviňujících výčitek.

Bude se postit tak dlouho, dokud se jeho mysl nenaplní snovým vytržením a neodpoutá se v preludech od sesychajícího se těla. Posledním vědomým činem těsně předtím, než se jeho mozek odpoutá od pozemských starostí, bude, že připraveným otvorem zaleze do svého hrobu. Ve tmě, která jej obklopí, pak vyvrátí větev podpírající překližkovou desku. Ta spadne a hlína, která jámu zavalí, ho uduší. Jeho tělo zůstane ukryto. Bud' se postupně rozloží, nebo je vyhrabou zvířata a roznesou jeho kosti po širokém okolí. Nedotčena zůstane snad jen lebka, ale protože bude mít všechny zuby vytrhány, úřady nebudou schopny mrtvolu identifikovat.

To bylo důležité. Musí zemřít jako bezejmenný. Kvůli Saulovi a Eliotovi. Jistě je hluboce šokovalo, že porušil pravidla Abélardovy sankce. Ale snad jim jejich trápení alespoň trochu ulehčí obdiv nad tím, že nebude nikdy dopaden. Jistě budou přemítat, kam se vlastně poděl, a navždy zůstanou v nejistotě. Ale nejistota je lepší než žal a stud, kdyby se dozvěděli, že spáchal sebevraždu. Chtěl za sebou zanechat čistý stůl. Nechtěl způsobit trápení dvěma lidem, k nimž měl v životě nejbližší. Nevlastnímu bratrovi a nevlastnímu otci.

Hladovění je jediný způsob sebevraždy, který katolická církev nezavrhne. Všechny ostatní jsou projevem beznaděje a nedůvěry v boží moudrost, neschopnosti snášet utrpení, jímž Bůh své děti zkouší. Sebevražda je jako nejtěžší hřích trestána věčným prokletím v pekelném ohni. Ale vyhladovění je přijatelný způsob pokání, meditace a duchovního vytržení. Očišťuje ducha zavržením těla. Povznáší duši blíže k Bohu.

Když uvažil všechny hříchy, jichž se v životě dopustil, byl si Chris dobře vědom, že toto je jediná cesta, jak se dostat do nebe.

"Pane Bartoloměji, doktor už přišel. Pojd'te dál," řekla sestřička Chrisovi.

Přikývl a povstal. Sestřička mu podržela dveře a Chris vstoupil do ordinace, uprostřed níž stálo zubařské křeslo. Doktora neviděl, ale za dalšími dveřmi slyšel, jak do umyvadla teče voda.

"Jsem kvalifikovaná anestezioložka," vysvětlila mu sestra.

Sedl si do křesla a sestra si nachystala stříkačku.

"Co to je?" zeptal se Chris.

"Atropin a vistarín."

Přikývl. Obával se, aby k anestezii nepoužila amytal sodný, takzvané sérum pravdy, které člověka uvede do stavu hypnotického bezvědomí. V něm je jeho vůle tak zeslabena, že odpovídá i na nejzapovězenější otázky.

"Počítejte, prosím, od stovky pozpátku," vyzvala ho sestra.

Sotva se dostal k pětadevadesáti, začalo se mu všechno před očima točit. Vzpomínal na cisterciácký klášter, na šest němých let, která strávil ve společnosti mnichů, s nimiž se dorozumíval pouze znakovou řečí. Požehnané dny se podobaly jeden druhému jako vejce vejci. Meditace a práce. Vzpomínal na bílou róbu, kterou tehdy nosil, bílou jako vír v jeho mysli.

Kdyby ho nevyzvali, aby odešel, kdyby mu tehdy nebylo šestatřicet, čili o rok více, než pro znovupřijetí povolovaly řádové předpisy, byl by teď hledal útěchu a vykoupení tam.

Ale teď, kdy pro něj byl světský život již nepřijatelný a únik do náboženství nedostupný, mu zbývala jen jediná cesta - vyhladovění k smrti, očistění, cesta k nejvyšší dokonalosti.

Víření v jeho mozku zesílilo. Měl sucho v ústech. Namáhavě se snažil popadnout dech.

"To není atropin," zamumlal, "je to něco jiného."

Pokusil se slézt ze zubařského křesla. Sestra jej přitlačila silnými rukama zpět.

"Ne," mumlal horečně.

Očima zahalenýma mlžným vírem zahlédl jiný odstín běloby. Ve vířícím chaosu se otevřely dveře. Blížila se k němu bíle oděná postava, vznášející se jako duch.

"Ne."

Tvář se nad ním naklonila. Stará, vrásčitá, šedivá tvář. Chris vydechl. Zubař. To není možné.

Začal sebou prudce házet. Jak se jeho mysl nořila do temnoty, hlavou mu probleskla poslední jasná myšlenka.

To není možné.

Ten zubař je Eliot.

KNIHA DRUHÁ

NALÉZT A ZNIČIT

"MOJI ČERNÍ PRINCOVÉ"

1

Eliot se zamyslel. Vrásky se mu ještě prohloubily, když zkoumal Chrisův pulz. Nakonec přikývl a obrátil se k sestře.

"Doktor je v baru za rohem." Hlas mu zaskřípal. "Co kdybyste se k němu připojila?"

Ošetřovatelka vykulila oči a vycouvala ze dveří.

"A ještě něco."

Nejistě se zastavila.

Eliot sáhl pod bílý plášť a vytáhl obálku.

"Vaše peníze. Až půjdete, zamkněte venkovní dveře."

Nasucho polkla, vyšla z ordinace, prošla čekárnou a prchala pryč.

Eliot počkal, než uslyšel zaklapnutí zámku. Zavřel dveře mezi ordinací a čekárnou a zahleděl se na podnos se zubařskými nástroji.

Chris seděl zhroucený v křesle. Mělce dýchal. Účinkem amytalu sodného byl v bezvědomí. Droga potlačuje zábrany a umožňuje vyšetřovateli získat ze vzpouzející se oběti veškeré informace. Aby byl vyslýchaný vůbec schopen odpovídat, nemohl být ovšem v hlubokém bezvědomí, ale spíše v kontrolovaném polospánku, kdy si neuvědomuje své okolí, ale dokáže pochopit, na co je tázán.

Ošetřovatelka dostala příkaz Chrise hluboce uspat; Eliot tedy musel počkat, až účinek drogy částečně pomine.

Vpíchl do žíly na Chrisově paži jehlu opatřenou hadičkou. Pak otevřel šuplík a vytáhl dvě plné stříkačky

ležící vedle ampulky s amytalem. Ten je dodáván jako prášek, a tak Eliot rozpustil 500 miligramů drogy ve 20 mililitrech destilované vody. Jednu stříkačku nasunul na hadičku vycházející z Chrisovy paže. Stiskl píst a ventil v trubici už zajistí pravidelné dávkování drogy. Přichystal si i druhou stříkačku pro případ, že by ji potřeboval. Kdyby však měl výslech trvat déle než půl hodiny, musel by si namíchat nový roztok, protože amytal se v kapalně formě rychle rozkládá.

O pět minut později, jak Eliot ostatně očekával, se Chrisova víčka zachvěla. Eliot uvolnil ventil v trubici a do žíly vnikla dávka drogy. Až začne Chris mluvit zkomoleně, bude Eliot muset ventil uzavřít, dokud se Chris nezačne zase příliš probouzet. Pak jej zase otevře, aby ho znovu nadopoval. Procedura vyžadovala mimořádnou pečlivost.

Nejlépeší by bylo začít jednoduchými otázkami.

"Víš, kdo jsem?"

Chris neodpověděl a Eliot otázku zopakoval.

"Eliot," zašeptal Chris.

"Velmi dobře. Přesně tak, jsem Eliot."

Pozorně si Chrise prohlížel a hlavou mu bleskla vzpomínka na okamžik, kdy ho uviděl poprvé - před jedenácti lety. Vzpomínal si na chlapce velmi zřetelně. Bylo mu tehdy pět let. Byl špinavý, vyhublý, oblečený v hadrech. Jeho otec byl mrtvý a matka prostitutka ho opustila. Řadový dům v jednom z filadelfských slumů byl přečpaný stolky. Na každém z těchto stolků chlapec úhledně srovnal hromádku much, které zabíjel gumovou páskou.

"Vzpomeň si," řekl Eliot, "postaral jsem se o tebe. Jsem ti tak blízký jako otec a ty jsi mi blízký jako syn."

"Otec, syn," zamumlal Chris.

"Miluješ mě."

"Miluji vás," zašeptal nezřetelně Chris.

"Věříš mi. Nikdo jiný k tobě nebyl tak laskavý jako já. Jsi v bezpečí, nemáš se čeho obávat."

Chris zasténal.

"Chceš mi udělat radost?"

Chris přikývl.

Eliot se usmál.

"No ovšem, vždyť mě miluješ. Dobře poslouvej. Chci, abys mi odpověděl na několik otázek. Musíš mi říci pravdu." Náhle si uvědomil, jak zubařská ordinace voní mátou. "Slyšel jsi v poslední době něco o Saulovi?"

Chrisovi trvalo dlouho, než zareagoval, až si Eliot myslel, že se odpovědi nedočká. Úlevou vydechl, když Chris konečně promluvil.

"Ne."

"Víš, kde je?"

Chris zašeptal: "Ne."

"Řeknu ti teď jednu větu a ty mi povíš, co znamená."

Před čtyřmi dny byl z Atlanty odeslán telegram do Říma na Chrisovo krycí jméno a adresu v květinářství Mediterranean, což bylo sídlo tamní rezidentury Ústřední zpravodajské služby. Až do svého zmizení tam Chris působil jako zástupce rezidenta. Byl tam poslán na zkušební dobu, aby si Eliot mohl ověřit, zda na něm život v klášteře nezanechal nežádoucí stopy. Zpráva nebyla podepsána, ale to zase nebylo tak neobvyklé. Nicméně její odeslání se časově shodovalo se Saulovým zmizením. Eliot předpokládal, že Saul se pokusí Chrise kontaktovat, a proto ji prověřil. Na rozdíl od všech ostatních zpráv - a bylo jich mnoho, které Chrisovi došly - tato nebyla agenturou vůbec zaregistrována.

"V košíku je vejce," řekl Eliot.

"Zpráva od Saula," odpověděl Chris a zavřel oči vyčerpáním.

"Pokračuj."

"Je v průšvih. Potřebuje mou pomoc."

"Nic jiného to neznamená?"

"Bezpečnostní schránka."

Eliot se naklonil těsně k němu.

"Kde?"

"V bance."

"Kde?"

"V Santa Fe. Oba máme klíče. Jsou dobře ukryté. Ve schránce budu mít další zprávu."

"Zakódovanou?"

Eliotovy kostnaté prsty sevřely opěradlo zubařského křesla.

Chris přikývl.

"Dokážu ten kód rozluštit?"

"Náš soukromý."

"Vysvětli mi ho."

"Několik významů."

Eliot se napřímil a srdce se mu sevřelo zklamáním. Mohl Chrise požádat, aby mu složitý kód vysvětlil, ale vždycky tady byla možnost, že se všechny potřebné informace nedozví. Prostě proto, že se na ty nejdůležitější věci nedokáže správně zeptat. Nebylo pochyb o tom, že Chris učinil příslušná opatření, aby zabránil nepříteli, který by se za něj případně vydával, získat přístup do bezpečnostní schránky. Tak například, kam uschoval klíč? Byla schránka na heslo? Tyto otázky byly zcela samozřejmé. Eliota však daleko víc znepokojovaly otázky, které si nedokázal představit. Chris a Saul byli přáteli prakticky od prvního okamžiku, kdy se před jedenatřiceti lety setkali v sirotčinci. Musejí mít mezi sebou stovky propracovaných soukromých signálů. Stačilo, aby Eliot nedokázal zjistit jeden jediný z nich, a propásne šanci Saula dopadnout. Jistě, počítače zpravodajské služby by dokázaly soukromý kód rozluštit, ale jak dlouho by takový proces trval?

Eliot se musel dát do práce okamžitě.

Promnul si vráscitou bradu a náhle ho napadla další otázka.

"Proč sis chtěl nechat vytrhat všechny zuby?"

Chris odpověděl.

Eliot se oťrásl. Myslel si, že už ho nic nedokáže vyvést z rovnováhy.

Ale tohle?

2

Chrisovo srdce překypovalo láskou, když si bral čokoládovou tyčinku.

"Baby Ruth. Stále na ně pamatujete."

"Vždycky." Eliotovy oči se dívaly smutně.

"Ale jak jste mě našel?"

Chrisův jazyk byl účinkem amytalu stále ještě těžký.

"Obchodní tajemství," vycenil Eliot zuby v úsměvu.

Tenké rty měl napjaté, takže připomínaly ústa umrlce.

Tryskové motory tlumeně burácely. Chris vyhlédl oknem letadla a přimhouřil oči před paprsky zářivého slunce. Pohlédl na sněhobílé mraky rozprostřené pod nimi.

"Řekněte mi to," zasípal a pohlédl svému nevlastnímu otci do očí.

Eliot pokrčil rameny.

"Víš přece, co jsem vám vždycky kladl na srdce. Abyste uhádli příští pohyb svého protivníka, musíte se vžít do jeho myšlení. Měj na paměti, že jsem to byl já, kdo tě vycvičil. Vím o tobě všechno."

"Všechno ne."

"O tom si za chvíli promluvíme. Tajemství spočívá v tom, že jsem dokázal uvažovat jako ty. A protože o tobě všechno vím, stal jsem se tvým druhým já."

"Aha."

"Kdo ti dlužil protislužby? Komu bys mohl vložit do rukou svůj život? Na koho ses mohl spolehnout? Jakmile jsem věděl, jaké otázky si klást, nebylo obtížné vykalkulovat si odpovědi a jednou z nich bylo, abych poslal své muže pozorovat bary v Honolulu, kam chodí příslušníci speciálních jednotek."

"To bylo chytré."

"Ty taky."

"Ale někde jsem asi udělal chybu, když jsem se nechal v baru přistihnout. Zřejmě mě sledovali, že?"

"Musíš si uvědomit, že jsi hrál proti svému učiteli. Pochybuji, že by někdo jiný byl vůbec schopen uhádnout, co máš v úmyslu."

"Proč jste nepřikázal, aby mě v Honolulu zadrželi? Koneckonců, porušil jsem sankci. Ostatní služby mě pronásledují, aby mě zlikvidovaly. Mohl jste u nich slušně zabodovat, zejména u Rusů, kdybyste mě vydal."

"Nebyl jsem si jist, zda připustíš, aby tě dostali živého."

Chris mu hleděl do očí. Eliotův asistent v univerzitní vázance a s absolventským prstenem přinesl ták s minerálkou, ledem a skleničkami, které položil na stolek mezi křesly. Letěli první třídou.

Eliot počkal, dokud asistent neodešel. Teprve pak pokračoval.

"Kromě toho..." Zdálo se, že naléváním minerálek do obou skleniček se jen snaží získat čas, aby našel co nejpresnější slova. "Byl jsem zvědavý. Zajímalo mě, proč jsi sháněl zubaře."

"To je má soukromá věc."

"Už ne," Eliot mu podal skleničku. "Zatímco jsi byl v bezvědomí v zubařském křesle, položil jsem ti pár otázek." Odmlčel se. "Věděl jsem, žeš měl v úmyslu se zabít."

"Minulý čas?"

"Sobecky doufám, že ano. Proč jsi to chtěl udělat? Víš, že by mě tvá smrt zarmoutila. A tvá sebevražda by mě ranila ještě víc."

"Proto jsem si také chtěl nechat vytrhat zuby. Kdyby mé tělo bylo někdy nalezeno, nemohlo by být identifikováno."

"Ale proč jsi sháněl informace od kněze? Proč jsi šel do bezpečného domu?"

"Chtěl jsem zubaře, který je zvyklý pracovat s agenty a neklade zbytečné otázky."

Eliot zavrtěl hlavou.

"Co se vám nezdá?"

"To není pravda. Nedalo ti moc práce a našel sis vlastního zubaře. Nepotřeboval jsi někoho, kdo je zvyklý pracovat s lidmi naší profese. Stačilo ti dost peněz a mohl sis koupit jeho mlčení. Ne. Pro to, že ses obrátil na kněze, jsi měl jiný důvod."

"Když teda znáte všechny odpovědi..."

"Šel jsi za knězem, protože jsi věděl, že než ti jakékoliv informace poskytne, tak si tě prověří a já se dozvím, kde jsi. Tvá žádost mi bude vrtat hlavou a pokusím se tě zastavit."

"K čemu by mi to tak bylo dobré? Já jsem přece nechtěl, aby mě někdo zastavil."

"Ne." Eliot si jej přeměřil pohledem. "To, že ses obrátil na kněze, bylo jako výkřik o pomoc. Dopis na rozloučenou před samotným aktem. Chtěl jsi mi sdělit, dát na vědomí, v jak strašném stavu se nacházíš." Chris zavrtěl hlavou.

"Ani podvědomě? Copak?" Eliot se zachmuřeně naklonil kupředu. "Co se děje? Nechápu."

"Já nevím. Nedokážu to vysvětlit. Řekněme..." Chris se zoufale snažil najít vhodná slova, "...je mi z toho nanic, ze všeho."

"To klášter tě změnil."

"Ne, ty pocity zde byly ještě dřív, než jsem do kláštera odešel."

"Napij se minerálky. Z amythalu máš určitě sucho v ústech."

Chris automaticky poslechl.

Eliot přikývl. "Z čeho je ti tak zle?"

"Stydím se."

"Za to, co jsi udělal?"

"Kvůli tomu, co cítím. Provinění. Vidím tváře, slyším hlasy. Samí mrtví, nedokážu je vymazat. Vy jste mě naučil disciplíně, ale já už se prostě nedokážu ovládnout. Nedokážu snést pocit studu z..."

"Vyslechni mě," řekl Eliot.

Chris si promnul čelo.

"Jsi příslušníkem vysoce rizikového povolání. Nemám na mysli jen fyzické nebezpečí. Sám jsi přišel na to, že je ohrožena tvá mysl. Věci, které musíme učinit, nás někdy nutí chovat se nelidsky."

"Proč je tedy vůbec musíme dělat?"

"Nejsi přece naivní. Znáš odpověď stejně dobře jako já. Děláme je proto, že bojujeme za záchranu toho způsobu života, v nějž věříme. Obětujeme se, aby jiní mohli normálně žít. Neobviňuj se za to, co jsi musel udělat. Za to může druhá strana. A co klášter? Jestliže jsi potřeboval duchovní útěchu, jak to, že ti mniši nedokázali pomoci? Proč tě přinutili odejít? Slib mlčení? Vydržel jsi to šest let. Bylo toho už na tebe příliš?"

"Bylo to nádherné. Šest let klidu a míru." Chris se zachmuřil. "Příliš mnoho klidu a míru."

"Tomu nerozumím."

"Protože náš řád byl tak přísný, přicházel každých šest měsíců psychiatr, aby nás pozoroval. Hledal znamení, drobné náznaky kontraproduktivního chování. Koneckonců, cisterciácký řád věří v práci. Obdělávali jsme pole a snažili se být soběstační. Pokud někdo nebyl schopen odvést svůj díl práce, musel odejít, aby nežil z potu ostatních."

Eliot přikývl a vyčkával.

"Katatonická schizofrenie." Chris se zhluboka nadechl. "Tak se jmenuje nemoc, jejíž příznaky psychiatr hledal. Chorobné představy, vidiny. Kladl nám nejrůznější otázky. Pozoroval naše reakce na různé zvuky a barvy. Sledoval naše každodenní chování. Jednoho dne mě našel, jak bez hnutí sedím v zahradě a zírám na velký balvan. Sledoval mě celou hodinu. Ohlásil to mým představeným. Ten balvan byl fascinující. Ještě pořád si ho dokážu vybavit - do nejmenších podrobností." Chris zvedl zrak. "Já jsem testy neprošel. Když mě podruhé našli úplně strnulého, ve stavu katalepsie; byl to můj konec. Musel jsem odejít. Klid a mír. Zhřešil jsem, protože jsem až příliš toužil po klidu a míru."

Na tácu vedle láhve s minerálkou stála ve váze růže na vysokém stonku. Eliot ji uchopil

"Ty jsi měl svůj balvan, já mám zase růže. V našem povolání potřebujeme krásu." Přičichl k růži a podal ji Chrisovi. "Nenapadlo tě někdy, proč jsem si vlastně zvolil růže?"

Chris pokrčil rameny. "Předpokládám, že máte rád květiny."

"Ale růže? Proč zrovna růže?"

Chris zavrtěl hlavou.

"Jsou znakem naší profese. Mám rád dvojsmysly. Podle řecké mytologie kdysi bůh lásky nabídl růži bohu mlčení jako úplatek, aby nikdy neprozradil slabůstky ostatních bohů. Postupem času se růže stala symbolem mlčení a tajemství. Ve středověku zavěšovali růži pod strop sálu, v němž se scházel koncil. Členové koncilu se zavazovali slavnostní přísahou, že nevyzradí nic, o čem se v místnosti mluvilo sub rosa, pod růží."

"Vy jste si vždycky rád hrál se slovíčky," řekl Chris a vrátil Eliotovi růži. "Já jim už bohužel nevěřím."

"Nechej mě dokončit myšlenku. Můj vztah k růžím je částečně založen na obdivu k nesmírnému počtu odrůd. Nejruznější barvy a tvary květů. Mám své oblíbenkyně - Lady X a Andělská tvář - použil jsem tato jména jako pseudonymy pro dvě ze svých agentek. Mé dámy..." Eliot se usmál. "I jména jiných odrůd mají pro mě půvab. Americký pilíř, Gloria mundi - Sláva světa, ale nejvyšším cílem každého nadšeného pěstitele růží je vyšlechtit novou odrůdu. Řízkujeme, roubujeme, očkujeme, opylujeme a křížíme je mezi sebou. Semena uchováváme až do jara v písku, kdy je zasejeme do misek. První rok květ naznačí pouze barvu. K plnému rozkvětu a dotvoření tvaru dojde až později. Nová odrůda je vlastně hybrid. Přežijí pouze silné, krásně formované, mimořádně rostlé výhonky, které zastíní ostatní. Aby byl květ co nejkvalitnější, musí se růže prořezávat. Ty a Saul - vy jste vlastně můmi hybridy. Vyrůstali jste bez rodin, v sirotčinci, a nemáte tudíž žádné postranní výhony. Váš nebylo nutno prořezávat. Příroda se o to postarala sama. Váš květ byl vyšlechtěn prostřednictvím tvrdého výcviku a kázně. Aby však byly vaše charakterové vlastnosti co nejpevnější, bylo nutné zbavit vás některých pocitů a předsudků. Do vašich povah byl naroubován patriotismus, který byl dále posílen zkušenostmi z vojenské služby a z bojových akcí ve válce. Byli jste můmi hybridy - převyšovali jste všechny ostatní. Jestliže proces šlechtění selhal a ty jsi teď schopen citu, neměl bys to pokládat za provinění, ale naopak, můžeš být na sebe pyšný. Jako nová odrůda bys zasloužil nové jméno, ale já na tebe myslím jako na růži, kterou právě držím v ruce. Je tak tmavě karmínová, že je téměř černá. Jmenuje se Černý princ a já tebe i

Saula považují za své černé prince."

"Ale Saul nezklamal. On..." Chrisovi se zablesklo v očích. "Tak moment, tohle všechno mi přece nevykládáte jen proto..."

Eliot rozhodil rukama. "Takže jsi uhádl."

"Co se děje? Co se stalo se Saulem?"

Eliot se na něj upřeně zahleděl.

"To kvůli tvému bratrovi tě snažně prosím, aby ses už nepokoušel se zabít."

"Co se s ním stalo?" Chris ztuhl a naklonil se k Eliotovi. "Co se stalo se Saulem?"

"Před pěti dny pro mne vykonal jistou práci. Poté se jeden člen jeho týmu pokusil ho zabít. Spojil se se mnou. Zajistil jsem mu úkryt na bezpečném místě. Když se tam dostal, zjistil, že místo bylo prozrazeno. Nějaká další skupina se jej pokusila zabít. Je na útěku."

"Tak ho proboha najděte!"

"Nemůžu. Má strach spojit se se mnou."

"S vámi?"

"Zrádce. Vždycky jsem tvrdil, že je mezi námi zrádce. Od prvopočátku. Někdo, kdo se mezi nás vetřel už v okamžiku, kdy agentura vznikla, a kdo nás od té doby zrazuje. Někdo z mého okolí nějak dokáže vypátrat všechno, co mi Saul řekne, a na základě těchto informací se ho pokouší zlikvidovat."

"Ale proč?"

"Nevím, proč je tak důležitý, že je nutno ho zabít. Nevím, co objevil nebo pro koho se stal hrozbou. A nedozvím se to, dokud zrádce nedopadnu. Není to jednoduché. Jdu po něm již od roku 1947. Proto musím Saula najít a postarat se o jeho bezpečnost."

"Ale jak, když se s vámi nespojí? Když se bojí, že zrádce jeho zprávu zachytí?"

Eliot odložil růži.

"V košíku je vajíčko."

Letadlo se propadlo v turbulenci.

Eliot pokračoval: "Tato zpráva byla doručena před čtyřmi dny do Říma. Byla adresována tobě. Myslím, že je od Saula."

Chris přikývl.

"Nevím, co to znamená, ale proboha svatého neříkej mi to. I tato růže může mít uši. Jeli však ta zpráva od Saula a on ti v ní naznačuje, kde ho najít, zaříd' se podle ní. Do toho. Buď opatrný, ale přiveď ho."

"Jeden černý princ má zachránit druhého?"

"Přesně tak. Tvůj nevlastní otec tě žádá, abys zachránil svého nevlastního bratra. Jestliže potřebuješ důvod, aby ses nesprovodil ze světa, pak jsi ho našel."

Chris se odvrátil k oknu. Přimhouřil oči - silněji, než kdyby je chtěl jen chránit před pronikavými slunečními paprsky. Zamyslel se. Všechny myšlenky na sebevraždu zahnala starost o bratra. Srdce se mu rozbušilo. Saul potřebuje pomoc. Na ničem jiném teď nezáleží. Jeho bratr ho potřebuje. Našel jediný důvod, pro který byl ochoten dále žít.

Obrátil se k Eliotovi.

"Spolehněte se," procedil hrozivě.

"Jak ironické," podotkl Eliot, "jedno vražedné komando pronásleduje Saula a všichni ostatní honí tebe."

"Vy si přece ve složitostech libujete."

"A budu ještě spokojenější, až bude Saul v bezpečí. Jaké mám dát pilotovi instrukce? Do které země zamíříme?"

"Domů."

"Které město?"

Chris chvíli uvažoval. Bezpečnostní schránka byla v Santa Fe, ale nemůže tam jet přímo. Musí přistát někde poblíž. Na druhou stranu však dostatečně daleko, aby za sebou zametl stopy. Pokud je kabina odposlouchávána, nepřítel nesmí uhádnout cíl jeho cesty.

"Albuquerque."

Eliot se napřímil. Jeho živé, moudré oči signalizovaly, že rozeznal zastírací manévry a že jej schvaluje.

"Už vás to někdy napadlo?" zeptal se Chris.

Eliot svažtil obočí. "Nevím co."
"Hybridy bývají obvykle sterilní."
Letadlo kleslo do mraků.

3

V dálce se tyčily rozeklané štíty pohoří Sangre de Cristo. Na vrcholcích ještě ležel sníh, ale úbočí porostlá duby a jedlemi byla temná. Z bezmračné oblohy zářilo slunce, ale vzduch byl poměrně chladný. Chris kráčel úzkou ulicí kolem domků s plochou střechou z nepálených cihel, obložených červeným kabřincem, a kolem zahrádek obehnaných zdí. Pootevřenou brankou zahlédl zurčící fontánu. Piniové stromy, jejichž zelené jehličí kontrastovalo se zemitou barvou domů, poskytovaly milosrdný stín. Na konci bloku se zastavil a ohlédl se zpět do ulice. Tuto exkluzivní obytnou čtvrť Santa Fe si vybral proto, že věděl, že zde bude klid. Řídký provoz, málo chodců. Za těchto podmínek mohl snadno zjistit, zda ho někdo nesleduje. Byl přesvědčen, že kdyby jej agenti KGB, MI-6 nebo jiné zpravodajské služby zahlédli, nikdy by mu nedovolili potulovat se ulicemi tak dlouho. Prostě by ho na místě zlikvidovali. Došel tedy k závěru, že své pronásledovatele v patách nemá. Kvůli Saulovi však toto riziko ochotně podstoupil. Oči mu zářily. Kvůli bratrovi by podstoupil jakékoliv riziko. Rád se stane terčem palby, pomůže-li tím odhalit, kdo vlastně za pronásledováním Saula stojí.

Zrádce. Krtek v Ústřední zpravodajské službě. Zachycuje sdělení, které si Eliot se Saulem vyměňují. Saula samotného chce zlikvidovat. Kdo to může být? Naléhavé otazníky mu nedoprávaly klidu. Čeho se Saul dopustil? Jaké tajemství odhalil? Jasně bylo jen jedno. Protože z obavy před únikem informací si Chris nemůže dovolit kontaktovat Eliota přímo, jediná možnost, jak se dostat Saulovi na kobyliku, byla, že někdo bude jej, Chrise, sledovat. Zatím však nepostřehl žádný náznak, že by byl pod dohledem. Opět se ohlédl. Prošel kolem domu, ukrytého za živým plotem jalovcových keřů. Krátce pohlédl na hory v dálce, přešel ulici a vydal se směrem ke španělskému kostelu. Vystoupal po vysokých kamenných schodech, potáhl za železný kruh na masivních dubových dveřích a vstoupil do temného chladného vestibulu. Naposledy zde byl v roce 1973. Na počest stého výročí vysvěcení byl kostel tehdy nákladně přebudován. Od té doby, jak doufal, se v něm již nic nezměnilo. Klenutý strop, okna z barevných skel, španělské motivy kolem jednotlivých zastavení křížové cesty - vše zůstalo tak, jak mu to utkvělo v paměti. Přistoupil k mramorové kropence se svícenou vodou, ponořil do ní ruku, poklekl a s pohledem upřeným ke zlatému oltáři se pokřížoval. Povstal a zamířil k řadě zpovědnic v zadní části chrámu vlevo pod kůrem. Jeho kroky se na hladké kamenné podlaze hlasitě ozývaly.

Mířil k rohové zpovědnici. V blízkých lavicích nikdo neseděl. Zevnitř neslyšel žádný zvuk tlumených hlasů, takže odhrnul závěs, vstoupil a zase jej za sebou zatahl.

V kostele panovalo přitímní, ale úzký oddělený prostor pro kajícího byl zahalen naprostou tmou. Páchlo to tam zatuchlinou. Ze zvyku tiše promluvil:

"Požehnejte mi, otče, protože jsem zhřešil. Naposledy jsem byl u zpovědi..."

V mysli mu vytanul klášter, jeho hříchy, záměr spáchat sebevraždu. Odmlčel se. Čelist mu ztvrdla, nemohl se rozptýlovat. Teď byl důležitý Saul. Místo aby poklekl s tváří obrácenou k přepážce, za níž by normálně seděl kněz, rychle se otočil a natáhl ruku do pravého horního rohu zpovědnice. Šátral prsty v temnotě. Po tolika letech. Potil se a přemýšlel, zda to není jen bláznivý nápad. Co když tesař, který zpovědnici opravoval, objevil...? V místě, kde se strop stýkal se stěnou, nahmatal uvolněné prkénko. Odtáhl je a strčil ruku do mezery. Usmál se, když se jeho prsty dotkly klíče, který do výklenku před mnoha, mnoha lety ukryl.

4

Architekt navrhl budovu banky tak, že připomínala pueblo: čtvercový půdorys, plochá střecha, nosné trámy přečnávající přes stěny z imitace přírodního pískovce. Vstupní prostor zdobily dvě vzrostlé juky. Provoz na ulici byl mimořádně hustý. V restauraci naproti seděl u prostředního stolu muž připomínající úspěšného obchodníka. Obrácen tváří k oknu pozoroval banku. Zaplatil oběd, vstal a zamířil k východu.

O muže ve stejně přepychovém obleku, který vzápětí zaujal jeho místo, otočil se k bance a soustředěně ji pozoroval, ani nezavádil pohledem. I ostatní členové skupiny sledovačů, rozestavení po celé ulici, přirozeně zapadali do okolního prostředí. Mladík rozdává letáky. Řidič nákladáku popadl hromadu krabic a vchází s ní do budovy. Žena v obchodě s gramodeskami se stále nemůže rozhodnout, kterou nahrávku si koupí, ale stojí tak, aby výkladní skříní viděla na ulici. Setrvávají jen tak dlouho, aby nevzbudili podezření. Pak oblast opustí a nahradí je jiní.

Obchodník v restauraci si zapálil cigaretu. Vysílačka v jeho kapse tlumeně zapískala, ale nenápadný zvuk připomínal pípátko, jaké nosí v kapse všichni lékaři z blízké nemocnice. Byl to signál, že Remus byl konečně spatřen a identifikován. Muž se soustředil na vchod do banky. Právě z něj vyšla žena a zaclonila si rukou oči proti slunci. Vypadalo to, že se v horkém tetelícím se vzduchu vlní. Právě kolem ní prošel muž ve žlutohnědém obleku a vstoupil. Číšnice položila před hosta jídelní lístek. Ten sáhl do kapsy a dvakrát stiskl tlačítko vysílačky.

Remus je v bance.

5

Chris prošel kolem příslušníka bezpečnostní služby a kráčel podél přepážek s nápisy BĚŽNÉ ÚČTY a HYPOTÉKY Mířil ke schodišti na konci haly. Na stěnách visely obrazy s indiánskými motivy. Chris přistoupil k přepážce, odevzdal úředníkovi klíč a bankovní formulář podepsal jménem John Higgins. Otevřeli si tady se Saulem účet v roce 1973. Uložili na něj tisíc dolarů a podepsali trvalý příkaz, podle něhož se z účtu měly vyplácet pravidelné poplatky za používání bezpečnostní schránky. Chris zde od té doby nebyl, ale věděl, že Saul sem chodil každý rok, aby vzbudil dojem, že schránka je pravidelně používána a že účet je stále aktivní.

Úředník dopsal na formulář datum, parafoval jej a vytáhl ze šuplíku seznam majitelů schránek, aby porovnal podpisy.

"Pane Higgins, podle instrukcí vás musím požádat o heslo."

"Kamelot," odpověděl Chris.

Úředník přikývl a jméno na seznamu označil křížkem. Nadzvedl pult přepážky a pokynul Chrisovi, aby jej následoval. Masivními dveřmi vstoupili do oddělení bezpečnostních schránek, které zabíraly celou plochu rozsáhlé stěny. Prostor byl jasně osvětlen zářivkami. Úředník požádal Chrise o jeho klíč, vytáhl svůj a odemkl schránku. Chris znepokojeně pohlédl na zrcadlo pokrývající jednu stěnu místnosti. Zrcadla neměl rád. Často byla poloprůhledná a sloužila jako okno. Otočil se k zrcadlu zády a vytáhl uzavřenou schránku, kterou mu úředník podal. Odebral se do kabinky.

Zavřel dveře a okamžitě zkontroloval strop, zda na něm není umístěna skrytá kamera. Výsledek prohlídky ho uspokojil, a tak schránku otevřel. Rukopisný vzkaz byl kódovaný. V překladu říkal následující: telefonní budka v Santa Fe, Sherman a Grant. Připojené číslo si vryl do paměti.

Lístek se vzkazem roztrhal a odložil do schránky. Místo něho z ní vytáhl mauser a zastrčil jej pod sako na záda za opasek.

Dva tisíce dolarů, uložených zde pro případ nouze, si zasunul do kapsy.

6

Muž v restauraci dojídal salát. Celou dobu stále hleděl z okna směrem k bance. Zálivka z plísňového sýra chutnala zatuchle. U chodníku zastavila dodávka a zakryla mu výhled. Slunce, odrážející se od čelního skla, mu svítilo přímo do očí.

Muž nervózně polkl. Tak hod' sebou. Pohni. Vypadni s tím zatraceným krámem.

Napřímil se a nakukoval přes střechu dodávky. Sáhl do kapsy a stlačil knoflík vysílačky, tentokrát třikrát.

Remus právě vychází z banky.

7

Chris zastrčil plán města do kapsy a vstoupil do telefonní budky na rohu Shermanovy a Grantovy ulice. Kolem svištěla auta. Lidé nahlíželi do výkladů módních butiků. Zavřel dveře a hluk hustého provozu byl rázem snesitelnější. Ačkoliv se neusmíval, v duchu se náramně bavil. Saulovi se povedl inteligentní žertík. Vybral si dvě ulice, které nesly jména generálů z války Severu proti Jihu. Už brzo budeme zase spolu, pomyslel si. Hrud' se mu dmula touhou, ale nemohl připustit, aby mu nedočkavost otupila pozornost. Naházal mince do štěrbin a vytočil číslo, které si zapamatoval. Hlas z pásky ho informoval, že jsou dvě hodiny čtyřicet šest minut. Pokud by pronásledovatelé Chrise zadrželi a přinutili ho prozradit, jaká zpráva na něj v bezpečnostní schránce čekala, jistě by je popletlo; kdyby ze sluchátka uslyšeli jen hlášení o přesném čase. Kdyby jej dále nevyslýchali a na místě zlikvidovali, nikdy by se nedozvěděli, že časový údaj neznamena vůbec nic. Bylo úplně jedno, v kolik hodin k budce dorazí. Důležitá byla budka sama. Chris začal studovat nápisy na stěnách. Mezi nejružnějšími oplzlostmi našel vzkaz pro Roye Palatskyho, chlapce, kterého se Saulem poznali v sirotčinci. Okamžitě odvrátil zrak. Kdyby jej přes všechna bezpečnostní opatření někdo sledoval, nechtěl prozradit, že se zajímá o malůvky na stěnách budky. Oplzlý vzkaz byl ve skutečnosti kódovanou zprávou udávající, kde Saula najde. "Telefonoval," ohlásil muž v drahém obleku meziměstskou telefonní linkou chráněnou proti odposlechu. "Určitě dostal instrukce, kam má jít. Teď bychom ho mohli sbalit."

8

"Ne, telefonní hovor je příliš nápadný."

Eliotův slabý hlas zněl neobvykle pronikavě. Hovořil ze svého skleníku v Falls Church ve Virginii.

"Ti dva mezi sebou používají soukromé kódy, které si vymýšleli, už když jim bylo pět let. Telefonát vás měl s největší pravděpodobností vyprovokovat, abyste se ukázali. Co když dostal jen instrukce jít na jiné místo, kde se dozví bližší podrobnosti? Neplet' se mu do cesty. Jediný způsob, jak polapit Romula, je sledovat Rema. Jenom ať vás, proboha svatého, neuvidí."

9

Chris nabral výšku. Oblétl hradbu mračen a pozoroval hory pod sebou. Sněhem pokryté vrcholky spojené sedlovitými hřebeny se táhly daleko za obzor. Všemi směry se otevíraly hluboké strže. Nastavil pronajatou cessnu na automatického pilota a studoval topografickou mapu. Srovnával vrstevnice s divokým terénem pod sebou. Údolí, protkána stříbřitými vodopády, se střídala s horami.

Kódovaná zpráva na stěně telefonní budky mu udala zeměpisnou délku a šířku spolu s návodem, jak se na určené místo dostat. Zašel do městské knihovny, kde zjistil, že souřadnice leží v horské oblasti na severu státu Colorado, v odlehlé divočině. Na letišti v Santa Fe si pronajal letadlo. Protože použil krycí jméno uvedené v pilotním průkaze, zaplatil zálohu v hotovosti a koupil si pojistku, nikdo se jej na nic dalšího nevyptával. Jako cíl cesty udal Denver a oznámil, že se vrátí za tři dny. Jakmile se však ocitl ve vzduchu, odchyloval se postupně od letového plánu na severozápad, směrem k souřadnicím označujícím opuštěné místo v horách.

Nebe bylo průzračně modré. Cítil se dobře. Hukot motoru nebyl v kabině téměř slyšet. Porovnal hluboké údolí s údaji na mapě a pak se zadíval na další údolí, oválné, s jezírkem uprostřed. Souřadnice se protínaly nedaleko jezera. Byl téměř na místě. Rozhlédl se kolem a uklidněn, že na obloze nespátřil žádné další letadlo, se spokojeně usmál a pomyslel na Saula.

Dlouhé rozjímání si však nemohl dovolit. Navlékl si popruhy padáku a převzal řízení. Letadlo se přiblížilo k údolí. Nasměroval kormidla tak, aby letěl k pohoří za jezerem, a znovu zapojil automatického pilota. Otevřel dveře. Řev motorů naplnil kabinu. Vítr narazil na dveře a Chris se musel vši silou opírat, aby odpor vzdušného proudu překonal.

Zapřel se podrážkami o podlahu kabiny a vyskočil. Prolétl kolem křídla a otáčel se ve vzduchu. Žaludek měl až v krku. Poryvy větru mu tlačily skla brýlí na oči. Motor letadla už neslyšel. V uších mu zněl jenom svist větru, přerůstající ve vysoký jekot. Měl pocit, že mu pod pevně přitaženou přilbou otéká hlava. Šatý

se mu ve větru divoce třepetaly. Roztáhl ruce a nohy, aby získal rovnováhu. Padal obličejem k zemi a pozoroval rychle se zvětšující krajinu. Jezero přímo rostlo před očima. Brzy se jej zmocnil pocit příjemné závratě - blažený, téměř uspávající. Když zavřel oči, vůbec se mu nezdálo, že padá. Cítil se jakoby zavěšený v prostoru, uvolněně plující jako pírkó. Instruktoři je při parašutistickém výcviku před tímto záludným, nebezpečným pocitem důrazně varovali. Téměř erotická masáž proudícího větru dokázala některé nováčky natolik zhypnotizovat, že pak pozdě zatahli za lanko otevírající padák.

Chris to okouzlení dokázal pochopit. Před prvním seskokem měl trochu obavy, ale pak se na příjemné pocity doprovázející volný pád vždycky těšil. Tentokrát však nebyla slast tak hluboká. Jeho mysl ovládala touha být se Saulem. Netrpělivě potáhl za otevírací lanko a čekal. Cítil, jak padák vyklouzl z batohu na zádech, a pak prudké zaškubnutí; to už mu nad hlavou rozkvetla nylonová kupole a zmírnila jeho pád. Vůbec se neobával, že by se mu padák neotevřel. Včera večer, poté, co si ho koupil v místním parašutistickém klubu, ho pečlivě rozložil, uspořádal šňůry a teprve pak jej zase pozorně složil. Tuto práci by nikdy nikomu nesvěřil, stejně jako mu nikdo cizí nesměl čistit a nabíjet zbraň. Houpal se ve větru a pomalu se snášel k zemi. Zadíval se směrem k zasněženému vrcholku hory za jezerem. Spatřil světlou skvrnku: jeho letadlo, řízené automatickým pilotem, se neodvratně přibližovalo ke skalní stěně, na kterou je zaměřil. Sevřel šňůry padáku a naklonil se doprava. Změnil směr a místo na hladinu jezera teď klesal k nedaleké louce. Nad svahem, porostlým borovicemi, spatřil dřevěný srub, vklíněný mezi příkré srázy tvořící ramena písmene V.

Louka už byla na dosah. Klesal poměrně rychle, takže se zdálo, že tmavý koberec mu letí vstříc. Prudce dopadl na zem. I když okamžitě pokrčil kolena, otřes nárazu mu projel celým tělem. Skulil se na bok a ztlumil dopad stehem, bokem a ramenem. Padák se vzdouval ve větru a táhl jej vpravo přes louku. Vyškrábal se na nohy, zatahl za padákové šňůry a rychle vykročil k nylonové kupoli, aby ji mohl složit, než mu ji vítr vyrvе z rukou.

"Chybí ti trénink," ozval se hluboký hlas z úkrytu pod řadou borovic.

Chris ten hlas poznal. Otočil se a předstíral podráždění.

"Ale kuš! Myslíš, že bys to dokázal líp?"

"To určitě. V životě jsem neviděl tak mizerné přistání."

"Je strašně silný vítr."

"To jsou výmluvy," řekl hlas. "Znak amatéra."

"A neoprávněná kritika je znakem nevďěčného parchanta. Kdybys raději přestal kecat a pomohl mi."

"Ale, ale, to rozhodně není ten ostrý chlapík, kterého jsem znával."

"Ostrý nebo neostrý, jsem něco jako tvůj bratr, kterého jsi nikdy neměl."

"O to se nehádám. Mám tě rád, i přes tvé chyby."

Chrisovi se stáhlo hrdlo láskou.

"Když už jsi tak ztraceně sentimentální, tak proč se neukážeš?"

"Protože si nedokážu odpustit slavnostní vstup na scénu."

Z lesa pomalu vystoupil robustní tmavovlasý muž. Metr osmdesát vysoký, svalnatý, s ostře řezanou bradou, tvářemi a čelem, úsměv na tváři i v zářících očích. Měl na sobě vysoké kožené boty, seprané džínsy a zelenou vlněnou košili, která splývala s pozadím borovicového lesa. V ruce držel opakovačku s pákovým uzávěrem.

"Osm let. Chrisi. bože můj, co se to s námi stalo? Nikdy jsme se neměli rozdělit."

"Práce," řekl Chris.

"Práce?" Saul jako by to slovo znechuceně vyplívl. "Dopustili jsme, aby nás oba zničila."

Chris se k němu dychtivě rozběhl. Složený padák svíral v náručí. Tolik mu toho chtěl sdělit a na ještě víc věcí se zeptat.

"Co se stalo? Kdo se tě to pokouší zabít?"

"Práce," zopakoval Saul. "Obrátil se proti mně."

"Kdo?" Chris už byl těsně u něj.

"Copak to neuhodneš? Člověk, o kterém jsme si mysleli, že by to nikdy neudělal."

"Ale to je vyloučeno!"

"Můžu ti to dokázat."

Vtom jako by všechno ostatní pozbylo smysl. Chris odhodil padák a hleděl do Saulovy drsné, pohledné tváře. Srdce se mu zastavilo, když rozpřáhl paže a sevřel jej v náručí. Objímali se tak prudce, jako by se chtěli vzájemně rozdrtit, jako by chtěli vstoupit jeden do druhého.

Téměř se rozplakali.

Náhle se od sebe odtrhli, prudce se otočili a průsekem mezi borovicemi zírali na místo, odkud vyšlehly plameny a stoupal hustý dým. Mezi skalami burácela ozvěna výbuchu. Letadlo, z něhož Chris před chvílí vyskočil, skončilo svou pouť na skalnatém úbočí.

10

"Ne, musíš se mýlit! On není tvůj nepřítel!"

Chris s padákem, přilbou a brýlemi v náručí namáhavě klusal do svahu po zvířecí stezce mezi borovicemi.

"Požádal mě, abych tě našel!"

"Proč?"

"Abych ti pomohl! Abych tě dostal do bezpečí!"

"Proč?" zopakoval otázku Saul.

"To je snad jasné. Zrádce uvnitř agentury je schopen zachytit instrukce, které ti Eliot předává."

"Zrádce," Saul se ušklíbl. "Tak tohle ti Eliot namluvil?"

"Řekl mi, že jediný způsob, jak tě dostat do bezpečí, je, že budu jednat úplně sám."

"Byl si dobře vědom, že on sám mě nenajde, ale věděl také, že se pokusím spojit se s tebou. Využil tě, abys ho ke mně přivedl."

Stíny lesa se rozestoupily a Chris spatřil chatu ozářenou sluncem. Byla nízká, dlouhé stěny utěsněné hlínou. Střecha se svažovala do hlubokého údolí mezi příkrými útesy.

"Jak jsi tohle místo našel?"

"Postavil jsem si ji. Ty sis zvolil klášter a já dávám přednost horské chatě."

"Ale to ti muselo trvat..."

"Měsíce. Po chvilkách. Po splnění každého úkolu, když mě Eliot poslal do Wyomingu nebo Colorada, jsem se vypařil a přišel sem. Dalo by se říci, že je to něco jako domov."

Kráčeli přes mýtinu zarostlou zakrslou trávou.

"Jsi si jistý, že o tomto místě nikdo neví?"

"Naprosto jistý."

"Jak to?"

"Protože jsem ještě naživu." Chris pohlédl k vzdálenému konci údolí. "Pospěš si. Mnoho času nemáme."

"Na co? Mluvíš nesmysly."

Celý zmatený vstoupil Chris ze slunečního jasu do zatuchlého přitní chaty. Neměl čas obdivovat jednoduchý, po domácku vyrobený nábytek. Překročil spací pytel rozložený na podlaze a následoval Saula, který ho dovedl k zadní stěně a otevřel dveře z hrubě ohoblovaných prken. Za nimi se rýsoval tunel. Chris ucítil chladný, vlhký vzduch prosycený pachem plísně.

"Je to stará důlní štola." Saul ukázal do tmy. "Proto jsem si chatu postavil právě zde. Každé doupě by mělo mít dva východy."

Obrátil se ke krbu, škrtl zápalkou a podpálil třísky nahrnuté pod silnějšími poleny. Třísky byly suché, ale polena byla nasáklá mizou. Vyskočily plaménky. Postupně sílily a vysílaly do komína stále hustší chomáče kouře.

"Ten dým možná ani nebude potřeba, ale nikdy neuškodí se pojistit. Padák nechej tady," obrátil se k Chrisovi. "Tady máš baterku."

Chris následoval Saula do tunelu.

Ve světle baterky viděl, jak se mu od úst sráží pára. Strop tunelu byl podepřen trámy. Vlevo u stěny ležel starý krumpáč a lopata, vedle nich na boku staré zrezivělé kolečko. Saul se dotkl matné, kovově lesklé plošky na vlhké, chladné skále.

"Stříbro. Už ho tu moc nezůstalo."

Ve světle baterky se objevil konec tunelu.

"Tak. Teď budeme muset šplhat."

Saul se protáhl průrvou ve skále. Natáhl ruce, zaklínal špičku boty do štěrbiny, vytáhl se nahoru a zmizel. Chris ho následoval. V úzké průrvě si odřel záda. Skála byla na omak kluzká. Baterku musel zastrčit do kapsy. Pak si však uvědomil, že ji nebude potřebovat. Vysoko nad sebou spatřil úzký proužek světla - čeká ho dlouhý výstup. Saul lezoucí před ním se zaklonil, aby se dostal přes vyčnívající převis, a Chrise pohltila tma. Když ho Saul přešel, v průrvě se opět rozjasnilo.

"Myslíš, že mě sledovali?"

"Samozřejmě."

Chris natáhl ruku, zachytil se o skálu a popolezl výše.

"Jsem si jistý, že ne."

"Určitě poslal ty nejlepší stopaře."

Výstupek, za nějž se Chris držel, se ulomil a rachotil dolů průrvou. Chris strnul.

"Ale vždyť nikdo nemohl vědět, že tě hledám."

"Věděl to Eliot."

"Pořád se do Eliota navážíš. Kromě tebe je to jediný člověk, kterému věřím."

"Přesně tak. Tvoje chyba a moje také," poznamenal Saul hořce.

Protáhl se otvorem a jeho silueta zmizela.

Chris šplhal dál. Otvor nad jeho hlavou se zvětšoval a světlo bylo stále jasnější. Celý zpocený se vydrápal z průrvy a zůstal chvíli ležet v prohlubni, kterou ve zvětralé skále vyhlodala voda. Její hladký povrch byl rozpálen sluncem. Vzhlédl k Saulovi, který se nad ním krčil, a maskován trsy šalvěje si pozorně prohlížel údolí.

"Ale já jsem žádná další letadla neviděl."

"Kolem sebe," prohodil Saul. "Ale co nad tebou? Pozorovací letadlo čtyři tisíce metrů vysoko."

Pronásledovatelé se určitě drželi zpátky. Letěli pomalu a mimo dohled. Stačilo jim přijímat instrukce."

Chris se připlazil k němu a přikrčil se za šalvějovým křovím.

"Honíš mě jak nadmutou kozu," vyhrkl zlostně. "Klidně jsme se mohli setkat někde jinde."

"To je pravda, ale tady, za dodržení všech bezpečnostních opatření, se můžeš přesvědčit. Musím ti to dokázat."

"Dokázat co?"

"Myslím, že to víš."

Chris zaslechl vzdálený hukot - pak další a ještě další, stále hlasitější, zesílený ozvěnou od úbočí hor. Zahlédl matné skvrnky, které se rychle přibližovaly průsmykem. Vrtulníky. Bojové. Celkem čtyři. Na okamžik se v duchu vrátil do Vietnamu.

"Kristepane," vydechl.

Pod ním se z komína chaty spirálovitě vinul kouř. Od protější strany údolí se s rachotem přibližovaly helikoptéry, které mezitím zaujaly bojovou formaci. Přední stroj vypálil raketu. Z trysky šlehal plameny a střela se jako blesk snášela k zemi. Explodovala na mýtině před chatou. Ozval se omračující výbuch a do vzduchu vylétla sprška hlíny. Ale to už nalétávaly ostatní vrtulníky a vystřelovaly rakety.

I v hluku výbuchů zaslechl Chris nezaměnitelné hluboké staccato velkorážních kulometů. Chata vylétěla do vzduchu. Dunivý rachot exploze se rozlehl celým údolím. Helikoptéry se snesly blíže a ostřelovaly kráter, kde dříve stávala chata. Hluk byl tak silný, že i na srázu vysoko nad údolím oba muži téměř ohluchli.

"Už dvakrát se jim nepovedlo mě zabít. Tentokrát chtějí mít absolutní jistotu."

Saul zaťal zuby.

Vrtulníky se odpoutaly od plamenného pekla, olízly vrcholky borovic a spěchaly k louce za jezerem. S blýskajícími se rotory se zavěsily pět metrů nad stébly trávy. Z každé kabiny se spustilo lano a volně se houpalo nad zemí. V otevřených dvířkách vedoucího stroje se objevil muž ve světlé kombinéze s automatickou puškou pověšenou přes rameno. Uchopil lano a spouštěl se k zemi. Vzápětí se pod tíhou slaňujících mužů napnula i ostatní lana. Připomínali pavouky spouštějící se zpod břicha vážky. Přistáli na trávě, strhli pušky s ramenou a zaujali polokruhové postavení zády k jezeru.

"Přesně podle příručky," ucedil Chris.

"Nejsou si jisti, zda jsme opravdu byli v chatě. Pořád s námi musejí počítat jako s hrozbou. Kolik jich je?"

"Šestnáct."

"Hele, vidíš?" ukázal Saul.

Chris spatřil, jak se z jedné helikoptéry spouští pes zavěšený v postroji a vedle druhý. Němečtí ovčáci. Dole dva muži odložili zbraně a otočili se, aby psy uvolnili. Vrtulníky vyložily živý náklad a stáhly se ke vzdálenějšímu konci údolí.

Každá elitní jednotka ozbrojených sil dává přednost jinému plemenu. MOVZ válečného námořnictva používá lovecké pudly, jednotky rangers mají v oblibě dobrmany.

"Němečtí ovčáci. Jednotky zvláštního nasazení."

Chrisovi vyschlo v krku.

Řemínky se napínaly k prasknutí, jak obě zvířata táhla své psovody k řadě stromů. Ostatní muži zacílili zbraně, aby je mohli kryt palbou. Čtyřčlenná skupina se vrhla mezi stromy, následovaná dvěma družstvy po pěti. Chris pozorně hleděl k lesu a čekal, kdy se muži objeví.

"Jsme bez šance. Já mám akorát tenhle mauser a ty nic jiného než opakovačku. I kdybychom byli ozbrojeni až po zuby..."

"Vůbec nebudeme muset bojovat."

"Ale naše stopy dovedou psy až do tunelu." Chris se otočil k průrvě a pohlédl do otvoru strže, jímž před chvílí vylezli. "Brzo zjistí, kudy jsme se ztratili. Přivolají vrtulníky a nechají tento útes pokropit palbou.

Pak vyšplhají nahoru a práci dokončí."

"Věř mi, nemáme se čeho bát."

Chris otevřel ústa, aby protestoval, ale vtom strnul. Saul ukázal k lesíku. Vystoupil osamocený muž. Jeho úkolem bylo vyprovokovat je k výstřelu, aby se odhalili, a poskytl tak ostatním členům vražedného komanda snadný cíl. Návnada pomalu postupovala k doutnajícím zbytkům chaty. Vynořil se druhý muž, pak třetí.

"Nějak si věří. Není divu, naše stopa vede psy přímo k chatě."

Saul viděl, jak muž kráčející v čele ukazuje na skalní stěnu, tyčící se za rozstřílenou a rozbombardovanou chatou.

"Tak už objevili tunel."

"Musíme odsud vypadnout."

"Ještě počkej."

"Proboha svatého..."

Před chatou již stálo šest mužů. Obezřetně se blížili k útesu. Chris je shora už neviděl. Na vzdálenějším konci údolí stále ještě čekaly vrtulníky, vznášející se několik metrů nad zemí. Saul se odplížil dozadu a zastavil se na nevelké skalní plošině, která se svažovala přímo do průrvy. Pozorně naslouchal, ale tak, aby jej zespod nikdo nespattřil. Chris zmateně sražil obočí.

Saul se náhle usmál a pokynul směrem ke zvukům ozývajícím se z průrvy. Chris nechápal, z čeho má Saul takovou radost. Pak mu to náhle došlo. Saul vytáhl z kapsy miniaturní vysílač a stlačil knoflík.

Chris se přitiskl ke skále, která se chvěla jako při zemětřesení. Z průrvy zaburácel hromový výbuch.

Prudce se otočil a zahleděl se směrem k rozbité chatě pod útesem. Přes mýtinu létaly obrovské kusy horniny, vířící v oblacích prachu.

"Tak. To bychom měli šest. Zbývá deset," prohodil nenuceně Saul.

"Nastražil jsi v tunelu trhavinu?"

"Eliot nám vždycky zdůrazňoval, abychom si zabezpečili únikovou cestu. Ted' jen obracím jeho pravidla proti němu. Už jsem tě přesvědčil, že mě chce zabít?"

Chris zničeně přikývl a zahleděl se k lesíku pod nimi. Mezi stromy se vynořil zbytek komanda. Rozběhli se směrem k ústí tunelu, odkud se stále ozýval rachot padajících balvanů.

"Nikdo jiný nevěděl, že tě hledám. Zneužil mě." Žaludek mu pod tíhou důkazů ztuhl jako kus ledu. "A pokusil se zabít i mě. Ale proč, zatraceně? Vždyť je jako..."

"Já vím, je skoro jako náš otec."

Jeden z mužů na mýtině štěkal rozkazy do přenosné radiostanice. Helikoptéry náhle opustily bezpečné stanoviště na vzdálenějším konci údolí a spěchaly k chatě. Rachot rotorů nezadržitelně sílil. Na okraji lesíku zahlédl Chris německé ovčáky připravené vyrazit.

"Fajn," ucedil Saul. "Ti chlapi jsou už dost blízko tunelu. Padáme odsud," a začal se plazit dál od okraje útesu.

Chris, který ho následoval, uviděl, že Saul znovu stiskl tlačítko vysílače.

"Další překvapení."

V ohlušující explozi, která následovala na skalní stěně vysoko za nimi, jej Chris vůbec neslyšel. Tlaková vlna jím smýkla k zemi a málem mu prorazila ušní bubínky. Následoval rachot a stále hlasitější dunění padajících kusů skal a hlíny. Část skalní stěny se zřítla a zavalila muže shromážděné na mýtině. Bylo slyšet jejich zoufalé výkřiky.

"Tak to by mělo vyřídít zbytek," prohodil Saul.

V běhu miniaturní vysílačku zahodil.

"A co vrtulníky?"

"Důvěřuj mi."

Proběhli hustým šalvějovým křovím. Chris přivíral oči před oslňujícími slunečními paprsky a na jazyku jej dráždil rozvřený prach. V rychle se blížícím řevu helikoptér uvažoval, zda je na druhé straně horského hřebenu čeká další hluboké údolí. Náhle však Saul zabočil přímo dolů po zalesněném svahu směrem k jinému údolí. Chris cítil, jak mu pod stinným příkrovem lesa chladne pot na čele.

"Vrtulníkům chvíli potrvá, než si promyslí další postup," řekl Saul. Prudce oddechoval. "Jeden asi přistane, aby se podívali, zda někdo nepřežil."

"Pak zbývají tři."

Spadané jehličí tlumilo zvuk Chrisových kroků.

"Určitě si domyslí, že jsme se skrývali na útesu. Zamíří do tohoto údolí."

"Pěšky jim nemáme šanci utéct a brzy dorazí posily. Přivedou další psy a ti nás nakonec vystopují."

"Máš naprostou pravdu."

To už Saul dosáhl samotného dna strže, přebrodil potok a se šploucháním se vyškřábal na druhý břeh. Chris ho v těsném závěsu následoval. Mokré nohavice se mu lepily k nohám. Saul, běžící před ním, se náhle zarazil u husté skupiny stromů. Začal horečně vytahovat spadlé kmeny a spletené větve.

"Rychle. Pomoz mi."

Chris zvedl těžký kmen.

"Ale proč?"

Pak náhle pochopil. Odtáhl prohnílý pahýl a uviděl plastickou plachtu obalenou kolem rozměrného předmětu. Než se mohl zeptat, co to je, Saul plachtu strhl.

Chris se málem rozesmál. Terénní motocykl - široké pneumatiky s vysokým vzorkem, masivní pérování.

"Ale jak se ti..."

"Používal jsem ji, abych se tu nemusel vláčet pěšky. Neriskoval jsem ovšem, abych ji nechal blízko chaty."

Saul zvedl motorku a vytáhl ji přes hromadu dřeva, které odklidil. Ukázal mezi stromy.

"Vidíš? Údolí přetíná stezka, po níž chodí pít zvířata." Ohlédl se směrem, odkud se ozýval stále silnější rachot vrtulníků. "Rozdělí se, aby mohli prohledat celé údolí."

Chris mu pomohl zatlačit.

"V hluku vlastních motorů nemají šanci nás slyšet. A když zůstaneme pod stromy, tak nás ani neuvidí."

"Nasedni."

Saul otočil klíčkem a našlápl stroj. Motor zakašlal. Znovu se opřel do páky a motor hladce naskočil.

"Tady máš, vezmi si pušku."

"Proti vrtulníkům nám moc nepomůže."

Saul neodpověděl. Stiskl spojku, zařadil rychlost a otočil plynem. Motorka vyrazila a poskakovala po hrbolatém terénu. Chris se k němu přitiskl a usmál se. Prudce zatočili do bludiště mezi stromy. Stíny se mu míhaly před očima. Vjeli na stezku k napajedlu a Saul ještě zrychlil. Nárazy větru do obličeje Chrisovi bůhví proč připomněly dětství. Téměř se nahlas rozesmál.

Úsměv ze rtů mu okamžitě zmizel. Přímo nad nimi se ozval ohlušující rachot. Chris zvedl zrak a viděl, jak nad nimi přelétá grotéskní stín a mizí za lesním průsekem. Zvířecí stezka stoupala. Vyjeli až na vrchol svahu a Saul zamířil přes úzkou mýtinu. Chris se ohlédl do údolí. Dvě helikoptéry se právě odpoutávaly od sebe. Jedna bude prohledávat prostřední sektor, zatímco druhá zamířila ke vzdálenému konci údolí. Z vrtulníku, který měl na starosti jejich úsek, je zjevně nespátřili. Zvířecí stezka se znovu stáčela dolů. Saul obratně manipuloval řídítky, ale na úzké klikatící se pěšince musel zpomalit. Chris znovu zaslechl vrtulník. "Vracejí se! Asi se jim něco nezdálo!"

Zvířecí stezka ústila na travnatý pruh, který se táhl z jednoho konce údolí na druhý.

Saul zastavil.

"Kdybychom se pokusili přejet, tak nás uvidí. Ale tady zůstat nemůžeme. Když budeme čekat do tmy, budou mít dost času přivolat posily se psy."

Proud větru od rotoru přilétávajícího vrtulníku rozvlnil vrcholky nejbližších stromů. Chris se obrnil a očekával náraz kulek z velkorážního kulometu

Saul mu vytrhl pušku z rukou.

"Nevěděl jsem, jakým způsobem se mě pokusí dostat, jestli půjdou pěšky nebo budou mít vrtulníky." Škubl pákou opakovačky, zachytil náboj, který vylétl z komory, a nahradil jej jiným, který vytáhl z kapsy. Zaklapl páku zpět do původní polohy.

Saul otočil plynem a motor se rozeřval ve vysokých obrátkách. Motocykl vyrazil z lesa jako splašený kůň a zamířil přes louku. Chris se ohlédl přes rameno a spatřil, jak se vrtulník prudce stočil a vrhl se jejich směrem.

"Uviděli nás!"

Saul stočil řídítka a obrátil se zpět mezi stromy. Střely z kulometu trhaly hlinu kolem nich. Helikoptéra jim přesvištěla nad hlavou a na zlomek vteřiny zastínila slunce. Saul s motorem stále na plný plyn zmizel mezi stromy. Zabrzdil, seskočil a mezi větvemi zamířil na vrtulník, který se mezitím obrátil a rychle se vracel zpět nad louku.

Chris nedůvěřivě poznamenal:

"Springfieldkou vrtulník neseštrělíš."

"Touhle ano."

Silueta vrtulníku jim rostla přímo před očima. Nad jejich hlavami se mihlo nechráněné břicho. Saul stiskl spoušť. Do ramene ho udeřil zpětný ráz výstřelu. Chris nevěřicně zíral, jak palivová nádrž vrtulníku vybuchla v bouři oranžových plamenů. Vrhel se k zemi a zakryl si oči. Vzduchem létaly obrovské kusy trupu a skla z kabiny, vzpěry a křídla rotorů a v záři burácejícího kulového blesku dopadaly na louku a mezi stromy. Velká část trupu se jako zázrakem ještě vteřinu udržela ve vzduchu, ale pak se náhle rozpadla.

"Navrtal jsem plášť kulky a vzniklou dutinu vyplnil fosforem. Pak jsem ji zase utěšnil, aby dovnitř nemohl vzduch," vysvětlil Saul.

"Další vrtulníky..."

"Zamíří sem a budou prohledávat tento konec údolí. My se dáme opačným směrem. Tam, kde to už prohledali."

Saul popadl řídítka a Chris rychle nasedl za něj. Řídili se zvířecí stezkou zpět po vlastních stopách. O dvacet vteřin později nad nimi přeletěly zbylé dvě helikoptéry mířící k plamenům šlehajícím z vraku uprostřed louky.

11

Eliot stál ve skleníku. V ruce svíral sluchátko, vyzáblé tělo nahrbené, a bolela ho hlava.

"Rozumím," řekl netrpělivě. "Ne, výmluvy si nechte od cesty. Zklamali jste a jen to mě zajímá, ne důvody vašeho selhání. Vyčistěte ten sajrajt, co jste nadělali. Povolejte další týmy a sami se držte uprchlíkům v patách." Stále měl na sobě černý oblek a vestu, jen si přes ně přehodil zástěru, která mu sahala až po prsa. "Samozřejmě, ale já jsem předpokládal, že váš tým je stejně dobrý. Zdá se, že jsem se ve svém úsudku zmýlil... Věřte mi, mě to také velmi mrzí."

Odložil sluchátko a opřel se o pracovní stůl. Byl tak unavený, až si myslel, že se mu podlomí kolena. Všechno šlo od desítky k pěti. Zlikvidování nadace Paradigma mělo být jednoduchou záležitostí. Vina by se shodila na jediném člověku, muži, který se nemohl bránit tvrzením, že jen poslouchal rozkazy. Byl by totiž zabit v okamžiku, kdy by se postavil na odpor pronásledovatelům. Jednoduché, pomyslel si Eliot. Úzkostlivě, přímo puntičkářsky naplánováno. Zvolil Saula proto, že byl Žid. Stopy atentátu nesměly v žádném případě vést k Eliotovi, takže proč to nehodit na Izrael? Schválně zařídil, aby předchozí Saulovy úkoly dopadly špatně - například když uklízečka vstoupila do pokoje v době, kdy neměla aby se zdálo, že Saul se mu vymkl z rukou. To, že poslal Saula hrát hazardní hry do Atlantic City, bylo jen dalším způsobem, jak jej zkompromitovat. Saulovo chování mělo odpovídat jednání agenta utrženého z řetězu, takového, který je pokládán za beznadějný případ. Vynikající, pozorně připravený plán.

Jak je tedy možné, že neuspěl? Za celou svou kariéru jsem se žádných chyb nedopustil. Copak je nakonec začnu dělat taky, napadlo ho. To už jsem skutečně tak starý? Namlouval jsem si, že když jsem sabotoval tři předchozí Saulovy úkoly a on je nesplnil, znamená to, že je opravdu neschopný? Že už není tak vynalézavý, jak býval?

Bez ohledu na jakékoliv důvody to teď vypadalo, že plán skončil naprostou katastrofou. Saulův útěk všechno ohrozil. Vytvořil nové problémy a přitáhl nežádoucí pozornost k nadaci Paradigma. Před hodinou mu volali z Bílého domu. Žádný tajemník, ale sám prezident - vztekly, že vražda jeho nejlepšího přítele nebyla dosud pomstěna. Kdyby všechno šlo podle plánu, kdyby byl Saul umlčen, prezident by byl spokojen a soustředil se na Izrael, který by obvinil z přípravy a organizace atentátu. Teď místo aby dostal odpovědi, které očekával, začal prezident klást další nepříjemné otázky, šťoural se v problému a sondoval ještě hlouběji. Kdyby se někdy dozvěděl, kdo doopravdy nařídil likvidaci jeho přítele... Stejně je to ironie, pomyslel si. Chris tím, že porušil Abélardovu sankci, spáchal smrtelný hřích. Ale Saul, ačkoliv o tom neměl ani ponětí, spáchal ještě těžší hřích.

Tajemství musí zůstat zachováno za každou cenu. Zvedl telefon a vytočil číslo svého asistenta v Langley. "Vyšlete hlášení. Pro všechny zpravodajské služby, KGB, MI-6, prostě pro všechny. Věc: Abélardova sankce. Odkaz: Měsíční chrám, Bangkok. Narušitel Remus identifikován CIA v Coloradu, USA." Eliot udal asistentovi souřadnice místa.

"Remus unikl z pastí. Při útěku mu pomáhal další bývalý agent CIA Saul Grisman, krycí jméno Romulus. Agentura žádá o pomoc a požaduje, aby oba, Romulus i Remus, byli zlikvidováni společně."

"Perfektní," vyhrkl jeho asistent.

Ale když Eliot položil sluchátko, uvažoval, zda to opravdu je tak perfektní. Zpráva z Colorada v něm vyvolala pocit obav a ohrožení. Nejenže Saul unikl, ale co bylo ještě horší, teď je s ním i Chris. Eliot zbledl jako stěna. Protože nikdo jiný nevěděl, co Chris vlastně dělá, oba teď budou podezřívát mě, napadlo ho. Budou chtít vědět, proč jsem se obrátil proti nim.

Půjdou po mně.

Když znovu vytáčet číslo, ruce se mu třáslly. Telefon vyzváněl tak dlouho, až měl strach, že už jej nikdo nevezme. Pak konečně někdo sluchátko zvedl a ozval se ochraptělý hlas.

"Kastóre," řekl Eliot, "přiveď Polluka. Dostavte se do skleníku." Rychle polkl. "Váš otec vás potřebuje."

12

Ve světle vycházejícího měsíce opustili rokle, v níž pohřbili terénní motocykl pod spadnými větvemi, balvany a hlínou. Už ho nebudou potřebovat. Šero postupně přešlo v temnou noc a mezi stromy by nedokázali bezpečně projet. Jistě, další vražedný tým se psy motocykl najde, ale to už budou Saul s Chrisem daleko. Za svitu měsíce opatrně přešli louku. Kráčeli shrbeni, aby jejich siluety splynuly s okolím. Dorazili k mělkému údolí s říčkou, které si zvolili již za soumraku, když studovali Chrisovu podrobnou terénní mapu a plánovali další postup. Vyšplhali skalnatou stráž. Za celou dobu nepromluvili ani slovo a ani se neohlíželi, jen stále pozorně naslouchali, zda se z rokliny pod nimi neozvou podezřelé zvuky. Od útoku na Saulovu horskou chatu urazili již pětadvacet kilometrů a projeli přitom přes tři vzájemně propojená údolí. Chris bolelo v zádech od neustálého nadskakování motocyklu na balvanech a spadných větvích. Námaha při šplhání mu dělala dobře, pomáhala uvolnit napětí ve svazech.

Na vrcholku si chvíli odpočinuli. Odplazili se z dohledu a ukryli se v malé prohlubni ve skále. Měsíční světlo jim ozařovalo zpocené tváře.

"Kdybychom byli ve Vietnamu, neměli bychom nejmenší šanci," prohlásil Saul tiše a popadal dech.

"Vyslali by hlídkové letadlo s tepelným detektorem."

Chris věděl, o čem mluví - použití tepelných detektorů přinášelo jeden velmi obtížně řešitelný problém.

Reagovaly totiž na teplotu zvířecího těla stejně jako na tělo lidské. Za války ve Vietnamu existoval jeden praktický způsob, jak tento problém vyřešit - rozprášit z letadel jed a zlikvidovat v džungli všechno živé.

Když potom senzor něco zaregistroval, zdrojem tepla musel být člověk. Chris si živě vzpomínal na nepřírozené ticho džungle bez zvířat. Ale tady žilo tolik zvěře, že použití detektoru tepla nemělo naději na úspěch. Z lesa se stále ozývaly uklidňující zvuky - šumění listů, šepot větví. Nedaleko se páslo stádo vysoké. Kanadský dikobraz spolu s jezevcem hodovali na kořisti, ale kdyby zvuky náhle ustaly, Chris by okamžitě věděl, že je něco vyrušilo.

"Určitě přivedou další týmy," řekl Chris.

"Ale jen aby nás vykourili. Skutečnou past nastraží na úpatí hor. Budou mít pod dohledem každou stanici lesní hlídky, každou cestu i pěšinku. Všechna města i vesnice v okolí. Dříve nebo později se budeme muset vypořádat."

"Celou horskou oblast přece obklíčit nemohou. Budou si muset vybírat. Nejspíš je můžeme čekat na jihu a na západě, tam hory klesají do nížiny."

"Takže půjdeme na sever."

"Jak daleko?"

"Tak daleko, jak budeme muset. Tady nahoře jsme doma. Když se nám nebude líbit, co uvidíme, prostě se přesuneme ještě dál na sever."

"Nebudeme ovšem moci používat pušku a něco si ulovit. Výstřely by přilákaly pozornost. Můžeme však chytat ryby a je zde spousta rostlin - rozchodník, horský šťovík, šípky."

Saul se ušklíbl. "Šípky. No, stejně potřebuju pár kilo shodit a na strmých skalních útesech nás alespoň psi nebudou moci vystopovat."

"Víš jistě, že to zvládneš?" usmál se Chris.

"Hele, a co ty? Doufám, že z tebe v klášteře neudělali bábovku."

"Cisterciáci?" Chris se rozesmál. "Bábovku? Je to nejtvrďší mnišský řád v katolické církvi."

"A je to pravda, že nemluví?"

"Nejen že nemluví, oni věří na každodenní otrockou dřinu. Zrovna tak jsem mohl strávit dalších šest let u zelených baretů." Saul zavrtěl hlavou. "Život v kolektivu. Došlo ti někdy, jak se všechno pravidelně opakuje? Nejprve sirotčinec, pak armáda, potom práce v agentuře a nakonec klášter. Tyto instituce mají společného jmenovatele."

"A to?"

"Svým způsobem výlučné prostředí s tvrdou disciplínou. Zažralo se ti to pod kůži."

"Nám oběma. Jediný rozdíl mezi námi je ten, že ty jsi ten poslední krok nikdy neučinil. Nikdy tě to nelákalo vstoupit do židovského mnišského řádu?"

"Copak tě u cisterciáků nic nenaučili? Nic takového jako židovský mnišský řád neexistuje. My na útěk před světem nevěříme."

"To je možná důvod, proč jsi zůstal v agentuře. Nic bližšího klášteru snad ani neexistuje."

"Hledání dokonalosti." Saul se otráveně ušklíbl. "Raději bychom měli pohnout zadkem."

Vytáhl z kapsy kompas a pozoroval světélkující ciferník.

"Proč tě vlastně chce Eliot odstranit?"

I v noční tmě zahlédl Chris v očích svého bratra zlostný záblesk.

"Copak si myslíš, že se na to stále sám sebe neptám? Je jediným otcem, kterého jsem kdy měl, a teď se ten parchant obrátí proti mně. Všechno začalo poté, kdy jsem pro něj vykonal jistý úkol. Ale proč?"

"Určitě bude mít dokonalou ochranu. Nemůžeme prostě přijít za ním a zeptat se."

Saul zaťal zuby.

"Pak nepůjdeme přímo, ale oklikou."

"Jak?"

Náhle sebou trhli. Zaslechli vzdálený rachot.

"Znělo to, jako by něco vybuchlo," vyhrkl Saul.

"Vedle!" zasmál se Chris.

Saul se k němu zmateně otočil.

"To je bouřka."

O půl hodiny později, když vyšplhali až na úpatí rozeklaného horského hřebenu, zahalily uhánějící bouřkové mraky měsíc. Poryvy větru na ně dorážely stále silněji. Saul objevil skalní převis, který je alespoň trochu ochrání. Sotva se s Chrisem vměstnali do úkrytu, spustil se déšť.

"Jít oklikou? Jak?"

Saulovu odpověď však přehlušilo další zahřmění.

KASTÓR A POLLUX

1

Saul strnul. Krčil se na střeše, maskovaný tmou, a hleděl do ulice pod sebou. Podél chodníků stály řady zaparkovaných automobilů. Za záclonami bytů zářila světla. Dveře domu přímo naproti se otevřely. Vyšla žena, pětatřicet let, vysoká, upravená, elegantní. Dlouhé tmavé vlasy. Tmavě modré kalhoty, vínová halenka a hnědé kožené sako. Saul si prohlížel její rysy ve světle lampy nad vchodem. Měla svěží, opálenou pleť. Krásu výrazných lícních kostí zdůrazňovala hezká brada, jemné čelo a smyslná šíje. Často si ji pletli s modelkou.

Saul měl však lepší informace. Odplazil se od půl metru vysoké zídky ohraničující střechu, stoupl si a otevřel dveře vedoucí k žebříku. Sešplhal po něm a vydal se po schodišti. Na okamžik mu vytanul na mysli jeho útěk z činžáku v Atlantic City. Tehdy také seběhl se střechy dolů po schodech, vyrazil na ulici a povedlo se mu ukrást auto. Tentokrát však, poté co nepovšimnut sešel se schodů honosného obytného domu, se rozhlédl po ulici a vyrazil kolem zaparkovaných automobilů, aby ženu sledoval.

Kráčela vlevo od něj. Počkala, až jí na semaforu naskočí zelená, a zabočila za roh. Saul slyšel ozvěnu vysokých podpatků. Přeběhl ulici a vydal se za ní. Pomalu projíždějící taxi jej znervóznilo a starší muž venčící psa vzbudil jeho podezření.

V polovině domovního bloku žena vstoupila do malé italské restaurace. Saul přistoupil k oknu a nahlédl dovnitř. Stoly byly prostřeny červenými kostkovanými ubrusy. Zastavil se a předstíral, že studuje jídelní lístek ve skřínce na zdi vedle vchodu. Napadlo ho, že by mohl počkat někde poblíž, až vyjde, ale žádný vhodný úkryt neviděl. Po obou stranách ulice se táhly samé kancelářské budovy. Kdyby zůstal na ulici nebo vypáčil zámek, aby vylezl na střechu, mohla by ho objevit policejní hlídka. Ale na druhé straně se s ní nechtěl setkat přímo na chodníku. Bylo by to příliš nebezpečné. Tím, že vešla do restaurace, za něj tento problém vlastně vyřešila.

Vstoupil. Vevnitř hrál kdosi na harmoniku. V dubových svícnech plápolaly svíčky. Tlumená konverzace přehlušovala cinkot příborů. Ve vzduchu byla cítit vůně másla a česneku. Rozhlédl se po téměř zaplněné jídelně. Přes rameno číšníka, držícího servírovací podnos, si rychle prohlédl rohové stoly v zadní části restaurace. Jak očekával, seděla zády ke zdi, tváří do místnosti, ale v blízkosti východu přes kuchyni. Číšník právě z jejího stolu odklízal nadbytečné talíře a příbory. Výborně, pomyslel si Saul. Chystá se večeřet sama.

Přistoupil k němu vrchní.

"Máte rezervaci, pane?"

"Večeřím se slečnou Bernsteinovou. Sedí tamhle v rohu."

Saul jej s úsměvem obešel a zamířil přes sál. Když se však před jejím stolem zastavil, nebylo už po úsměvu ani památky.

"Eriko."

Zmateně zhlédla. Čelo se jí okamžitě zkrabatilo zděšením. Odsunul židli a přisedl vedle ní.

"Takhle na někoho zírat není zrovna zdvořilé. Polož prsty na okraj stolu a prosil bych dál od nože a

vidličky."

"Ty!"

"A nezvyšuj prosím hlas."

"Zbláznil ses, že jsi přišel zrovna sem? Všichni po tobě jdou."

"Zrovna o tom chci s tebou mluvit." Saul zamyšleně pozoroval její obličej - jemné snědé tváře, hluboké hnědé oči, plné rty. Potlačil nutkání pohlédit ji. "Jsi čím dál krásnější."

Erika nevěřicně zavrtěla hlavou.

"Jak už je to dlouho? Deset let? Najednou se tady z ničeho nic ukážeš - až po krk v průšvih - a to je všechno, co dokážeš říct?"

"Copak bys byla radši, kdybych řekl, že jsi čím dál šerednější?"

"Proboha svatého."

"Takto by slušně vychovaná židovská dívka mluvit neměla."

Jeho slova ji vyvedla z konceptu a mimoděk zvedla ruku. Saul ztuhl.

"Polož, prosím, prsty na okraj stolu," zopakoval.

Poslechla a zhluboka se nadechla.

"Tohle nemůže být náhoda. Určitě jsi sem nepřišel jen tak."

"Sledoval jsem tě už od tvého bytu."

"A proč? Klidně jsi mohl přijít za mnou."

"To tak, abych u tebe našel milence nebo někoho, kdo tam čeká jen na to, že se s tebou náhodou spojím." Zavrtěl hlavou. "Neutrální půdu jsem pokládal za nejlepší. Proč po mně jdou?"

Svraštila čelo překvapením.

"Copak ty to opravdu nevíš? Kvůli Bangkoku. Chris porušil sankci."

Hlas měla tichý, ale napjatý. Zvuky z blízké kuchyně byly natolik hlasité, že ostatní hosté jejich rozhovor nemohli zaslechnout.

"Ale Bangkok byl až po tom. A co to vůbec má se mnou společného?"

"Po čem? Já ti vůbec nerozumím."

"Jen mi to řekni."

"Chris zabil ruského agenta. KGB na něj vydala univerzální kontrakt a podle pravidel Abélardovy sankce jim musí ostatní zpravodajské služby pomoci."

"To všechno vím. Ale co to má společného se mnou? Události v Atlantic City se staly ještě před Bangkodem."

"O čem to mluvíš? Před pěti dny jsme dostali zprávu z tvé agentury. Oprava kontraktu. Chrise viděli v Coloradu a ty jsi mu pomáhal, stálo ve zprávě. CIA tě vyhlásila za odpadlíka a požádala, abys byl zlikvidován spolu s Chrisem."

"Eliot," zašeptal Saul.

"Pro živého boha, řekneš mi konečně, co...?" Nervózně se odmlčela, když si všimla, jak se k nim ostatní hosté otáčejí. "Tady nemůžeme mluvit."

"Tak kde?"

2

V místnosti byla tma. Saul vyhlédl oknem ke vzdáleným světlům Washingtonova pomníku.

"Hezké místo."

"Deset bloků od naší ambasády," podotkla Erika, stojící za ním.

Krásný výhled jej ani za mák nezajímal. Důvod, proč stál a hleděl z okna, byl jiný. Chtěl ji vyzkoušet.

Napjatě čekal, zda se jej nepokusí zabít. Nic se však nestalo, a tak zatáhl záclony a rozsvítil stolní lampu.

Natočil ji tak, aby ani Erika, ani on nevrhali stíny na okenní závěsy.

Uznale pokýval hlavou nad zařízením pokoje. Nábytek byl jednoduchý, ale pečlivě sladěný, elegantní. Už předtím prohledal ložnici, kuchyni i koupelnu. Jak slíbila, nenašel žádného milence ani na něj nikdo nečekal v záloze.

"Mikrofony?"

"Všechno jsem dnes ráno zkontrolovala."

"Už máme večer."

Zapnul televizi. Ne proto, aby její zvuk přehlušil rozhovor, ale proto, že potřeboval libovolný zdroj zvuku. V kuchyni našel malý tranzistorový radiopřijímač. Přenesl jej do pokoje a naladil velmi krátké vlny. Rozděлил celý pokoj na kvadranty a zkoumal každou sekci. Pomalu pohyboval ladicím kolečkem. Odposlouchávací mikrofony byly většinou nastaveny na takovou frekvenci, kterou nepoužívala žádná stanice v oblasti. Pak už odposlouchávačům stačilo jen ukrýt se na bezpečném místě někde v okolí, naladit rádio na stejnou frekvenci, na jakou byl seřízen mikrofon, a nahrávat všechno, co bylo v blízkosti mikrofonu řečeno. Podobným způsobem teď Saul mohl použít rádio, aby takové vysílání odhalil. Kdyby při pohybu ladicího kolečka náhle zaslechl zvuk televize vycházející z tranzistoru, většinou jen jako pískavou zpětnou vazbu, věděl by, že pokoj byl napíchnut. V tomto případě však, i když projel celý rozsah tam a zpět, se zvuky situační komedie běžící v televizi z rádia neozvaly. Zkontroloval i strop, stěny, nábytek a podlahu. Uspokojen vypnul televizor i rádio. V pokoji náhle zavládlo nepřírozené ticho.

"Jenom sankce?" řekl, jako by jejich rozhovor v restauraci vůbec nebyl přerušen. "Je to jediný důvod, proč po mně tvoji lidé jdou? Protože pomáhám Chrisovi?"

"A jaký jiný důvod by tady mohl být?" Erika znepokojeně nadzvedla obočí. "Je nám na zvracení, že máme pomáhat Rusům, ale pravidla sankce musí být bezpodmínečně dodržena. Abélardova sankce je nejvyšším zákonem. Kdyby přestal platit, utopíme se všichni v chaosu."

"Takže kdyby se ti naskytla příležitost, zabila bys mě? Bývalého milence? Žida jako ty?"

Erika neodpověděla. Svlékla si sako. Dva horní knoflíčky halenky měla rozepnuté a výstřih se jí pod tlakem prsou otevíral.

"Před pár minutami jsi mi k tomu poskytl příležitost, když ses díval z okna. Vidiš sám, že jsem ji nevyužila."

"Protože jsi věděla, že jsem to udělal schválně, abych poznal, jak budeš reagovat."

Usmála se.

Záblesk pobavení v jejích očích vyloudil úsměv i na jeho rtech. Cítil, že ho přitahuje úplně stejně jako před deseti lety.

Chtěl se jí zeptat, jak se má, jak žila celou tu dobu, co ji viděl naposledy.

Musel však své nutkání potlačit. Nemohl věřit nikomu, s výjimkou svého bratra.

"Chris pro všechny případy čeká venku. Kdybys mě byla zabila..."

"Počítala jsem s tím, že budeš mít někoho v záloze. Samozřejmě by tě pomstil. Byla bych blázen, kdybych se o něco pokusila, pokud bych vás tu neměla oba pohromadě."

"Ovšem na druhé straně ses klidně mohla pokusit o štěstí. No nic, na tyto věci nemám čas. Potřebuju odpovědi. Eliot mě chce zlikvidovat. Ovšem ne kvůli Chrisovi, to je pouze výmluva. K čertu, vždyť ho pověřil, aby mě našel, a to až poté, co Chris porušil sankci."

"To je nesmysl."

"Samozřejmě." Saul pokrčil v bezmocném gestu rameny. "Kdyby Rusáci zjistili, že Eliot požádal Chrise o pomoc, místo aby ho nechal okamžitě zlikvidovat, tak by vydali další kontrakt: Eliot riskoval život, jen aby mě našel."

"Proč?"

"Chce mě odstranit."

"A ty chceš, abych tomu věřila? Vždyť Eliot ti je druhým otcem."

Saul si promnul rozbolavělé čelo.

"Musí v tom být něco, co je ještě důležitější než jeho vztah ke mně, ještě důležitější než Abélardova sankce. Něco tak důležitého, že se mě prostě zbavit musí. Ale zatraceně nemám nejmenší ponětí, co to je. Proto jsem také přišel za tebou."

"Jak bych já mohla...?"

"Atlantic City. Ještě dřív, než Chris porušil sankci. Už tehdy po mně šel Mossad. Musím tedy předpokládat, že tví lidé Eliotovi pomáhají."

"Vyloučeno!"

"Ne! Stalo se to!"

Erice zablesklo v očích.

"Kdybychom Eliotovi opravdu pomáhali, věděla bych o tom. Od té doby, co jsme se viděli naposledy, se toho hodně změnilo. Oficiálně jsem pouhým úředníkem našeho velvyslanectví, ale ve skutečnosti mám hodnost plukovníka Mossadu. Řídím celou naši výzvědnou síť na východním pobřeží. Bez mého schválení by se žádný z našich agentů nemohl ani pokusit tě zabít."

"Ať už to tedy přikázal kdokoliv, tak ti lhal a celou akci před tebou utajil. Někdo v Mossadu určitě pracuje pro Eliota."

Oheň v Eričiných očích nehasínal.

"Ta myšlenka je pro mě nepřijatelná! Kdyby to, co říkáš, byla pravda..." Pokrčila rameny a zvedla v bezmocném gestu ruce. "Tak počkej. Tohle nemá smysl. Hádám se s tebou a přitom vůbec neznám žádné podrobnosti. Popiš mi situaci. Co se přesně stalo?"

Saul se zabořil do křesla.

"Před deseti dny mi Eliot přidělil jistý úkol. Nadace Paradigma."

Erika vytřeštila oči.

"Andrew Sage a jeho skupina. Prezidentův přítel. Tak to jsi byl ty? Ovšem prezident svaluje vinu na nás."

"Ale proč?"

"Nadace Paradigma pracovala pro prezidenta. Byla to skupina amerických miliardářů, kteří vedli jednání s Araby. V zásadě šlo o to, že byste mohli získávat levnější ropu oplátkou za to, že vaše ministerstvo zahraničí přehodnotí svou podporu Izraeli. Prezident si myslí, že jsme chránili své zájmy a nadaci jsme zlikvidovali."

"A tím učinili přítrž jakýmkoliv dalším jednáním," přikývl Saul. "Tentokrát uvažoval prezident logicky."

"Tak pokračuj. Co se stalo dál?"

"Chceš tím říct, že jsem konečně upoutal tvou pozornost? Chápeš, o co jde? Tím, že mi pomáháš, pomáháš i svému národu."

"Zmínil ses o Atlantic City."

"Po splnění úkolu mě Eliot poslal právě tam, abych se tam zašil a ztratil se z dohledu."

"Absurdní. To přece není místo, kde by se mohl někdo skrýt."

"Máš zatraceně pravdu, že není, ale vždycky dělám to, co mi Eliot přikáže. Nehádám se s ním. No nic. V kasinu se mě někdo z Mossadu pokusil zabít. Zavola jsem Eliotovi a požádal o ochranu. Poslal mě do hotelu, kde tým Mossadu nastražil další past. Pouze Eliot věděl, kam jdu. Z toho vyplývá, že tento tým musel pracovat pro Eliota."

"Opakuji ti, že to není možné!"

"Jenom proto, že jsi o tom nevěděla? Začínáš být naivní."

"Ne, kvůli něčemu jinému. Každý, kdo pomáhal Eliotovi, pomáhal současně tomu, kdo si přál, aby Sageho skupina byla zlikvidována. My bychom nikdy neudělali takovou hloupost jako zabít prezidentova přítele; bez ohledu na to, jak zoufale jsme potřebovali, aby podobná jednání byla přerušena. Byli bychom první zemí, kterou by prezident obvinil, a přesně to se také stalo. Ten atentát nám nepomohl, naopak, poškodil nás! A dovedeš si představit, že by se nějaká součást Mossadu obrátila proti vlastní zemi?"

"Možná nevěděli, proč mě chce Eliot odstranit. Možná nevěděli o spojení mezi mnou a likvidací nadace Paradigma."

"Stále ale nechápu, jak si můžeš být tak jistý, že vrahové byli právě z Mossadu."

"Tak poslouchej a uvažuj. V boji muže proti muži používali údery vedené spodní hranou dlaně. Byli vybaveni berettami a samopaly uzi. Při chůzi došlapovali na plná chodidla a kráčeli rozkročení s pokrčenými koleny, aby co nejlépe udrželi rovnováhu. Takový výcvik nemá nikdo jiný na světě. Dokonce tlumiče, které měli, byly sestrojeny přesně tak, jak to dělají vaši lidé."

Nevěřicně na něj zírala.

3

Chris se kradmo připlížil požárním schodištěm. Vysoké gumové podešve jen zlehka došlapovaly na beton. Kráčel přitisknut ke zdi, aby jej nezahlédl nikdo, kdo by se podíval podél zábradlí vzhůru. Na

každém odpočívadle zastavil a pozorně naslouchal zvukům z vyšších pater, do nichž se mísil bzukot zářivek. Prohlédl všech pět podlaží, ale nikoho nenašel. Sestoupil o jedno patro a požárními dveřmi nahlédl do chodby. Po obou stranách byly číslované apartmány. Hned vpravo za dveřmi uviděl výtah. Stlačil knoflík a čekal. Na světelném návěští nad dveřmi zazářila pětka, pak čtyřka. Cinkl zvonek a dveře se otevřely. Výtah byl prázdný, a tak pustil mauser, který až dosud svíral v kapse saka.

Výborně, pomyslel si. Pokud mohl soudit, byla budova bezpečná, i když chatrné zámky na vstupních dveřích a nepřítomnost strážného v hale mu na klidu nepřidaly. Rozmýšlel se, zda nemá budovu sledovat raději z ulice. Bylo by to však spojeno s podstatnou nevýhodou. Z pozorovatelný, kterou si zvolil, nemohl kontrolovat zadní část budovy a také by nedokázal určit, zda osoby vstupující dovnitř jsou nájemníci nebo lovci pronásledující Saula. Kromě toho nevěděl, zda případní útočníci již náhodou nejsou uvnitř. Musel předpokládat, že agenti různých zpravodajských služeb, a zejména ti, které vyslal Eliot, mají pod dohledem všechny, o nichž se mohli domnívat, že je buď on nebo Saul požádají o pomoc. A Eriku lze pokládat za jejich přítelkyni, i když se s ní od roku 1973 nesetkali. Možná že nikdo nevěděl, o jak hluboké přátelství se jedná, ale protože její pomoc opravdu potřebovali, Chris nehodlal ponechat něco náhodě. Teď, když zkontroloval budovu, se cítil mnohem klidněji, protože věděl, že Eričin byt, vlevo uprostřed chodby, je chráněn. Žádný lovec by se do čtvrtého patra nedostal ani výtahem, ani po schodišti, aniž by o tom Chris nevěděl. Vrátil se na požární schody a nechal dveře lehce pootevřené. Soustředil se, zda nezaslechne zvonek výtahu nebo kroky pod sebou.

Když předtím zvečera pozorovali se Saulem Eriku, jak vychází ze svého domu a kráčí ulicí, musel se usmát při vzpomínce na okamžik, kdy se s ní setkali poprvé. Bylo to v roce 1966, když byli spolu se Saulem vysláni do Izraele, aby absolvovali speciální výcvik. Již tehdy, stejně jako dnes, dokázala její elegance každého protivníka oklamat. Prošla peklem šestidenní války v roce 1967 a říjnové války v roce 1973. Byla stejně schopná a určitě stejně smrtelně nebezpečná jako kterýkoliv muž. Jaká ironie, pomyslel si. V Americe jsou silné ženy považovány za hrozbu, zatímco v Izraeli jsou vysoce ceněny. Neustálý boj národa o přežití neponechává vůbec žádný prostor pro předsudky týkající se pohlaví. Zavržení dveří kdesi dole jej vytrhlo ze vzpomínek. Otočil se k zábradlí. U paty schodiště zahlédl nějaké stíny. Dveře se tiše zavřely. Využil jejich ozvěny k tomu, aby se přesunul o patro výše. Vytáhl mauser a položil se břichem na chladivý beton.

Stíny mohly patřit obyvatelům činžáku, kteří dávají výstupu po schodech přednost před výtahem - možná potřebují zhubnout. Kdyby vyšli až nahoru, jistě by při pohledu na pistoli v jeho ruce zpanikařili. Pak by se musel vypařit. Bzučení zářivek téměř překrylo jemný zvuk kroků stoupajících stále výše.

Druhé patro, pomyslel si. Ne, třetí. Zastavili se. Téměř se uvolnil, ale pak svůj odhad poopravil.

Čtvrté, přímo pod ním. Kroky utichly. Sevřel pistoli a neklidně pozoroval pokřivené stíny promítané na stěnu.

Zacítil. Jsou to nájemníci? Zdálo se, že stoupají ještě výše.

Za okamžik uvidí jejich obličeje. Prstem obemkl spoušť a byl připraven ve zlomku vteřiny vypálit, pokud by to bylo nevyhnutelné. Stíny se zastavily. Dveře pod ním se se zakřipěním otevřely, pak zase zavřely. Vztyčil se do dřepu a namířil pistoli na schody. Nikoho neviděl. Seběhl níže, opatrně otevřel dveře a vyhlédl do chodby. Uprostřed chodby stáli dva muži a hleděli vlevo, přímo na dveře Eričina bytu. Jeden z nich držel samopal s krátkou pažbou a masivní hlavní. Bezpochyby uzi. Druhý muž právě vytahoval pojistku granátu.

Chris je zahlédl příliš pozdě. První muž vypálil. Dlouhá dávka ze samopalu rozstřípala dveře Eričina bytu. Vzduchem létaly nábojnice, narážely do sebe a padaly na koberec. Hala se naplnila štiplavým zápachem korditu. Střelec zamířil o něco výše, ale stále tiskl spoušť samopalu. Druhý muž uvolnil pojistku granátu, kopl do rozstříleného zámku dveří a chystal se vrhnout granát dovnitř, jakmile se dveře rozletí.

Chris vystřelil dvakrát. Druhý muž se zapotácel, jak jej střely zasáhly do hlavy a ramene, a upustil granát. Jeho společník se otočil a vypálil na Chrise. Přes hluk střelby zaslechl Chris zvonek výtahu. Vrhle se na schodiště. Dveře výtahu se otevřely a někdo vystoupil. Střelec neustále pálil. Do rachotu kulek se ozvaly výkřiky lidí, ale to už jejich prostřílená těla padla k zemi.

Granát vybuchl. Vzduchem svištěly střepiny a zvuk se v dlouhém koridoru rozléhal s ohlušující intenzitou. Chrise udeřil do nosu pach korditu. Pro hučení v uších téměř neslyšel, co se v chodbě děje.

Opatrně nahlédl dovnitř. Vpravo leželi před výtahem na zemi dva muži se samopaly, nehybní, v kalužích krve. Samozřejmě. Dvě dvojice kryjící oba vstupy na toto podlaží.

Ale načasování jim nějak nevyšlo. Výtah dorazil příliš pozdě. Druhá dvojice uslyšela výstřely a vyrazila na pomoc, ale padla zasažena výstřely právě toho, komu chtěli pomoci.

Pohlédl vlevo. Zabiják, který předtím páčil do Eričina bytu, ležel roztažený vedle mrtvoly svého společníka. Polovinu obličeje měl ustřelenou.

Chris utíkal chodbou a za dveřmi bytů slyšel vyděšené hlasy. Eričiny dveře byly rozstřílené na padrt' a jejich trosky se houpaly v pantech. Chris nahlédl do pokoje. Nábytek byl provrtán desítkami kulek, obrazovka televizoru vysypaná, závěsy visely v cárech.

"Saule?"

Žádná těla však neviděl. Kde sakra jsou?

4

Jakmile první dávka prorazila dveře, Saul se vrhl k zemi. Slyšel, že Erika udělala totéž. Jeho prvotním impulzem bylo stáhnout se do kuchyně nebo koupelny. Pak však kulky pronikly zdi místo dveřmi. Střelec začal na úrovni pasu a střílel stále níže. Koberec, přes nějž by se musel v každém případě přeplazit, se vzdouval po dopadech střel a vzduchem létaly kusy tkaniny. Krátké dávky prostřelovaly systematicky pokoj odpředu dozadu. Blížily se ke středu, kde ležel. Museli se i s Erikou odvalit opačným směrem a zalehnout u zdi těsně za dveřmi. Cítil, jak se stěna chvěje a dopadají na něj kusy omítky. Kulky se přibližovaly. Pokud střelec skloní hlavu ještě o něco níže...

Někdo vykopl zámek a dveře se otevřely. Saul zamířil berettu. Slyšel dva výstřely, pád těla, výkřiky, pak výbuch a ticho. Vyškrábal se na nohy a přitiskl se ke zdi. Erika ho následovala. Venku zaslechl výkřik a zamířil na stín v rámu dveří.

"Saule!" vykřikl někdo.

Pak stín vstoupil.

Saul povolil tlak prstu na spoušti.

Chris se otočil a úzkostlivě zamžoural.

"Jsi zraněn?"

Saul zavrtěl hlavou.

"Co se stalo?"

"Není čas. Musíme se odsud ztratit."

Někde v chodbě se otevřely dveře. Ozval se ženský výkřik. Pak zaječel nějaký muž: "Zavolejte policii!"

Chris strnul a zíral přes Saulovo rameno na něco uprostřed pokoje.

"Co se děje?"

Saul se prudce otočil k Ericě v obavě, že je zraněná. Stála před nimi a ustupovala od křesla, zpod nějž vytáhla ukrytou pistoli - další berettu.

"Ne."

Namířila na Chrise. Saulovi probleskla hlavou její slova.

Před malou chvílí mu řekla, že by byla blázen, kdyby se ho pokusila zabít, pokud by současně neměla možnost...

"Ne."

Příliš pozdě. Vystřelila. Saul zaslechl nezaměnitelný zvuk kulky zavrtávající se do masa. Zasténání.

Prudce se otočil. Za Chrisovými zády jakýsi muž s pistolí v ruce právě narazil do stěny. Z hrdla mu tryskala krev.

Chris si prohrábl rukou spánek.

"Kristepane!"

"Netrefila jsem tě," prohodila Erika.

"Chybělo půl centimetru. Kulka mi prohrábla vlasy!"

"Byl bys raději, kdybych ho nechala, ať tě zabije?"

Ze tmy za rozbitými okny k nim dolehlo vytí sirén.

Erika se rozběhla ke dveřím. Saul ji rychle následoval.

"Odkud se ten chlap vzal?"

Když vyběhl na chodbu a přiskočil těla na podlaže, dostal na svou otázku odpověď. Ze dveří sousedního bytu vystoupil muž s namířeným samopalem. Erika vypálila. O zlomek vteřiny později vystřelili i Saul a Chris. Muž zaječel, zlomil se v půli, ale jeho prst stále tiskl spoušť a kulky kropily podlahu. Pak mu samopal vypadl z rukou.

Erika běžela k výtahu.

"Ne," varoval ji Saul, "ocitneme se v pasti."

"Přestaň se sakra hádat!"

Překročila kaluže krve vytékající z mrtvých těl a přivolala výtah. Dveře se otevřely. Strčila Saula s Chrisem dovnitř, stiskla pětku a dveře se zavřely.

Výtah vyrazil vzhůru tak rychle, že Saulovi poklesl žaludek.

"Dolů nemůžeme," řekla, "bůhví kdo je v hale. Policie nebo..."

Natáhla ruku a trhla panelem obložení na stropě kabiny.

Saulovi se ulevilo, když za panelem spatřil padací dvířka.

"Nouzový východ."

"Objevila jsem ho hned ten den, když jsem se nastěhovala," vysvětlila. "Pro případ, že bych potřebovala soukromou únikovou cestu."

Saul se opřel do poklopu a dvířka se otevřela. Výtah se zastavil. Žaludek se mu vrátil na místo. Chris mezitím stiskl tlačítko a zabránil tak otevření dveří. Saul vyskočil, zachytil se na hraně poklopu a vyškrábal se úzkým otvorem. Obklopila ho tma a nepříjemný pach vazelíny, již byla nasáklá nosná lana výtahu. Klekl si a natáhl ruku dolů, aby se Erika mohla zachytit.

"Vůbec mi nepotřebovali napíchnout byt nebo sledovat budovu zvenčí." Vytáhla se a klekla si vedle něj.

"Viděl jsi sám. Ve vedlejším bytě měli dva muže v záloze. Jakmile ses objevil, přivolali posily."

Chris jim z kabiny výtahu podal panel. Vyškrábal se nahoru, předklonil se a zasunul panel na místo.

Přivřel poklop.

"Co teď? Bože všemohoucí, toho prachu. Sotva dýchám."

"Nahoru. Na střeše je nástavba výtahu, je tam motor a převodovka."

V úzké šachtici se Eričin šepot rozléhal nepřírozeně hlasitě. Začala šplhat. Špičky bot zaškrábaly po betonové stěně.

Saul se natáhl a zachytil se kovové tyče. V okamžiku, kdy podrážky jeho bot opustily střechu výtahu, zaslechl rachot.

"Ne!"

Výtah sjížděl do nižšího patra. Zůstal volně viset ve vzduchu.

"Chrisi!"

"Vedle tebe!"

Saulovy prsty na zaolejované tyči nebezpečně klouzaly. Kdyby spadl, kdyby výtah sjel až do přízemí...

Představil si, jak se jeho tělo třísť o střechu kabiny, a vyšvihl se, aby získal pevnější úchop. Kolem zápěstí se mu sevřely Eričiny prsty. Vyškrábal se nahoru.

"Sklon hlavu," přikázala mu. "Přímo nad tebou jsou pohony."

Pohybující se lano se chvělo jen pár centimetrů od jeho obličeje a z hučícího ozubeného soukolí jej ovanul závan vzduchu. Přikrčil se na betonovém výčnělku.

"Moje sako," zanařikal Chris, "zachytilo se mezi kola."

V rachotu pohonu, ještě zesíleném ozvěnou v úzké šachtě, ho téměř nebylo slyšet. Saul se k němu otočil, ale v naprosté tmě byl bezmocný. Rachot ustal. Náhle zastavené lano se rozkmitalo ještě silněji. Ticho bylo téměř dusivé.

Zaslechl, jak se trhá látka.

"Rukáv," vysvětlil Chris. "Musím ho vytáhnout, než se..."

Zahučení motoru Chrisova slova přehlušilo. Saul se natáhl, aby ho zachytil, a téměř ztratil rovnováhu.

Měl co dělat, aby nespádl.

"Už," ulevil si Chris, "už mám sako venku."

Výtah pod nimi se zastavil. V nastalém tichu Saul slyšel, jak se otevřely dveře. Pak někdo zasténal a ozval se dávivý zvuk.

"Proboha, neřekli nám, že je to taková hrůza! Zatracený jatka! Zavolejte na stanici! Potřebujem pomoc! Ať pošlou posily!"

Kroky se od výtahu spěšně vzdalovaly. Dveře se zavřely. Znovu hukot motorů a výtah sjížděl do přízemí.

"Obklíčí budovu," řekla Erika. "Tak odsud vypadněme."

"Ráda bych. Jsou tu dveře na střechu, pro údržbu. Budou ale asi zamčené."

Saul uslyšel zarachocení, jak potáhla za kliku.

"Jsme tu uvěznění."

Výtah se zastavil. Ozvalo se skřípání kovu o kov.

"Čepy pantů. Jeden z nich se uvolnil," vysvětlila Erika tiše.

Saul zaslechl další skřípání.

"Tak. A je venku."

"A co ten druhý? Vem si můj nůž."

"Hýbe se to. Výborně, už to mám."

Stiskla kliku. Škvírou mezi dveřmi a zárubní zablikala světla velkoměsta. Saul se naklonil k otvoru a vděčně se nadechl čerstvého vzduchu.

"Střechu určitě prohledají," varovala Erika. "Musíme tady počkat, než budou hotovi."

Saul by se nejraději ztratil hned, ale věděl, že má pravdu. Nic nenamítal.

"Mám výhled na východ vedoucí na střechu," dodala. "Kdyby se dveře otevřely, budu mít dost času zavřít a zastrčit čepy na místo."

Výtah znovu zarachotil a stoupal. Dolehl k nim tlumený mužský hlas:

"Koroner už je na cestě. Právě prohledáváme budovu. Kdo v tom bytě vůbec bydlí?"

"Nějaká ženská. Erika Bernsteinová."

"A kde sakra je? Prohledal jsem celý byt, a žádné mrtvolky jsem nenašel."

"Pokud je ještě v budově, tak ji najdeme."

O deset minut později vystoupili dveřmi na střechu dva policisté, v jedné ruce baterku, v druhé namířený revolver. Erika zavřela dvířka do výtahové budky a tiše zasunula čepy zpět do pantů. Saul slyšel kroky a hlasy.

"Tady nahoře nikdo není."

"A co výtahová budka?"

Mezerami kolem dveří proniklo světlo baterky. Všichni tři se přitiskli do stínu v nejvzdálenějším koutě.

"Je tam zámek."

"Radši to prohlídni. Možná ho někdo vypáčil."

Kroky se přiblížily.

"Dávej bacha. Zůstanu zpátky a budu tě krýt."

Saul uslyšel zarachocení, jak někdo škubal zámkem.

"Spokojenej?"

"Kapitán přikázal, že máme zkontrolovat úplně všechno."

"A jakej to má význam? On si sám stejně vždycky všechno překontroluje a pak nás pošle zpátky, abychom to prošli potřetí."

Kroky se postupně vzdalovaly. Pak zaskřípaly dveře vedoucí na střechu.

Saul ostře vydechl. Pot ho štípal do očí. Dvojitá kontrola, trojitá kontrola, pomyslel si s hrůzou.

Jsme tady jako v pasti.

Výtah jezdil nahoru a dolů celou noc. Zvedal prach, který se jim usazoval na tvářích, ucpával chřípí, vnikal do hrdla a nutil na zvracení. Erika znovu uvolnila dvířka a střídali se u škvíry, aby se nadýchlali

čerstvého vzduchu. Saul neustále pozoroval světélkující ciferník náramkových hodinek. Krátce po šesté už viděl Chrisovi a Erice do tváře. Jejich strhané rysy byly stále zřetelnější, jak mřížkou na dveřích dovnitř pronikaly paprsky ranního slunce.

Zprvu byl rád, že kolem sebe vidí, ale když se začal stále silněji potit, uvědomil si, že výtahová šachta se postupně otepluje. Slunce se nemilosrdně opíralo do nástavby na střeše. Měl pocit, že se dusí. Svlekl si sako a rozeplnul špinavou, propocenou košili. Kolem jedenácté si už košili svlékl. Nakonec zůstali jen ve spodním prádle, ale přesto je vedro postupně udolávalo. Erice se podprsenka tělové barvy přilepila k ňadrům, mezi nimiž jí stékal potůček potu. Saul si všiml vyčerpání v její tváři a zprvu si o ni dělal starosti. Pak ale dospěl k závěru, že je tvrdší než oni dva dohromady. S největší pravděpodobností je oba přežije.

Kolem poledne již výtah jezdil nahoru a dolů méně často. Přijely sanitky a speciální tým policejních vyšetřovatelů. Pak zase všichni odjeli. Nastal večer. Těla byla odvezena. Z tlumené konverzace ve výtahu se dozvěděli, že zůstali jen dva policisté, kteří strážejí Eričin byt, a další dva hlídkují ve vestibulu. Stále však nebylo možné počítat s bezpečným únikem. Kdyby se v tomto stavu - špinaví a propocení - ukázali na veřejnosti, určitě by upoutali nežádoucí pozornost. Čekali tedy dál a pomalu se dusili. Když začalo slunce klesat, Saul už viděl rozmazaně. Ruce a nohy měl jako z olova. Žaludek se mu křečovitě svíral nedostatkem vody. Konečně uplynula doba, na které se všichni shodli - čtyřicet hodin od přepadení. Namáhavě se vyškrábali z úzké budky a vypotáčeli se na střechu. Ochablými prsty si navlékli šaty a plnými doušky nasucho hltali chladivý noční vzduch. Hlava se jim točila závratí, když se zahleděli na vzdálenou zář budovy Kapitálu.

"Čeká nás spousta práce," prohlásil Chris.

Saul věděl, co má na mysli. Potřebovali dopravu, vodu, potraviny, místo, kde by se mohli vykoupat, převléci a odpočinout si. Avšak především potřebovali spánek.

A až se vyspí, budou hledat odpovědi.

"Můžu opatřit auto," řekla Erika a trhnutím hlavy si odhodila dlouhé tmavé vlasy na záda.

"Myslíš svoje, nebo z velvyslanectví?" Chris nečekal na odpověď. Zavrtěl hlavou. "Příliš riskantní. Policie ví, kdo jsi. Protože nenašli tvou mrtvolu, museli nutně dojít k závěru, že jsi v tom nějak zapletená. Budou sledovat parkoviště u budovy a hlídat tvoje auto. Zjistí si, kde pracuješ, a budou sledovat i ambasádu."

"Mám záložní auto." Prsa se jí nadmula, jak si oblékala blůzu. Zapjala knoflíky na rukávech. "Koupila jsem si ho pod falešným jménem. Zaplatila jsem hotově z černých fondů ambasády. Podle auta mě najít nemohou. Mám ho schované v garáži na druhém konci města."

"Ale i tak nám zbývá ještě ten druhý problém - kam vlastně jít," řekl Chris. "Policie má náš popis od sousedů, kteří nás viděli před tvým bytem. Nemůžeme riskovat a ubytovat se v hotelu. Dva muži a žena, byli bychom nápadní."

"A ať už nás pronásleduje kdokoli, jistě si prověřím i tvé přátele," dodal Saul.

"Žádné hotely, žádní přátelé," řekla. "Takže v tom případě co?"

"Přestaň se mračit. Copak nemáš rád překvapení?"

6

Kapitán z oddělení pro vyšetřování vražd seděl ve své kanceláři a držel u ucha telefonní sluchátko. Smutně hleděl na nakousnutý hamburger, ležící na zaneřáděném pracovním stole. Když tak poslouchal panovačný hlas na druhém konci linky, úplně ho přešla chuť k jídlu. Začal ho pálit žaludeční vřed. Otevřenými okny k němu doléhalo vytí sirény policejního vozu, uhánějícího washingtonskou nocí. "Samozřejmě," povzdechl kapitán. "Postarám se o to, pane. Ubezpečuji vás, že nebudou žádné problémy."

Zavěsil, zhnuseně zkrivil rty a oťel si upocené dlaně, jako by se mohl od sluchátka nakazit. Ve dveřích se objevil nějaký muž. Kapitán vzhledl a poznal hubenou tvář svého poručíka. Stál tam bez saka, s povolenou vázankou, pomačkané rukávy košile vyhrnuté, a zapaloval si cigaretu.

V kanceláři, odkud poručík vešel, zvonily telefony a rachotily psací stroje. Utahaní detektivové procházeli spisy a vyslyšeli zadržené.

"Co ten mrak na vaši tváři?" popíchl ho poručík. "Vypadáte, jako byste se právě dozvěděl, že vás ředitelství posílá na další výcvikový program."

"Jo, přehazovat hovna lopatou." Kapitán se opřel, až křeslo naříkavě zavržalo.

"Co se děje?"

"Ta jatka včera večer. Šest chlapů s tolika stříkačkama, že by mohli klidně zaútočit na menší stát, a někdo je rozstřílel v úplně obyčejném nájemním domě."

"Copak, žádné stopy?"

"I tak by se to dalo říct."

Poručík se zakuckal cigaretovým kouřem.

"O čem to sakra mluvíte?"

Vstoupil do kanceláře svého nadřízeného a opřel se o kartotéku.

"Ten telefonát, co jsem právě měl." Kapitán udělal otrávené gesto směrem k telefonu. "Přišlo to shora, myslím z takové výšky, že ti ani nemohu říct, kdo to byl. Je mi na blití, když si na to vzpomenu. Pokud tuhle věc nezvládnou, jsem zpátky v hlídkovém voze." Kapitán sebou škubl bolestí a přitlačil si ruku na pálicí žaludek. "Tohle zatracené město - někdy mě napadá, jestli právě tady není prdel vesmíru."

"Řeknete mi, co se ksakru děje?"

"Ti chlapi, co je zabili. Vláda mi zkonfiskovala jejich těla."

Kapitán nemusel vysvětlovat, co myslí pod pojmem ‚vláda‘. Jak on, tak poručík již pracovali ve Washingtonu dostatečně dlouho, aby poznali dlouhé prsty tajné služby.

"Z bezpečnostních důvodů nebudou těla identifikována. Je to oficiální záležitost. Žádná publicita. Vláda to tady vede skoro všechno."

"Skoro." Poručík uhasil cigaretu v přetékajícím popelníku. "To nedává žádný smysl."

"Dva muži a jedna žena. Máme jméno té ženy. Erika Bemsteinová. Máme detailní popis. Když je najdeme, mám zavolat na jisté číslo, ale nesmíme se ukázat a nesmíme je sbalit."

"To je pitomost. Zastřelili šest chlapů a my je nemůžeme zabásnout?"

"Jak bysme sakra mohli? Říkal jsem ti přece, že vláda zabavila těla. Ty mrtvoly nikdy neexistovaly. To, co hledáme, jsou tři nevinní vrazi, co spáchali masovou vraždu, ke který nikdy nedošlo."

7

Erika vyšla z budovy jako první. Krátce poté následovali Chris a Saul, jeden za druhým. Použili různých východů, a než se vydali do stinné uličky, pozorně temnotu před sebou prohlédli. Ujistili se, že je nikdo nesleduje, a každý z nich zastavil taxi, sotva se vzdálil z dohledu. Řidiči ve všech případech dostali instrukce, aby je zavezli do různých čtvrtí na druhém konci Washingtonu. Erika odjela do garáže pro své auto. Chris zatím čekal v pizzerii, jak se předem domluvili. Saul pak zašel do počítačové hery, rovněž podle dohody. Řízené střely ho zdánlivě plně zaujaly, ale přesto každou chvíli vyhlédl oknem na ulici. Těsně předtím, než herna o půlnoci zavírala, zahlédl modrý chevrolet camaro. Řidič zastavil u chodníku, ale nechal motor běžet. Za volantem rozeznal Eriku. Vyšel, automaticky se rozhlédl po ulici a nastoupil dozadu.

"Doufám, že vám tam vzadu nebude příliš těsně."

Nejprve nechápal, co tím myslí. Pak si všiml Chrise schouleného za sedadlem řidiče.

"Nejdříve výtahová šachta a pak tohle," zareptal a vsoukal se dozadu.

Erika se odpoutala od chodníku a Saul se naskládal na podlahu vedle Chrise.

"Nebudete se tam muset muchlat příliš dlouho."

"Jak dlouho přesně?" zeptal se Saul z prostoru mezi sedadly, který se střídavě rozjasňoval a zase temněl, jak projížděli pod pouličními lampami.

"Hodinu."

Povzdech si a strčil do Chrise. "Hej, dej ty své obrovské hnáty stranou."

Zasmála se. "Policajti hledají dva muže a jednu ženu. Kdyby nás viděli spolu, asi by nás zastavili. Jen tak, preventivně."

"Tím bych si nebyl tak jistý," poznamenal Chris.

"Ale proč to riskovat?"

"To nemyslím. Zatímco jsem čekal v pizzerii, podíval jsem se do novin. O tom masakru tam nebyla ani zmínka."

"Tak to musely být včerejší noviny," řekla Erika.

"Ne, byly dnešní. Šest mrtvých. Tvůj byt rozstřílený na cucky. Čekal jsem, že to bude událost na první stranu. Přesné vyličení včetně našeho popisu. Prohlédl jsem několik novin a nic jsem nenašel."

"Možná se o tom dozvěděli až po uzávěrce a nestačili to už otisknout."

"Ten masakr se stal včera večer ve čtvrt na jedenáct. Měli spoustu času."

Zabočila za roh. Do čelního skla se opřela světla reflektorů.

"Někdo musel novináře přesvědčit, aby o tom mlčeli."

"Eliot," řekl Saul. "Mohl nechat v tichosti odstranit těla a požádat policii, aby zachovala mlčení v zájmu národní bezpečnosti. Novináři se ani nemuseli dozvědět, co se stalo."

"Ale proč?" zeptal se Chris. "Chce nás zlikvidovat. Mohl mít naše fotky na prvních stranách celostátních deníků. Za přispění veřejnosti by měl mnohem větší šanci nás chytit."

"Pokud to ovšem nechce udělat tajně. Ať už se jedná o cokoli, chce to držet pěkně pod pokličkou."

"Ale co?" Chris zaťal ruce v pěst. "Co je na tom tak ztraceně důležitého?"

8

Saul ucítil, že camaro zatačí. Hladký povrch jasně osvětlené dálnice vystřídala hrbolatá, temná vedlejší cesta. Nadskakoval na podlaze tak, že se musel zachytit sedadla.

"Copak ten krám nemá žádné tlumiče?"

Erika se zazubila. "Už jsme skoro na místě, klidně si můžete sednout."

Saul se vděčně vysoukal na sedadlo. Opřel se a protáhl strnulé nohy. Vyhlédl předním sklem. Reflektory camara dopadaly na husté křoví po obou stranách úzké, prašné polní cesty.

"Kde vlastně jsme?"

"Na jih od Washingtonu. Blízko Mount Vernon."

Saul poklepal Chrisovi na rameno a ukázal před sebe na malý lesík. Za ním se z měsíčního světla vyhoupla masivní cihlová budova.

"Z doby kolonizace?" zeptal se Chris.

"O něco mladší. Postavili ji kolem roku 1800."

Erika zastavila v místě, kde cesta odbočovala od stromů směrem k trávníku před obrovskou verandou. Zamířila reflektory na les za budovou.

"Víš, kdo tady bydlí?" zeptal se Chris. "Souhlasili jsme přece, že nemůžeme riskovat návštěvu u některého z našich přátel."

"To není žádný přítel."

"Tak kdo?"

"Ten člověk je Žid. Bojovala jsem spolu s jeho synem za války v Izraeli. Byla jsem tady jen jednou; když jsem mu přišla oznámit, že jeho syn padl." Naprázdno polkla. "Přinesla jsem mu fotografii jeho hrobu. Odevzdala jsem mu medaili, jejíž předání se už jeho syn nedožil. Řekl mi, že kdybych někdy potřebovala pomoc..." Hlas se jí zlomil.

Saul vycítil, co zůstalo nevyřčeno.

"Zнала jsi jeho syna asi velmi dobře, že?"

"Chtěla jsem... Kdyby přežil, možná bych s ním zůstala v Izraeli."

Saul jí položil ruku na rameno s uklidňujícím, přátelským stiskem.

Dům se topil ve tmě.

"Buď spí," řekl Chris, "nebo není doma."

"Je opatrný. Neočekávání návštěvníci v tuto pozdní hodinu... Určitě nerozsvítí."

"Skoro jako my," poznamenal Chris.

"Přežil Dachau. Pamatuje si. Právě teď možná vyhlíží zpoza záclony a uvažuje, kdo to k čertu asi je."

"Bude tedy lepší, když ho nenecháme dlouho čekat."

Erika vystoupila a ve světle reflektorů kráčela k domu. Ze svého stanoviště na zadním sedadle ji Saul sledoval, dokud nezmizela za rozkvetlým keřem divokého dřínu a nepohltila ji noc. Čekal pět minut. Náhle se ho zmocnila nervozita a sáhl na kliku.

Ze stínu se vynořila její vysoká, štíhlá postava. Sedla si zpět do auta.

Saul pocítil nesmírné ulehčení.

"Je doma? Pomůže nám?"

Přikývla a zajela před dům, ale nezastavila a pokračovala dál. Cesta zatáčela k temnému lesu za domem.

"Řekla jsem mu, že potřebuji s přáteli nějaké místo, kde bychom mohli chvíli zůstat. Řekla jsem mu také, že pro něj samotného bude lepší, když se o důvody nebude zajímat. Vůbec na nic se neptal. Pochopil."

Camaro poskakovalo po hrbolaté cestě.

Saul se ohlédl. "Ale vždyť jedeme pryč."

"Tady nezůstaneme."

Světla reflektorů si razila cestu mezi stromy. Saul stáhl okénko a zaposlouchal se do jitřního zpěvu ptáků.

Ve vzduchu vířila mlha. Roztřásl se vlhkým chladem a objal si rukama paže.

"Slyším žáby," podotkl Chris.

"Kousek před námi je řeka Potomac."

Vyjela na malou mýtinu a před nimi se vynořil starý kamenný domek, částečně porostlý popínavou révou.

"Říká tomu dům pro hosty. Je tam elektřina a voda."

Zabrzdila, vystoupila, prohlédla si domek a souhlasně přikývla.

Vešla se Saulem dovnitř, zatímco Chris domek obešel. Instinktivně prověřoval okolí. Od domu vedly příkré dřevěné schody ke strmému břehu řeky, z jejíž hladiny stoupala mlha. Vlny, které pleskaly o břeh, nebyto vidět. Něco zašplouchalo. Ve vzduchu se vznášel hnilobný pach.

Okno za ním se rozzářilo světlem. Chris se otočil a uviděl Saula s Erikou, jak otevírají kredenc ve venkovsky zařízené kuchyni. Okno bylo zavřené, a tak neslyšel, co si mezi sebou povídají, ale jejich vzájemná shoda přímo bila do očí, i když uplynulo už deset let, co jejich milostný poměr skončil. On sám podobný vztah nikdy nezažil, na to trpěl příliš silnými zábrany. Stáhlo se mu hrdlo, když se Saul k Erice naklonil a lehce ji políbil. Zastyděl se, že je pozoruje, a odvrátil se.

Než vstoupil, nenápadně zakašlal. Obývací pokoj byl prostorný, obložený dřevem, s prkennou podlahou. Přes strop se táhly silné trámy. Vlevo stál velký stůl, vpravo pak krb a před ním pohovka. Nábytek byl zakrytý prostěradly. V protější stěně byly dvoje dveře a vstup do kuchyně. Ucítil prach.

"Raději otevřeme okna," prohodila Erika, když přišla se Saulem do pokoje.

Stáhla potahy z nábytku. Prach zavířil ve vzduchu.

"V kredenci je pár plechovek jídla."

Chris náhle pocítil strašný hlad. Otevřel okno a nadechl se čerstvého vzduchu. Pak nahlédl za oboje dveře.

"Ložnice, sprcha. Něco vám řeknu. Já navařím a vy se zatím jdete vykoupat."

"O tom se s tebou nikdo hádat nebude."

Přihladila si vlasy a už si rozpínala blůzu. Zašla do koupelny a zavřela za sebou dveře.

Zaslechli zvuky sprchy a odešli do kuchyně, kde vyklopili na pánev tři plechovky dušeného hovězího.

Chrisův žaludek se z té vůně nahlas rozkručel.

Erika brzy vodu zastavila. Když se vrátila, měla kolem vlasů omotan ručník a na sobě župan, který našla v prádelníku v ložnici.

"Vypadáš nádherně," ocenil Saul.

S úsměvem udělala pukrle. "Ty zase vypadáš, jako by ses potřeboval vykoupat."

Saul si seškrábl s tváře zaschlou špínu a rozesmál se. Jejich situace však moc veselá nebyla. Když začali jíst, nikomu příliš do řeči nebylo. Nakonec Saul odložil lžíci.

"Ti muži ve vedlejších pokojích přece museli vědět, že jsem to byl já a ne Chris, kdo s tebou přišel domů."

Ale i tak povolali zabijácké komando. Jistě, já Chrisovi pomáhám, ale je to on, kdo sankci porušil. On měl být prvotním cílem, ale nebyl. Byl jsem to já. Proč?"

"A události v Coloradu také neměly se sankcí vůbec nic společného," doplnil Chris. "Ať už měli jakýkoliv

důvod, zaútočili ještě dřív, než jsem se k tobě připojil. Tudiž jsem to nebyl já, koho chtěli zlikvidovat. Byl jsi to ty."

Saul znepokojeně přikývl.

"Atlantic City. Mossad."

"Ti muži, co zaútočili na můj byt, nebyli členy Mossadu," namítla Erika naléhavě. "Byli by mě varovali. Postarali by se, abych byla mimo nebezpečí dřív, než by se tě pokusili zabít."

"Ale chovali se přesně jako Izraelci."

"Jenom proto, že používali beretty a samopaly uzi?" zeptala se.

"No dobře. Uznávám, že tyto zbraně někdy používají i Rusové. Ale jsou zde jiné věci. Úder spodní hranou dlaně při boji muže proti muži."

"A způsob, jakým vyrábějí tlumiče, jejich našlapování na celá chodidla a přikrčený postoj, když tě stopovali. Já vím," řekla Erika. "Už jsi to říkal, ale tyto skutečnosti vůbec nic nedokazují."

Saul netrpělivostí zrudl.

"O čem to tady mluvíš? Nikomu jinému se přece takového výcviku nedostává."

"To není pravda."

Oba na ni překvapeně prohlédli.

"A kdo jiný?" zeptal se nakonec Chris.

Čekali.

"Říkáte, že podle všeho spolupracují s Eliotem," pokračovala po dramatické odmlce, "ale absolvovali výcvik v Mossadu."

Oba přikývli.

"Tak se zamyslete," řekla.

"Můj bože," vydechl Chris. "Právě jsi popsala nás."

9

Důsledky jejich objevu nedávaly Chrisovi usnout. Převaloval se na pohovce a hleděl do nadcházejícího jitra za oknem. Za zavřenými dveřmi ložnice slyšel tlumené těžké oddychování Saul a Erika se milují. Zavřel oči a pokoušel se nemyslet na zvuky z vedlejšího pokoje. Téměř násilím donutil svou mysl obrátit se do minulosti.

1966. Poté co si se Saulem odsloužili svoje ve Vietnamu a jistou dobu strávili u jednotky zvláštního nasazení, vyslal je Eliot na dodatečný výcvik. Říkal tomu 'poslední pohlazení'. Odletěli každý zvlášť na letiště Heathrow nedaleko Londýna, kde se setkali u výdeje zavazadel. Klíči, které dostali ještě v Americe, otevřeli skříňky v úschovně zavazadel. Našli tam přepychové kufry a v nich kompletní oblečení zakoupené ve Francii. V každém kufru ležela také jarmulka.

Za letu do Tel Avivu se na toaletách převlékli. Letuška složila jejich staré svršky do igelitových tašek, které napěchovala do prázdné skříňky od jídla v zadní části letadla. Na letišti je po průchodu celním odbavením přivítala tělnatá žena středního věku, která je oslovovala něžnými přezdívkami. V čepičkách přiléhajících k lebce a ve francouzských oblecích vypadali jako typičtí pařížští Židé, kteří poprvé zavítali do pravlasti svých předků. Stejný dojem se snažili vyvolat, když nastoupili do autobusu, který je měl odvézt ven z města.

O pár hodin později jim každému přidělili pokoj v internátním tělovýchovném komplexu, který se podobal zařízením YMCA v Americe. Dostali příkaz okamžitě odejít do hlavní haly, kde je spolu s dalšími dvaceti studenty přivítal starší muž, který se představil jako André Rothberg. Jeho nenuceně lhostejný vzhled neodpovídal legendárním pověstem, jimiž byla jeho postava opředena. Byl plešatý, vráscitý a v bílé košili, v bílých kalhotách a bílých botách připomínal elegantního sportovce. Osobní údaje však vypovídaly o zcela jiném člověku. Jeho otec, šermířský instruktor posledního ruského cara, jej naučil rychlosti a koordinaci pohybů rukou a očí, to pak zúročil při sportovních aktivitách za studií v Cambridge v třicátých letech, ve zpravodajské službě britského válečného námořnictva za druhé světové války a nakonec v izraelské výzvědné službě po příměří v roce 1948. Ačkoliv byl Žid, podržel si britské občanství, a tím si definitivně uzavřel přístup do nejvyšších mocenských kruhů státu Izrael. V nejmenším

ho to neodradilo. Sloužil neochvějně nové vlasti a jeho největším přínosem bylo vypracování zcela nového způsobu sebeobranu, který co do dokonalosti neměl obdoby. Rothberg jej nazýval 'návěk vražedných instinktů' a představení, jehož se Chris a Saul stali toho dne svědky, je naplnilo úžasem. Z vozíku pod stropem rozlehlé místnosti visel řetěz. Rothbergův asistent na něj zavěsil nahou mrtvolu muže metr osmdesát vysokého, robustního, asi dvacetiletého, mrtvého očividně teprve krátkou dobu. Než bylo tělo navlečeno do postroje a za věšeno ve vzpřímené poloze na řetěz, muselo ležet na zádech. Tam se usadila krev, protože zadní část těla byla černomodrá, zatímco přední chorobně žlutá. Asistent dotlačil hrůzný náklad doprostřed sálu. Tělo viselo, jako by stálo, a nohama se dotýkalo země těsně vedle Rothberga. Ten uchopil velký skalpel a po obou stranách hrudního koše udělal asi pětadvacet centimetrů dlouhé svislé řezy. Jejich dolní konce pak spojil třetím, vodorovným řezem. Opatrně oddělil podkožní tkáň od žeber a nadzvedl visící chlopně, aby obnažil kosti. Nechal studenty, aby si prohlédli jeho dílo, přičemž je upozornil na nepoškozená žebra. Přehrnul kůži zpět na místo a zacelil řezy leukoplasty.

Na to, co následovalo, Chris do smrti nezapomene. Rothberg se otočil, takže stál k mrtvole zády. Rozkročené nohy se celou plochou chodidel opíraly o podlahu. Předpažil a obrátil ruce dlaněmi dolů. Na hřbet každé ruky mu asistent položil minci a pak počítal do tří. Rothberg bleskurychle obrátil ruce dlaněmi vzhůru a obě mince zachytil. Současně s tím tělo na řetězu sebou škublo dozadu a postroj zařinčel o řetěz, na němž bylo zavěšeno. Rothberg jim ukázal mince, které chytil. Zasuň je do kapsy a obrátil se k mrtvole. Odlepil leukoplast a nadzvedl kůži. Žebra na obou stranách hrudního koše byla roztržena. Rothberg nejenže otočil ruce dlaněmi vzhůru a zachytil mince tak rychle, že jeho pohyb byl téměř nepostřehnutelný, ale ve stejném okamžiku švihl lokty dozadu a prudce jimi udeřil do zavěšeného těla, a to tak rychle, že jeho pohyb nikdo nezaregistroval. Taková pohyblivost by byla obdivuhodná u každého, nemluvě o muži, kterému bylo přes šedesát. Zatímco ostatní studenti překvapeně mručeli, Chris se rozhlédl kolem sebe a poprvé spatřil Erika.

"Vidíte sami," vysvětloval Rothberg, "kdyby tady náš přítel byl ještě živý, zlomená žebra by mu prorazila plíce. Zemřel by udušením, protože pěna vzniklá smícháním krve a vzduchu v plicích by mu ucpala dýchací cesty. Za tři minuty by zžloutl a za čtvrt hodiny by byl mrtvý; zbyla by vám spousta času píchnout mu sérum pravdy, kdybyste ho potřebovali vyslechnout. Ale co je nejdůležitější, způsobili byste mu smrtelné zranění, aniž byste sebezmeně narušili svou vlastní schopnost bránit se proti dalším útočníkům. Vaše tělo vám nabízí tři hlavní zbraně, které neztrácejí svou funkčnost ani po velmi prudkém úderu. Je to loket, dále pak pruh kůže spojující palec a ukazováček a konečně 'pata', tedy spodní hrana dlaně. Brzo se naučíte tyto zbraně používat s příslušnou rychlostí a koordinací pohybů. Zároveň vás naučím správnému postoji, abyste dokázali udržet rovnováhu. Teď však výklad přeruším, abychom se mohli naobědvat. Dnes večer vám ukážu správné použití škrtky smyčky a nože. V následujících několika dnech vám všechno vysvětlím a názorně předvedu."

Ukázalo se, že 'několik dní' trvalo sedm týdnů. Od rána do večera, každý den s výjimkou židovských sabatů, absolvovali Chris se Saulem nejintenzivnější výcvik, jakým kdy prošli, včetně pobytu u speciálních jednotek. Názorná instruktáž byla doplněna praktickým návěkem a pak vyčerpávajícím cvičením. Naučili se základům šermu i baletu.

"To proto, abyste získali pružnost," vysvětloval Rothberg. "Musíte pochopit důležitost absolutní přesnosti. Nezáleží na houževnatosti. Nezáleží na síle. To, že váš protivník může být mnohem vyšší a mohutnější, nehraje vůbec žádnou roli. Dobře umístěný úder na správné místo ho zabije. Nejdůležitějším faktorem je reflex, proto šerm a balet. Musíte se naučit ovládat své tělo, vžít se do něj, organicky spojit svaly a mozek do jednoho celku. Myšlenky musí být okamžitě transformovány do akce. Zaváhání, chybné načasování a nesprávně umístěný úder dají vašemu protivníkovi šanci vás zabít. Rychlost, koordinace a reflex jsou vašimi zbraněmi stejně jako tělo. Musíte cvičit, až se vyčerpáním nebudete moci pohnout, až vám předchází výcvik - bez ohledu na to, jak byl náročný - bude připadat jako dovolená, a pak procvičujte ještě usilovněji."

Když nebyli ve třídě nebo v tělocvičně, trávili Chris a Saul dlouhé hodiny v pokoji a zdokonalovali své dovednosti. Chris se pokusil Rothberga napodobit a předpažil ruce dlaněmi dolů. Saul mu dal na hřbet rukou po minci. Chris škubl rukama a pokusil se je obrátit dlaněmi vzhůru a zachytit padající mince. Pak

byla řada na Saulovi, aby to zkusil. První týden si mysleli, že to nikdy nedokážou. Mince padaly na podlahu nebo je zachytili příliš nízko, až se museli nemotorně předklonu. "A už jsi mrtvý," povzbuzovali se navzájem. Koncem druhého týdne se však jejich reflexy natolik zlepšily, že dokázali mince zachytit jediným elegantním pohybem. Zdálo se, že mince zůstaly zavěšeny ve vzduchu, protože je chytili dřív, než začaly padat.

Mince však byly pouze pomůckou, nikoliv účelem. Jakmile je dokázali bez problémů zachytit, nastala další těžkost. Jak jim Rothberg vysvětlil, museli se naučit nejenom jak vést bleskurychlé údery loktem dozadu, ale také jak udeřit spodní hranou dlaně přímo před sebe. A stejně rychle. Začali nacvičovat druhý způsob útoku. Na stůl položili tužku. Teď už museli nejen otočit ruce dlaněmi vzhůru a zachytit minci, ale ještě předtím sebrat tužku ležící na stole. Znovu se jim to zdálo nemožné. Buď nechytily minci, nebo minuly tužku, nebo se pohybovali tak neohrabaně, že si znovu říkali: "A už jsi mrtvý."

Připadalo jim to jako zázrak, když se koncem třetího týdne trik začal dařit. Ale ani když už dokázali popadnout tužku a zachytit minci, jejich trápení zdaleka neskončilo. K rychlosti a koordinaci teď museli připojit přesnost. Opět mince na hřbetech rukou, ale tentokrát měli dlaně načerněné inkoustem. Než minci chytili, museli otisknout dlaň do kruhu narýsovaného na kusu papíru přišpendleném na zeď. Zprvu jim buď padala mince, nebo nedokázali dlaň otisknout přesně na určené místo. Ovšem na začátku pátého týdne si už mohli prohlížet přesně umístěné otisky na zdi a pak mrknout dolů na minci v dlani. To už si mohli blahopřát: "Teď je mrtvý soupeř." Nakonec Rothberg jejich dovednosti ocenil tím, že je nechal cvičit na mrtvolách. Na poslední týden pak přichystal závěrečnou zkoušku. "Schovejte mince do kapsy a navlečte si tyto vycpané vesty," řekl jim. "Procvičujte sami na sobě."

Chris ležel na pohovce a pozoroval první paprsky slunce, nesměle se vkrádající oknem, pod nímž šuměla řeka Potomac. Lehká bríza cuchala listí ve větvích stromů. Zpívali ptáci. Vzpomněl si, že tehdy v izraelském kibucu žádní ptáci nebyli, jen vedro, písek a sedm týdnů potu, soustředění a bolesti. Ale když nácvik vražedných instinktů skončil, byl tak blízko jako nikdy v životě konečnému cíli, k němuž se je Eliot neustále pokoušel dotlačit - naprosté dokonalosti. Patřil mezi skupinku vyvolených, mezi nejlepší, nejdisciplinovanější, nejschopnější, nejnebezpečnější. Profesionální agent světové třídy na počátku kariéry. To bylo v roce 1966, povzdechl si. Když jsem byl mladý.

Teď, po všech úspěších, porážkách i zradách, které zažil, uvažoval Chris o letech, která následovala. Agentura, klášter, znovu agentura, zkušební doba v Římě, Měsíční chrám, hrob, který si vykopal v Panamě. Zdálo se, že jeho životní dráha byla narýsována předem. Ve věku šestatřiceti let si dělal inventuru všeho, co se kdy naučil. Analyzoval těch sedm týdnů v Izraeli a vzpomněl si, co řekla Erika. Popis mužů, kteří Saula pronásledovali v Atlantic City, přesně odpovídá Saulovi i jemu samému. Jsou to muži oddaní Eliotovi, ale vycvičení Mossadem. Ač se Chris sebevíc snažil, nedokázal si vzpomenout, že by v Rothbergově škole byli nějakí další Američané. Nad závěry plynoucími z těchto úvah se mu zvedl žaludek. Copak jim Eliot lhal i v této věci? Poslal k Rothbergovi i jiné své agenty, samozřejmě v jiné době, přestože Chrisovi a Saulovi tvrdil, že byli jediní? Proč by jim Eliot takto lhal?

A Chris si vzpomněl ještě na něco jiného. Jak Erika sténala za zavřenými dveřmi ložnice ve vášnivém orgasmu, vybavil si okamžik před šestnácti lety, kdy ji viděl poprvé. Krátce po zahájení výcviku byl Saul přerazen z Chrisovy skupiny do družstva, v němž byla i Erika. Přes nabitý rozvrh se jim nějak povedlo ukrást trochu času a stali se milenci. Chrise to velmi tížilo. V těch dnech byla jeho potřeba potěšit Eliota tak silná, že z jeho srdce vytlačila všechny city s výjimkou oddanosti k otci a bratrovi. Oprostil se od všech požitků a vášní, pokud mu je jeho otec nedoporučil. Sex byl přípustný pouze pro účely terapie, ovšem milostný vztah byl nemyslitelný. "Cit je projevem slabosti," říkával Eliot. "Narušuje tvé schopnosti, zabraňuje ti dokonale se soustředit. Při plnění úkolů tě může stát život a kromě toho se milenka může obrátit proti tobě. Nebo ji nepřítel unese a bude držet jako rukojmí, aby tě přinutil pracovat proti agentuře. Ne, jediní lidé, které můžeš milovat, kterým můžeš věřit a na které se můžeš spolehnout, jsem já a Saul." Tíha, která mu svírala srdce, se stala ještě nesnesitelnější. Spalovala jej hořkost, protože navzdory své výchově nakonec přece jenom citům podlehl. Nebyla to láska k ženě, ale pocit viny za to, co udělal, a studu, protože zklamal svého otce. Myšlenky mu zmateně vířily hlavou. Uvědomil si, že obětoval základní lidské potřeby jen proto, aby svému otci udělal radost. A teď se otec obrátil proti němu. Když jej Eliot tolikrát podvedl, lhal mu také o lásce? Srdce mu překypovalo lítostí nad životem,

který nikdy nepoznal a který mu teď vina a stud už nikdy neumožní prožít. Nebýt potřeby pomoci Saulovi, byl by se zabil, aby mučivé znechucení sebou samým konečně přestalo. Přemýšlel, co všechno musel v Eliotově zájmu udělat. Zaťal pěsti. Nikdy mi nedovolil vést normální život. Na Saula by se nikdy nemohl zlobit, ale přesto mu záviděl, protože Saul nějak dokázal zůstat Eliotovi věrný, a přesto žít plným životem. Cítil však, že teď už je schopen se na Eliota rozhněvat. Otřásl se a vši silou přimhouřil víčka, chvějící se lítostí. Kdyby to bylo jinak, přemítal a toporně zavrtěl hlavou. Kdyby tehdy v Izraeli přidělili do Eričiny skupiny jeho a ne Saula... Hrdlo se mu sevřelo; byl by to teď on, kdo ji v ložnici celou rozechvělou objímá?

10

Erika stála v kabině a prohlížela se v zrcadle. Za závěsem se bavily dvě prodavačky. Přijela v deset hodin, právě když obchodní dům otevíral. Před dveřmi čekalo jen pár zákazníků, takže její špinavá sukně a pomačkaná halenka nevzbudily mnoho pozornosti. Rychle zašla do oddělení s dámským prádlem a konfekcí. Vybrala si podprsenku a kalhotky, manšestrové sako, lehkou blůzu, džínsy a vysoké kožené boty. V kabině se pak převlékla.

Se starými věcmi v náručí odhrnula závěs a opatrně se rozhlédla. Žádní zákazníci v dohledu nebyli.

Přistoupila k prodavačkám.

"Nikdy si neberte nové šaty, když chcete vyměnit prasklou pneumatiku," řekla jim. "Měla jsem zavolat žluté anděly."

"Nebo svého přítele," radila jí mladší prodavačka.

Jistě si všimla, že Erika nenosí snubní prsten.

"Zrovna jsme se rozešli. A bych řekla pravdu, stejně se k ničemu nehodil."

Prodavačky se zasmály.

"Vím přesně, jaké to je," pokračovala ta mladší. "Můj kluk také k ničemu není, snad kromě..."

Znovu se rozesmály.

"Kéž bych měla vaši postavu," rozplývala se starší prodavačka. "Ty šaty vám padnou přímo dokonale."

"Když už jsem píchla, tak ať mám alespoň v něčem trochu štěstí. Postaraly byste se o tohle?" zeptala se a pozvedla špinavé kalhoty a halenku.

"Ještě je tam místo."

Mladší prodavačka strčila její věci do odpadkového koše za pultem. Starší mezitím odstříhla z nových šatů visačky. Erika zaplatila a usmála se, když si všimla jména na účtu. Goldbloomová. Alespoň to zůstane košer, pomyslela si.

Odešla do oddělení pánské konfekce. Nahlédla do papírku, kam jí Saul a Chris napsali své velikosti. Pro Saula vybrala popelínové kalhoty, sportovní košili a lehkou větrovku, zatímco Chrisovi moderní hnědou košili a světle modrý lehký oblek. Časově to zvládla dokonale. Přesně v půl jedenácté se zastavila u telefonního automatu nedaleko přepážky ZTRÁTY A NÁLEZY hned vedle východu. Požádala dívku v ústředně o washingtonské číslo, nastrkala do šterbiny příslušný počet mincí a čekala. Telefon zazvonil jen jednou, než se ozval ženský hlas: "Dobré ráno. Izraelské velvyslanectví."

"Ma echpat li?"

11

Přeloženo do angličtiny to znamenalo 'Co se dá dělat?' Stejná věta byla napsána v hebrejštině na plakátu zobrazujícím židovskou prادلenu se zvednutýma rukama, která jako by se vzdávala nebo byla něčím totálně znechucena. Plakát visel na stěně přímo nad dispečerským stanovištěm v telefonní ústředně velvyslanectví. Operátorka okamžitě věděla, že má hovor přepojit na pohotovostní ústřednu ve sklepě. Miša Pletz, ustaraný pětatřicátník s knírem a ustupujícím čelem, příslušník Mossadu a šéf logistiky na východním pobřeží Spojených států, zasunul kolík do zdířky.

"Okamžik, prosím."

Zapnul ampérmetr, ležící na stole před ním, a pozoroval ručičku. Přístroj měřil elektrický proud

probíhající telefonní linkou. Kdyby byla napíchnutá, napětíová zátěž by způsobila, že by se ručička z normální polohy vychýlila. Žádná odchylka však zaznamenána nebyla.

"Šalom," pozdravil Pletz.

Atraktivní chraplavý ženský hlas pronesl do sluchátka:

"Neber žádné hovory zvenčí. 14.30."

Cinkl zvonek oznamující, že spojení bylo přerušeno. Pletz vytáhl kolík ze zdířky. Prstem rychle projížděl seznam pověšený na stěně vlevo od telefonní ústředny. Vytáhl kartu příslušející danému dni a hleděl na sloupce čísel. Hovor přišel přesně v 10.30. Vedle tohoto časového údaje našel jméno operativce, kterému byl právě tento čas přidělen pro nouzové hlášení. BERNSTEINOVÁ, ERIKA.

Pletz se zamračil. V posledních šestatřiceti hodinách - od vražedného útoku na její byt - nikdo z velvyslanectví neměl ani ponětí, kde se Erika skrývá nebo zda je vůbec ještě naživu. Policisté přišli na velvyslanectví už předchozí den hned časně ráno a vysvětlili, co se stalo. Samozřejmě o ní chtěli všechny dostupné informace. Přijal je personální ředitel, který vyjádřil zděšené pobouření nad násilným činem a nabídl, že bude v každém směru nápomocen vyšetřování. Jeho pomoc sahala tak daleko, že policistům ukázal i záznamy, které o Ericce na velvyslanectví měli: pozorně sestavený dokument potvrzoval její krytí jako úřednice a v žádném případě nenaznačoval skutečné postavení plukovníka Mossadu. Ředitel vysvětlil, že je samotářské povahy, a proto má jen velmi málo přátel. Udal jejich jména. Detektivové zklamaně odešli, protože přes záplavu informací se vlastně nic nedozvěděli. Pletz předpokládal, že velvyslanectví pro případ, že by se Erika ukázala, sledují, i když mu jeho informátoři předchozího večera oznámili, že vyšetřování bylo z nevysvětlitelných důvodů zastaveno. Pletz od té doby stále čekal. Protože mu měla zavolat co nejdříve, šestatřicet hodin mlčení znamenalo, že je nejspíše mrtvá.

Ted' se konečně ozvala. Pletzova úleva se rychle změnila ve znepokojení. Řekla mu, ať nebere žádné hovory zvenčí, což v kódu znamenalo, že má přerušit jakoukoliv spolupráci se všemi zahraničními zpravodajskými službami, a to včetně Spojených států. Zmínila 14:30, což byl časový údaj, kdy mu znovu zavolá, nejspíš z bezpečnějšího telefonu. Za čtyři hodiny. Pletz čekání nenáviděl.

Co se to k čertu děje?

12

"Nerozdělí se," řekl Eliot. "Všichni tři zůstanou spolu."

"Souhlasím," řekl jeho asistent. "Společně budou mít lepší šanci se ubránit."

"A využít jejich kontaktů."

Z bezpečnostních důvodů se Eliot co nejvíce vyhýbal své kanceláři. K odvrácení pozornosti využíval svůj skleník. Znepokojeně si prohlížel stopy plísň na růži Americká kráska.

"Musíme předpokládat, že zavolá své velvyslanectví. Jejich systém rušení je tak dokonalý, že nemáme šanci její hlášení zachytit."

Asistent krátce pohlédl na svalnaté strážné s hranatou tváří, stojící u každého vchodu do skleníku. Eliot si mohl vzít ke své ochraně běžné příslušníky agentury, kteří to měli na starosti, ale místo toho dal přednost dvojici, o které jeho asistent nikdy předtím neslyšel. Byli mu představeni pouze jako Kastór a Pollux a tato krycí jména mu vůbec nic neříkala. Dům, pozemek a okolní ulice byly samozřejmě rovněž pod dohledem, ale tyto lidi vybral sám asistent z příslušníků ochranky. Ovšem svatyně, to bylo něco jiného. Eliot zjevně důvěřoval pouze těmto mužům, nikomu jinému by ochranu své osoby nesvěřil. Asistent nevěděl, co si o tom má myslet.

"Můžeme se domyslet, co ambasádě oznámí." Eliot natíral plíseň na růži chemikálií a lehce se mu při tom trásla ruka. "Na jejím místě bych potřeboval peníze a dokumenty. Cestovní pas, řidičský průkaz, kreditní karty - nejspíš několik sad vystavených na různá jména. Izraelci nikomu zvenčí nevěří. Mají na ambasádě své vlastní padělatele."

Asistent podal Eliotovi kousek hadříku, aby si mohl utřít ruce.

"Takže jí budou muset doručit balíček."

Eliot na něj pohlédl s nezvyklým uznáním v očích.

"Výborně, dokonale chápete, o co mi jde. Zaříd'te, aby byl každý, kdo budovu velvyslanectví opustí,

sledován."

"Budeme potřebovat spousty lidí."

"Zdůvodněte to porušením sankce. Řekněte KGB a ostatním zpravodajským službám, že posel z izraelské ambasády je může dovést k hledanému Removi. Řekněte jim, že mu jsme v patách a každou chvíli očekáváme jeho dopadení."

Ted' byla řada na asistentovi, aby uznale prohlásil:

"Výborně."

"To je hrůza, jak se nám věci vymykají zpod kontroly. Kdyby byl Romulus zlikvidován už v Atlantic City, žádný z těchto problémů by nenastal."

"Remus by ovšem sankci porušil tak jako tak."

"Na něm vůbec nezáleží. Důležitý je Romulus. Nadace Paradigma musela být zničena. Prezident musel nabýt přesvědčení, že za tím stojí Izraelci." Eliot se zachvěl. Plíseň se rozšířila i na vedlejší růži. "Ale po Coloradu, jakmile jsme dospěli k závěru, které přátele by mohli požádat o pomoc, v žádném případě nemělo dojít k selhání v bytě té ženy. Jsme stále krok pozadu a to není dobré. Zvolil jsem si Saula, protože ve svém věku je již za zenitem výkonnosti, podobně jako stárnoucí sportovec. V životě by mě nenapadlo, že by se mu..."

"...povedl comeback?"

Eliot pokrčil rameny. "A totéž platí i o Chrisovi. S jistotou jsem věděl, že vzhledem k tomu, jak jsou si se Saulem blízcí, se mu ho povede najít. Ale po tolika letech v klášteře a zejména po tom, co se stalo v Bangkoku, by mě nikdy nenapadlo, že se dokáže udržet tak dlouho naživu. Jde to od desíti k pěti." Eliot se zamračil. "Jestli někdy zjistí pravdu..."

"A jak by mohli?"

"Před dvěma týdny bych řekl, že nemohou, ale při štěstí, které se jich až dosud drží..." Eliotův obličej náhle vypadal, jako kdyby starého pána někdo škrtil. "Možná ale je v tom i něco víc než štěstí."

13

"Můžu tě nejpozději do zítřka dostat do Izraele," řekl Pletz Erice. Hovořili speciální odrušenou telefonní linkou z jeho kanceláře. "Budeš v bezpečí a zatím se tady všechno urovná."

"To právě nemohu." Eričin chraplavý hlas zněl ustaraně. "Musím zůstat s Chrisem a Saulem."

"Tvé přátele ale chránit nemůžeme. Kdyby se ostatní agentury dozvěděly, že pomáháme někomu, kdo porušil sankci..."

"O to ted' nejde. Ano, jsou to mí přátelé, ale kromě sankce se namočili ještě do něčeho jiného. Něčeho natolik důležitého, že když se je pokusili odstranit, vůbec jim nezáleželo na tom, že při tom zabijí i mě. Chci zjistit, co za tím vězí. Ale mohu ti říci jedno. Má to spojitost s Mossadem."

Pletz strnul.

"Jakou spojitost? Víš dobře, že jsme to nebyli my, kdo se tě pokusil zabít."

"Ovšem někomu velmi záleží na tom, aby to právě takto vypadalo."

"Ale to je bláznovství. Jaký by k tomu kdo mohl mít důvod?"

"To chci zjistit. Déle už mluvit nemůžu. Musím počítat s tím, že se někdo snaží tento hovor vystopovat. Seženi mi papíry, o které jsem tě žádala, řidičské průkazy, kreditní karty. A ještě něco."

"Já vím, peníze."

"Něco ještě důležitějšího."

"A co?" zeptal se Pletz.

Když uslyšel odpověď, jen zalapal po dechu.

14

Dobře oblečený muž sešel se schodů a opustil budovu velvyslanectví. V ruce držel diplomatický kufřík a mhouřil oči před sluncem. S jistotou věděl, že je sledován. Po celý den zaznamenávala bezpečnostní ochrana velvyslanectví neobvyklou intenzitu sledování. Každý, kdo budovu opouštěl, ať už pěšky, nebo

automobilem, měl v patách stín. Ochrana velvyslanectví ve spolupráci s Pletzem zorganizovala jako protiopatření nepřetržitý proud kurýrů. Při této intenzitě provozu měl dobře oblečený muž velmi reálnou šanci, že svůj úkol splní.

Nejprve se zastavil v knihkupectví a koupil si nový román Stephena Kinga. Obešel domovní blok a zastavil se v Silversteinově tržnici s košer potravinami. Koupil placky a paštiku z drůbežích jater. Pak zašel do obchodu s alkoholickými nápoji a odnesl si láhev bílého vína. O další domovní blok dále už bude doma, kde ho uvítá jeho přítelkyně.

Diplomatický kufrík vyměnil v tržnici za naprosto stejný. Majitel ho uklidil poté, co z něj vytáhl malý balíček. Byl zabalený v obyčejném papíru od řezníka a označen „uzený úhoř“. Teď ležel na dně lepenkové krabice zakrytý masovými konzervami a dalšími balenými potravinami. Silverstein svěřil obchod manželce a zanesl krabici do dodávky stojící v uličce za tržnicí. Zaskládal ji dalšími krabicemi a odjel na druhý konec města, kde složil náklad ve skladišti firmy Marrena Golda, která se zabývala dodávkami hotových jídel.

Druhý den ráno doručil Gold krabici do domu doktora Benjamina Shatnera v Georgetownu, kde se brzo shromáždilo několik hostů. Přišli z nejbližší synagogy, aby popřáli Shatnerovu synovi k úspěšně absolvovanému obřadu Bar Mitzvah. Po oslavě se jeden z hostů, Bernie Keltz, rozhodl odvézt rodinu na malý výlet na statek George Washingtona na úpatí Mount Vernon. Dům je jen pětaticet kilometrů daleko, Keltzovy děti ho nikdy neviděly a příroda je teď v jednom květu.

Keltz zaparkoval auto na parkovišti určeném pro návštěvníky. Vyrazil s manželkou a dvěma dcerami po pěšině, až došli k vstupní bráně. Vanul příjemný větřík a všichni se spokojeně usmívali. Hleděli přes rozlehlý trávník směrem k budově na vzdálenějším konci pozemku. Procházeli se pod vzhledem košatými stromy po nádherných zahradách. Keltz vysvětloval svým dcerám účel menších stavení: přádelna, udírna, sýpka. "Statek byl jako malá vesnice. Zcela soběstačný." Na dlážděné cestičce někdo nakreslil panáka a obě dcery ho vesele přeskákaly.

O půl čtvrté vstoupili do obchodu s upomínkovými předměty označeného honosným nápisem „Washingtonův dům je i vaším domem“. Keltzova manželka položila velkou kabelu z jutoviny na zem vedle prosklené skříňky se suvenýry. Erika stála vedle ní a prohlížela si barevné diapozitivy vystavené na stojanu. Zatímco si Keltz kupoval litinový odlitek Washingtonova pomníku a trval na tom, aby jej dostal zabalený v dárkové krabici, Erika zvedla tašku a odešla.

15

Na okraji jídelního stolu v domku na břehu Potomacu ležela hromádka řidičských průkazů a kreditních karet. Zbytek stolní desky zabíraly počítačové sestavy. Za otevřenými okny, pozlacenými západem slunce, šuměla řeka a Saul, Chris a Erika hleděli na papíry. Byl na nich seznam jmen - všechno Američané, kteří, ač nepatřili k Mossadu, přesto prodělali nácvik vražedných instinktů ve škole André Rothberga v Izraeli. Miša Pletz sice nevěděl, k čemu Erika seznam potřebuje, ale přesto jí ho z počítačové databáze velvyslanectví opatřil.

1965 Rotmistr Kevin McElroy, US army, JZN

Rotmistr Thomas Conlin, US army, JZN

1966 Poručík Saul Grisman, US army, JZN

Poručík Christopher Kilmoonie, US army, JZN

1967 Štábní seržant Neil Pratt, US army, rangers

Štábní seržant Bernard Halliday, US army, rangers

1968 Poručík Timothy Drew, US army, JZN

Poručík Andrew Hicks, US army, JZN

1969 Rotný James Thomas, námořní pěchota, průzkumníci

Rotný William Fletcher, námořní pěchota, průzkumníci

1970 Podporučík Arnold Hackett, válečné námořnictvo, MOVZ

Podporučík David Pews, válečné námořnictvo, MOVZ.

A seznam pokračoval - devět let, osmnáct jmen.

"To je neuvěřitelné," řekl Chris.

"A ty sis myslel, že jste byli jediní?" mrkla na něj Erika. "Eliot nás o tom neustále přesvědčoval. Říkal, že chtěl, abychom byli něco unikátního. Jediní operativci na světě s touto speciální kombinací výcviku."

Erika pokrčila rameny.

"Možná dospěl k názoru, že mu to ve vašem případě krásně vyšlo, a rozhodl se to zopakovat."

Saul zavrtěl hlavou.

"Ale my jsme byli v Izraeli v šestašedesátém. Podle seznamu vidíme, že dva muži tam byli už před námi. Eliot lhal, když nám tvrdil, že jsme byli jediní."

"I později," navázal Chris, "v sedmdesátých letech, kdy nácvik vražedných instinktů prodělali všichni tito muži, nás vždycky přesvědčoval, že nikdo jiný takový výcvik nemá."

Erika obrátila zrak zpět k seznamu.

"Možná chtěl, abyste se cítili jedineční."

"Moje ego není tak citlivé," řekl Chris. "Vůbec by mi nevadilo, že je spousta chlapů vycvičených stejně jako já. Jediné, na čem mi záleželo, bylo dobře vykonávat práci."

"A dělat Eliotovi radost," doplnil Saul.

Chris přikývl.

"Ano, to byl důvod, proč jsme chtěli svou práci dělat dobře. Proč nám k čertu musel o těch dalších mužích lhát?"

"Nemůžeme si být jisti, že to byl právě Eliot, kdo ty druhé na výcvik k Rothbergovi poslal," namítla Erika.

"Musíme předpokládat, že to byl on."

"To právě nemůžeme," nesouhlasila Erika. "Předpoklady jsou něco, co si dovolit nemůžeme. Možná někoho jiného napadlo totéž co Eliota. V dané chvíli víme pouze to, co je na seznamu. Takže co nám to říká?"

"Je to jako vzorec," řekl Saul. "Muži byli vysíláni ve dvojicích."

"Jako my," podotkl Chris.

"Každý z dvojice měl stejnou hodnost. V pětadesátém byli McElroy a Conlin rotmistři. Já se Saulem jsme v šestašedesátém byli poručíci. V sedmašedesátém byli Pratt a Halliday štábní seržanti."

Saul sjel prstem až na konec seznamu a vyjmenovával další dvojice stejných hodností: rotní, podporučíci.

"Každý z dvojice přišel ze stejného armádního útvaru," pokračoval Chris. "McElroy a Conlin patřili k jednotce zvláštního nasazení."

"Jako my," reagoval na Chrisovu poznámku jako ozvěna Saul.

"Prah a Halliday byli u rangers. Thomas a Fletcher patřili k průzkumným jednotkám námořní pěchoty. Hackett a Pews zase přišli z MOVZ válečného námořnictva."

"Vzorec tedy není konstantní," namítla Erika. "Z tohoto hlediska se dvojice vzájemně liší. Čtyři různé armádní jednotky. Zvláštní nasazení, rangers, průzkumníci a MOVZ."

"Liší se, a přesto jsou svým způsobem stejné," řekl Chris.

Erika zmateně svraštila obočí.

Saul vysvětloval: "Jsou elitní. V těchto útvarech slouží nejlépe vycvičení vojáci, jaké máme."

"No ovšem," pochopila.

Saul nemusel nic sáhodlouze vysvětlovat. Věděla stejně dobře jako on, že ozbrojené síly Spojených států jsou strukturovány jako pyramida. Čím lepší výcvik, tím méně vojáků jím projde. Těsně pod vrcholem pyramidy se nacházejí rangers, součást pozemního vojska, a průzkumníci námořní pěchoty - malé, mimořádně dobře vycvičené. Armádní jednotky zvláštního nasazení stojí nad nimi a tvoří je ještě méně vojáků, ještě lépe připravených. Na samém vrcholku je nejmenší, nejlépe připravený útvar, MOVZ válečného námořnictva. Tato hierarchie je součástí systému, jímž vláda Spojených států udržuje v ozbrojených složkách rovnováhu sil. Kdyby se rangers nebo průzkumníci pokusili o převrat, budou povolány jednotky zvláštního nasazení, aby je zastavily. Kdyby se naopak o něco pokusily jednotky zvláštního nasazení, budou povolány oddíly MOVZ. Zůstávala jedna otázka: kdo by zastavil MOVZ, kdyby se o vzpouru pokusili oni.

"To, že se tyhle vojenské složky vzájemně liší, je nepodstatné," řekl Chris. "Ve srovnání s běžnými součástmi ozbrojených sil jsou samy o sobě exkluzivní. Jsou nejlepší."

"Dobře, to chápu," řekla Erika. "Vybrali vojáky ze špičkových složek americké armády a poskytli jim doplňkový výcvik v Izraeli. Ale proč?"

"A proč zrovna tito muži?" zeptal se Saul. "A proč jich bylo tak málo? Podle jakého principu byli vybírání?"

Erika svraštila obočí.

"Vím, že jsem před chvílí řekla, že bychom neměli stavět na žádných předpokladech, ale přesto se teď o jeden pokusím. Všichni absolvovali výcvik v Izraeli mezi roky 1965 až 1973. Myslíte, že...?" Odmlčela se a tázavě na ně pohlédla. "Možná na sebe upozornili v bojových akcích."

"Kde? Ve Vietnamu?" zeptal se Chris. "Jako my dva?"

"Roky by odpovídaly. V pětadesátém došlo k eskalaci války a v třiašedesátém Američané odešli. Možná byli tito muži váleční hrdinové, nejlepší z nejlepších. Prokázali své kvality přímo v první linii, takže jak se mohli ještě dále zdokonalit? Jedinou možností byl nácvik vražedných instinktů."

"To, co jsi zrovna popsala, jsou lidé, kteří by nakonec byli vycvičeni lépe než MOVZ."

"Právě jsem popsala vás dva," řekla.

Chris se Saulem na sebe pohlédl.

"Něco tu chybí," řekl Chris. "Cítím to. Něco důležitého. Musíme o těchto mužích získat další informace."

16

Sam Parker vyšel z budovy ze skla a chromu. Bylo nedělní odpoledne a lehká bríza, která mu ovanula tvář, obsahovala méně výfukových zplodin než ve všední den. Jako hlavní programátor Agentury národní obrany trávil většinu svých dní v antiseptických klimatizovaných místnostech bez oken. Ne že by mu to vadilo. Koneckonců, počítače musí být chráněny. Ale bez ohledu na intelektuální potěšení, které mu jeho práce přinášela, mu vadilo chodit sem i v neděli. Největším problémem každého odborníka je, že musí napravovat chyby, které způsobí jeho podřízení.

Pohlédl přes řeku, tvořící hranici mezi Washingtonem a Virginií, na budovu Pentagonu. Parkoviště u ministerstva obrany bylo téměř prázdné, stejně jako parkoviště u ANO. Jistě, všichni jsou doma, popíjejí martini a opékají bifteky. Měl bych to dělat taky, pomyslel si, když kráčet ke svému olivově hnědému automobilu Made in America s nízkou spotřebou. Martini? Parker vlastně vůbec nepil, ale neměl nic proti tomu, když si druzí dali sem tam skleničku. I v neděli přišel do práce v obleku a kravatě. Byl velkým ctitelem společenských konvencí a špatně snášel, že díky ohnivě rudé hlavě a pihovatému obličejí na sebe vždycky příliš upozorňuje. Ale bylo mu již pětadesát a doufal, že rusá barva se brzy změní na diplomatické šediny.

Když vyjížděl z parkoviště, nevšiml si pinta, které se na něj zavěsilo. O pár minut později nezaregistroval ani další auto, toyotu, dokud na sebe její řidič neupozornil tím, že mu udělal tak sprostou myšku, až mu odřel přední nárazník a málem ho vytlačil ze silnice. Zanádal na svátečního jezdce. Možná nějaký turista. Zajel ke krajnici a vypnul motor. Vztek ho rázem přešel. Z toyoty vystoupila řidička, dokonale krásná žena. Vysoká, štíhlá, dlouhé tmavé vlasy, džínsy zastrčené za okraje vysokých bot. S úsměvem se vydala k Parkerovi. No co, pomyslel si, když už mám nehodu, tak ať si alespoň něco užiju.

Otevřel dveře a také vystoupil. Ze všech sil se snažil vypadat přísně.

"Mladá dámo, doufám, že jste pojištěná."

Položila mu ruku na rameno.

"Je mi to strašně líto. Vůbec nevím, jak se to stalo."

Polilo jej horko, jak se k němu přitiskla řadry, když vtom uslyšel, že za nimi zastavuje další auto. Náhle vedle něj stáli dva muži. Svalnatý Žid a - proboha svatého, ten druhý vypadá jako Ir.

"Je někdo zraněn?" zeptal se Ir.

Žid přikročil blíže. Parker ucukl bolestí. Něco ho bodlo do paže. Zátmělo se mu před očima.

17

Všechno šlo jako po másle. Saul nacpal Parkerovo bezvládné tělo do jeho vozu, vklouzl za ním a zařadil se do proudu vozidel dříve, než měl někdo šanci si všimnout, co se vlastně děje. Následovala Erika v toyotě a Chris v pintu. Brzy se rozdělili. Každý sjel z dálnice na jiném výjezdu. Po pečlivé kontrole, zda je někdo nesleduje, zamířili k jihu a setkali se v domku u řeky.

To už se Parker probral. Když ho Saul přivazoval ke křeslu v pokoji, divoce sebou mrskal.

"Viděl jsem vám do obličeje," prohlásil Parker poněkud nepatřičně. "Všiml jsem si, kudy jsme sem přijeli.

Únos je federální zločin. Za tohle skončíte ve vězení."

Saul si ho přeměřil pohledem.

"Ach!"

Parkerovi to došlo. Oči mu zbělely pochopením.

"Prosím, nezabíjejte mě. Slibuji, že nikomu neřeknu ani slovo."

Chris udělal krok směrem k němu.

"Moje žena mě čeká doma nejpozději ve čtyři," varoval Parker. "Když nepřijdu, zavolá policii."

"Tak to ji už zavolala. Je po čtvrté. Ovšem není mi jasné, jak vás najdou."

"Ach," zasténal znovu Parker.

Zacloumal provazy, které ho poutaly ke křeslu.

"Co ode mne chcete?"

"Tu je snad jasné, ne? Informace."

"Slibte, že mi neublížíte, a já vám řeknu, co budete chtít."

"Navykládáte nám samé lži."

"Ne, budu spolupracovat."

"My víme, že budete."

Chris vyhrnul Parkerovi rukáv. Parker jen zalapal po dechu, když mu Chris natíral paži alkoholem a pak naplnil stříkačku z ampulky.

"Je to něco jako valium," vysvětloval Chris. "Vzhledem k tomu, že stejně nemáte na vybranou, mohl byste se přestat kroutit a pěkně si to vychutnat."

Zabodl jehlu Parkerovi do paže.

Výslech trval třicet minut. Izraelské velvyslanectví dodalo veškeré dostupné informace, ale Chris potřeboval další zdroj. Protože všichni muži, o které se zajímal, byli příslušníky ozbrojených sil Spojených států, věděl, že jejich spisy jsou uloženy v počítačích Agentury národní obrany. Problém byl získat do těchto počítačů přístup a jako první krok musel zjistit kódy, které odemknou databázi. Pokud by použil chybný kód, okamžitě by se spustil poplach a příslušné orgány by věděly, že se někdo neoprávněně pokusil do databanky proniknout.

Mučení je již dávno překonanou formou výslechu. Trvá příliš dlouho, a i když se zdá, že se povedlo vyšetřovaného zlomit, někdy dokázal lhát dostatečně přesvědčivě nebo řekl jen část pravdy. Ale amytal sodný, stejný přípravek, který Eliot použil při Chrisově výslechu v zubařské ordinaci v Panamě, je rychlý a spolehlivý.

Málo srozumitelným hlasem řekl Parker Chrisovi všechno, co potřebovali vědět. Přístupové kódy se mění každý týden. Jsou celkem tři: řada čísel, řada písmen a heslo. Numerická řada je svým způsobem žert, je vždy variací na číslo Parkerovy sociální pojistky. Chris, spokojen, že dokáže s počítačem komunikovat, odvezl Parkera zpět do Washingtonu.

Po cestě byl Parker značně zsláblý a stěžoval si, že má sucho v ústech.

"Tu máte, hltněte si koly," nabídl mu Chris.

Parker řekl, že už je to lepší. Byl úplně vyřízený.

"To mě chcete pustit?"

"Proč ne. Už vás nepotřebujeme. Řekl jste nám všechno, co jsme chtěli."

Nápoj byl smíchán se scopolaminem. Než dojeli do Washingtonu, zmocnila se Parkera hysterie. Svíjel se v halucinacích a nařikal, že je zavalen pavouky, kteří ho dusí. Chris ho vysadil v nechvalně známé čtvrti. Prostitutky před Parkerovým bédováním a bláznivou gestikulací zmateně couvaly.

Účinky scopolaminu do příštího dne vyprchají. Parker se probere na psychiatrickém oddělení. Ačkoliv

jeho halucinace pominou, jeden z vedlejších účinků drogy přetrvá. Jeho paměť, pokud se týká událostí posledních dvou dnů, bude jako vymazaná. Nevzpomene si, že byl unesen. Nevzpomene si, že byl vyslýchán, nevzpomene si na domek ani na Chrise, Saula nebo Eriku. Úřady, které Parkerova žena informovala o jeho zmizení, pocítí úlevu, že se nakonec našel. Dospějí k závěru, že není tak svatý, jak se dělal. Vykřičená čtvrt', podívejme. Ten farizej si užíval víc, než bylo zdravo. A než se policie dostane k podrobnějšímu vyšetřování, Saul a Erika svou práci dávno dokončí.

18

Budova motelu Haven na předměstí Washingtonu byla zpola ukryta za restaurací, kinem a barem. "Veškerý komfort," prohodil Saul, když zaparkovali u recepcce. Toto místo si s Erikou zvolili, protože vypadalo dostatečně ošumělé, aby se recepční zbytečně nevypτάval, proč si pronajímají pokoj jen na pár hodin. Na druhou stranu zase nešlo o tak zanedbanou provozovnu, aby ji policie ze zvyku několikrát denně kontrolovala.

Erika počkala v autě a Saul zašel do recepcce. Na automatu s nealkoholickými nápoji visel nápis MIMO PROVOZ. Sedací souprava v hale měla potřhané čalounění. Umělé květiny byly plné prachu. Žena v recepci sotva pozvedla zrak od filmu s Clintem Eastwoodem, běžícího v televizi. Saul se zapsal jako pan Harold Cain s manželkou. Jediný moment, který dokázal recepční vyvést z letargie, byl okamžik, kdy si od Saula brala peníze.

Saul se vrátil k autu a popojel k chatce, která jim byla přidělena. Otočil pinto a zaznamenal si do paměti průjezd vedoucí do postranní uličky. Vstoupili do pokoje. Černobílý televizor, v baru ohmatané skleničky, na posteli zmačkaný přehoz. Z kohoutku ukapávala do umyvadla voda.

Zanesli dovnitř několik krabic. Předtím se zastavili v prodejně s elektronikou a na jednu z kreditních karet, které jim dodal Miša Pletz, koupili počítač, tiskárnu a telefonní modem. Pracovali rychle. Rozbalili součásti, spojili je a vyzkoušeli. Saul vyšel ven. Skryl se za popelnici, odkud měl výhled na vjezd na parkoviště motelu. Kdyby spatřil cokoliv podezřelého, varoval by Eriku pomocí malé přenosné vysílačky, kterou koupili ve stejném obchodě.

Erika v pokoji zvedla telefon a vytřukala sérii čísel, kterou jim Parker prozradil. Toto číslo je spojilo s Agenturou národní obrany. Ze sluchátka se ozvalo pípnutí. To se přihlásil počítač očekávající vstupní kód. Vytřukala na klávesnici sérii písmen SLUNÍČKO, jméno Parkerova kokršpaněla - a uslyšela další pípnutí. Počítač byl připraven přijímat instrukce. Tento způsob spojení s počítačem byl určen k tomu, aby umožnil efektivní výměnu údajů na dlouhé vzdálenosti. Například Parkerův kolega v San Diegu nemusel k tomu, aby mohl použít počítač Agentury národní obrany, jezdit do Washingtonu a nemusel se ani spojit s Parkerem a dlouze mu vysvětlovat, co potřebuje. Stačilo mu spojit se pomocí telefonu přímo s počítačem. Metoda to byla jednoduchá a bezpečná, ale aby fungovala, bylo nutno znát přístupové kódy. Erika připojila telefon na modem, malou krabici, do níž přesně zapadalo sluchátko, spojenou s počítačem. Usedla ke klávesnici a vypsala sérii příkazů. Zpráva prošla modemem a telefonní linkou do databáze Agentury národní obrany. Parker jim vysvětlil, že jeho počítač žádné informace neuvolní, dokud neobdrží heslo PŘINES. Erika je teď vypsala. Tiskárna vedle ní se rozběhla a převáděla elektronické signály, které se k ní dostaly stejnou cestou. Erika čekala a doufala, že bezpečnostní ochrana Agentury národní obrany nedokáže telefonní hovor vystopovat.

Tiskárna se zastavila. Přikývla. Napsala HODNÝ PEJSEK, odhlašovací heslo, které jim dal Parker. Pak vypnula počítač, zavěsila sluchátko zpět do vidlice a vytáhla papíry z tiskárny.

19

Chris se otráveně svalil na sedačku. Noční déšť, bubnující na střechu domku, jen přispíval k všeobecné sklíčenosti. Komínem cřely potůčky vody, dopadaly na spálené kusy dřeva v krbu a plnily pokoj hořkým pachem popela. Cítil se provlhlý.

"Pokud je v těch údajích nějaká spojitost, já ji nevidím."

Saul a Erika se mračili na potištěné papíry ležící na stole. Erika požádala jen o základní údaje: místo a datum narození, náboženské vyznání, vzdělání, speciální dovednosti, velící důstojníci, pochvaly za výkon služby.

"Data nebo místa narození se neshodují ani v jednom případě," řekla. "Máme tady nejrůznější náboženská vyznání. Všichni jsou specialisty na něco jiného. Měli různé velící důstojníky a sloužili v různých oblastech jihovýchodní Asie. Kde je jaká spojitost? A pokud jsou naše úvahy správné, musí tady být něco, co mají všichni společného."

Chris unaveně vstal a přistoupil ke stolu. Zastavil se vedle Eriky a znovu si pročítal tiskové sestavy.

"Tady," ukázal na levou stranu jedné stránky. "Každá dvojice vyrůstala ve stejném městě, ale tato města se pokaždé liší. Omaha, Philadelphia, Johnstown, Akron. Nedává to žádný smysl. A koukněte tady," ukázal vpravo. "Každý má krycí jméno, ale já v tom žádnou podobnost nevidím. Bútés a Erechtheus. Co má tohle k čertu znamenat?"

Ostatní údaje ignoroval a soustředil se pouze na informace, které ho zaujaly.

Omaha, Neb. Kevin McElroy. Kastór.

Omaha, Neb. Thomas Conlin. Pollux.

Philadelphia, Pa. Saul Grisman. Romulus.

Philadelphia, Pa. Christopher Kilmoonie. Remus.

Johnstown, Pa. Neil Pratt. Kadmos.

Johnstown, Pa. Bernard Halliday. Kilix.

Akron, Ohio. Timothy Drew. Amfión.

Akron, Ohio. Andrew Wilks. Zéthos.

Shade Gap, Pa. James Thomas. Bútés.

Shade Gap, Pa. William Fletcher. Erechtheus.

Gary, Ind. Arnold Hackett. Atlás.

Gary, Ind. David Pews. Prométheus.

Seznam pokračoval. Devět dvojic, osmnáct jmen.

"Často jsou to města v Pennsylvanii," řekl Saul.

"Ale co mají společného s Nebraskou, Ohiem nebo Indianou?"

"Zkusme teď krycí jména," navrhla Erika. "Jsou to cizí jména, řecká a římská, že? Z mytologie."

"To je příliš obecná kategorie. To je to samé, jako bys řekla, že Omaha a Philadelphia leží ve Spojených státech," namítl Chris. "Musíme objevit nějaké charakterističtější spojení. Kadmosa Kilix, Amfión a Zéthos. Nevím, co to bylo za lidi nebo co udělali, nemluvě o tom, co vlastně mají společného."

"Tak začneme s dvojicí, kterou znáte," navrhla Erika. "Vy dva, Romulus a Remus."

"To přece ví každý. Jsou to dva bratři, kteří založili Řím," řekl Saul.

"Ale my jsme nikdy nic nezaložili a bratři také nejsme," namítl Chris.

"Ale mohli bychom být." Saul se obrátil na Eriku. "Kastór a Pollux, to mi něco říká. Mají něco společného s hvězdnou oblohou. Že by souhvězdí?"

Erika přikývla.

"Když jsem studovala navigaci, můj instruktor mi říkal, ať se nechám vést starověkými válečníky - Kastórem a Pollukem. Říká se jim také blíženci - ranní a večerní hvězdy."

"Blíženci," řekl Chris. "Dvojčata."

"Která další jména vám připadají povědomá?" zeptal se Saul.

"Tady - na samém konci. Atlás."

"Silák, který přidržuje nebesa, aby nespadla na zem."

"Prométheus."

"Ukradl oheň bohům a dal ho lidem."

"Ale mezi nimi žádné spojení není."

"Třeba je," řekla Erika.

Chris a Saul se na ni podívali.

"Potřebujeme encyklopedii antické mytologie," řekla jim. "Myslím, že vzorec už mi je jasný, ale nejprve musím zjistit, kdo to byl Kadmos a Kilix a ostatní."

"Tady je slovník," oznámil Chris, který prohledal několik poliček s knihami vedle krbu. "Spousta starých románů, ale i rodinná encyklopedie."

Byly to dva svazky. Vytáhl první a listoval zažloutlými pomačkanými stránkami.

"Atlás," řekl a začal číst.

Náhle prudce vzhlédl.

"Do prdele."

"Co je?" vyděsil se Saul.

"Která další krycí jména začínají na A?"

Saul rychle prošel seznamem.

"Amfión je ve dvojici se Zéthem."

Chris rychle prolistoval slovník a začel se.

"Ježíšikriste, nemohu tomu uvěřit. Řekni mi ještě nějaká jiná jména."

"Podle abecedy? Bútés je spojen s Erechtheem a Kadmos s Kilikem."

Chris nedočkavě převracel stránky a dychtivě četl.

"Už je mi to jasné. Už vím, jaký je mezi nimi vztah."

V pokoji bylo naprosté ticho.

"Jsou spojeni tím nejtěsnějším poutem, jaké existuje," řekla Erika.

"Přišla jsi na to, že?"

"Nebyla jsem si jistá, dokud jsem neviděla výraz na tvé tváři."

"Atlás a Prométheus byli bratři. Amfión a Zéthos byli dvojčata."

"Jako Kastór a Pollux," připojil Saul.

"Bútés a Erechtheus - bratři. Kadmos a Kilix - bratři. Romulus a Remus..."

"Ale kde je jaká spojitost?" Saul se vrhl k seznamu. "Kastór a Pollux byli dvojčata, ale muži, jimž byla tato krycí jména přidělena, jsou McElroy a Conlin. Ti sakra určitě na dvojčata nevypadají."

"To je pravda," řekla Erika. "A tady, kousek dál. Pratt a Halliday také nejsou podle jména příbuzní, ale jejich pseudonymy označují bratry. Totéž platí pro všechna ostatní jména. Drew a Wilks, Thomas a Fletcher, Hackett a Pews - pokud nejsou příbuzní, proč dostali krycí jména označující bratry?"

"Možná pocházejí z rozvrácených rodin," řekl Chris. "Jestliže se jejich rodiče rozvedli a pak se znovu oženili nebo vdali, McElroy a Conlin mohli klidně mít různá jména, ale přesto být sourozenci."

"V jednom případě možná," namítla Erika. "Ale že by všichni pocházeli z rozvrácených rodin a jejich rodiče uzavřeli ve všech případech nová manželství?"

"Já vím, je to přitažené za vlasy," souhlasil Chris.

"A kromě toho ani ty, ani Saul nepocházíte z rozvráceného manželství. Jak říkáš, vůbec nejste příbuzní."

Náhle jí v očích zablesklo poznání. "A pak jsi řekl ještě něco. Řekl jsi: Ale mohli bychom být. Proč jsi to řekl?"

Saul pokrčil rameny.

"Známe se tak dlouho, jako bychom skutečně byli bratři. Od té doby, co nám bylo pět, že, Chrisi?"

Chris se usmál. "Jsi nejlepší přítel, jakého mám."

"Ale proč?" zeptala se Erika, hlas zrůzněný zmatkem. "Nemíním tím, proč jste přátelé. Mám na mysli, jak to, že se znáte tak dlouho? Vyrůstali jste snad ve stejné čtvrti?"

"Svým způsobem ano. Potkali jsme se ve škole," odpověděl Saul.

"V jaké škole?" zamračila se Erika.

"Franklinova chlapecká škola ve Philadelphii. Tam jsme vyrůstali. Nepocházíme z rozvráceného

manželství. K čertu, my nepocházíme vlastně z žádného manželství. Jsme sirotci."

Chris zasmušile pozoroval déšť za oknem.

"To je ta další neznámá v rovnici," řekla Erika. "Každá dvojice mužů absolvovala vzdělání ve stejném městě. McElroy a Conlin v Omaze. Ty a Chris v Philadelphii, ostatní v Akronu, Shade Gapu a tak dále. A protože všechny jejich pseudonymy tvoří určitý vzorec, můžeme předpokládat, že města do toho vzorce zapadají také."

"To je pravda," souhlasil Chris. Zlostně se odvrátil od okna. "Chlapecké domovy."

"Cože?" vzhledl zmateně Saul.

"V Akronu taková instituce existuje." Chris třesoucí se vztekem přistoupil k Saulovi a Erice. "V Omaze je chlapecký útulek. V Pennsylvanii je Johnstovská chlapecká akademie a Shadegapský chlapecký institut a to už nemluvíme o naší vlastní Franklinově chlapecké škole v Philadelphii. Města na těchto papírech bychom mohli považovat za sídla špičkových chlapeckých škol v zemi. Ale nenechej se těmi honosnými tituly zmást," řekl Chris Erice hořce. "Chlapecký útulek, chlapecká škola, chlapecký institut. Všechny znamenají zatraceně totéž: sirotčinec." Zat'ál zuby. "Muži uvedení na tomto seznamu mají se Saulem a se mnou společnou jednu věc: jsou to sirotci. Každá dvojice vyrůstala ve stejné instituci. Proto také jejich pseudonymy byly zvoleny tak, jako by byli bratři, i když se jejich příjmení liší." Chris bolestně vydechl. "Důvod je prostý. Když se oba z dvojice vzájemně setkali, byli svou osamělostí vlastně donuceni uzavřít vzájemný svazek. Vytvořili si tak silné přátelství, že se stali citově rovnocenní pokrevním bratrům. Zatracený Eliot. Chápeš, Saule, co nám provedl?"

Saul přikývl. "Eliot nám lhal tím nejsprostším způsobem. Nic horšího se už vymyslet nedá. Nikdy nás nemiloval. Celou tu dobu, od samého začátku nás jen využíval."

Erika zatahala Saula a Chrise za rukáv.

"Mohl by mi laskavě alespoň jeden z vás říci, o čem to tu proboha mluvíte?"

"Trvalo by to celou věčnost," řekl Chris.

Dosedl ztěžka na pohovku a zasténal.

20

Venku přelo ještě silněji, a i když bylo dopoledne, vypadalo to, že už se stmívá. Eliot stál u okna své kanceláře. Byl zamyšlený a krajinu bičovanou bouří vůbec nevnímal. Pokožku na obličeji měl stejně šedou jako déšť. Za ním někdo zaklepal na dveře. Ani se neotočil a nepodíval se, kdo vstupuje.

"Něco divného, pane. Nevím, co si z toho mám vybrat, ale říkal jsem si, že bude lépe, když vám to oznámím."

Hlas patřil Eliotovu asistentovi.

"Nejsou to, předpokládám, příliš dobré zprávy," řekl Eliot.

"Došlo k narušení ochrany databáze v Agentuře národní obrany. Jejich hlavní programátor byl včera nalezen ve vykřičené čtvrti. Halucinace, záchvaty. Policie se domnívala, že je nadrogovaný, a tak ho umístili na psychiatrické oddělení, aby se z toho dostal. Dnes ráno už je v pořádku, ale vůbec si nepamatuje, že by do té čtvrti šel, a nepamatuje si ani, že by bral nějaké drogy. Může samozřejmě lhát, ale..."

"Scopolamin," řekl Eliot a obrátil se k němu. "K věci."

"Včera v noci, zatímco byl na psychiatrii, někdo použil jeho přístupový kód, aby se dostal do počítačové databáze ANO. Mají tam systém, který zaznamenává, kdo o informace požádal. A tady by nás to mělo zajímat. Ať už programátorův kód použil kdokoliv, nežádal utajované informace. Zajímaly ho pouze základní statistické údaje osmnácti mužů. Protože jste to byl vy, kdo dohlížel na jejich výcvik, Agentura národní obrany pokládala za nutné vás uvědomit o úniku informací. Jde o to, pane, že dvě z těchto jmen znějí Romulus a Remus."

Eliot se unaveně posadil ke stolu.

"A Kastór a Pollux a Kadmos a Kilix."

"Přesně tak, pane." Asistent nechápal. "Jak to víte?"

Eliot pomyslel na Kastóra a Polluka, stojící na strážích za dveřmi kanceláře. Pak mu na mysli vytanuli Saul a

Chris.

"Dostávají se stále blíže. Ted', když uhádli, po čem se mají dívat, jim nebude trvat dlouho a složí si všechno dohromady."

Smutně se otočil k dešti bičujícímu okna.

"A pomáhej mi pánbůh, až se to stane."

A pomáhej pánbůh nám všem, dodal mlčky.

KNIHA TŘETÍ

ZRADA

VÝCHOVA A VZDĚLÁNÍ OPERATIVCE

1

23. prosince 1948 v 17.00 zachytila vojenská rozvědka Spojených států v Nome na Aljašce večerní předpověď počasí pro ruské přístavy Vladivostok, Ochotsk a Magadan. Válečné letectvo tyto zprávy používalo v kombinaci s předpověďmi pro japonské přístavy, aby mohlo stanovit rozvrh nočních zkušebních letů bombardérů B-50. Ruské zprávy předpovídaly na tu roční dobu neobvykle teplé počasí. Nebylo čeho se obávat.

O sedm minut později byly všechny frekvence zablokovány zesíleným signálem z ruské námořní základny ve Vladivostoku, která předávala instrukce jedné z ponorek na moři. Sdělení bylo zakódováno a na sovětské zvyklosti extrémně dlouhé. Bylo natolik neobvyklé, že americká vojenská rozvědka v Shepherds Field v Nome se soustředila pouze na jeho dešifrování, aniž by věnovala pozornost japonským předpovědím počasí. Proto byl čtyřem B-50 rutinně povolen let ve velké výšce k prověření odledovacího zařízení.

V 19.00 vlétla všechna čtyři letadla do sibiřské studené fronty, provázené poryvy větrů o rychlosti 110 km/h. Všechny odledovací systémy selhaly. Ani jedno letadlo se na základnu nevrátilo. Vedoucí letoun Suite Lady pilotoval major Gerald Kilmoonie. Když zpráva o jeho smrti dorazila na Osmou základnu válečného letectva v Tucsonu v Arizoně, generál Maxwell Lepage zatelefonoval římskokatolickému duchovnímu Hughu Colinsovi v Philadelphii, aby to šetrně sdělil paní Dorothy Kilmooniové a jejímu tříletému synu Chrisovi. Řekl kaplanovi, aby oznámil Gerryho manželce, že země ztratila nejlepšího střelce na asfaltové holuby, jakého poznal.

2

1950 - o dva roky později. Na Calcanlinově ulici ve Philadelphii stálo třicet řadových domků. Děti si zde neměly vůbec kde hrát. Ulice úzká a temná, pískoviště plná uhelného prachu, rezavých hřebíků, skleněných střepů a psích výkalů. Zaplehlené pukliny v dláždění chodníků se rozšiřovaly k trhlínám v obrubníku a hlubokým výmolům na vozovce. Uprostřed ulice, v její nejtemnější části, stál neudržívaný dům Dorothy Kilmooniové.

Zdalo se, že dům je zařízen samými stolky: karetní stůl s perlet'ovým vykládáním; nejrůznější pracovní stolky; toaletní stolky na třech nohách; konferenční stolky; kávový stůl s deskou zjizvenou spáleninami od cigaretových špačků; vysoký čajový stůl vmáčkнутý mezi ždímačku a stěnu v koupelně; jídelní stůl; kuchyňský stůl s chromovaným okrajem a umakartovou deskou, na němž stála plastická mísa plná ovoce z barevného vosku. Vedle umělých plodů se vršily hromádky mrtvých much. Podobné hromádky byly na všech stolicích v domě. Kromě nich byly desky stolů pokryty seschlými kolečky boloňského salámu, které připomínaly hobliny z cedrového dřeva.

První, co Chris toho horkého srpnového dopoledne udělal, bylo, že odhrnul záclonu z okna v obývacím pokoji a na parapet položil tlustou bezhlavou sardinku vytaženou z plechovky. Když matka v červenci

odjela, aby strávila léto v Atlantic City, a nechala ho v domku samotného, nachystala mu do ledničky tyčku boloňského salámu spolu s několika plechovkami polévky, konzervovanými sardinkami a krabicemi oplatků v kredenci. Sousedům dala trochu peněz a požádala je, aby se o Chrise postarali, ale koncem července již sousedi všechny peníze utratili pro svou potřebu a nechali Chrise, ať se stará, jak umí, a s jídlem, které mu zůstalo. Boloňský salám nenáviděl. Používal jej pouze k nalákání much do domu. Mouchy ovšem salám nesnášely stejně jako on. Krysí výkaly, válející se na ulici, mouchám sice voněly, ale zasychaly ještě rychleji než maso. Ovšem sardinky se hodily dokonale. V devět hodin toho dopoledne mohl pyšně přikývnout nad novou hromádkou much na kávovém stolku. Zabíjel je dlouhou gumovou páskou, kterou vzal z matčiných podvazků.

V nejvzrušenějším okamžiku lovu, když seděl jako na bidýlku na jednom z pracovních stolů a mířil gumovou páskou na velmi chytrou mouchu, které se vždycky povedlo uletět těsně předtím, než se po ní ohnal, postřehl na ulici neobvyklý pohyb. Oknem uviděl velký, zlověstně černý automobil parkující před domem. Ve věku pěti let se pyšnil, že rozpozná rozdíl mezi hudsonem typu hornet a wasp, studebakery a willisy a kaiser-frazery. Tohle byl packard ročník 1949 a zabíral skoro celou šířku ulice. Mohutný muž ve vojenské uniformě, jehož tělo připomínalo boxerský pytel, vystoupil z místa řidiče tak, že to vypadalo, jako by se na ulici vykutálel. Napřímil se, prohlédl si zaneřáděné okolí a uhladil si kalhoty. Se shrbenými rameny a v předklonu obešel zadní nárazník packardu a otevřel dveře u spolujezdce. Z nich pomalu vystoupil vysoký štíhlý muž s šedou tváří ve velmi pomačkaném převlečníku. Měl vyhublé tváře, tenké rty a dolů zahnutý nos.

Chris neslyšel, co si řekli, ale způsob, jakým se zadívali na dům, v něm vyvolal nervozitu. Sklouzl se stolu u okna. Když viděl, že muži vyrazili po zanedbaném chodníku, v panice se otočil a utíkal. Protáhl se kolem čajového stolku, oběhl kuchyňský stůl a vrhl se ke dveřím do sklepa. Dvířka nepříjemně zaskřípala a Chris je úplně nedověřel. Ponechal na prst širokou mezeru, která mu umožňovala výhled přes kuchyni až do předsíně. Krčil se potmě na schodech do sklepa, z něhož byly cítit shnilé brambory, a trásl se strachem, že ho cizinci stejně najdou, protože uslyší, jak mu hlasitě buší srdce.

Muži zaklepali, až se vstupní dveře otřásl. Chris zadržel dech a natáhl se po provazu, který se táhl z předsíně přes kuchyň až ke sklepu. Nezbyl mu čas, aby vchod do domku uzamkl, ale měl ještě jiné způsoby, jak se ubránit. Přední dveře se s hlasitým vrzáním otevřely.

Hluboký mužský hlas se zeptal: "Je tu někdo?"

Zaduněly těžké kroky, jak se muži vydali chodbou.

"Viděl jsem toho kluka u okna." Stíny vstoupily do předsíně. "Co mají znamenat ty stolky? Bože můj, těch much."

Chris se krčil na schodech a vykukoval škvírkou mezi dveřmi. Přeběhl pohledem po špinavém linoleu až k síti, ležící v předsíni na podlaze. Když zrovna nezabíjel mouchy, věnoval celý čas od chvíle, co ho matka opustila, pletení sítě. Jako materiál mu posloužily šňůra na pouštění draka, kterou našel v Kensingtonském parku, lanka vymezující místa na parkování, provázky a tkaničky od bot vyhrabané z popelnic, kousky vlny a nití ze sousedovic prádelníku, motouzy z pekárny dole v ulici a šňůry na prádlo z okolních dvorků. Všechno svázal dohromady - dlouhé i krátké kousky, silné i tenké, až vznikl obrovský spletený vzor. Matka mu slíbila, že se vrátí. Slíbila mu, že mu přiveze karamely, škeble a fotografie, spousty fotografií. A až se vrátí, chytí ji do sítě a nepustí ji, dokud mu neslíbí, že už nikdy neodjede. Oči ho pálily, když sledoval, jak muži vcházejí do předsíně a stoupají si na síť. Když do ní chtěl chytit svou matku...

"A co znamenají ty špagáty a tenhle krám na podlaze?"

Chris potáhl za provaz, který byl připevněný k hromadě židlí, naskládaných na stole v předsíni. Židle spadly. Zatáhly za lanko provlečené háčkem lustru a nadzvedly konce sítě.

Židle zarachotily a muži vykřikli.

"Co sakra...? Boha jeho!"

Chris nadmul prsa pýchou a chystal se radostně vykřiknout, ale úsměv na rtech mu odumřel. Muži se smáli, až se popadali za břicho. Mezerou mezi dveřmi viděl, jak ten uniformovaný chytil síť a rozerval ji. Provázky se přetrhly a muži vykročili z pasti.

Po tvářích mu stékaly žhavé slzy. Rozpálený vztekem vyrazil klusem dolů po schodech do naprosté tmy.

Ruce se mu třáslly zlostí. Však oni toho ještě budou litovat. Za ten smích mu zaplatí.

Sklepní dveře se se skřípotem otevřely. Světlo se rozlilo až k patě schodiště. Dírou po suku v prkenné stěně kóje na uhlí Chris pozoroval, jak stíny sestupují k němu. Muži se stále smáli. Někdo jim o mně mášel všechno říct, pomyslel si. Jak kradl šňůry na prádlo, špagáty a motouzy a snad i to, kde se schovává. Vypínač ve sklepeš nefungoval, ale zdálo se, že i tohle muži věděli, protože měli baterku, kterou teď svítili do všech koutů zaneřáděného sklepa. Nahánělo mu to hrůzu.

Schoulil se v nejzazším koutě uhelné kóje. V létě byla prázdná, ale i tak mu pod podrážkami tenisek zaskřípala uhelná drť. Světlo baterky se prudce stočilo k němu. Jak před ním uhýbal, stoupl na větší kus uhlí. Zvrtl si kotník, ztratil rovnováhu a třískl sebou o stěnu.

Kužel světla namířil přímo na něj. Kroky se přiblížily. Ne! Chytila ho něčí ruka. Chris vyklouzl, ale když vyběhl z kóje, druhá ruka ho uchopila za rameno. Ne! Propukl v pláč. Kopal kolem sebe, ale zasahoval pouze vzduch. Stále sebou mlátil, když ho cizí ruce otočily a nadzvedly.

"Tak pojď, ať si tě můžeme prohlédnout."

Zoufale bojoval, ale ruce mu přitiskly paže k tělu a znehybnily nohy. Mohl se jen marně svíjet a bouchat hlavou do latkového brlení, když ho muži vlekli na schody. Prudce zamrkal, protože ho vytáhli ze tmy a do očí mu udeřilo slunce svítící kuchyňským oknem. Hlasitě plakal.

"Uklidni se," řekl mohutný, muž v uniformě, těžce oddechující po předchozí námaze.

Muž v převlečníku se zamračil, když uviděl Chrisovy tenisky nasáklé asfaltem, špinavé kalhoty a umaštěné vlasy. Vytáhl kapesník a utřel mu s tváře slzy a uhelný prach.

Chris mu odstrčil ruku a vypjal se, jak mu to jen jeho křehké tělo dovolilo.

"To není žádná sranda!"

"Co."

Chris zabodl pohled do sítě v předsíni.

"Aha, chápu," řekl civilista. Vzduch chladným očím a bledé tváři zněl jeho hlas přátelsky. "Slyšel jsi, jak jsme se smáli."

"To není žádná sranda!" zopakoval Chris hlasitěji.

"Ne, jistěže ne," souhlasil uniformovaný muž. "špatně jsi nás pochopil. Nesmáli jsme se tobě. Musím uznat, že ta síť byl dobrý nápad. Jistěže jsi mohl použít o něco lepší materiál a jistě by se ti hodilo pár lekcí v maskování a vůbec, ale nápad... No a proto jsme se smáli. Ne tobě, ale kvůli tobě. Svým způsobem tě obdivujeme. Máš kuráž, chlapče, a i když mu nejsi moc podobný, podle toho, jak se chováš, musím uznat, že jsi Gerryho syn."

Chris spouště jeho slov nerozuměl. Zamračil se, jako by se jej uniformovaný muž pokoušel oklamat. Před dlouhou dobou, jak si nejasně vzpomínal, mu někdo řekl, že kdysi míval otce, ale v životě neslyšel o někom, kdo by se jmenoval Gerry.

"Zdá se, že mi nevěříš," řekl muž. Rozkročil se a založil ruce v bok jako policajt. "Raději bych se měl představit. Jsem Maxwell Lepage."

Jako Gerry, ani toto jméno Chrisovi nic neříkalo. Podezřívavě se na muže zadíval.

Zdálo se, že ho to zmátlo.

"Generál Maxwell Lepage. Vždyť víš, nejlepší přítel tvého otce."

Chris se na něj zahleděl ještě upřeněji.

"Chceš tím naznačit, že jsi o mně nikdy neslyšel?" podivil se voják a obrátil se k vysokému civilistovi s šedou tváří. "Moc mi to nejde. Vy ho možná dokážete přimět, aby..." a udělal bezmocné gesto.

Civilista přikývl. Pokročil kupředu a usmál se.

"Synku, já jsem Ted Eliot, ale můžeš mi říkat prostě Eliot jako všichni mí přátelé."

Chris si ho nedůvěřivě přeměřil.

Muž jménem Eliot něco vytáhl z kapsy kabátu.

"Vím, že všichni hoši mají rádi čokoládu, a zejména tyčinky Baby Ruth. Chtěl bych být tvým přítelem." Eliot napřáhl ruku.

Chris se zavrtěl a předstíral, že ho to nezajímá. Na čokoládovou tyčinku se ani nepodíval.

"No tak," pobízel ho civilista. "Zrovna jsem jednu snědl. Jsou moc dobré."

Chris nevěděl, co má dělat. Jediná rada, které se mu kdy od matky dostalo, byla, aby si nikdy nebral

sladkosti od cizích lidí.

Těmto mužům nedůvěřoval. Celý týden však nejedl nic jiného než ztvrdlé kekсы. V hlavě měl vymeteno a neustále mu kručelo v žaludku. Než si uvědomil, co dělá, popadl čokoládu.

Muž, který si říkal Eliot, se usmál.

"Přišli jsme ti pomoci," řekl Lepage. "Víme, že tě matka opustila."

"Ona se vrátí!"

"Jsme tady, abychom se o tebe postarali."

Lepage se znechuceně zadíval na hromádky much.

Chris nechápal, proč Eliot zavírá okna. Lepage mu sevřel rameno a Chris si uvědomil, že svou jedinou zbraň, tenký gumový pásek, zahodil. Vyvedli ho na verandu. Lepage jej držel a Eliot zatím zamkl dveře. Všiml si, že paní Kellyová vyhlíží za záclonou a pak rychle odstoupila. Nikdy předtím to neudělala, uvědomil si a náhle pocítil strach.

3

Seděl mezi oběma muži na předním sedadle a hleděl nejprve na Lepageovy těžké boty, pak na Eliotovu šedou proužkovanou kravatu a nakonec se podíval na kliku dveří. Myšlenka na útěk ho rychle přešla, jakmile se auto rozjelo a on fascinovaně pozoroval, jak Lepage řadí rychlosti. Nikdy předtím v autě nejel. Ručičky přístrojů na palubní desce a pohyb lidí a automobilů za okny si ho docela podmanily, a než ho vůbec napadlo zamyslet se, kam vlastně jedou, Lepage zastavil před mohutnou budovou s vysokými sloupy, která Chrisovi připomněla poštovní úřad ve vedlejší ulici. Lepage mu pevně sevřel rameno a Chris kráčel mezi oběma muži mramorovými chodbami, podél jejichž stěn byly rozestavěny lavice. Muži a ženy, oblečení jako kdyby šli do kostela, kráčeli sem tam a přenášeli hromady papírů a něco, co vypadalo jako malé kufříky.

Za dveřmi z matového skla seděla za stolem mladá žena. Promluvila do krabičky vedle telefonu a pak otevřela druhé dveře. Chris s oběma muži vešli dovnitř. V kanceláři seděl u dalšího pracovního stolu postarší muž s bílými vlasy a tenkým knírkem, ale tento stůl byl mnohem větší. Na zdi za ním visela americká vlajka a stěny lemovaly policek plné těžkých knih vázaných v kůži.

Chris stanul před stolem a muž pozvedl zrak. Prohrábl několik papírů.

"Copak tu máme? Ano," odkašlal si, "Christopher Patrick Kilmoonie."

Chrisovi se strachem sevřelo hrdlo a neodpověděl.

"Ano," řekli Lepage a Eliot jako jeden muž. Chris se zmateně mračil.

Muž si Chrise chvíli prohlížel a pak se obrátil k Eliotovi a Lepageovi.

"Matka ho opustila..." Nahlédl do papírů před sebou. "Před jedenapadesáti dny?" zeptal se udiveným, nesouhlasným tónem.

"Přesně tak," odpověděl Eliot. "Jeho matka odjela s přítelem čtvrtého července na prodloužený víkend. Od té doby se neukázala."

Chris si málem vykroutil krk, jak se díval z jednoho muže na druhého a čekal, co kdo řekne.

Muž za stolem se podíval na kalendář a poškrábal se na tváři.

"Brzy budeme mít svátek práce. [První pondělí v září, pozn. překl.] Má nějaké starší sourozence nebo příbuzné, kteří by se o něj mohli postarat?"

"Ne," odpověděl Eliot.

"Celé léto? Jak to dokázal přežít?"

"Jedl sardinky a boloňský salám a zabíjel mouchy."

Muž vyvalil oči úžasem.

"Zabíjel...? Co jeho matka, má nějakou práci?"

"Je to prostitutka, Vaše Ctíhodnosti."

Další slovo, kterému Chris nerozuměl. Přemohla jej zvědavost. Poprvé od chvíle, co se ocitl v kanceláři, promluvil.

"Co je to prostitutka?"

Odvrátili oči a neodpověděli.

"Co jeho otec?" ptal se muž dále.

"Zemřel před dvěma lety," odpověděl Lepage. "Je to všechno v jeho spise. Jistě chápete, proč sociální odbor doporučuje, aby byl umístěn do dětského domova."

Muž zaklepal prsty na sklo pokrývající jeho pracovní stůl.

"Ale rozhoduji já a nechápu, proč sem sociální odbor vyslal právě vás a ne jeho zákonného zástupce. Proč se vláda vůbec o tuto záležitost zajímá?"

Odpověděl Lepage: "Jeho otec byl majorem vojenského letectva. Zemřel při výkonu služby. Byl to můj přítel. Pan Eliot a já jsme svým způsobem - no, dalo by se říci, že jsme chlapce neoficiálně adoptovali. Nepočítáme-li jeho matku, jsme jeho nejbližší... prostě něco jako rodina. A protože naše práce nám nedovolí, abychom se o něj postarali osobně, chtěli jsme mu zajistit patřičnou péči."

Muž přikývl. "Víte, kam ho pošleme?"

"Víme," řekl Eliot, "a souhlasíme."

Muž si Chrise ještě jednou přeměřil a povzdechl si. "Tak dobře."

Podepsal kousek papíru, vložil jej do složky spolu s hromádkou dalších listin a podal spis Lepageovi.

"Chrisi..." Muž se odmlčel a marně hledal slova.

"Já mu to vysvětlím," řekl Eliot. "Až tam budeme."

"Co mi vysvětlíte?" Chris se rozklepal.

"Děkujeme, Vaše Ctihodnosti," řekl Lepage muži za stolem.

Než si Chris stačil uvědomit, co se děje, už jej Lepage vedl ke dveřím. Celý zmatený se ocitl v hale. Zelené skleněné dveře mu připomněly banku a telegrafní úřadovnu za rohem obchodu se zlevněným zbožím. Kdepak jim je teď konec, pomyslel si. A kam vůbec jdeme?

4

Stáli před vysokou, širokou, černou kovovou bránou. Její ocelové pruty byly silné jako Chrisova zápěstí a prostor mezi nimi byl tak úzký, že mu bylo okamžitě jasné, že tudy se nikdy protáhnout nedokáže. Na velké železné tabuli vlevo stálo:

CHLAPECKÁ ŠKOLA BENIAMINA FRANKLINA.

Deska na pravé straně hlásala:

UČTE JE POLITICE A VÁLCE,
ABY JEJICH SYNOVÉ MOHLI STUDOVAT LÉKAŘSTVÍ A MATEMATIKU.
JOHN ADAMS.

Chrisovi se zdálo, že vysoká kamenná zeď se táhne na obě strany až do nekonečna. Těžké dubové dveře pod deskou s Adamsovým citátem vedly do místnosti, která vypadala jako strážnice a byla přeplněná stohy novin, poštovních pytlů a balíčků. Muž v pletené vestě cvrnkl prstem do placaté konduktérské čepice, usmál se a dál třídil balíčky. Lepage a Eliot neřekli ani slovo. Drželi Chrise za ruku a rychle prošli místností zpět na denní světlo. Zamířili přes trávník k velké cihlové budově.

"Tady budeš jednou chodit na střední školu," řekl Chrisovi Lepage. "Ted' tě tam jenom zapíšeme." Nad vchodem do budovy byla do kamene vytesána slova:

POSLUŠNOSTÍ K MOUDROSTI,
POKOROU K DOKONALOSTI.

Bylo teprve půl jedné, takže si sedli na starou lavici a čekali. Dubové dřevo bylo napuštěno fermezí a naleštěno. Tvrdá deska a sklon sedačky způsoboval, že Chris stále ujížděl dozadu a nohy se mu bezmocně kývaly nad zemí. Neklidně pohlédl na hodiny na zdi a pokaždé, když vteřinová ručička

poskočila o jeden dílek, Chrisem šklublo. Zdálo se mu, že jednotvárný tikot zní stále hlasitěji. Připomínal mu zvuky z řeznictví nedaleko domu, kde bydlel.

Žena se dostavila v jednu hodinu. Měla boty s nízkými podpatky, obyčejnou sukni a svetr. Na rozdíl od jeho matky nepoužívala rtěnku a vlasy neměla natočené, nýbrž sčesané dozadu do uzlu. Na Chrise se sotva podívala a odebrala se s Lepagelem do své kanceláře.

Eliot s ním zůstal sedět na lavici.

"Vsadil bych se, že ty dva hamburgery, které jsme ti koupili, tě nemohly nasytit." Usmál se. "Sněz si ty čokoládové tyčinky, co jsem ti dal."

Chris se nahrbil a nepřístupně hleděl do zdi před sebou.

"Já vím," prohlásil Eliot. "Asi si myslíš, že je rozumnější schovat si je, až budeš mít zase hlad. Ale tady ti dají najíst třikrát denně, a pokud se týká čokolády, až tě příště přijdu navštívit, zase ti nějakou přinesu. Nebo bys raději něco jiného?"

Chris se k němu pomalu otočil. Z tohoto vysokého hubeného muže s popelavým obličejem a smutnými očima byl celý popletený.

"Nemůžu ti slíbit, že tě budu navštěvovat často," řekl Eliot, "ale chtěl bych, abys věděl, že jsi můj přítel. Chci, abys na mě myslel jako na... Dalo by se říci náhradního otce. Někoho, na koho se můžeš spolehnout, když budeš mít nějaké trápení. Někoho, kdo tě má rád a chce pro tebe jen to nejlepší. Některé věci se těžko vysvětlují. Důvěřuj mi. Jednoho dne to pochopíš."

Chrisovi zvlhly oči. "Jak dlouho tady zůstanu?"

"Dost dlouho."

"Dokud si pro mě matka nepřijde?"

"Nemyslím si..." Eliot zkrivil rty. "Matka se rozhodla, že péči o tvou výchovu nechá na starosti úřadům." To už měl Chris slzy na krajíčku.

"Kde je?"

"To nevíme."

"Je mrtvá?"

Chris se tak zoufale obával odpovědi, kterou uslyší, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se zase rozplakal.

Eliot jej vzal kolem ramenou.

"Ne, ale už ji víckrát neuvidíš. Pokud víme, je naživu, ale měl by sis teď raději zvyknout na myšlenku, že je mrtvá."

Chris se rozplakal ještě usedavěji, až se téměř dusil.

"Ale nejsi sám." Eliot ho konejšivě objal. "Já se o tebe postarám. Vždycky budu při tobě. Budeme se často vídat. Jsem jediný blízký člověk, který ti zůstal."

Otevřely se dveře a Chris se vytrhl z Eliotova objetí. Z kanceláře vyšel Lepage a potřásl si rukou se ženou, která teď měla nasazené brýle a v ruce držela Chrisovu složku.

"Vážíme si vaší pomoci." Obrátil se k Eliotovi. "O všechno je postaráno." Pohlédl na Chrise. "Teď tě tady necháme se slečnou Halahanovou. Je velmi hodná a určitě se ti bude líbit."

Potřásl Chrisovi rukou.

Stiskl mu ji tak silně, až Chris ucukl.

"Poslouchej své vychovatele a chovej se tak, aby na tebe mohl být otec pyšný."

Eliot se sklonil a pohladil Chrise po rameni.

"A co je ještě důležitější, chovej se tak, abych na tebe mohl být pyšný já."

Jeho hlas zněl docela naměkko.

Oba muži odcházeli chodbou a Chris přes slzy zmateně zamrkal. Čokoládové tyčinky v kapse mu dodávaly pocit jistoty.

Musel si v hlavě srovnat spoustu věcí. Napříč dvacetihektarovým pozemkem se táhla opuštěná cesta. Slečna Halahanová Chrisovi řekla, že z budovy střední školy je to k ubikacím pěkný kousek cesty. Jen

obtěžně s ní dokázal držet krok. Cesta byla úplně prázdná, jako by na ní měla proběhnout nějaká přehlídka, ale nebyly zde žádné bariéry, žádní diváci, jen obrovské stromy po obou stranách vrhaly stíny jako gigantické deštníky.

I když se mu snažila všechno vysvětlit, Chris se cítil úplně dezorientovaný. Naproti střední škole stál shluk budov - společenské místnosti a jídelna, jak mu vysvětlila. Vlevo byla obrovská kamenná kaple a na druhé straně ulice naproti ní ošetrovna. Vítr téměř nefoukal, odstíněn budovami, ale když v patách slečně Halahanové prošel kolem tělocvičny uprostřed pozemku, najednou jej do tváře udeřil poryv horkého větru, který zavanul přes hřiště po obou stranách silnice. Viděl brankové tyče, naskládané překážky a basebalové mety, ale nejvíce ho překvapilo, že nikde nerostla žádná tráva. Všude kolem se táhly velké plochy betonu.

Slunce teď nemilosrdně páliło. Kráčeli kolem zbrojnice a kotelny s komíny a hromadami uhlí. Když konečně došli na konec cesty, Chrise už pořádně bolely nohy. Hleděl na pochmurnou šedivou budovu, které říkala ubytovna, a pocítil neurčitý strach. Slečna Halahanová ho musela táhnout za ruku. Po dunícím schodišti ho zavedla do velkého suterénního sálu vonícího leštěnkou, kde už byl tucet dalších chlapců. Zmocnil se ho neklid. Někteří byli starší, jiní mladší, ale všichni oblečení do stejně špinavých svršků jako on.

"Dorazil jsi právě včas," řekla mu slečna Halahanová, "na pravidelný týdenní úvodní pohovor. Jinak bychom museli všechno opakovat jenom pro tebe."

Chris nechápal. Úvodní pohovor byl další výraz, se kterým se dosud nesetkal. Jeho zvuk se mu nelíbil. Nervózně se usadil na rozvrzanou židličku a všiml si, že i ostatní chlapci se zachovali stejně jako on a instinktivně si sedli co nejdál od sebe. V sále panovalo nepřírozené ticho.

Starší člověk, oblečený v khaki kalhotách a košili s šedohnědou vázankou, nepochodoval doprostřed sálu. Stál před pódiem, za nímž Chris opět zaregistroval americkou vlajku. Muž držel pod paží obušek a představil se jako plukovník Douglas Dolty, velitel přijímače a ředitel internátu. Svůj proslov začal několika žerty o zvířatech a sportu. Pár chlapců se zasmálo. Plukovník naznačil, že řada slavných sportovců o škole ví a příležitostně chlapce navštíví. Chrise překvapilo, že ačkoliv byl plný úzkosti, plukovníkova řeč ho zaujala. Tváře ho svrběly, protože slzy mu mezitím uschly. Plukovník pokračoval příběhem (Chrisovi nepochopitelným) o místě zvaném starověké Řecko a třech stovkách vojáků, jimž říkal Spart'ané. Ti hrdinně zahynuli, když se pokoušeli odrazit perskou armádu v průsmyku Thermophyly.

"Pánové," uzavřel, "teď vás provedu celou školou."

Seřadil chlapce do dvojstupu a vyvedl je ven. Zamířili k řemeslnickým dílnám. Tam nováčkům (pochopili, že tak jim teď budou říkat) ukázal slévárnu, kde chlapci plnili formy na odlévání železa. V tiskárně jiní hoši rovnali typy pro příští vydání školního časopisu. Chris viděl truhlárnu, nástrojárnu a dílnu pro automechaniky. Zašel do krejčovství, obuvnictví a prádelny. Všude na hochy udělal velký dojem hluk, horečná činnost a důležitost dětí ne starších než oni, které konaly svou práci. Zatoužili sami si stroje vyzkoušet.

Ale nejlepší si plukovník schoval na konec. S pyšným úsměvem je zavedl do zbrojnice a ukázal Chrisovi a ostatním Enfieldovy opakovačky, naleštěné do vysokého lesku, které brzy budou sami nosit, stejně jako šavle, ocelově šedé školní uniformy a připínací bílé límečky, protože se již brzy stanou členy studentské čety. Chrise se zmocnila bázlivá úcta. Ani jeden z hochů nepromluvil, nikdo netropil žádné šaškárny. Chris vdechoval ostře sladký pach puškového oleje, který se šířil z vytěráků. Respekt, který si postarší muž u chlapců získal, v nich pak přetrval až do chvíle, kdy se při odchodu ze školy zapisovali k armádním výsadkářům nebo ke druhé divizi námořní pěchoty. Tento respekt se postupně měnil v lásku. Při výchově v mužském společenství a spartánské atmosféře Franklinovy školy přerostla láska v patriotismus a pýchu. Pocit strachu z dlouhodobé ztráty svobody byl stále méně intenzivní a nakonec úplně pominul. Třpyt šavlí vytažených z pochvy, neodolatelná přitažlivost pušek, insignií a poddůstojnických prýmků vyvolávala vzrušení a dodávala poslední nezbytné přísady do slitiny hrdinství a věrnosti, jimiž se vyznačovali muži, které Franklinova škola vysílala do vnějšího světa.

"Nemůžeme přece připustit, abyste dále vypadali tak, jak vypadáte, že?" řekl jim plukovník.

Stále s uklidňujícím úsměvem na rtech je zavedl do druhé budovy, kde každý hoch dostal dva páry

vysokých černých šněrovacích bot, podobných vojenským kanadám. Dále obdrželi bílou sváteční košili a tři košile barevné, čtvery kalhoty, ponožky a spodní prádlo, čtyři kapesníky všechno pevně staženo do balíku a zabaleno do žlučovitě zelené bavlněné noční košile. Se svázanými botami přehozenými kolem krku a balíčkem šatstva přitisknutým k hrudi vypadali, když vyšli zpět na suchý horký vzduch a klusali ve dvojstupu po silnici zpět do ubytovny, jako miniaturní parašutisté.

6

Holič už čekal. Když skončil, nad Chrisovým ušima zůstalo pět centimetrů holé kůže. S vyholeným temenem vypadal jako vojenský bažant. Byl nervózní a styděl se, ale když si prohlédl ostatní hochy, stejně jako si oni prohlíželi jeho, napřímil se, podíval se na sebe do zrcadla, a když viděl, že díky účesu nabyla jeho tvář ostřejších rysů, cítil se nečekaně zdatně. Zmocnila se ho podivná sebedůvěra.

Pak ovšem následovala koupelna: malá vykachličkovaná místnost se sprchami, které neměly žádné kohoutky. Proud vody ovládala vychovatelka, která nahlížela okénkem a pohybovala kohouty. Její pomocník jim přikázal, aby se svlékli a nacpali svršky do velkého bavlněného pytle v rohu místnosti. Chris se styděl. Ještě nikdy před nikým nestál nahý, jen před matkou. Když si na ni vzpomněl, znovu mu do očí vyhrkly slzy. Snažil se zakrýt rukama a všiml si, že ostatní hoši dělají totéž. Udivilo ho, že ani vychovatelka, ani pomocník jejich nahotě nevěnují sebemenší pozornost.

Natlačeni do úzkého prostoru sprchy se velmi snažili, aby se vzájemně nedotýkali; nesplnitelný úkol, protože zápolili s kostkami mýdla a kroutili se pod mocnými proudy vody, z níž stoupala pára. Voda přšela tak hustě, že Chris ostatní chlapce sotva viděl. Otrávený spolu s ostatními odešel ze sprchy do šatny. Voda z nich stékala na dlaždice a choulili se zimou. Pomocník podal každému ručník a ukázal na velký kovový kbelík plný něčeho lepkavého a sladce vonícího, čemu říkal hojivý krém, a přikázal jim, aby si ho vetřeli do tváří, paží a nohou a na všechna místa, která mají zarudlá nebo odřená. Vtom si Chris všiml, že velký plátěný pytel, kam spolu s ostatními odložil staré šaty, je pryč. Své tenisky prosáklé asfaltem a špinavou košili už nikdy neviděl.

Ani čokoládové tyčinky.

Chtělo se mu plakat. Cítil se ošizený a zrazený. To, že si je sní, bylo jediné, na co se mohl těšit.

Na lítost však nebyl čas. Pomocník jim odebral ručníky a rozklepané a nahé je vedl ze šatny po schodišti nahoru do velké místnosti s patrovými postelemi rozmístěnými podél zdí. Ke každé posteli patřily dvě poličky a uzamykatelná skříňka. Okna byla opatřena mřížemi. Chris si bez nálady navlékl šedé vlněné ponožky, kalhoty a košili. V nových šatech, které ho kousaly, se cítil nepříjemně. S úžasem se rozhlédl po ostatních chlapcích. S výjimkou rozdílného vzrůstu a barvy vlasů vypadali všichni stejně. Nevěděl proč, ale nějak ho to uklidnilo.

Pomocník jim vysvětlil denní rozvrh. Budíček v šest, snídaně v sedm, pak od osmi do dvanácti škola, do půl jedné oběd. Do jedné hodiny odpočinek, pak až do pěti škola, do šesti hry, pak večere a studovna. Večerka v osm. "Každou nevolnost, svědění, krvácející dásně nebo jakoukoliv nemoc mi budete okamžitě hlásit. Zítřka vás naučím, jak si ustlat postel, aby přesně zařezávala. Prvních pár týdnů budete spát s gumovými podložkami pod prostěradly - pro jistotu."

Pomocník je odvedl z ubikací do jídelny, kde se k nim připojily stovky dalších dětí všech velikostí a nejrůznějšího věku, ale oblečených do uniformní šedi a se stejně nakrátko ostříhanými vlasy. Až dosud byli ve třídách. Rozlehlá místnost, i když tak přeplněná, byla podivně tichá, když se chlapci řadili s tácy k okénkům, aby si vyzvedli jídlo.

Když Chris uviděl první pokrm, který zde bude jíst, zalapal po dechu. Jeden z chlapců si povzdechl nad dušeným tuňákem. Druhý reptal na růžičkovou kapustou. Chris o podobných jídlech nikdy předtím neslyšel. Věděl jen, že je to něco zeleného politého bílým sajrajtem a celé to smrdí jako chrchle. S ostatními hochy své skupiny se usadil ke stolu zakrytému igelitovým ubrusem a zíral na solničku. Žaludek se mu vzpíral, aby to pozřel, když vtom se nad ním objevil stín. "Všichni jedí, jinak budou všichni potrestáni," zavřel hluboký hlas. Chris si musel srovnat v hlavě, co ten člověk řekl. Postupně mu to došlo. Viděl, že ostatní chlapci na něj upřeně hledí, a uvědomil si, že kdyby nejedl, druzí hoši to kvůli němu odnesou. Sbíral odvahu a potlačil pocit na dávení v krku. Pomalu zvedl vidličku. Začal s

krémovitou bílou omáčkou. Snažil se nedýchat, když žvýkal a polykal, a zdálo se mu, že zadržení dechu pomáhá.

Řekli jim, že po večeři dostanou dárek na uvítanou. Tak jako Chris nikdy předtím nejel autem, nikdy také neviděl žádný film. Mačkal se v hledišti s ostatními hochy a oči mu potěšeně zářily. Na plátně se kouzelně míhaly černobílé obrázky. Sledoval herce jménem John Wayne - ostatní hoši jej podle všeho znali, protože potěšeně zatleskali - ve válečném příběhu Poplach v Pacifiku. Srdce mu bušilo. Střelba, výbuchy. Všichni chlapci říčili nadšením. Hrozně se mu to líbilo.

Toho večera, když ležel na spodní posteli ve tmě ubytovny, přemýšlel, kde asi může být jeho matka. Snažil se pochopit, co tam vlastně dělá. Vzpomínal si, jak mu Lepage řekl, že jeho otec zemřel při něčem, čemu říkal výkon služby. Byl vyděšený a zmatený. Slyšel, jak hoch přes uličku začíná vzlykat. Sám cítil, jak se mu do očí derou teplé a hořké slzy. Nějaký starší hoch zavolal: "Přestaň kňučet a nech mě chrápat!"

Chris v rozpacích strnul. Když si uvědomil, že starší hoch křičel na nováčka ležícího přes uličku, polkl svůj smutek a pevně sevřel oči. Byl rozhodnut nebudit pozornost, být jedním z těch, kdo nepláčou. Ale litoval, že nepřiměl muže ve vojenské uniformě, aby mu prozradil, proč jeho matce říká prostitutka. Celým srdcem si přál, aby se matka z Atlantic City vrátila a vzala ho odsud pryč. Dusil ho žal. Ale když usnul, viděl ve snu Eliota, jak mu podává čokoládovou tyčinku Baby Ruth.

7

"Fandím Philadelphii," oznámil hoch po Chrisově pravici.

Chris klečel se svou skupinou v zadní části třídy určené pro výuku prvního ročníku. Sestavovali skládačky - většinou mapy Spojených států s obrázky kukuřice a jablek, továren, dolů a naftových věží nakreslených na různých místech. Někdy to byly i mapy jiných zemí, o kterých Chris nikdy předtím neslyšel - například Čína, Korea a Rusko. Skládačky byly jasně vybarvené a Chris se je rychle naučil sestavovat. Do školy nikdy předtím nechodil, ale přes stížnosti, které slyšel od starších chlapců, měl pocit, že by se mu tu mohlo líbit. Přinejmenším alespoň na chvíli. I když Eliot tvrdil pravý opak, Chris byl přesvědčen, že se matka pro něj vrátí a odvede ho domů.

Hoch, který podle svého tvrzení fandil Philadelphii, vypadal ještě hubenější než Chris. Tvář měl tak vyzáblou, že mu oči málem vypadávaly z důlků. Když se usmál, protože čekal uznání ostatních, Chris si všiml, že mu chybí několik zubů. Když se však žádného ohlasu nedočkal, jeho úsměv se rychle vypařil a nahradil ho výraz ponížení.

Promluvil jiný chlapec, po Chrisově levici. I když byl stejně starý jako ostatní hoši ve skupině, byl větší - nejenom vyšší, ale mohutnější než ostatní. Měl nejčernější vlasy, nejopálenější pleť, nejhranatější tvář, nejhlubší hlas. Jmenoval se Saul Grisman a minulou noc v ubytovně slyšel Chris jednoho staršího kluka šeptat, že Grisman je Žid. Chris nevěděl, co to znamená. "Co je to s tebou?" zeptal se ho ten starší chlapec. "Spad jsi z Měsíce? Prostě Žid." Chrisovi to pořád nebylo jasné. "Ach, bože můj," ulevil si starší hoch, "neměl jsem tuchy, že bažanti můžou bejt tak pitomí." Když se Chris zeptal, co je to bažant, starší kluk znechuceně odkrácel.

Ted' Saul řekl: "Já fandím všem týmům! A abych vám to dokázal, ukážu vám basebalové kartičky!"

Sáhl si za košili a vytáhl dvě hrsti obrázků.

Ostatní hoši úžasem zamrkali. Přestali se skládačkou a rychle se ohlédli na učitelku, která seděla u tabule a četa si knihu. Uklidnění, i když s pocitem viny, natáhli krky a s bázlivou úctou hleděli na basebalové kartičky. Chris je ukazoval jednu po druhé. Obrázky mužů v dresech ohánějících se pálkou, běžících nebo chytajících míč. Yogi Berra, Joe DiMaggio, Jackie Robinson, všechno jména, která Chris nikdy neslyšel. Na zadní straně každé karty byl stručný životopis, kolik homerunů se komu podařilo, kolik soupeřů vyautoval.

Saul měl zjevnou radost, když viděl, jak ostatní hoši obdivují jeho poklad, ale jednu kartu nedal z ruky. Zvedl ji s uctivou vážností.

"Hrál dávno dřív než všichni tihle ostatní a byl lepší než oni," oznámil.

Chris zašilhal na mohutného muže na obrázku a pak mu zrak padl na jméno. Babe Ruth. Celý nervózní,

protože o hráčích basebalu vůbec nic nevěděl, se pokoušel přijít na něco, co by řekl, aby to ostatní chlapce přimělo všimnout si ho.

"Jistě," přikývl moudře, "pojmenovali po něm čokoládové tyčinky."

Na okamžik mu hlavou probleskla podoba muže s šedou tváří, Eliota. Saul se zamračil.

"Cože?"

"Čokoládové tyčinky. Babe Ruth."

"Ty se jmenují Baby Ruth."

"Vždyť říkám."

"To není totéž. Tenhle se jmenuje Babe, ne Baby."

"No a co?"

"Ty čokoládové tyčinky mají jméno po děcku nějakého chlápka, co se jmenoval Ruth."

Chris zrudl. Ostatní chlapci se na něj výsměšně šklebili, jako by jim to všem bylo jasné. Učitelka pozvedla zrak od knihy a třídou proběhla vlna vzrušení. Saul šmátral rukama pod košili a schovával karty, zatímco ostatní hoši se rychle sklonili a pustili se do skládačky. Učitelka se postavila a zlověstně k nim přistoupila. Tyčila se nad nimi a Chris byl celý nervózní, když je dlouho pozorovala, než se vrátila ke svému stolu.

"Jak se ti podařilo sem ty karty dostat?" zeptal se jeden z hochů Saula, když třída kráčela ve dvojstupu na oběd.

Ostatní chlapci se shlukli kolem Saula, aby slyšeli, co odpoví. Nejenže Saul vlastnil něco, co nikdo z nich neměl, ale povedlo se mu dokonce propašovat karty do školy. Chris dobře věděl, že všechno, co si sem přinesli, jim hned první den odebrali, včetně - vzpomněl si hoře - jeho čokoládových tyčinek. Mockerát litoval, že je raději nesnědl, místo aby si je schovával. Takže jak se Saulovi povedlo uchovat si basebalové karty?

"Jo, jak jsi to zařídil, že ti je nevzali?" zeptal se jiný hoch.

Místo odpovědi se Saul jen zazubil.

"Mohu si vedle tebe u oběda sednout?" zeptal se třetí kluk.

"I já? Můžu sedět vedle tebe? Můžu se na ty karty ještě jednou kouknout?" zeptal se další.

Ačkoliv měli jít ve dvojstupu, při vstupu do jídelny se shlukli kolem Saula.

Když Chris s tácem, na němž měl fazole v nějaké červené omáčce, přistoupil ke stolu, zjistil, že jediná volná židle je v koutku nejdále od Saula. Ostatní hoši seděli pyšně vedle Saula nebo naproti němu a pár se jich dokonce odvážilo šeptat další otázky týkající se karet, dokud se nad ně nepostavil vychovatel a pohledem je všechny neumlčel.

Mimo jídelnu, když se vraceli do pokojů k polednímu klidu, jim bylo dovoleno hovořit, ale Chris se vůbec nedostal ke slovu. Všichni se zajímali, kde Saul ke kartám přišel a jak to zařídil, že mu je nikdo nevzal. Kvůli Chrisově nešťastné poznámce o Babe Ruthovi a čokoládových tyčinkách se k němu ostatní hoši chovali jako k hloupému Honzovi a Chris ještě usilovněji toužil po tom, aby se matka vrátila a odvedla ho pryč. Dospěl k závěru, že školu přece jen rád nemá.

A škola se mu znelíbila ještě více, když s nimi později odpoledne vychovatelka nepochodovala k bazénu v suterénu tělocvičny.

Instruktor jim přikázal, aby se svlékli a osprchovali se a Chris se znovu styděl, když musel stát nahý před cizími lidmi. Jeho stud se ovšem brzo změnil v hrůzu, když jim instruktor přikázal, aby skočili do bazénu. Chris nikdy předtím tolik vody neviděl. Báł se, že mu hlava klesne pod hladinu a bude se dusit, jak to už jednou zažil, když ho matka koupala. Instruktor ho však nemilosrdně postrčil k okraji a Chris nakonec skočil dobrovolně. Voda alespoň ukryje jeho nahotu. Chladná, ostře páchnoucí voda se vysoko rozstříkla. Chrisovy nohy se rázem dotkly dna a překvapilo ho, že mu voda sahá jen k pasu. Ostatní chlapci skákali do vody stejně neochotně jako Chris, s výjimkou Saula, který bazén považoval za vzrušující výzvu, a dokonce se potopil, takže mu hlava zmizela pod hladinou.

"Ty!" ukázal instruktor. "Jak se jmenuješ?"

"Saul Grisman, pane."

Oslovování slovem „pane“ bylo absolutním pravidlem. Dozvěděli se, že kdykoliv chlapec oslovuje dospělého, musí říci „pane“ nebo „paní“.

"Vypadá to, že už jsi někdy chodil plaval."

"Ne, pane," odpověděl Saul.

"Nikdy ses to neučil?"

"Ne, pane."

Na instruktora to udělalo dojem. Promnul si bradu.

"Asi máš přirozené nadání."

Obdiv, který k Saulovi chovali, po instruktorově pochvle ještě zesílil. Všichni chlapci se předháněli, aby mu mohli být co nejbližší. Drželi se okraje bazénu a instruktor jim ukazoval, jakým způsobem mají kopat nohama.

"Přesně tak. Sledujte Grismana," řekl instruktor, "ten ví, jak na to."

Na opačném konci bazénu prskal Chris. Snažil se vši silou udržet hlavu nad vodou a nemotorně kopal nohama. Nikdy se necítil tak osamělý. V domě na Calcanlinově ulici strávil celé léto sám a čekal na matku, ale bylo to v prostředí, které znal, v důvěrně známé čtvrti, kde měl přátele, se kterými si mohl hrát. Tam takovou samotu netrpěl. Upřímně řečeno, nebylo to poprvé, co ho matka opustila; už si téměř zvykl na samostatný život, přestože mu matka vždycky chyběla, když byla pryč. Ale teď, v cizím prostředí, chvějící se ve vodě, vyloučen ze společenství ostatních chlapců, záviděl Saulovi a pocítil hořkou bolest osamění. Dospěl k závěru, že tohle místo nenávidí.

Jediná událost, která jej zaujala, se přihodila následujícího dne, v sobotu večer. Po celodenním nácviku stlaní postele, leštění bot, učení se navlékat tkaničky a zavázat je, po úpravách uzlu na kravatě tak, aby oba konce měly předepsanou délku, šel spolu s ostatními žáky školy na další film. Chris s radostí vzpomínal na první, který zde viděl, na Poplach v Pacifiku. Druhý film se jmenoval Bitevní pole. Když představení začalo, všichni výskali nadšením a děj byl opět velmi vzrušující, doprovázený střelením a výbuchy. Chrisovi se příběh skupiny amerických vojáků bojujících ve válce velmi líbil. Hudba - hlasité vřeštění trumpet a dunění bubnů - v něm vzbuzovala příjemné pocity.

Ale film skončil a nikoho nezajímalo, co si o něm Chris myslí. Každý chtěl vědět, co o něm soudí Saul. Chris málem porušil pravidlo a před usnutím se rozplakal. Zaťal však ve tmě zuby a přemýšlel, jak uteče.

8

V šest hodin ho probudilo rozsvícené světlo. Někdo řekl, že je neděle. Ospale mžoural a šoural se s ostatními do koupelny, kde se zubním kartáčkem v levé ruce nastavil pravou dlaň, aby mu do ní vychovatel nasypal trochu zubního prášku. Čistil si zuby a snažil se dosáhnout až dozadu, jak mu to vychovatel ukázal. Z pepermintové chuti prášku se mu dělalo trochu nevolno. Poslouchal, jak hoši čurají do pisoárů nebo splachují záchody, a vyhýbal se pohledu na chlapce vstávající z mís. Toalety byly v otevřeném prostoru - žádné stěny nebo dveře. Stydl se a čekal tak dlouho, až už to nemohl vydržet. Samotného jej překvapilo, že si klidně sedl na mísu a nestaral se, kdo se na něj dívá; tak moc se mu chtělo. Ve skutečnosti se nezdálo, že by to někoho zajímalo. Pocit úlevy, který se dostavil spolu s nově nabytou sebedůvěrou nad překonáním další zábrany ze stydlivosti, způsobil, že se na následující den dokonce těšil. I snídaně, řídká míchaná vajíčka, která zapíjel pomerančovou šťávou, mu zachutnala. A když si oblékl škrobenou sváteční košili a kadetskou uniformu, měl pocit, že je jedním z vojáků z Bitevního pole. Pak je vychovatel seřadil a odvedl do kaple.

Kaple měla barevná okna, ale žádné kříže nebo jiné náboženské symboly vidět nebylo. Jakmile se všichni hoši rozesadili na určená místa v lavicích, kaplan, pan Applegate, vystoupil na pódium a vyzval chlapce ke zpěvu - nejprve 'Vlajka posetá hvězdami' a pak 'Bůh žehnej Americe'. Potom kaplan vytáhl dolarovou bankovku - ta Chrise okamžitě upoutala - a přečetl slova nad Washingtonovým portrétem. "Spojené státy americké!" pronesl tak hlasitě, že ho bylo slyšet i v nejzazším koutku kaple. "V Boha věříme! Zapamatujte si to! Věříme v Boha! On má důvěru v nás. Proto také je tato země největší, nejbohatší a nejmocnější na světě! Bůh nám věří! Musíme být neustále připraveni stát se Jeho vojáky, bojovat s Jeho nepřáteli a zachovávat náš způsob života ustanovený Bohem! Není větší cti než bojovat za svou vlast, za její velikost a slávu! Bůh žehnej Americe!"

Kaplan pozvedl ruce a očekával odpověď. Chlapci vykřikli jako jeden muž.

"Bůh žehnej Americe!" zopakoval kaplan.

Hoši znovu zvolali po něm. Kaple se postupně ztišila, ale ozvěna výkřiků stovek chlapeckých hrdel Chrisovi dlouho doznívala v uších. Cítil podivné vzrušení smíšené se strachem, protože nechápal přesný smysl kaplanových slov, ale reagoval na cit, který v nich byl obsažen.

"Biblický text pro dnešní dopoledne," řekl kaplan, "je z knihy Exodus. Mojžiš, kráčejíci v čele Bohem vyvoleného národa, je pronásledován faraónovými vojsky. S boží pomocí Mojžiš rozdělil vody Rudého moře a umožnil svému lidu projít. Když se ale faraónovi muži pokusili přejít za nimi, Bůh vody Rudého moře uzavřel a všechny je utopil."

Kaplan otevřel Bibli, nadechl se a chtěl začít číst. Pak zaváhal.

"Když uvážíme dnešní politickou situaci, řekl bych, že Rudé moře není zrovna nejvhodnější příklad pro vykreslení podobností boje naší země proti komunismu. Možná by bylo přiléhavější Bílomodrourudé moře."

Chris nevěděl, co tím myslí, ale instruktoři sedící v první řadě se diskrétně zasmáli, pamětlivi skutečnosti, že jsou v kapli. Kaplan si posunul brýle na nose a četl. Bohoslužba skončila opět voláním 'Bůh žehnej Americe', pak zazpívali 'Bojovou hymnu republiky a na úplný závěr zazněla opět 'Vlajka posetá hvězdami'.

Chris doufal, že si teď konečně bude moci hrát. S hrůzou však zjistil, že po skončení bohoslužby společně pro všechna vyznání jsou chlapci rozdělováni podle vlastního náboženského přesvědčení - luteráni k luteránům, anglikáni k anglikánům, presbyteriáni k presbyteriánům - a odeberou se na další mši. Byl zmatený, protože nevěděl, kam se má zařadit. Neměl ani tušení, zdali patří k nějakému náboženství, nebo co to vůbec je. Neklidně se kolem sebe rozhlížel, když s ostatními chlapci vycházel z kaple. Ucítil, že mu někdo položil ruku na rameno. Otočil se a stál před rusovlasým pihovatým vychovatelem, který vypadal, jako by se spálil na slunci.

"Kilmoonie, ty půjdeš se mnou," promluvil vychovatel zpěvavým hlasem.

Řekl, že se jmenuje O'Hara.

"Ano, Kilmoonie, jsem Ir jako ty. Oba jsme ŘK."

Když se Chris zamračil, vychovatel mu to vysvětlil. Chris tak toho dne zjistil, že je něčím, čemu se říká římský katolík. Tehdy se také dozvěděl něco více o tom, co to znamená být Žid. Jednotlivé náboženské skupiny se rozešly k různým autobusům, které je odvezou do příslušných kostelů. Chris se ohlédl na betonovou plochu vedoucí k ubytovně a uviděl osaměle kráčejícího hochu. Aniž přemýšlel, vyhrkl:

"Ale proč Saul nemusí nikam jít?"

Vychovatel si zjevně nevšiml, že Chris neřekl 'pane'.

"Cože? Ach, to je Grisman. On je Žid. Ten má neděle v sobotu."

Chris se zamyšleně mračil, ještě když nastupoval do autobusu. Neděle v sobotu? Co je to za nesmysl? Přemýšlel o tom, jak autobus projížděl velkou železnou bránou u vchodu do školy. Byl zde teprve pár dní, ale už ztratil kontakt se světem. Včera večer před usnutím sice spřádal plány na útek, teď se mu však svět za zdí zdál cizí a vzbuzoval v něm obavy. S rozšířenými očima nervózně hleděl na chodníky plné lidí a rušné ulice. Slunce ho bodalo do očí. Vytrubovaly automobilové houkačky. Chlapcům přísně nařídili, že v autobuse nesmějí promluvit ani slovo a dělat obličeje ani cokoli jiného, co by přilákalo pozornost lidí v ulicích. V podivném tichu autobusu (s výjimkou tlumeného vrčení motoru) hleděl Chris kupředu stejně jako ostatní hoši, cítil se nejistý a vykořeněný a nemohl se dočkat, až bude zpátky ve škole a v jejím zaběhaném pořádku.

Autobus zastavil před kostelem, jehož věže mu dodávaly vzhled zámku. Nad vchodem se tyčil kříž. Duněly zvony. Vcházela do něj spousta lidí ve svátečních šatech a oblecích. Pan O'Hara seřadil chlapce do dvojic a vpochodoval s nimi dovnitř. V kostele byla tma a chladno. Pan O'Hara zavedl hochy do postranní lodi. Chris zaslechl ženský šepot: "Že v těch uniformách vypadají rozkošně? Podívejte se tam na toho mladého. Je k zulíbání." Chris si nebyl jist, zda žena myslí jeho, ale byl z toho celý zaražený. Toužebně si přál, aby splynul se skupinou a byl neviditelný.

V kostele se cítil ještě menší, než skutečně byl. Hleděl nahoru do klenby (nejvyšší, jakou kdy viděl) nesené zkříženými žebry a s visícími lustry. Pohlédl dopředu, kde se nad oltářem třepetalo červené světýlko. Svíčky vesele plápolaly. Oltář byl pokrytý bílým naškrobeným plátnem. Malá pozlacená dvířka

zářící na oltáři vypadala, jako by ukrývala nějaké tajemství.

Ale za oltářem visela ta nejpodivnější věc ze všech. Chrisovi se stáhlo hrdlo, až se téměř dusil. Klečel a musel pevně sevřít sedadlo před sebou, aby zastavil neovladatelný třes rukou. V životě ho ještě nic tak nevylekalo. Za oltářem visela socha - štíhlý, zkroucený, zmučený muž, jehož ruce a nohy byly přibity ke kříži, hlava rozdrásaná něčím, co vypadalo jako trny, a z jehož probodnutého boku vytékala krev.

V panice se rozhlédl kolem sebe. Jak to, že ostatní chlapce ta socha neděsí? A co ti lidé (lidé z venku, jak jim začínal v duchu říkat) - jak to, že oni netrnou hrůzou? Co je tohle za místo? Ovládl se a snažil se přijít věci na kloub. Slyšel, jak pan O'Hara dvakrát luskl prsty a všichni starší chlapci povstali z kleku a sedli si do lavic. Chris následoval jejich příkladu. Ještě větší strach se ho zmocnil, když se velebně rozezněly varhany, jejichž tajemné, strašidelné akordy naplnily kostel. Ozval se sborový zpěv, ale jazyk byl cizí a Chris mu nerozuměl. Pak k oltáři přistoupil kněz v dlouhé barevné róbě, následován dvěma chlapci v bílých pláštích. Stoupli si tváří k malým zlatým dvířkům, zády k ostatním, a promlouvali k soše. Chris doufal, že se mu dostane vysvětlení; očekával, že někdo konečně řekne, proč je ten muž nahoře přibitý hřeby ke kříži.

Ale tomu, co kněz říká, vůbec nerozuměl. Slova vnímal jako nesrozumitelné drmolání, nedávala mu žádný smysl. "Confiteor Deo omnipotenti..."

Cestou zpět do školy byl Chris velmi zmatený. Kněz k nim stručně promluvil anglicky. Hovořil o Ježíši Kristovi, který byl podle všeho právě muž přibitý ke kříži nad oltářem, ale Chris se nedozvěděl, kdo to vlastně Ježíš je. Pan O'Hara se zmínil, že příští týden začne Chris navštěvovat cosi, čemu říkal nedělní škola; tam se možná něco dozvím, pomyslel si Chris. Zatím si jen povzdechl, když se autobus vrátil otevřenou bránou do Franklinovy školy a mířil k ubikacím. Po nepříjemném zážitku pobytu venku ve strašidelném kostele s hroznou sochou byl rád, že je zpátky. Několik chlapců už znal. Těšil se, až zase usedne na svou pryčnu. Když věděl, co a kdy se od něj očekává, cítil jistotu a byl rád, že jej nic nemate. A oběd je podáván vždycky přesně včas. Měl hlad, a tak polykal velká sousta hamburgeru a bramborových hranolků a pil jednu sklenici mléka za druhou. Je to fajn být zase doma, pomyslel si a pak náhle přestal žvýkat, když mu došlo, jaké slovo mu to blesklo hlavou. Doma? Ale co dům na Cancanlinově ulici? A co matka? Celý zmatený pochopil, aniž věděl proč, že tady asi zůstane hodně dlouho. Pohlédl přes stůl na Saula, usazeného na čestném místě uprostřed, a řekl si, že má-li tohle být jeho domov, udělá nejlíp, když se naučí, jak se tu protlouci. Potřeboval přátele. Chtěl se stát přítelem Saulovým. Ale jak, když Saul je větší, silnější a rychlejší a k dovršení všeho má basebalové karty?

9

Odpověď nalezl hned následujícího dne při hodině plavání. Teď už se styděl méně, když stál nahý před ostatními chlapci. Instruktor chlapcům řekl, aby kopali nohama stejně jako Saul, a Chris cítil, jak mu srdce buší uspokojením. Jde mi to, pomyslel si. Opravdu mi to jde!

"Výborně, Kilmoonie," pochválil ho instruktor. "Natahuj pěkně nohy. Zabírej silně a vyrovnaně. Přesně tak, jak to dělá Grisman."

Ostatní chlapci se na Chrise s úžasem ohlédlí. Jako by ani neměli tušení, že existuje, dokud ho instruktor nepochválil. Chris se začervenal a kopal ještě usilovněji. Hrudník se mu dmul pýchou. Podíval se podél řady chlapců a všiml si, že se Saul po něm ohlíží, jako by byl zvědavý, kdo to vlastně Kilmoonie je a zda mu to opravdu jde tak dobře, jak říká instruktor. Na zlomek vteřiny, zatímco ostatní chlapci cákali kolem sebe, si Chris se Saulem pohlédl do očí. Chris se možná mýlil, ale zdálo se mu, že se na něj Saul usmál, jako by spolu sdíleli nějaké tajemství.

Po hodině chlapci, třesoucí se chladem, spěchali do šatny, kde na věšácích visely jejich šedivé košile a kalhoty. Chris si třel rukama paže a poskakoval na studené dlážděné podlaze z nohy na nohu. Z hromady v rohu popadl ručník a osušoval se. Vtom ho vylekal zlostný výkřik.

"Kde jsou mé karty?"

Chris se ohromeně ohlédl. Viděl, jak si Saul horečně prohmatává šaty. Ostatní hoši zírali s otevřenými ústy.

"Jsou pryč!" Saul se vyčítavě otočil k chlapcům. "Kdo mi ukradl...?"

"Žádné řeči," napomenul ho instruktor.

"Ale moje karty! Měl jsem je v kapse! Někdo mi je musel..."

"Grismane, řekl jsem žádné řeči."

Ale Saul byl tak rozlícený, že se přestal ovládat.

"Chci zpět své karty!"

Instruktor vykročil proti němu a zastavil se s rozkročenýma nohama a rukama výhružně zapřenýma v bok.

"Chci zpět své karty, pane!"

Saul zkameněl. Jeho ústa se naprázdno otvírala a zavírala, ale nevyšla z nich ani hláska.

"No tak, Grismane, řekni to. Pane!"

Saul sklopil oči a zmateně a zlostně procedil: "Pane!"

"No, to už je lepší. O jakých kartách to mluvíš?"

"Mé basebalové karty." Saul rychle dodal: "Pane. Měl jsem je..."

"Basebalové karty?" Instruktor se ušklíbl. "Tady přece žádné basebalové karty nepřidělujeme. Kdes je vzal?"

Saulovi se zamlžily oči a v koutcích se objevily slzy.

"Přinesl jsem si je s sebou do školy," polkl, "pane. Měl jsem je v kapse kalhot a..."

"Nikdo ti nedovolil ponechat si něco z toho, co sis sem přinesl. Tady nemáme žádné hračky, Grismane, tady nesmíš nic vlastnit. Můžeš mít jen to, co ti dovolíme mít."

Chris měl pocit, že se mu v žaludku rozvinuje had. Cítil se trapně za Saula, který přikývl a s pohledem upřeným k zemi se rozplakal. Ostatní chlapi těžce oddechovali.

"A kromě toho, Grismane, jak si můžeš být tak jistý, že to byl právě jeden z tvých spolužáků, kdo ti ukradl ty převzácné basebalové karty? Nepovolené basebalové karty. Jak víš, že jsem to nebyl třeba já?"

Saul, kterému po tvářích stékaly proudem slzy, vzhledl, posmrkl a namáhavě ze sebe vypravil:

"A vzal jste je, pane?"

V nastalém tichu se Chris málem propadl.

"Měl bych prohlásit, že ano. Už proto, abych mezi vámi udržel klid," promluvil konečně instruktor. "Ale nevzal jsem je, a i kdybych ty směšné karty měl, určitě bych ti je nevrátil. Sebral ti je jeden z tvých kamarádů."

S přimhouřenýma, krví podlitýma očima a tváří zrůzněnou nenávistí se Saul otočil k ostatním chlapcům. Ačkoliv Chris karty neukradl, měl přesto pocit viny, když jej Saul probodl pohledem, než se zaměřil na dalšího hochu a pak na dalšího. Saulovi se přitom trásly rty.

"Porušil jsi spoustu pravidel," zavrčel instruktor. "Především jsi ty karty vůbec neměl mít. Ale když už se to stalo, měl jsi dodržet jiné pravidlo: máš-li nějaké tajemství, nesmíš je nikomu prozradit. A existuje ještě důležitější pravidlo, které platí pro všechny. Své kamarády neokrádáme. Kdybyste nemohli věřit jeden druhému, komu byste potom mohli věřit?" Ztišil hlas, ale o to zněla jeho následující slova výhružněji.

"Jeden z vás je zloděj a já zjistím, kdo to je. Nástup!" vyštěkl.

Chlapci se roztrásli. Instruktor jim zamračeně prohledal šaty, ale karty nenašel.

"Tak kde jsou, Grismane? Nikdo je nemá. Děláš povyk kvůli ničemu. Musels je ztratit někde venku."

Saul stále plakal.

"Ale já vím, že jsem je měl v kapse kalhot."

"Řekni pane!"

Saul nadskočil.

"A jestliže ty karty někde uvidím nebo o nich ještě jednou uslyším, bude z tebe ten nejubožejší chudák v této škole. Co je to s vámi? Pohyb! Oblékněte se!"

Chlapci urychleně poslechli. Chris si natáhl kalhoty a díval se, jak Saul zlostně pokukuje po ostatních a zapíná si košili. Chris si domyslel, o co Saulovi jde - hledá vybouleniny v něčích kapsách, jako by si myslel, že je instruktor neprohledal dostatečně pečlivě. Když instruktor zamykal dveře bazénu, Saul se přitočil k jednomu klukovi a prohlížel si bouli na jeho kapse u košile. Hoch vytáhl z kapsy kapesník a vysmrkal se.

Instruktor se otočil od dveří a zařval: "Ty ještě nejsi oblečený, Grismane?"

Saul si ve spěchu natáhl kalhoty a zavázal boty. Slzy mu kanuly na košili.

"Padej," popohnal ho instruktor.

Chlapci se seřadili do dvojstupu. Saul si utahoval opasek a běžel na své místo. Když kráčeli na ubytovnu, zdálo se, že svět se úplně změnil. Několik hochů vyjadřovalo soucit.

"Ježíši, to je hrůza. Taková špinavost. Kdo jen moh bejt tak sprostěj, že ti ty karty vkrad?"

Ale skupina nebyla již zdaleka tak dychtivá dostat se do Saulovy blízkosti a upoutat jeho pozornost.

Ani Saul jim nechtěl být nablízku. V ubytovně se držel stranou. U večere opustil své čestné místo uprostřed, raději si sedl ke konci stolu a s nikým se nebavil. Chris to chápal. Jestliže oni vyloučili Saula, on naopak vyloučil je. Ačkoliv karty mohl ukrást pouze jeden z nich. Saul nedokázal přijít na to, kdo to byl, a tak obviňoval všechny. Chlapci naopak zjistili, že Saul je zranitelný. Dokonce se rozplakal, a to z něj udělalo jen další dítě ve skupině. Kvůli svým kartám byl něčím výjimečným. Bez nich sice stále zůstane vyšší, silnější a rychlejší, ale o svou magickou sílu přijde. A co bylo ještě horší, tím, že se zlomil, uvedl všechny ostatní do rozpaků.

Třída měla brzo další hrdiny okamžiku. V hodinách plavání se několik chlapců dokonce dokázalo Saulovi vyrovnat. Možná proto, že on sám pozbyl veškeré nadšení. Přišel o svou radost. Ale Chris nikdy nešel k bazénu bez pocitu znepokojení nad tím, co se onoho dne v šatně stalo. Neustále si lámal hlavu, kdo jen mohl ty karty ukrást. A pokaždé, když se chlapci převlékali, zachytil zlostný plamen v Saulových očích, jako by znovu prožíval svou ztrátu a pokoření.

Chrise znepokojovala ještě jedna otázka. Jak vlastně ke krádeži došlo? Instruktor přece prohledal šaty všech hochů. Jak je tedy možné, že karty zmizely? Pocítil rozčilení, když jej náhle něco napadlo.

Nemohl se dočkat, až to Saulovi řekne, ale tu si vzpomněl, co se stalo, když si spletl hráče basebalu Babe Rutha s čokoládovými tyčinkami, a zarazil se, protože se obával, aby zase nesklidil posměch jako tehdy. Čekal, až bude mít možnost své podezření dokázat. Druhého dne, když jeho třída vyšla ze školní budovy k ubikacím, se záměrně opozdil. Jakmile chlapci zmizeli z dohledu, spěchal do šatny v suterénu tělocvičny. Nejprve hledal pod lavičkami a za skříňkami a pak karty našel zaklíněné mezi odpadovou trubkou a zdí pod umyvadlem. Vytáhl je a celý se roztrásl. Ať už karty ukradl kdokoliv, musel mít strach, že všichni budou prohledáni. Aby se na něj nepřišlo, ukryl je v šatně a plánoval si, že se pro ně vrátí, až bude čistý vzduch. Chris zastrčil karty do kapsy a bez dechu utíkal z tělocvičny na ubytovnu, aby je mohl dát Saulovi. Představoval si, jakou bude mít Saul radost. Teď se stane jeho přítelem.

Na rozdíl od ostatních Chrise nikdy neopustila touha být Saulovi nablízku. Od samého začátku ho k němu něco přitahovalo jako k bratrovi. Nikdy nezapomněl na ono odpoledne při hodině plavání, kdy ho instruktor pochválil, že kope nohama stejně dobře jako Saul. Když se tehdy k němu Saul s úsměvem obrátil, jako by je spojovalo neviditelné pouto. Teď si však Saul kolem sebe vybudoval zeď a Chris nevěděl, jak jinak ji prolomit, než že mu vrátí jeho karty.

Když však Chris vstoupil do ubytovny, už si zdaleka nebyl tak jistý. Karty někdo ukradl před týdnem. Proč se chlapec, který si je ukryl, pro ně od té doby nevrátil? Chris se zastavil uprostřed schodiště. Už znal odpověď. Ten hoch si totiž uvědomil, že je nemůže nikomu ukázat a prohlížet si je bude moci pouze v tajnosti. Jinak by se to rychle rozneslo, Saul by to zjistil a následoval by průšvih. Karty ho náhle tížily v kapse. Ačkoliv je neukradl, mohlo by to vypadat, jako by zlodějem byl právě on. Saul ho může klidně obvinil. Koneckonců jak jinak by Chris věděl, kde je hledat?

Chris zpanikařil. Musí se jich rychle zbavit. Sešel do suterénu ubytovny a vstoupil do koupelny. Nejprve je chtěl ukrýt pod umyvadlo stejně jako zloděj. Ale co až bude správce umývat dlažku a najde je? Nebo co když některému z hochů spadne hřeben a on se náhodou pod umyvadlo podívá, až ho bude zvedat? Ne, musí je ukrýt někam mimo dosah. Podíval se nad sebe. Pod stropem byly zavěšeny trubky parního topení, obalené špinavými azbestovými izolačními pásy. Stoupl si na polici, kam se ukládaly vyčištěné boty, odtud se vyšplhal na litinový věšák na ručníky připevněný ke zdi a zaklínil karty za trubku. Celý nervózní slezl dolů a vydechl si úlevou, že ho nikdo nechytil. Teď zbývá jen jedno. Musí vymyslet, jak vrátit karty Saulovi, aniž by na něj padlo podezření, že je ukradl.

Celou noc nemohl spát, jak na to pořád myslel. Nějaký způsob přece existovat musí.

Saul byl druhý den stále ještě silně rozmrzelý, když k němu Chris po obědě při odchodu z jídelny

přistoupil.

"Vím, kdo ty tvoje karty ukradl."

"Kdo?" vyštěkl Saul zlostně.

"Instruktor plavání."

"Ale on říkal, že je nevzal."

"Lhal. Viděl jsem, jak je dával naší učitelce, a vím také, kam je schovala."

"Kam?"

Vstoupil vychovatel. "Je polední klid. Máte být na svých pokojích." Šel s nimi až do ubytovny.

"Řeknu ti to později," zašeptal Chris Saulovi do ucha, když se vychovatel nedíval.

Hned po vyučování přispěchal Saul k Chrisovi.

"Tak mluv. Kde jsou?"

Zůstali ve škole a Chris Saulovi řekl, aby dával pozor na chodbě, zatímco on vklouzne do třídy.

"Uložila je do zásuvky ve stolku."

"Ale její stůl je zamčený," namítl Saul.

"Já ho dokážu otevřít."

Chris nechal Saula v chodbě. Viděl předtím, že jejich učitelka někam odešla, a tak doufal, že může do třídy bezpečně vstoupit. Samozřejmě se vůbec nepokusil stolek otevřít, ale zůstal tam tak dlouho, aby se zdálo, že se mu to povedlo. Pak se vrátil do chodby k Saulovi.

"Máš je?" zeptal se Saul dychtivě.

Místo odpovědi Chris Saulovi pokynul, aby šel za ním do sklepa. Nikde nikdo. Rychle sáhl za kalhoty a karty vytáhl. Už dříve je vyzvedl z úkrytu za potrubím v suterénní koupelně ubytovny.

Saul měl velkou radost. Pak ho něco napadlo a svraštil obočí.

"Ale jak se ti povedlo dostat se do zásuvky?"

"Někdy ti to ukážu. Tak, karty máš zpátky. Našel jsem je já. Jen si pamatuj, kdo ti pomohl - to je všechno."

Chris se otočil a zamířil k východu.

"Díky," zavolal za ním Saul.

Chris pokrčil rameny. "Není zač."

"Počkej ještě."

Chris se zase obrátil. Saul k němu krácel s nakrčeným čelem, jako by se chystal učinit důležité rozhodnutí. S bolestným výrazem ve tváři prohrábl karty a jednu z nich Chrisovi podal.

"Tu máš."

"Ale..."

"Jen ber."

Chris se podíval na kartičku. Babe Ruth. Podlomila se mu kolena.

"Proč jsi mi pomohl?" zeptal se Saul.

"Protože."

To kouzelné slůvko řeklo všechno. Nemusel dodávat: "Chci být tvým přítelem."

Saul v rozpacích sklopil oči.

"Kdybys teda chtěl, tak bych ti mohl na hodině plavání ukázat, jak líp kopat nohama."

Chris s bušícím srdcem přikývl a pak byla řada na něm, aby nakrčil čelo. Prohrábl se v kapse.

"Tu máš."

Podal Saulovi čokoládovou tyčinku Baby Ruth.

Saulovi se potěšením rozzářily oči.

"Sladkosti nejsou dovoleny. Kdes to vzal?"

"Jak se tobě povedlo pronést karty do školy, aniž tě někdo chytil?"

"Tajemství."

"Stejně je to s čokoládovými tyčinkama." Chris přešlápl. "Ale když mi to řekneš, tak ti to taky prozradím."

Hleděli si do očí a na tvářích jim rozkvétal úsměv.

10

Chris měl opravdu tajemství. Když ho jednou dopoledne vychovatelka vyvolala ze třídy a vedla do administrativní budovy, bál se, že bude za něco potrestán. S třesoucíma se nohama vstoupil do kanceláře. Nejprve se zdálo, že tam nikdo není. Pak si zmateně všiml muže stojícího u okna a hledícího ven. Ten člověk byl vysoký a štíhlý. Měl na sobě černý oblek, a když se otočil, Chris překvapením zamrkal. Poznal šedivou tvář muže, který ho sem přivezl.

"Nazdar, Chrisi," pozdravil ho muž měkkým hlasem a usmál se. "Jsem rád, že tě zase vidím."

Chris slyšel, jak se dveře za ním zavřely. Vychovatelka je nechala o samotě. Napjatě hleděl na vysokého muže, který se stále usmíval.

"Pamatuješ se na mě, ne? Jsem Eliot."

Chris přikývl.

"Jistěže si pamatuješ. Přišel jsem, abych zjistil, jak se ti daří." Eliot k němu přistoupil. "Vím, že ti škola určitě připadá podivná, ale na to si postupně zvykneš." Spokojeně se zazubil. "Přinejmenším se zdá, že strava ti tu svědčí. Vypadáš, jako bys za těch pár dní několik kilo přibral."

Stále s úsměvem na rtech přidřep, takže Chris nemusel namáhavě zaklánět hlavu, aby mu viděl do tváře.

"A mám ještě jiný důvod, proč jsem přišel." Zadíval se Chrisovi přímo do očí.

Chris přešlápl z nohy na nohu.

"Říkal jsem ti, že tě budu chodit navštěvovat." Eliot položil obě ruce Chrisovi na ramena. "Chci, abys věděl, že své slovo vždy dodržím." Sáhl do kapsy. "A slíbil jsem ti také, že ti přinesu další."

V ruce držel dvě čokoládové tyčinky Baby Ruth.

Chrisovi bušilo srdce. Teď už věděl, jakou hodnotu mají ve škole cukrovinky. Jediný způsob, jak je získat, bylo pašování. Dychtivě se na ně zadíval.

Pomalu a jakoby formálně je Eliot Chrisovi předal.

"A ještě něco ti slibuji. Pokaždé, když tě přijdu navštívit, tak ti nějaké přinesu. Spolehni se. Chci, abys věděl, že ve mně máš přítele. Víc než přítele. Jsem jako tvůj otec. Důvěřuj mi, spolehni se na mě."

Chris si jednu tyčinku uložil do kapsy a měl nejasné tušení, jak ji využije, i když si zatím nebyl jistý. S druhým kouskem čokolády v ruce se podíval na Eliota, který se znovu usmál.

"Ach, ale jistě, sněz si ji. Nech si chutnat," a v očích mu zazářilo.

Chris strhl staniolový obal a s ústy plnými slin se zakousl do čokolády. Náhle pocítil strašnou osamělost. Srdce se mu sevřelo. Nedokázal se ovládnout. Vrhł se k Eliotovi, objal ho a křečovitě se rozvzlykal.

11

Někdy ho Eliot navštěvoval dvakrát do týdne, jindy byl zase půl roku pryč. Ale slib dodržoval a pokaždé přinášel čokoládové tyčinky Baby Ruth. Chris zjistil, že bez ohledu na to, jak přísný režim ve škole panuje, je zde někdo dospělý, na jehož laskavost a zájem se může vždycky spolehnout. Eliot zařídil, že Chrise uvolňovali ze školy, aby s ním mohl jít na box nebo na tenis. Občas si vyšli do cukrárny na ovocný pohár se šlehačkou. Eliot učil Chrise hrát šachy. Vzal ho také do svého velkého domu ve Falls Church ve Virginii, kde Chris žasl nad obrovskými křesly a pohovkami, nad neskutečně rozlehlou jídelnou a prostornými pokoji. Eliot mu ukázal nádherné růže ve skleníku. Fascinován jménem městečka Falls Church - Kostel u vodopádů - číchal Chris k růžím, které mu připomínaly vůni velikonoční bohoslužby, a zdálo se mu, že skleník je skutečně chrámem.

Jako se prohluboval jeho vztah k Eliotovi, prohlubovalo se i jeho přátelství se Saulem. Oba chlapci vytvořili nerozlučnou dvojici. Chris se se Saulem dělil o čokoládu a Saul se mu na oplátku snažil předat něco ze své tělesné zdatnosti. Zasněžil Chrise do tajemství basebalu, kopané a košíkové. Saul, rozený sportovec, měl potíže s matematikou a jazyky, a tak mu Chris, přirozeně nadaný, pomáhal s učením a přípravou ke zkouškám. Vzájemně se doplňovali. Co nedokázal jeden, zvládl druhý, a spolu byli neporazitelní. Saul se znovu stal předmětem zájmu celé třídy, ale Chris také.

Chyběla jen jedna věc, aby všechno bylo dokonalé.

Příští Eliotova návštěva připadla na první víkend v červenci.

"Zítra je čtvrtého, Chrisi. Víš co? Zítra tě vezmu do města na velký ohňostroj."

Chrise se zmocnilo vzrušení.

Ale zdálo se, že Eliotovi něco dělá starosti.

"Už o tom dlouho přemýšlím. Na něco se tě chci zeptat. Odpověz po pravdě. Neboj se, že se mě to nějak dotkne."

Chris nechápal, o co mu jde.

"Ty výlety, na které spolu chodíme."

Chris se zachvěl obavou.

"Už mě přestanete brát ven?"

"Ne. Bože na nebesích, vždyť pro mě to tolik znamená." Eliot se zasmál a prohrábl Chrisovi vlasy. "Ale něco mi stále vrtá hlavou. Vsadil bych se, že tě to unavuje, když se pořád musíš bavit jen s dospělým člověkem. Už tě jistě nudí, že vidíš stále stejnou starou tvář. Zajímalo by mě - nu, nechtěl bys tyto výlety sdílet ještě s někým jiným? Máš nějakého přítele, opravdového přítele, kterého bys chtěl vzít s sebou? Někoho, kdo je ti velmi blízký? Třeba jako člen rodiny? Vůbec by mi to nevadilo."

Chris nemohl uvěřit svému štěstí. Má možnost být se dvěma nejdůležitějšími lidmi svého života najednou. Byl nešťastný, že se o své štěstí nemůže se Saulem podělit, a na druhé straně byl na své přátelství se Saulem tak pyšný, že chtěl, aby se o něm Eliot dozvěděl. Oči mu zahořely vzrušením.

"Jasně že jo!"

"Tak na co čekáš?" Eliot se zazubil.

"Neodejdete nikam?"

"Ani se odsud nehnu."

Chris, překypující nedočkavostí, vystartoval z lavičky u zbrojnice, na níž seděli.

"Saul! Víš co?"

Slyšel, jak se Eliot za ním pochechtává.

Od té doby již nebyli dva, ale tři. Chris se vznášel radostí, když Eliot jeho přítele pochválil.

"Měl jsi pravdu, je to výborný kamarád, Chrisi. Vybral sis skutečně dobře. Jsem na tebe pyšný."

Ted' už jim nosil Eliot čokoládu oběma. Na Den díkůvzdání je vzal k sobě domů. Chodil s nimi do lunaparku.

"Chrisi, jedna věc mi dělá starosti. Doufám, že nežárlíš, když dávám Saulovi sladkosti nebo se mu věnuji. Neraď bych, aby sis myslel, že mi na tobě nezáleží nebo že Saula pokládám za důležitějšího než tebe. Ty jsi pro mě něco jako syn. Miluji tě. Vždycky si zůstaneme blízcí. Jestliže chci, aby se Saul cítil dobře, je to proto, že chci, aby ses dobře cítil předešlím ty, protože je tvým přítelem, protože patří do rodiny."

"Ach bože, jak bych mohl na Saula žárlit?"

"Takže mě chápeš. Věděl jsem, že pochopíš. Věříš mi."

Léta ubíhala. Každou sobotu večer se ve škole promítalo. Filmy se lišily, ale svým způsobem byly všechny stejné. Bitevní pokřik, V píscích Iwo Džimy, Guadalcanal, Francis odchází do West Pointu, Francis u námořníků. "Kvůli tomu ukecanému nemehlu si lidi budou myslet, že v armádě je to samá sranda," říkali chlapci. Žabí muži zpátky na Bataanu, Četa v akci, Předmostí, Bitevní zóna, Bojiště, Bojové postavení. Z antické historie probírali Alexandrovy výboje a Césarovy galské války. Z amerických dějin se soustředili především na válku za nezávislost, válku z roku 1812 a občanskou válku. V hodinách literatury četli knihy jako Rudý odznak odvahy, Komu zvoní hrana a Úzká červená linie. Stále se opakující témata jim nevadila, protože knihy byly plné hrdinství a děj měl vždycky vzrušující spád. Chlapci si také oblíbili cvičení se zbraní, pořadová, taktické manévry a vůbec výcvik, kterého se jim dostalo ve školní milici. Válečné hry přímo zbožňovali. Ve škole stejně jako při sportu byli vedeni k tomu, aby mezi sebou soutěžili a zjistili tak, kdo je bystřejší, silnější, rychlejší, prostě lepší. A nemohli si nevšimnout cizích mužů, kteří se často mlčky objevovali u fotbalového hřiště, stáli u stěny tělocvičny nebo seděli vzadu ve třídě - někdy v uniformě, někdy v civilu. Přimhouřenýma temnýma očima je cizinci sledovali, srovnávali a hodnotili.

Cukrovinky. Nebýt Saula, byl by Chris kvůli nim přišel v roce 1955 o život. Chlapcům bylo čtrnáct. Ačkoliv o tom nevěděli, jedna kapitola jejich dobrodružství se uzavírala a druhá již klepala na dveře. S penězi, které jim Eliot dával, se dali do podnikání. Pašovali do školy sladkosti a měnili je za službu v kuchyni a podobně otravné práce, které za ně ostatní hoši vykonávali. Desátého prosince, když zhasla světla, se vykradli z ubytovny a přešli přes zasněžený pozemek k odlehlému koutu vysoké kamenné zdi. Saul si stoupl Chrisovi na ramena a vyšplhal nahoru. Chris ho chytil za ruku a vyškrábal se za ním. Ve svitu hvězd leželi na hřebenu zdi a hleděli do tmy ulice pod sebou. Od úst jim stoupala pára. Nikoho neviděli, a tak se spustili dolů. Viseli za ruce. Saul se pustil první. Chris ho náhle uslyšel zasténat a vylekaně se za ním ohlédl. Saul přistál na zádech a klouzal doprostřed ulice.

Chris nechápal. Rychle seskočil, aby mu pomohl. Pokrčil kolena, aby ztlumil dopad, ale v okamžiku, kdy doskočil, si uvědomil, že je zle. Stejně jako Saulovi mu podjely nohy. Spadl, udeřil se hlavou o obrubník a nezadržitelně sjížděl na silnici. Nejasně se rozpomněl, že sníh přes den roztál, ale díky nočnímu mrazíku se teď na zemi vytvořil hladký ledový příkrov. Klouzal směrem k Saulovi a zoufale se snažil zabrzdit, ale bez úspěchu. Narazil do Saula nohama a postrčil ho dál do vozovky.

Náhlé zařinčení zvonku ho ochromilo. Za rohem se vynořila tramvaj a rychle se blížila. Reflektor zářil do tmy. Kola skřípala na zledovatělých kolejkách. Chris viděl, jak řidič za sklem něco vykřikuje, škube za lanko zvonku a lomcuje pákou. Brzdy kvílely, ale kola stále klouzala dál. Chris se pokusil postavit, jenže po pádu na hlavu se ho zmocnila závrať, ztratil rovnováhu a znovu upadl. Oslepila ho světla tramvaje. Saul se k němu vrhl, popadl ho za kabát a odtáhl k chodníku. Stín tramvaje se kolem nich jen mihl a Chris zamrazilo.

"Zatracený bláznivý děcka!" zařval řidič z okna.

Zvonek stále řinčel a tramvaj rachotila ulicí.

Chris seděl na zledovatělém obrubníku. Hluboce dýchal, hlavu vraženou mezi kolena. Saul mu prohlédl lebku.

"Strašně krvácíš. Musím tě dostat zpátky do baráku."

Chris měl co dělat, aby se dostal přes zeď. Málem je chytil vychovatel, když se plížili schodištěm. Ve ztemnělé koupelně Saul Chrisovi vyčistil ránu, jak nejlépe dokázal, a když se druhého dne učitel zajímal o strup na Chrisově hlavě, dostalo se mu vysvětlení, že spadl se schodů. Tím pokládali celou záležitost za uzavřenou. Ale protože Saul zachránil Chrisovi život, pouto mezi nimi se ještě více upevnilo. Žádné další dozvuky už neočekávali a s následující událostí své dobrodružství nespojovali.

O deset dní později, když zase přelezli zeď, je přepadla parta výrostků ve chvíli, kdy mířili k obchodům na druhé straně Fairmontova parku.

Největší kluk chtěl po nich peníze a sápal se Chrisovi po kapsách.

Chris ho zlostně odstrčil a ani nevěděl jak, dostal pěstí pořádnou ránu do žaludku, až se mu zatmělo před očima. Nejasně viděl, že dva kluci popadli Saula zezadu za ruce a další ho udeřil do tváře. Vytryskla krev.

Chris měl vyražený dech, ale přesto se vrhl Saulovi na pomoc. Čísí pěst mu rozrazila ret. Když padal, někdo ho kopl do ramene. Ležel na zemi a do hrudníku, boků a zad se mu zarývaly špičky bot.

Odvalil se stranou a svíjel se bolestí. Saul se pod údery protivníků také složil a spadl přímo na něj.

Bití konečně milosrdně ustalo. Parta jim vzala všechny peníze. Chris ležel na zakrvaveném sněhu a očima plovoucíma v slzách se díval, jak utíkají pryč. Hlava mu třeštila, ale přesto se mu do mysli vkrádalo nejasné podezření.

Nebyl si jistý, co to je. Mělo to něco společného s...

Přišel na to až později, až je našla policejní hlídka, jak vrávorají zpět ke škole, a zavezla je nejprve na pohotovost v nemocnici a pak na školní ošetřovnu.

Parta, která je přepadla, vypadala spíše jako dospělí než děti. Vlasy měli ostříhané nakrátko a upravené. Boty, džínsy i kožená saka jako nové. Odjeli v drahém autě.

Jak mohli s jistotou vědět, že máme peníze, přemýšlel Chris. Myslel na to, jak se Saulem přelezli zeď naposled, když ho Saul vytáhl zpod příjíždějící tramvaje, a přemítal, zda na ně ta parta nečekala už tehdy. Tok jeho myšlenek byl přerušen. I když ležel na lůžku v ošetřovně a celé tělo ho bolelo, jeho oteklé rty

se usmály, když viděl, jak se otevírají dveře, vstupuje Eliot a spěchá k němu.

"Přišel jsem tak rychle, jak jsem jen mohl," vyhrkl Eliot udýchaně. Strhl si černý svrchník a klobouk, na nichž tály sněhové vločky. "Nevěděl jsem o tom, dokud... Ach, dobrý bože, vaše obličej." Zděšeně přebíhal pohledem z Chrise na Saula. "Vypadáte, jako kdyby vás zmlátili klacky. Je to zázrak, že vás oba nezabili."

Celý bledý si je prohlížel.

"Zmlátili nás akorát pěstma," upřesnil Saul slabým hlasem. Tvář měl samou modřinu. "A kopali do nás. Klacky vůbec nepotřebovali."

"Vaše oči! Bude to trvat týdny, než vám zmizí monokly." Eliot se zachvěl. "Ani nevíte, jak je mi to líto." Hlas mu zpřísněl. "Ale svým způsobem jste si o to koledovali. Ředitel mi řekl, co všechno jste se navyváděli - utíkali jste ze školy a kupovali si sladkosti. Tak na to vám dávám peníze?"

Chris zrozpačitěl.

"No, nevadí. Teď není nejvhodnější doba na výčitky. Teď potřebujete spíše soucit, ne kázání. A když už se to stalo, doufám, že jste jim na oplátku také rozdali pár boulí."

"Ani jsme se jich nedotkli," zamumlal Saul.

Eliot vypadal překvapeně. "A já jsem si myslel, že vás ve škole učí boxovat. Dokážete být pěkně tvrdí, viděl jsem vás na hřišti. Chcete tím říct, že jste si ani jednou nepraštili?"

Chris zavrtěl hlavou a ztuhl bolestí.

"Vyřídili mě, ještě než jsem si uvědomil, co se vlastně děje. Boxovat? Neměl jsem šanci vůbec zvednout ruku. Převálcovali nás."

"Na mě byli moc rychlí," dodal Saul. "Boxování je sranda. Tohle bylo něco úplně jiného. Byli to..."

Marně hledal vhodný výraz.

"Profici?"

Saul bolestně přikývl. Eliot si je změřil pohledem a zamračil se. Stiskl rty. Zdálo se, že o něčem usilovně přemýšlí.

"Doufám, že vás to poučilo, že ze školy se ulíkat nemá." Na odpověď nečekal. "Ale i tak byste měli být pro všechny případy připraveni. Měli byste být schopni se bránit. Rozhodně se mi nelíbí, když vidím vaše hezké tváře domláčené na fašírku."

Zamyšleně přikývl, jako by náhle dospěl k důležitému rozhodnutí.

Chris by rád věděl k jakému.

13

20. ledna 1960 slavil Saul patnácté narozeniny. Při té příležitosti přijel z Washingtonu Eliot, aby chlapce odvezl do města. Nejprve zašli do automatu na pečené fazole se zelným salátem a pak na film s Elvisem Presleyem Vojenské blues. Když se vrátili do školy, dal jim Eliot na rozloučenou pár knížek plných fotografií, na nichž byli zachyceni muži ve zvláštních bílých úborech, jak do sebe kopou nebo se častují údery. Jediné znalosti, které v té době Američané o bojových uměních měli, pocházely z vyprávění o japonských vojácích za druhé světové války. Chlapci si mysleli, že na obrázcích jsou profesionální zápasníci. Než Eliot zase za týden přišel, měli dost času si knihy prohlédnout. Eliot s nimi mluvil o lásce k vlasti a odvaze a nabídl jim, že je může omluvit ze školního tělocviku a oni místo toho budou trénovat tři hodiny denně, sedm dní v týdnu, až do maturity.

Chlapci se nabízené šance radostně chopili. Byla to samozřejmě vynikající příležitost, jak alespoň na chvíli uniknout rutině ve Franklinově škole. Ale mnohem důležitější bylo, že stále ještě nezmizely známky nedávného výprasku, a hoši byli pevně rozhodnutí, že se to už víckrát nezopakuje. Ani jeden z nich tehdy netušil, kam až je jejich odhodlání přivede.

Druhý únorový víkend je Eliot zavedl k jejich instruktorům. Chlapci již nějakou dobu věděli, že Eliot pracuje pro vládu. Nebyli proto překvapeni, když jim sdělil, že před sedmi lety, v roce 1953, Ústřední zpravodajská služba angažovala Japonce Jukia Išigura, bývalého mistra světa v judu, a majora Soo Koo Leea, vysloužilého hlavního instruktora karate jihokorejské armády. Oba Asiaté přijeli do Spojených států, aby vycvičili operativce v tom, co bylo před zdokonalením nácviku vražedných instinktů pokládáno

za nejučinnější formu boje beze zbraně. Operační základna měla sídlo ve velké tělocvičně zvané dojo umístěné v pátém poschodí skladištní budovy v centru Philadelphie, necelé dva kilometry od sirotčince. Výtah, který je vyvážel do pátého podlaží, vypadal jako rezavý sprchový kout. Tři cestující se do něj sotva namačkali a vevnitř to páchlo močí a potem. Stěny pokrývaly oplzlé obrázky. Samotné dojo zabíralo celé podkroví. Na traverzách pod stropem visely silné reflektory. Téměř celou podlahu pokrývala tatami - deset centimetrů silná zelená žíněnka. Kolem dokola se táhlo nalakované dubové zábradlí a všechny stěny byly obložené zrcadly.

První, čeho si Chris se Saulem všimli, když spolu s Eliotem vstoupili dovnitř, bylo několik hracích stolků rozestavených mezi šatnou a žíněnkou. U jednoho z nich seděli Lee a Išiguro a černými a bílými kameny hráli nějakou podivnou asijskou hru, která se jmenovala, jak jim Eliot vysvětlil, go. Oba instruktory na sobě měli obleky - Išiguro z modrého hedvábí, Lee z šedivé napodobeniny žraločí kůže. Oba byli bosí. Ponožky měli bílé a čisté, košile silně naškrobené, nažehlené proužkované kravaty pečlivě uvázané. Išiguro vypadal s úplně holou hlavou a velkým břichem jako přerostlý Buddha. Když se ale postavil, jeho 190 centimetrů výšky a 130 kilogramů váhy nahánělo strach. Lee naproti tomu měřil jen něco málo přes metr šedesát a byl drobné postavy. Měl ebenově černé vlasy a tenký tmavý knírek. Pod šaty se rýsovaly ocelově pružné svaly. Oba muži okamžitě přerušili hru. Krátce se uklonili Eliotovi na znamení úcty a s chlapci si potřásli rukou.

"Doufám, že vám náš společný přítel pan Eliot vysvětlil, že zde nejsme proto, abychom vás trénovali nějaký sport," prohlásil Išiguro dokonalou angličtinou. "Sensei Lee a já doufáme, že nás přijmete za své učitele. Pokud ano, slibujeme vám, že vás naučíme vnímat rychlý pohyb tak, jako by byl ve skutečnosti pomalý. To vám samo o sobě poskytne převahu nad většinou lidí. Všechno, co se zde naučíte, se vám stane druhou přirozeností. Je to nutné, protože až se k vám přiblíží smrt, nebudete mít čas přemýšlet, budete mít jen zlomek vteřiny na to, abyste prokázali, že jste hodni přežít. Svým spolužákům můžete říct, co se zde učíte, ale sami brzy přijdete na to, že vás nebudou chápat. Ale nikdy jim nesmíte ukázat, co dovedete. Protože nemůžete předvídat, kdo se v budoucnu stane vaším nepřitelem, bude lepší, když se o takové znalosti a dovednosti s nikým nepodělíte."

Lee neřekl nic. Neusmál se, ani se nemračil. Když Išiguro odešel postavit vodu na čaj, Eliot přerušil mlčení a zeptal se Leeho na pravidla hry go. Lee se okamžitě vytrhl z letargie.

"Zdání klame," prohodil s úsměvem. "Jak vidíte, hrací plán je rozdělen na určitý počet čtverců. Pole sama o sobě nejsou důležitá, všechno spočívá v řadách. Umístíte kámen na hrací plán a odsud budujete své pozice. Cílem je zaujmout co největší plochu. Taktika je jednoduchá - navnadit soupeře, aby si myslel, že rozvíjím síť, do níž ho chci polapit, což ve skutečnosti také dělám."

Lee se rozesmál. Ukázal, jakým způsobem se zachází s hracími kameny. Chytil je do dvou prstů jako do pařátů. Přišel Išiguro s čajem a schůzka nakonec skončila vzájemnou domluvou, že hoši si v klidu a soukromí návrh promyslí a pak se rozhodnou.

Bylo toho na ně trochu moc najednou. Celí zmatení sjížděli skřípavým výtahem a naslouchali Eliotovu vysvětlení.

"Když jste byli mladší, zajímali jste se hlavně o sport. Jak jste postupně dospívali, staly se vašimi hrdiny postavy z válečných filmů. Právě jste se setkali se dvěma muži středního věku ve špinavém velkoměstském skladu. Tito muži jsou více než dvěma třetinami světa uznáváni jako velikáni a oceňováni pro své mimořádné schopnosti. Možná jediným viditelným znakem moudrosti je pokora. Já nevím. Ale ti dva vzali na svá bedra zodpovědnost za výcvik mužů ve specifických oblastech nutných k zajištění bezpečnosti pro naši vládu. Oba jsou dobře placeni, ale nemyslím si, že by jejich hlavním zájmem byly peníze. Jsem přesvědčen, že jim jde o příležitost učit mladé lidi, aby se stali nejlepšími bojovníky na světě. Dnes to byl jen úvod, který vám měl poskytnout příležitost pochopit, o co se jedná. Pokud se rozhodnete zúčastnit se, budete muset absolvovat celý program až do konce. Není možné porušit jednou uzavřený závazek. Jednají s vámi jako s muži. S dětmi, které jen postávají s ústy otevřenými údivem a které se rychle vzdají, by se vůbec nebavili. Takže rozhodněte se zodpovědně a do konce příštího týdne mi zavolejte, na účet volaného. A abych nezapomněl, pokud se rozhodnete přijmout, přestanete večerět ve škole. Ovšem nečekejte, že budete jíst samé řízky a obložené chlebičky. Čeká vás speciální dieta. Libové maso, srdce, ryby kvůli bílkovinám, rýže, aby vám naplnila žaludky, příležitostně čaj a vždycky

grapefruitový džus. Obávám se, že se na chvíli budete muset rozloučit i s čokoládovými tyčinkami. Pokud se týká jídla, dodržujte jejich příkazy. Jenom vám to prospěje. Ale i kdyby se vám jídlo zprotivilo, džus musíte pít stále. Lee a Išiguro na něj přísahají. Tvrdí, že odstraňuje ztuhlost svalů a zabraňuje křečím. Tady nejste u námořní pěchoty, jak ji znáte z komedií - ti dva chlapíci vás přinutí vyplivnout duši." Když hoši zatelefonovali Eliotovi, aby mu řekli, že přijímají, oznámil jim, že je vyzvedne v neděli večer, a dodal: "Oblečte se do svátečního, nezapomeňte na čisté spodní prádlo a připravte se na slavnostní obřad. Berte to jako Bar Mitzvah nebo bířmování."

Při druhé návštěvě tělocvičny byli Chris a Saul slavnostně uvedeni do světa dospělých prostřednictvím obřadu zvaného gerrcpuku. Místo tradičního dlouhého a krátkého meče dostali dvě sady dresů gi pro judo a karate. Úbory okamžitě upoutaly jejich pozornost. První byl z těžké tkané bavlny, druhý z lehkého serže. Kabátce haori byly dlouhé až po kolena. Kalhotám se říkalo hakama. Byly volné a splývavé - to proto, aby protivník nepoznal stavbu jejich těla.

Išiguro chlapcům vysvětlil: "Rozhodli jsme se s panem Lee přijmout vás jako shizoku, což znamená následovníci samuraje. Pro nás a vašeho přítele pana Eliota to má zvláštní význam. Ukládá vám navíc zodpovědnost bránit se proti pokoření. Pokud tuto povinnost přijmete, může se stát, že jednoho dne budete postaveni před nutnost zbavit sami sebe života. Proto vám slavnostní uvedení do dospělosti poskytuje návod, jak zacházet s mečem. K takovému rozhodnutí je potřeba opravdové mužnosti. Musím vám tudíž vysvětlit jijin, tedy způsob, jak se meč k ukončení života správně používá."

Išiguro se posadil se zkříženýma nohama na podlahu. Uchopil malý meč, jehož ostří bylo pouze třicet centimetrů dlouhé, a přejel si jím vodorovně zprava doleva přes břicho.

"Pocítíte strašnou bolest. Posledním vaším činem bude povznést se nad tuto bolest a zůstat klidně sedět se sklopenou hlavou. Váš pomocník celou proceduru ukončí."

Lee, stojící za ním s metrovým mečem v ruce, naznačil závěrečný akt stětí.

"Je nutno dbát na to, aby meč neprot'al krk úplně. Hlava musí zůstat alespoň kusem kůže připojená k tělu."

Išiguro pozvedl zrak a usmál se.

"Toto je seppuku, což znamená vykuchání - čestná smrt. Každý jiný způsob je nazýván jisaji čili pouhá likvidace těla. To vše je součástí vznešené tradice posvěcené bohy, kterou však v tomto století již bohužel dodržuje jen málokdo. Výcvik, kterého se vám dostane, nebude zahalen žádným tajemstvím, žádným půvabem. Naučí vás, jak zabíjet, nebo, pokud selžete, jak se ctí zemřít."

Chlapci hleděli ohromeni úžasem.

"Doba uctívání cizích idolů pro vás nenávratně skončila," pokračoval Išiguro. "Teď se musíte soustředit sami na sebe, aniž by o tom vaše okolí vědělo. To je velmi důležité, protože stavět na odív své schopnosti znamená vždycky to, že si vás lidé zařadí do škatulky a stanete se součástí určitého stereotypu, který je někdy zavrhován, jindy zase vynášen v závislosti na módních trendech. Vy se však nad tyto věci povznesete. Až u nás skončíte, váš černý pás řekne každému jen to, že se zajímáte o bojová umění. Oficiálně nikdy nepostoupíte dále než po šodan neboli první stupeň, ačkoliv ve skutečnosti se dostanete mnohem, mnohem dál. Kdyby vešel ve známost skutečný rozsah vašeho tréninku, vystavilo by vás to národní a mezinárodní konkurenci. Kráčet ve stopách samurajů znamená mnohem více než naučit se dokonale ovládat meč nebo nůž a vystupovat pro pobavení diváků. Váš život získá mnohem hlubší smysl."

Chlapci se dozvěděli, jak správně sedět, uklánět se, projevit úctu a nahnat protivníkovi strach. Išiguro si vzal stranou Chrise a Lee pracoval se Saulem. Další den se instruktoři vyměnili. První dva týdny byly věnovány nácviku pádů, tanečních kroků a způsobů, jak vyvést soupeře z rovnováhy. Když chlapci zvládli tyto základy, zahájili vyšší stupeň tréninku vedoucí k získání černého pásu. Naučili se protivníka sevřít, znehybnit mu ruce, zlámat končetiny.

"Jakmile získáte potřebně rychlé instinkty," vysvětloval Lee, "bude vám úder mířící na vás připadat jako ve zpomaleném filmu. Pak vám stačí jen ukročit stranou nebo dozadu a dívat se, jak útočník ztrácí rovnováhu. Nikdy se nesmíte nechat zahnat do kouta. Místo toho postupujte stále kupředu, abyste vehnali do úzkých svého soupeře. Počkejte si, až sám zaútočí. Bránit se musíte rozhodně a s takovou jistotou, aby vám stačil jeden jediný úder. Nesmíte si připustit protivníka k tělu a zůstávejte vždy mimo

dosah jeho rukou a nohou. Nikdy mu nedovolte, aby vás chytil zepředu. Pak by se souboj zvrtil v obyčejný zápas někde v ringu před davem diváků. Ukážu vám, jak se bránit proti útočníkovi, který vás popadne zezadu, který vás škrtí nebo vás drží za ruce. Naučíte se, jak ve správném okamžiku poklesnout v kolenou a využít k obraně celého těla. Tato technika vám musí přejít do krve."

Postupně dospěli k hlubokému poznání, že schopnost zvítězit nad soupeřem není dána mládím nebo silou, ale poznáním tajemství bojových umění. Nově nabyté schopnosti jim dodaly potřebnou sebedůvěru, aby se dokázali uvolnit a včas rozpoznat nebezpečí. Jejich síla je naučila skromnosti.

Lee jim vyprávěl různé příběhy. "Chodil jsem do misionářské školy. Studoval jsem vaši Bibli - obě knihy. Řeknu vám, co mě vždy mimořádně fascinovalo. Ve Starém zákoně Hospodin, váš Bůh, říká: 'Stvořil jsem den, stvořil jsem noc. Stvořil jsem dobro, stvořil jsem zlo. Já, Bůh, jsem stvořil všechny tyto věci.' Nikdy jsem nechápal, proč lidé ze Západu považují zlo za něco špatného, když je stvořil jejich vlastní Bůh a dovolil Dáblu, aby ho chránil. Je s podivem, že bojovník, který viděl smrt a zázraky, buď setrvává v armádě, nebo odchází do kláštera. Kvůli disciplíně. A zatím ti, kteří zůstávají sedět v bezpečí svých domovů a o ničem nemají ani tušení, hovoří o špatnostech, o zlu, o hříšnících. Je povznášející, že životní zkušenosti bojovníkovi nedovolují rozjímat o dobru a zlu, ale pouze o povinnosti, cti a oddanosti." Išiguro dovolil chlapcům hrát šinigurai. V japonštině to slovo znamená 'bláznivé umírání'. Doufal, že jednoho dne jim tato hříčka pomůže vrhnout se bez sebemenšího zaváhání do spárů smrti. Hra spočívala v přeskakování partnera a dalších předmětů, ve skocích z výšky a v dopadech přímo na břicho.

Lee říkával: "Nic není tak vzrušující jako vědomí, že někde nedaleko ve tmě čelí váš přítel smrti. Jak nádherný pocit!" Išiguro ho doplnil: "Přečtu vám něco z Hugakure. Titul knihy zní v překladu 'Ukrytý mezi listy'. Vysvětluje základní etický kód samuraje. Nedílnou součástí samurajova života je smrt. Dostanete-li se do kritické situace, v níž se bude rozhodovat o životě a smrti, a šance na přežití budou vyrovnané, nechte jednoduše událostem volný průběh a připravte se v případě nutnosti zemřít. Není na tom nic složitého. Zatněte prostě zuby a jděte dál. Ten, kdo nesplní svůj úkol, a přesto se rozhodne žít, bude zavržen jako zbabělec a břídlil. Abyste se stali dokonalými samuraji, musíte být připraveni na smrt dnes a denně, když jdete spát nebo když vstáváte. Žít v době, kdy se nic neděje a kdy vám nezbývá než čekat na možnost projevit svou udatnost, je hotové peklo."

Toho dne, kdy jejich výcvik skončil, jim Išiguro dal poslední ponaučení: "V japonských dějinách je dlouhé období, kdy se náčelník těšil skutečné úctě svého lidu. Říkalo se mu šogun a byl něco jako váš prezident. Jemu byli přímo podřízeni mistři bojových umění - jako váš Pentagon a CIA. Tito mistři pak měli na starosti své hatamoto, kteří pod jejich velením jako samurajové sloužili v šogunově táboře svému pánu. Mistři byli prostředníky - chránili čest svého velitele a zajišťovali spravedlnost svým mužům. Samurajové za to slibovali vděčnost, odvahu a poslušnost. Jejich povinnosti byly označovány slovem giri. Pokud samuraj pocítil touhu odejít do kláštera nebo utrpěl zranění zanechávající trvalé následky, byl ze šogunových služeb propuštěn. A stejně tak když zemřel mistr, šogun jeho samuraje uvolnil ze služby. Tito samurajové pak osaměle cestovali zemí - nikdy neuzavírali trvalý svazek s žádnou ženou, ale protože díky svým znalostem bojových umění byli smrtelně nebezpeční, lidé na ně často pořádali štvance a bojovali s nimi. Mnozí se spojovali do skupin. Pár se jich stalo bandity, ale většina skončila jako mniši. Není to divné, jak schopnost zabíjet často vzbuzuje ve válečníkovi touhu po klášterním životě? Ale pro vás není šogunem váš prezident. Takový člověk tady jednou je a podruhé není, záleží pouze na vrtochu veřejného mínění. Ne, vaším šogunem je Eliot. Může vás propustit ze služby nebo může zemřít, ale bez něho budete jen bezcílně bloudit světem."

14

Na střechu domku neustále bubnoval déšť. Svítání venku bylo stejně pochmurné jako západ slunce. Erika jen mrkala zděšením, když jí Chris a Saul střídavě vyprávěli o svém mládí.

"Jak dlouho říkáte, že váš výcvik trval?" zeptala se.

"Tři roky," odpověděl Saul. "Každý den tři hodiny."

Zhluboka se nadechla. "Vždyť jste byli ještě děti."

"Chceš tím říct, že jsme byli mladí," podotkl Chris. "Když uvážím prostředí, v němž jsme vyrůstali,

pochybují, že jsme vůbec kdy byli dětmi."

"Trénink se nám líbil. Měli jsme radost, když byl na nás Eliot pyšný," vysvětloval Saul. "Jediné, na čem nám záleželo, bylo jeho uznání."

Chris ukázal na počítačové výstupy ležící na stole.

"Vezmu-li v úvahu ostatní paralely, řekl bych, že muži na tomto seznamu vyrůstali v podobné atmosféře jako my."

"Umělé šlechtění," řekla Erika.

Pohled Saulových očí ztvrdl.

"Fungovalo to. To jaro, když jsme maturovali, přišli do školy náborčí od jednotek zvláštního nasazení a dvaosmdesáté paradesantní divize. Celý týden se předháněli, či jednotka nabízí lepší podmínky, jen aby získali co nejvíce spolužáků." Hlas mu zhořkl. "Postupovali stejně, jako když si firmy jako IBM a Xerox vybírají mezi absolventy vysokých škol. Chlapci ze třídy si vybrali buď jednu, nebo druhou jednotku, ale jako celek nastoupili k armádě všichni. Ostatně jen dodrželi tradici. Franklinovu školu ještě neopustil žádný hoch, který by nevstoupil do armády. Tak moc toužili projevit svou odvahu, že o šest let později, v roce 1968, v době, kdy ve Vietnamu právě zuřila lednová ofenzíva, osmdesát procent naší třídy již padlo v boji."

"Ježíšikriste," vydechla Erika.

"Ale pro nás celý proces ještě zdaleka neskončil," pokračoval Chris. "Eliot tomu říkal vrstvení. Po škole a dojo, po službě u jednotek zvláštního nasazení a po Vietnamu jsme prodělali nácvik vražedných instinktů u Rothberga. Pak jsme šli do školicího tábora zpravodajské služby ve Virginii. Eliot nás zverboval dávno předtím. Náš trénink začal v jistém smyslu už tehdy, když nám bylo pět. Ale teprve po absolvování tohoto tábora jsme byli konečně stoprocentně připraveni pro něj pracovat."

"Udělal z vás ty nejlepší."

"Udělal nás. Ano." Chris zlostně zkřivil rty. "A tyto muže také. Naprogramoval nás tak, že jsem mu byli absolutně oddáni."

"Nikdy se na nic neptejte. Přesně jako likvidace nadace Paradigma," řekl Saul. "V životě by mě nenapadlo zeptat se, proč mi tento úkol přidělil. Stačilo mi, když mi to přikázal."

"Byli jsme tak naivní, že mu z nás muselo být do smíchu. Když jsme tehdy v noci utekli ze školy a ta parta nás zmlátila..." Chrisovi zaplály oči. "Teprve teď mi to dochází. Něco mi na nich vždycky nehrálo. Vypadali příliš upraveně, měli nové kožené bundy. Odjeli v přepychovém autě." Otrásl se. "Museli to být operativci. Poslal je, aby nás zpracovali, abychom dostali zlost a chopili se šance cvičit v dojo. Bůh sám ví, kolika dalšími způsoby s námi ještě manipuloval."

"A ty čokoládové tyčinky. Baby Ruth. Jednu mi dal v Denveru těsně předtím, než mě poslal na smrt."

"A totéž se stalo, když mě požádal, abych tě našel," doplnil Chris. "Jsme jako Pavlovovi psi. Ty čokoládové tyčinky jsou symbolem jeho vztahu k nám. Používal je, aby v nás vzbudil lásku. Bylo to jednoduché. Nikdo jiný k nám nikdy laskavý nebyl. Starší pán rozdávající dětem cukrátky."

Bubnování deště na střeše ještě zesílilo.

"A teď zjišťujeme, že všechno vlastně bylo jinak. Ty jeho řeči, to byly samé lži," ulevil si Saul. "Nikdy nás nemiloval, jenom nás využíval."

"A nejen nás," vypěnil Chris. "I tito muži měli jistě pocit, že je miluje. Lhal prostě všem. Všichni jsme byli jen součástí nějaké skupiny. Snad bych mu i dokázal odpustit jeho lži - to, co mě kdy přinutil udělat! - kdybych mohl věřit, že jsme pro něj něco znamenali. Ale kdepak." Zaposlouchal se do zvuků bouře a jeho slova zahřměla jako hrom. "A za to se budu dívat, jak umírá."

NEMESIS

1

Dvě minuty poté, co pokoutní obchodník s alkoholem otevřel, vystoupil z jeho krámků na ulici muž

jménem Hardy. V podpaždí svíral dvě láhve Jima Beama, zabalené v papírovém sáčku. Byl na svůj výběr značky patřičně pyšný. Penze, kterou od vlády pobíral, mu neumožňovala žádný přepych, ale nikdy se nesnížil natolik, aby pil neznačkovou whisky někde ze dna cenové nabídky. Také nikdy nepodlehл pokušení zkusit levná šumivá vína nebo sladkou ovocnou brečku vydávající se za rum, jimž dávali přednost ostatní opilci v sousedství. Měl svou úroveň. Jedl jednou denně, ať už měl hlad, nebo ne. Každý den se také koupal, holil a měnil si prádlo. Musel. V horkém a vlhkém floridském vzduchu se neustále potil. Alkohol se mu vypařoval všemi póry stejně rychle, jako jej do sebe naléval. I teď, pět minut po osmé ráno, už bylo nesnesitelné vedro. Tmavé brýle ho chránily před prudkými slunečními paprsky a současně zakrývaly oči podlité krví. Košile s květovaným vzorem se mu lepila na tělo a papírový pytlík, který držel v podpaždí, byl brzy promáčený potem. Podíval se na své břicho a zděšeně si všiml, že mu z rozepnuté košile vykukuje neforemné bledé panděro. Důstojně si knoflíky zapnul. Už brzo, ještě dva domovní bloky, a bude zase zpátky v temném bezpečí svého pokoje. Stáhne rolety, zapne ventilátor a podívá se na poslední půlhodinku pořadu, v němž David Hartman přeje Dobré ráno, Ameriko.

Myšlenka na první doušek toho dne ho rozechvěla. Rozhlédl se pro případ, že by byl nablízku policista, pak vešel do úzké uličky a zalezl pod požární schodiště. Po ulici hučel nepřetržitý proud automobilů a Hardy sáhl do papírového sáčku, odkroutil uzávěr jedné z lahví, povytáhl hrdlo a nasadil si je k ústům. Zavřel oči a vychutnával teplo bourbonu, stékající mu do žaludku. Tělo se mu uvolnilo. Třesavka ustala. Náhle strnul. Uslyšel divoký rytmus hudby. Zněla stále blíž. Zmateně otevřel oči a zíral na nejvyššího Kubánce, jakého kdy viděl. Měl na sobě zářivě fialovou košili, na očích zrcadlové brýle a pohyboval se do šíleného rytmu řinoucího se z kazetáku, který nesl na rameni. Ale to už ho mohutný Kubánek s krutým výrazem kolem úst přitlačil ke zdi pod požární schodiště.

Hardy se znovu roztřásl, tentokrát hrůzou.

"Prosím vás, mám v peněžence deset babek. Jen mi neubližujte a nechte mi mou whisky."

Kubánek se jen zamračil.

"Vo čem to mluvíš? Nákej frajer mi řek, ať ti dám tohle."

Nacpal mu do papírového sáčku jakousi obálku a odkráčel pryč.

"Cože? Hej, počkejte. Kdo? Jak vypadal?"

Kubánek pokrčil rameny.

"Normální chlápek. Co na tom záleží? Všichni vypadáte stejně. Dal mi dvacet babek. Nic jiného mě nezajímá."

Hardy jen zamrkal. Kubánek mezitím zmizel z uličky a hudba z jeho kazetáku postupně utichla. Hardy si olízl rty a znovu se napil. Celý nervózní sáhl po obálce v pytlíku. Uvnitř nahmatl nějaký podlouhlý plochý předmět. Neohrabaně obálku roztrhl a do dlaně mu vypadl klíč.

Vypadal jako klíč k bezpečnostní schránce. Bylo na něm vyraženo číslo 113 a písmena PSSS. S největším vypětím vůle zkoncentroval myšlenky a nakonec uhodl, že písmena znamenají Poštovní službu Spojených států. Schránka poste restante.

Jako za starých časů. Ta představa ho znepokojila. Pro zpravodajskou službu už nepracoval od roku 1973, kdy v důsledku aféry Watergate došlo v agentuře k velkému zemětřesení. I když o něm už v té době bylo známo, že hodně pije, stále byl schopný a věřil, že si svou pozici ředitele jihoamerické sekce udrží až do odchodu do výslužby. Ale politické skandály, které následovaly, vyžadovaly obětní beránky a ochlasta se jim přesně hodil do krámu. Ve věku dvaasedesáti let byl donucen odstoupit - aspoň že dostal plnou penzi - a s odporem alkoholika ke všemu studenému zamířil do Miami.

K čertu, na tyhle hry jsem už trochu starý, přemýšlel. Poštovní schránka. Taková hovadina. Nejdřív mě vykopnou a pak si myslí, že jim stačí lusknout prsty a já přiběhnu jako psíček a budu zase pro ně pracovat. Zastrčil klíč do papírového pytlíku a vykročil z uličky. Nuže, pánové, najděte si někoho jiného. Neušel ještě půl domovního bloku a v hlavě mu zahlodal červík pochybností. Třeba mu ten klíč vůbec neposlali z agentury. Zastavil se a svraštil čelo. Možná mu ho poslali z druhé strany. Rozbolela ho hlava. Ale z které druhé strany? A co je ještě důležitější, proč? Kdo by potřeboval opilce? I kdybych byl střízlivý, vyšel jsem ze cviku. Po devíti letech už vůbec nevím, co se v agentuře děje. Tak co to má sakra

znamenat?

Nelítostné slunce se propalovalo tónovanými skly brýlí, až musel přimhouřit oči. Náhle se ho zmocnil pocit, že je sledován. Zamrazilo ho v zádech. Rychle se rozhlédl kolem. Pitomče, pokáral se v duchu. Kámo, opravdu jsi vyšel ze cviku. Tak nápadný pohyb by tě za starých časů stál život.

Ne že by na tom ještě záleželo. Ať už mu někdo nabízel jakoukoliv hru, neměl v úmyslu se připojit.

Někdo jen ztrácí čas a zbytečně investoval dvacet dolarů. Toužil jen vrátit se domů, zapnout ventilátor a připít Davidu Hartmanovi. Připít spoustě lidí. A ještě mu zbude, aby mohl jak náleží uvítat starého dobrého kámoše Phila Donahua, až k němu zaskočí.

To už se přiblížil na dohled ke vchodu do svého nájemního domu. Majitel jej honosně nazýval družstevní dům, ale přesnější označení by bylo činžák. Patnáctiposchodová barabizna. Betonové panely někdo tak ošidil, že se ve sláném vzduchu drolily, a skla v oknech byla tak tenká, že se chvěla pokaždé, když kolem přejelo auto. Chodby páchly shnilým zelím. Voda věčně netekla. Zdi propouštěly každý zvuk, takže Hardy pokaždé věděl, kdy si soused ulevil. Nápis nad dveřmi hlásal LETOHRÁDEK ZASLOUŽENÉHO ODPOČINKU. Spíš předčasný pohřeb, pomyslel si Hardy.

Došel až ke vchodu. Zadíval se na hromady ptačího trusu smíchaného s peřím, které se vršily na chodníku před popraskanými skleněnými dveřmi. Pocítil nával žluči, když se zamyslel nad stereotypem svých dnů: Bourbon, sportovní přenosy v televizi, pak stupidní seriály a konečně zprávy, pokud se mu povedlo zůstat tak dlouho vzhůru. Noční můry a upocená probouzení ve tři hodiny ráno. Ale co. David Hartman může počkat, pomyslel si a pokračoval v chůzi. Říkal si, že je zatracený blázen. Jenže problém byl v tom, že navzdory hořkosti, kterou k agentuře pociťoval, i navzdory neblahému tušení průšvihů nedokázal přemoci zvědavost. Takové vzrušení nepocítil od té doby, co se loni nad oblastí přehnal pravidelný hurikán.

Která pošta? A protože musel někde začít, vybral si tu nejbližší. Cestou se často zastavoval v postranních uličkách a posiloval si Bourbonem kuráž. Dlouhá nízká budova pošty byla postavena ze skla a chromu a obklopovaly ji palmy, které se hrbily v horku. Vešel syčícími automatickými dveřmi a nasál štiplavý zápach čistícího prostředku, který správce používal k údržbě betonové podlahy. Schránky lemovaly obě strany vestibulu. Číslo 113 bylo upevněno na velkých dvířkách ve spodní řadě vpravo. No samozřejmě. Každá poštovní stanice ve městě má asi schránku 113. Klíč asi nebude pasovat. Ale když ho z papírového sáčku vytáhl, zjistil, že se v zámku volně otáčí. Schránka ležela tak nízko, že když ji otevřel, musel si kleknout, aby viděl dovnitř. Protože schránka byla tak velká, čekal, že uvnitř najde balíček. Nenašel však nic. Naplněn zklamáním a vztekly, že si z něj někdo ztropil šašky, se málem postavil, když ho varoval instinkt. Proč by si někdo zvolil spodní schránku? Protože ani vkleče nebylo vidět horní stěnu. Aby si někdo mohl prohlédnout celý vnitřek, musel by sklonit hlavu až k podlaze. Pokud je něco přilepeno k horní stěně, úředník vkládající z druhé strany dovnitř poštu to neuvidí. Ne, pokud by se nesklonil až k podlaze, jak to teď udělal Hardy. A skutečně tam něco bylo. Malá krabička z umělé hmoty přidržovaná ke stropu magnetem.

S tváří zrudlou námahou uvolnil Hardy magnet. Nejistě se postavil. Rozhlédl se po vestibulu plném schránek. Nikdo v dohledu. Neodolal, a místo aby si našel nějaký úkryt, nadzvedl víko krabičky. Zamračil se, když uviděl další klíč. Co sakra...?

Nebyl to však klíč od poštovní schránky. Měl na sobě vyraženo číslo 36.

Převrátil klíč v dlaní. Hotel Atlantic.

2

Saul ztuhl, když uslyšel zaskřípění klíče v zámku. Přihrčil se za křeslem, v ruce svíral berettu a hleděl na pomalu se otevírající dveře.

Stáhl rolety, aby v pokoji byla tma. Trojúhelník světla dopadající z haly na podlahu se postupně rozšiřoval. Objevil se stín. Dovnitř pomalu vstoupil otlý muž. Byl nervózní a v podpaždí svíral něco zabalené do papírového sáčku.

"Zavři dveře a zamkni," přikázal mu Saul.

Muž poslechl. Nastala tma. Saul rozsvítil otáčecí stolní lampu a namířil proud světla muži do obličeje. Už nebylo žádných pochyb. Protože stál za lampou, světlo ho neoslňovalo a Hardyho okamžitě poznal. Tlust'och předtím odložil sluneční brýle a teď zvedl ruku, aby si chránil oči před ostrým jasnem. Saul ho neviděl již třináct let a už tehdy vypadal Hardy špatně. Teď, když mu bylo dvaasedmdesát, vypadal ještě hůře. Celý nateklý, kůže jako rybí šupiny, vráscitá tvář posetá červenými pupínky. Břicho zduřelé v důsledku špatné funkce jater a hromadění tělních tekutin, jak tomu u alkoholiků bývá. Šedivé vlasy měl splhlé a mrtvé, ale alespoň byl učesaný a oholený, a pokud páchl, pak jen Bourbonem. Jeho šaty - příšerná květovaná košile a ocelově modré polyesterové kalhoty - vypadaly čistě a vyžehleně. Bílé boty měl čerstvě naleštěné.

Kruci, pomyslel si Saul, kdybych byl stejný ochlasta jako on, pochybuju, že bych tak dbal o svůj vzhled. "Hardy, jsem rád, že tě zase vidím. Vypínač je vlevo."

"Kdo...?"

Hardymu se třásl hlas. Tápal po vypínači. Rozsvítily se dvě lampy - jedna na psacím stole a druhá nad postelí. Hardy přimhouřil oči a zamračil se.

"Nepoznáváš mě? To mě mrzí."

Hardy se stále mračil.

"Saul?" Zmateně zamrkal.

Saul držel berettu tak, aby ji nebylo vidět. Usmál se a natáhl se přes křeslo, aby si s Hardym potřásl rukou.

"Jak se daří? Co to máš v tom sáčku?"

"Ach..." Hardy v rozpacích pokrčil rameny. "Jen pár maličností. Měl jsem nějaké ranní pochůzky."

"Chlast?"

"No, jo..." Hardy si celý nesvůj utřel koutky úst. "Pozval jsem pár přátel. Nedošlo mi, že už mám prázdný likérník."

"Vypadá to, že máš pořádný náklad. Sedni si na pohovku a drž ruce v klidu."

Hardy celý popletený poslechl.

"Já... Co má tohleto znamenat?"

Saul pokrčil rameny.

"Přátelská schůzka, dalo by se říct."

Zazvonil telefon. Hardy sebou trhl a zadíval se na Saula. Telefon zazvonil podruhé.

"Nezvedneš to?"

Ale Saul se nepohnul. Telefon se odmlčel.

"Pro boha živého," zeptal se Hardy, "co se to děje? Ten Kubánek..."

"Působivý, že? Musel jsem chvíli hledat, než jsem ho objevil. Měl přesně ten správný výraz."

"Ale proč?"

"K tomu se dostaneme. Máš zbraň?"

"Děláš si srandu? Když je kolem tolik kubánských uprchlíků."

Saul přikývl. Hardy byl známý tím, že beze zbraně neudělal ani krok. Bral si ji i do koupelny. Kdysi si k velké nelitosti tajné služby přinesl revolver do Bílého domu na poradu s prezidentem. Jindy se na večeri pořádané k nějaké slavnostní příležitosti opil tak, že usnul na židli a z podpaždího pouzdra mu vypadla s rachotem pistole na podlahu pod nohy dvou kongresmanů a tří senátorů.

"Polož to na pohovku vedle flašek."

"Proč?"

Nad opěradlem křesla se objevila Saulova ruka, v níž svíral berettu.

"Jen to udělej."

"Ale no tak." Hardymu se rozšířily oči. Násilně se zazubil, jako by chtěl sám sebe přesvědčit, že jde jen o žert. "To přece není nutné."

Ale Saul se neusmál.

Hardy zkřivil ústa. Nervózně se předklonil a vyhrnul si pravou nohavici. Objevil se kolt osmatřicítka s krátkou hlavní, uložený v pouzdra na kotníku.

"Pořád máš rád revolvery, co?"

"Víš přece, jak mi kdysi říkali."

"Wyatt Earp." Saul zpozorněl. "Jen dvěma prsty," přikázal.

"To mi nemusíš říkat." Zdálo se, že Hardy je rozhořčený. "Pravidla jsem ještě nezapomněl."

Položil revolver na pohovku.

"Spokojený?"

"Ne tak docela." Saul zvedl zbraň. "Musím tě prohledat."

"Ach, to snad není nutné."

"Neboj, nebudu tě lechtat."

Saul ho rychle prohmatal a pak zaměřil pozornost na Hardyho knoflíky.

Hardy zbledl.

"Tak o tohle ti jde? Mikrofon? Myslíš, že jsem napíchnutý? Co bych z toho...?"

"Ze stejného důvodu, proč jsme použili toho Kubánce. Nemohli jsme si být jistí, zda tě někdo nesleduje."

"Sleduje? Ale proč by mě někdo měl...? Tak moment. My? Řekl jsi my?"

"Chris pracuje se mnou."

"Kilmoonie?" zeptal se Hardy zmateně.

"Výborně. Chlast ti ještě tak docela paměť nezničil."

"Jak bych mohl zapomenout, co jste vy dva pro mě udělali v Chile. Kde...?"

"Ten telefon, to byl Chris. Volal mi z haly. Dvojí zazvonění znamenalo, že si myslí, že tě nikdo nesleduje."

Kdyby ho něco znepokojilo, zazvonil by znovu - jen jednou - aby mě varoval."

"Ale to jsem ti mohl říct sám, že mě nikdo nesleduje." Postřehl, že se mu Saul vyhnul pohledem. "Chápu," přikývl otráveně. "Myslíš si asi, že nejsem v takovém stavu, abych si všiml, že mám v patách stín."

"Když někdo vyjde ze cviku, musí se to samozřejmě projevit."

"A navíc když je to opilec."

"To jsem neřekl."

"Jo, to bylo zbytečné dodávat." Hardymu se zablesklo v očích. "Jak jste mohli vědět, že vůbec přijdu?"

"To jsme nevěděli. Když ti ten Kubánek dal klíč, klidně jsi ho mohl zahodit do kanálu."

"A..."

"Nechali bychom tě na pokoji. Musel jsi sám ukázat, že chceš zase vstoupit do hry - nejen s námi, prostě s kýmkoliv. Chtěli jsme, abys projev il zájem."

"Ne."

"Nevím, co tím chceš..."

"Měli jste ještě jiný důvod."

Saul zavrtěl hlavou.

"Ten Kubánek," řekl Hardy. "Je mi jasné, na co jste ho potřebovali. I ten klíč dává smysl."

"Nuže, co tedy...?"

"Ale co ta poštovní schránka a druhý klíč?"

"Dodatečná bezpečnostní opatření."

"Ne, chtěli jste mi poskytnout dostatek času pro případ, že bych se potřeboval vypařit a někam zavolat. Chris by mě viděl a zavola l by ti, aby tě varoval." V Hardym to vřelo. "Pro koho si sakra myslíš, že pracuju?"

Saul přemýšlel. Možná že Hardyho už někdo kontaktoval. Na druhou stranu však Saul neměl na koho jiného se obrátit. Zvážil všechny možnosti.

A všechno mu řekl.

Hardy strnul úžasem. Chvilí se zdálo, že nic nechápe. Náhle zrudl jako krocan. Naběhly mu žíly na krku.

"Cože?" Hlas se mu zlomil. "Eliot? Ty sis myslel, že bych s tím zkurvysynem spolupracoval? Po tom všem, co mi udělal, sis myslel, že bych mu pomáhal?"

"Nebyli jsme si jistí. Už je to řada let. Mohl ses změnit. Někdy lidé na minulost zapomínají."

"Zapomenout? Nikdy! Kvůli tomu parchantovi mě přece vyrazili. Jak rád bych mu položil ruce na krk a..."

"Chtěl bys to zkusit?"

Hardy se rozesmál.

Saul detailně vyličil situaci. Hardy pozorně naslouchal s krutým pohledem v očích a tváře mu žhnuly, spalovány horečkou nenávisti. Konečně přikývl.

"Jistě. Obrátil se i proti vám. To mě nepřekvapuje. Obrátil se totiž proti všem. Nechápu, jak dokázal tak dlouho přežít."

"Mluv dál."

"Nevím, co bych..."

"Eliot vždycky říkal, že když se chceš dozvědět něčí tajemství, zeptej se někoho, kdo toho člověka nenávidí."

"Znáš ho lépe než kdokoliv jiný."

"Myslel jsem si, že ho znám, ale mýlil jsem se. Zato vy dva jste byli soupeři. Ty jsi ho dokonce prověřoval."

"Tys o tom slyšel?"

Saul neodpověděl.

Hardy se otočil k papírovému sáčku na pohovce. Vytáhl poloprázdnou láhev, odšrouboval uzávěr a zvedl ji ke rtům. Náhle se zarazil a v rozpacích zamžikal kolem sebe.

"Nepředpokládám, že bys tu měl skleničku."

"V koupelně." Saul mu vzal láhev. "Ale mám tady pro tebe na pití něco jiného."

"Co to je?"

"Dones si sklenici."

Hardyho se zmocnilo nejasné podezření, ale poslechl. Když se vrátil z koupelny, prsty na sklenici se mu křečovitě sevřely. Nevěřicně zíral na láhve, které Saul vytáhl ze skříně, a rychle polykal, jako by přemáhal nevolnost.

"Ne."

"Potřebuju, abys byl střízlivý. Když už musíš pít..."

"Vermut? To má být žert?"

"Copak se směješ?"

"To je nechutné."

"Třeba nebudeš tolik chlastat. Ale pro případ, že by se tě zmocnilo pokušení..."

Saul zanesl láhve s whisky do koupelny a vylil jejich obsah do umyvadla.

Hardy zasténal.

"Stály mě šestnáct babek!"

"Tady máš dvacku. Drobné si nech."

"Sadisto!"

"Ber to takhle. Čím dřív budeme hotovi, tím dřív si budeš moct koupit další bourbon."

Saul přistoupil ke stolu, otevřel obě láhve vermutu - červeného a bílého - a namíchal je Hardymu do sklenice.

"Pro případ, že máš silnější žaludek, než si myslím."

Hardy se zamračil na růžovou směs. Natáhl ruku, ucukl, pak ji znovu natáhl - a třemi hlty obsah vypil. Rozkašlal se a musel se opřít, aby nespádl.

"Ježíšmarja."

"Jsi v pořádku?"

"Chutná to jako dezinfekce." Hardy se otrásl. "Tohle ti nikdy nezapomenu." Ale nalil si další sklenici.

"Tak dobře. Musím se to dozvědět. Takže jak jsi zjistil, že jsem ho prověřoval?"

"Nevěděl jsem to."

"Ale říkal jsi..."

"Měl jsem takové tušení, podle toho, jak ses o něm vyjadřoval, ale nebyl jsem si jistý. Myslel jsem si, že kdybych se zeptal přímo, mohl bych tě vyplašit a ty bys to popřel. Takže jsem předstíral, že je mi to známo, a doufal jsem, že na to přikývneš."

"Já jsem opravdu vyšel za tu dobu ze cviku." Hordy si povzdechl. "Oukej, je to pravda. Ale na chvíli jsi mě vyděsil. O tom neměl nikdo vědět. Věř mi, dával jsem si pozor. S tak závažným podezřením jsem se nemohl nikomu svěřit, natož pak požádat o pomoc. Jen jsem si tu a tam něco oťukal. Měl jsem pár kamínků, ale nějak nezapadaly do celkové mozaiky. A pak bylo najednou pozdě." Hordy se zamračil. "Měl jsem prostě smůlu. Propukla aféra Watergate. Vůbec jsem se do ní nenamočil, ale mezi mnou a Eliotem panovala už dlouho rivalita. Přesvědčil ředitele, aby mě vyhodil jako odstrašující příklad. Jeho logiku celkem chápu. Vždyť jsem byl - a pořád jsem - alkoholik. Stále se však nemohu zbavit dojmu, že se chopil této příležitosti, aby dobyl konečného vítězství."

"Myslíš, že věděl, že ho prověřuješ?"

"Samozřejmě že ne."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Nechal by mě okamžitě zlikvidovat."

Saulovi zajiskřilo v očích.

"To jsi toho zjistil tolik?"

"Byl jsem blízko. Něco tam bylo, cítil jsem to. Někdy jsem si myslel, že potřebuju pouze jeden jediný fakt, jenom jeden..." Hardy pokrčil rameny. "Ale on vyhrál, a jakmile jsem vypadl, neměl jsem šanci ve vyšetřování pokračovat. A pití mě úplně zmohlo." Pozvedl skleničku. "Tohle je opravdu strašné."

"Nedal by sis třeba trochu kávy?"

"Bože, ne, to je ještě horší než vermut. Penze." Hardy neklidně poposedl. "Člověk strašně zleniví. Jak jsem měl za dané situace dokončit to, co jsem začal? Neměl jsem přístup k počítačům."

"Chtěl jsi zůstat naživu."

"Třeba jsem si zasloužil, že mě vyrazili. Kdybych měl nějakou kuráž, šel bych po něm dál." Na čele mu vyrazily krůpěje potu. "Je strašné vedro."

Saul přešel pokojem a zapnul klimatizaci za okenním závěsem. Ventilátor zarachotil a začal do místnosti vhnát zatuchlý větřík.

"Co tě vlastně přimělo k tomu, že jsi začal Eliota vyšetřovat?"

Hordy se napil a ušklíbl se odporem.

"Kim Philby."

4

V roce 1951 byl Kim Philby vysoce postaveným příslušníkem britské zahraniční špiónážní služby MI-6. Za druhé světové války pomáhal školit nezkušené agenty teprve vznikající americké kontrašpiónáže OSS. Spolupráce pokračovala i po roce 1947, kdy se z OSS stala CIA. V roce 1949 přiletěl do Washingtonu, aby asistoval FBI při vyšetřování sovětské špiónážní sítě, a bylo hlavně jeho zásluhou, když se prokázalo, že uznávaný britský diplomat Donald Maclean je vlastně komunistickým agentem.

Ovšem než mohl být Maclean zatčen, byl varován jiným britským diplomatem, Guy Burgessem, dalším komunistickým agentem, kterého nikdo nepodezříval. Spolu pak utekli do Sovětského svazu.

Odhalení tak hlubokého proniknutí sovětských agentů západní rozvědky šokovalo. Stejně znepokojující však byla záhada, jak mohl Burgess vědět, že Macleana někdo podezřívá. Zcela zaujat tímto problémem seděl Hardy, v té době nižší důstojník CIA, ve svém autě na jednom washingtonském parkovišti a čekal, až přejde náhlá průtrž mračen, aby si mohl zaběhnout do svého oblíbeného baru na oběd. Vtom ho napadla překvapující myšlenka. Na hlad okamžitě zapomněl a rychle ujížděl zpět do své kanceláře v jednom z domů z prefabrikovaných dílců, které za války vyrostly ve Washingtonu jako houby po dešti. Vtrhl dovnitř, kabát promočený deštěm hodil přes židli a začal se probírat několika složkami materiálů. Na kus papíru si zaznamenával údaje, které potvrzovaly jeho podezření.

Macleana varoval Burgess. Burgess znal Philbyho, muže, který Macleana obvinil. Bylo známo, že Burgess přinejmenším jednou navštívil Philbyho doma. Dopustil se snad Philby nepozornosti? Podřekl se a Burgess se tak dozvěděl, že Maclean je v průšvihů.

Takové vysvětlení ovšem nedávalo smysl. Philby byl příliš zkušený na to, aby odhalil citlivé informace příteli muže, kterého se chystal obvinít ze špiónáže.

Existovalo zde vůbec nějaké spojení? Burgess, Maclean a Philby. A tu udělal Hardy myšlenkový přemet. Co když je Philby také komunistickým agentem? Co když Philby vypracoval obvinění proti Macleanovi, ale ještě předtím poslal Burgesse, aby ho varoval?

Ale proč? Proč by Philby záměrně odhaloval kolegu - komunistického agenta? Hardyho napadl jeden jediný důvod - aby ochránil ještě důležitějšího komunistického agenta, na jehož totožnost by se také brzy přišlo. Ale kdo mohl být důležitější než Maclean? Hardymu se zrychlil dech. Samotný Philby. Tím, že obvinil Macleana, se Philby zbavil jakéhokoli podezření.

Možná při spolupráci s FBI Philby zjistil, že sám má namále a brzy bude odhalen jako špion.

To jsou jen předpoklady, pomyslel si Hardy. Ale kde je jaký důkaz? Náhle si vzpomněl na ruského zběha jménem Krivickij, který před mnoha lety varoval, že v britské diplomatické službě působí tři agenti. Krivickij jednoho z nich identifikoval podle příjmení - King (následně byl zatčen), ale o ostatních dvou měl pouze neurčité informace: Skot, který v třicátých letech sympatizoval s komunismem, a britský novinář, který působil za občanské války ve Španělsku. Skot byl teď identifikován jako Maclean. Ale kdo je ten britský novinář?

Hardy se probíral detaily Philbyho spisů a téměř se rozesmál, když našel, co hledal: Philby býval kdysi novinářem - a byl ve Španělsku právě v době občanské války. Náhle všechno do sebe zapadlo. Philby a Burgess se seznámili za studií v Cambridge. Maclean tam studoval také. V třicátých letech všichni tři sympatizovali s komunismem, pak ale své názory radikálně změnili. Stali se přívrženci kapitalistického zřízení a vstoupili do britských diplomatických služeb.

No samozřejmě, pomyslel si Hardy. Rusové je kontaktovali a oni souhlasili, že se stanou jejich agenty.

5

"Na tomto případu jsem si vybudoval reputaci," řekl Hardy. Z úst mu byl cítit kyselý pach vermutu. "Lidé už zapomněli, že jsem to byl já, kdo odhalil Philbyho."

"Někteří z nás si stále pamatují legendy naší profese," řekl Saul.

"Já a Eliot." Hardy se napil. "Zlatí hoši. Eliot zabodoval, když využil bývalých nacistů a fašistů a s jejich pomocí vybudoval po válce špionážní agenturu, která ovšem tentokrát pracovala pro nás. Oba jsme před sebou měli skvělou budoucnost."

"Odkud vlastně pochází?"

"To vám ani tohle neřekl? Z Bostonu. Rodina byla ve městě dobře známa. Jeho otec absolvoval prestižní univerzitu a pak pracoval pro ministerstvo zahraničí. Ale krátce poté, co se Eliot narodil (v roce 1915), jeho otec tragicky zahynul, když Němci potopili Lusitanií. Matka zemřela o tři roky později při epidemii chřipky. Chápeš, co tím chci říct?"

"Eliot byl vlastně sirotek." Saula zamrazilo.

"Jako ty a Chris. To možná vysvětluje jeho zájem o vás dva."

"Vyrůstal v sirotčinci?"

"Ne. Neměl žádné prarodiče, ani strýce nebo tetu. Existovali jen vzdálení příbuzní, kteří by ho k sobě mohli přijmout. Zdědil po rodičích dostatek prostředků, aby s jeho výchovou nebyly spojeny žádné finanční problémy. Ale jeden z přátel jeho otce se nabídl, že ho vychová; byl to člověk s jistým vlivem na ministerstvu zahraničí. Eliotovi vzdálení příbuzní souhlasili. Koneckonců ten člověk by mohl Eliota vychovat tak, jak by si byl přál jeho otec. Byl to mocný a bohatý muž."

"Kdo?"

"Tex Auton."

Saul vykulil oči.

"Přesně tak," potvrdil Hardy. "Jeden z tvůrců Abélardovy sankce. Eliot byl vyškolen Autonom, který pomáhal stanovit základní pravidla moderní špionáže. Dalo by se říci, že Eliot byl u všeho od samého začátku. Jistě, před válkou Spojené státy žádnou špionážní službu neměly. O všechno se starala armáda nebo ministerstvo zahraničí. Ale po Pearl Harboru byla založena OSS a na Autonovo doporučení se Eliot stal její součástí. Odjel pak do Anglie, kde prodělal výcvik. Vedl několik úspěšných operací v okupované Francii. Práce se mu líbila, a když se po válce OSS přeměnila na CIA, změnil místo i Eliot."

Auton byl v té době již ve výslužbě, ale Eliot za ním často chodil pro radu. Auton mu také řekl velmi důležitou věc: aby se nikdy nesnažil vypracovat se až na nejvyšší pozici v agentuře."

"Pro ambiciózního člověka to ovšem nebyla příliš vhodná rada."

"Ale byla, když se nad tím zamyslíš. Kolik ředitelů a náměstků se za ty roky v agentuře vystřídalo? Tolik, že si je ani všechny nepamatuju. Do těchto funkcí jsou lidé jmenováni na základě politického rozhodnutí a pokaždé, když se změní stráž v Bílém domě, musejí také odejít. Skutečná moc v agentuře, mám tím na mysli soustavnou moc, leží těsně pod náměstkem ředitele a jeho podřízenými. Řekněme funkce číslo čtyři. Nepolitická, do které se nejmenuje, založená jen na zásluhách a zkušenostech z práce v agentuře."

"Takže Eliot se zařídil podle Autonovy rady."

Hardy přikývl.

"Vystoupal tak vysoko, jak si jen troufl. K čertu, vždyť jeden z bývalých prezidentů mu dokonce nabídl místo ředitele, ale Eliot odmítl. Chtěl mít svou práci jistou. Ovšem chtěl také větší pravomoci, a proto rozšířil svou operační základnu a zajistil si, že stále více a více agentů bylo podřízeno přímo jemu.

Rozšiřoval svůj vliv na operace ve všech částech zeměkoule. Náčelník kontrašpionáže. Tuto funkci získal v roce 1955, ale už ve čtyřicátých letech byl jeho vliv dosti značný. Senátoři, kongresmani, prezidenti, ti všichni závisí na výsledcích voleb a nakonec stejně svůj úřad opustí, ale Eliot si s volbami nikdy hlavu lámat nemusel. Rok za rokem, bez ohledu na to, zda zemi vedli demokraté nebo republikáni, se Eliot stále držel na čtvrté pozici uvnitř agentury. Pouze jeden jediný muž dokázal zopakovat podobný trik a udržet se u moci tak dlouho."

"J. Edgar Hoover."

"Přesně tak. Ale Hoover je už dnes mrtvý, takže nepřeháním, když řeknu, že Eliot představuje nejtrvalejší stálici na mocenském nebi amerických vládních kruhů, a to už od čtyřicátých let. Chtěl bych zdůraznit, že Eliot musel vždy počítat s nebezpečím, že se vynoří jiný ambiciózní muž, který by ho mohl z jeho postavení vystřadit. Aby se pojistil, shromažďoval údaje o každém, kdo by se mu mohl stát hrozbou. Prezidenti, členové vlády, různí ředitelé zpravodajské služby, na tom nezáleželo. Možná tuto taktiku převzal od Hoovera, možná ho to naučil Auton. Ale faktem zůstává, že Eliot shromáždil nejlépe dokumentovanou sbírku skandálů, jakou si dokážeš představit. Sex, alkohol, drogy - ať se jednalo o jakoukoliv neřest, on ji odhalil. Daňové úniky, střety zájmů, protekce, úplatky. Pokud se objevilo nebezpečí, že někdo Eliota zbaví moci, on prostě dané osobě ukázal, co na ni všechno má, a veškeré hrozby byly ty tam. Proto také stále ještě v agentuře pracuje, i když už dávno dosáhl důchodového věku. To všechno kvůli materiálům, které nashromáždil."

"Kde je ukryvá?"

"To si můžeme jen domýšlet. Může je mít v bankovním sejfu v Ženevě. Může je mít ve skřínce v místním fitcentru. To nikdo nedokáže říct. Věř mi, spousta lidí se je snažila najít. Sledovali ho, ale on se vždy dokázal svým stínům ztratit."

"Stále ještě jsi mi neřekl, proč jsi ho prověřoval."

Hardy se zamyslel.

"To bylo další tušení. Jistě si vzpomeneš, jak Eliot neustále upozorňoval, že existují další komunističtí agenti. Nejen Philby, Burgess a Maclean, ale že je jich mnohem více a pracují ve vysokých vládních funkcích u nás i v Británii. A zejména tvrdil s naprostou jistotou, že ruský špion je i uvnitř agentury. Touto teorií vysvětloval incident s letadlem U-2, debakl v Zátoce sviní i atentát na Kennedyho. Pokaždé, když jsme zahájili novou operaci, zdálo se, že Rusi o ní byli informováni předem. Eliotova teorie nám připadala zpočátku paranoidní, ale později už zněla přesvědčivěji. Každý v agentuře začal prověřovat ostatní kolegy. Měli jsme tolik práce s neustálým ohlazením se přes rameno a podezíráním jeden druhého, že vlastní práce šla stranou. Špiona jsme ovšem nikdy neodhalili. Ani tam žádný být nemusel. Eliotova teorie nadělala tolik škody, kolik by nedokázal natropit sebelepší nepřátelský agent. Ve svém důsledku agenturu úplně ochromila a to byl okamžik, kdy jsem začal přemýšlet. Eliot možná protestoval příliš vehementně. Možná on sám je špion a velmi chytře tak narušuje práci agentury, když tvrdí, že máme uvnitř krtka. Stejnou taktiku ostatně používal i Kim Philby. Obvinít někoho jiného. Toho, kdo ukázal prstem, nebude přece nikdo podezírat."

"Ty jsi ho však přesto podezříval."

Hardy pokrčil rameny.

"Řekněme, že jsem žárlil. Zahájili jsme svou kariéru společně. Zprvu jsme byli stejně schopní a úspěšní, ale jak šly roky, Eliot získával převahu. Stoupal stále výše, kdežto já jsem zůstával stát na místě. Kdyby se věci vyvíjely jinak, asi bych se mu dokázal vyrovnat." Pozvedl sklenici. "Asi jsem ho chtěl stáhnout ke dnu a současně sebe povznést. Stále vzpomínám na svůj první úspěch. Třeba bych ho dokázal zopakovat - přesně ve stejném duchu. Říkal jsem ti, že Eliot před nástupem k OSS absolvoval za války výcvik v Anglii. My jsme toho tehdy o špionáži moc nevěděli, ale Britové ano. A nikdy bys neuhodl, který pracovník MI-6 ho tehdy školil."

Saul vyčkával.

Hardy vyprázdnil sklenici.

"Kim Philby."

6

Saul zatajil dech.

"Eliot je krtek?"

"To jsem neřekl."

"Tak proč jsi k čertu zmínil Philbyho, když neobviňuješ..."

"To všechno jsou jen mé domněnky. Mohu samozřejmě něco předpokládat, ale bez důkazů je to k ničemu."

"A ty žádné důkazy nemáš."

"Říkal jsem ti, že tak daleko jsem se nikdy nedostal. Když mě Eliot nechal vyhodit, má kancelář byla zapečetěna. Prohledali mi byt, auto i bankovní schránku. Sebrali mi každý kousek papíru, který se byt i jen vzdáleně týkal agentury."

"Včetně výsledků vyšetřování?"

"Díky bohu, to jsem si nikdy nikam nezapisoval. Kdyby Eliot zjistil, že si o něm vedu záznamy, kdyby dospěl k přesvědčení, že bych ho mohl ohrožit... Nuže, opilci věřit nemohl. Jistě by mě postihl náhlý infarkt nebo bych vypadl z okna."

"Pamatuješ si ještě, co všechno jsi zjistil?"

Hardy se rozhořčeně napřímil.

"Samozřejmě. Nejsem... Podívej se, Eliot je muž ustálených zvyků, takže jsem pojal určité podezření, když jsem objevil odchylky od zaběhané rutiny. Výpis jeho cestovních výdajů z roku 1954 je velmi zajímavý. Vykonal několik nevysvětlených výletů do Evropy a jeden týden v srpnu se dokonce úplně ztratil z dohledu."

"Dovolená?"

"Aniž by zanechal adresu nebo alespoň telefonní číslo, kde by jej mohla agentura v případě potřeby kontaktovat?"

"Chápu, co tím chceš naznačit."

"Dokázal jsem ho vystopovat až do Belgie. Potom však..."

Hardy si zapálil cigaretu a vydechl kouř.

"Copak se nikdo o jeho zmizení nezajímal?"

"Nejen že se o ně nikdo nezajímal, ale následujícího roku byl dokonce povýšen. Pokud je mi známo, byl vyslán s určitým posláním a jeho povýšení bylo odměnou za úspěšné splnění úkolu. Přesto však ten chybějící týden..."

"Pokud je špion, mohl se v té době setkat se svým řídicím orgánem z KGB."

"To mě také napadlo, ale bylo by to příliš amatérské. Dokážu si představit spoustu mnohem méně záhadných způsobů, jak se s ním KGB mohla kontaktovat. Proč přitahovat pozornost tím, že by takhle zmizel? Ať už však je důvod jeho zmizení jakýkoliv, bylo zřejmě nutné - šlo o něco, co se žádným jiným způsobem zařídit nedalo."

Saul se zamračil. Klimatizace drnčela a on se zachvěl, ale ne zimou.

"A ještě něco," pokračoval Hardy. "V roce 1973 zmizel podruhé. Tentokrát to byly poslední tři dny v

červnu."

"Zase do Belgie?"

"Japonsko."

"Kde je tady jaká spojitost?"

Hardy pokrčil rameny.

"Nemám nejmenší tušení, co na těch výletech dělal, ale stále se musím vracet ke svému prvotnímu předpokladu. Řekněme, že když za války odjel do Anglie, přidal se k Philbymu, Burgessovi a Macleanovi a stal se sovětským dvojitým agentem."

"Nebo trojitým agentem."

"I to je možné." Hardy se poškrábal na bradě. "To mě nikdy nenapadlo. Mohl předstírat, že se připojil k Philbymu, a plánovat, že využije jeho vztahu k Sovětům ku prospěchu Spojených států. Vždycky miloval složitost a být trojitým agentem je snad nejsložitější role ze všech. Důsledek by byl v obou případech stejný. Ať už byl dvojitým nebo trojitým agentem, musel být ve styku s KGB. Někdo mu musel předávat zprávy. Někdo, kdo s ním byl často pracovně ve styku, takže nikoho by nenapadlo nic podezřelého, kdyby se ti dva spolu pravidelně stýkali. Musel to být někdo, kdo se mohl svobodně pohybovat, nejspíš s kontakty v Evropě."

"A objevil jsi někoho?"

"Růže."

"Cože?"

"Eliot miluje růže stejně jako složitost života. Podřizuje jim svůj denní rozvrh. Vyměňuje si dopisy s ostatními nadšenci. Posílá jim a sám také dostává semena různých odrůd."

Saul se zachvěl. "A jezdí na výstavy květin."

"Do Evropy. Zejména na londýnskou výstavu, konanou každý rok v červenci. Poprvé byla pořádána krátce po válce v šestačtyřicátém a od té doby nevynechal ani jednou. Dokonalé místo pro tajné schůzky. Vždycky bydlí u přítele, který má velký dům nedaleko Londýna... Percival Landish Junior." Saul se prudce nadechl.

"Takže to jméno ti něco říká, že?" zeptal se Hardy.

"Jeho otec v osmatřicátém zastupoval anglickou zpravodajskou službu na schůzce, na níž byla ustavena Abélardova sankce."

"Zajímavá shoda okolností, nemyslíš? Auton, který se také schůzky zúčastnil, se spřátelil s Landishem Seniozem. Eliot Autonův nevlastní syn - se spřátelil s Landishovým synem. Mimochodem, starší Landish byl nadřazeným Kima Philbyho."

"Ježíšikriste," vydechl Saul.

"Takže to mě samozřejmě zaujalo," pokračoval Hardy. "Byl Landish Senior také krtkem? Potíž je v tom, že jakmile jednou uvěříš ve spiknutí, po jisté době se ti zdá, že všechno tvé teorii odpovídá. Měl jsem snad příliš silnou představivost? Řekněme to takhle. Pokud Eliot pracuje pro Sověty, mladší Landish by byl mým kandidátem číslo jedna na roli kurýra doručujícího zprávy. Dokonale by odpovídal. V MI-6 zaujímá stejné postavení jako Eliot v CIA. Stejně jako Eliot neustále tvrdí, že uvnitř MI-6 působí ruský špion. Pokud starší Landish pracoval pro Sověty, je možné, že jeho syn převzal po zemřelém otci štafetu."

"Otázkou zůstává, jak to dokázat."

7

Erika se zastavila uprostřed uličky mezi sedadly a naklonila se k cestujícímu u okna.

"Zapněte si, prosím, bezpečnostní pás, pane."

Měla na sobě atraktivní uniformu letušky společnosti El Al. Protože museli zmizet ve velkém spěchu, byl na výběr jen omezený počet žen, jejichž roli mohla sehrát. Její výška, barva vlasů a tvar obličeje se podobaly jedné z pravidelných členek letové posádky. Ale žena, kterou Erika nahradila a která teď ujížděla na jih od Miami směrem ke Key Westu na nečekanou dovolenou, při níž jí budou uhrazeny veškeré náklady, byla drobnější než Erika, kterou tudíž uniforma obepínala k prasknutí a jen

zdůrazňovala její ňadra. Pohledy mužů na palubě letadla byly spíše potěšené než překvapené. Pokračovala dál a kontrolovala, zda mají všichni zapnuté bezpečnostní pásy. Požádala jednu ženu, aby svou velkou kabelku uložila pod sedadlo před sebou, a pak si znovu pozorně prohlédla všechny cestující. Nikdo nekouřil. Sedadla byla zajištěna ve vzpřímené poloze, jídelní podnosy složeny a zabezpečeny. Pokývla na kolegyni letušku a zamířila do přední části letadla, kde se otočila a ještě jednou cestující přehlédla. Žádný z pasažérů nereagoval na její přítomnost nijak nápadně. V žádných očích se neobjevilo napětí, když se na ně dívala. Žádný z cestujících neuhnul pohledem. Jistě, výborně vycvičený operativec by se takové chyby nedopustil. Přesto však provedla všechny rutinní kontroly. Kdyby tak neučinila, sama by se dopustila závažné chyby.

Zaklepala na dveře pilotní kabiny a vstoupila.

"Nechce tu někdo trochu kávy?"

Pilot se otočil.

"Ne, díky. Pozemní personál už naložil zavazadla. Máme povolení rolovat ke startu."

"Jak vypadá počasí?"

"Nemohlo být lepší. Celou cestu modrá obloha," odpověděl Saul vedle ní.

On i Chris - v pilotních uniformách, které jim velmi slušely - u sebe měli dokumenty, které je opravňovaly provést kontrolu tohoto letu. Seděli v zadní části pilotní kabiny a sledovali posádku, která neměla nejmenšího důvodu nevěřit, že jsou těmi, za koho se vydávají. Spolu s Erikou nastoupili v dostatečném časovém předstihu. Aby se vyhnuli sledovačům v odletové hale, přišli soukromým schodištěm a nastoupili služebním vchodem. Jejich papíry byly dokonalou ukázkou padělatelské práce. Miša Pletz z izraelského velvyslanectví znovu dokázal, že je kouzelník.

Letadlo rolovalo od nástupního tunelu. Erika se vrátila do kabiny pro cestující a znovu pečlivě sledovala, zda u někoho nespátří záblesk poznání. Jeden z pasažérů se pásl očima na její postavě. Tamhleta žena vypadá, že jí nadcházející vzlet nahání strach. Erika přešla kolem nich a usoudila, že už si nemusí dělat starosti. Jakmile se letadlo dalo do pohybu, vražedné komando nemá nejmenší šanci. Letecká společnost EI Al je pověstná svými bezpečnostními opatřeními. Tři cestující - vpředu, uprostřed a v zadní části kabiny - byli příslušníci ochranky v civilu. Za okny se náhle objevily dva velké automobily, které se přilepily z obou stran ke špičkám křídel. Vevnitř seděli hrozivě vypadající muži s oprávněním nosit zbraň - standardní opatření u této letecké společnosti, která se tak často stala cílem teroristických útoků. Až letadlo přistane v Londýně, objeví se podobné dva automobily a doprovodí tryskáč k letištní budově. I vnitřní prostory patřící EI Al jsou rovněž diskrétně, nicméně velmi účinně chráněny. Za těchto podmínek by byl každý pokus zabijáckého komanda zlikvidovat Eriku, Saula a Chrisa vyslovenou sebevraždou. Ale pocit úlevy ji velmi rychle přešel. Když kontrolovala, zda jsou skřínky s potravinami a nápoji v zadní části letadla bezpečně uzavřeny, rozladěně si připomněla, že bude muset roznášet koktejly a jídla a vůbec se o cestující za letu pečlivě starat.

Kapitán letadla uchopil mikrofon.

"Dobrý večer." Zapraskala statická elektřina. "Vítejte na palubě letu společnosti EI Al číslo 755 do..."

8

Londýn. I když podle předpovědi mělo být jasné počasí, nad městem visely těžké, šedivé dešťové mraky. Ač ji povinnosti letušky velmi zaměstnávaly, našla si Erika přece jen čas zamyslet se nad závěry plynoucími z toho, co se dozvěděla.

To, co jí Saul s Chrisem o Franklinově chlapecké škole vyprávěli, ji znepokojilo. Ona sama vyrůstala v jednom z izraelských kibuců a její výchova tím byla rovněž poznamenána. Ale i když byla stejně jako oni schopnou příslušnicí armády a ještě schopnější členkou Mossadu, cítila jistý rozdíl.

Ano, také ztratila otce a matku a byla vychovávána v náhradní rodině. Ale láskou ji obklopila celá vesnice. Členem její rodiny byl každý Izraelec. V zemi, která se tak často musela bránit útokům, že děti ztratily nejen své vlastní rodiče, ale často přišly i o pěstouny, byl žal snesitelný pouze tehdy, když se rodičem svých příslušníků stal vlastně celý národ.

Saul a Chris však žádnou lásku s výjimkou Eliotovy nepoznali a teď se ukázalo, že jeho láska byla

falešná. Místo zdravé atmosféry kibucu museli protřpět neveselé mládí doprovázené pevnou disciplínou a citovým strádáním, a to ne v zájmu vlasti, ale kvůli tajným motivům muže, který jim tvrdil, že je jejich dobrodincem. Jaký to mozek dokázal vymyslet takový plán? Zvrácený. Zvrhlý.

Stejně jako Saul a Chris byla i Erika schopná díky svému výcviku zabíjet. Ale dělala to pro svou zemi, pro přežití svého národa a vždy se smutkem a pocitem lítosti k nepříteli, zatímco Saul a Chris byli zbaveni všech přirozených citů a nuceni potlačit vlastní důstojnost. Stali se roboty jednajícími na Eliotův povel.

To, co na nich bylo spácháno, se nedalo omluvit žádnými vznešenými principy.

Ted' jejich výchova dostala povážlivé trhliny. Erika byla samozřejmě ráda, že je zase s nimi - zejména se Saulem, ke kterému zahořela stejnou láskou jako před mnoha lety, i když si myslela, že tento cit je dávno mrtev. Přesto ale nemohla ztrácet ze zřetele nejsvětější cíl: pomoci své zemi, snažit se napravit škody, které jí Eliot způsobil, když zorganizoval vraždu prezidentova přítele tak, že zodpovědnost padla na Izrael. Saul s Chrisem však mají jiné motivy. Osobní. A za daných okolností je ironií osudu, že jejich motivy jsou citového rázu. Eliot je celý život zneužíval a nyní tomu nasadil korunu. Zradil je.

A oni teď touží po pomstě.

9

Na londýnském letišti prošli všichni tři celním odbavením určeným pro posádky letadel. Na druhé straně čekal nenápadný doprovod, který jim zajistil Pletz. Odešli zadním východem vyhrazeným pro zaměstnance letiště, aby se vyhnuli přeplněné hale terminálu. Jejich eskorta nejprve zkontrolovala vnější prostor a pak vytvořila špalír, kterým Erika, Chris a Saul nastoupili do auta s neprůstřelnými skly i karoserií. Ostraha letiště jim otevřela zamřížovanou bránu a zařadili se do hlučného proudu vozidel směřujících k centru Londýna.

Chris si nastavil hodinky na britské časové pásmo. Všechno se topilo v mlze a dotěrná vlhkost jim zalézala pod kůži. Chris se na sedadle otočil a zamračil se.

"Někdo nás sleduje."

"To modré auto sto metrů za náma?" zeptal se řidič.

Ve zpětném zrcátku viděl, jak Chris přikývl.

"To jsou naši. Ale je tu něco jiného, co mi dělá starosti."

"A co?"

"Přikazy, které jsme dostali od Miši z Washingtonu."

"V čem je problém?"

"Nechápu to. Máme vám zajistit bezpečnej příjezd, ale pak se stáhnout. To je přece nesmysl. Ať už tu máte na práci bůhsud' co, budete vy tři potřebovat podporu. Někde se musela stát chyba."

"Ne, sami jsme o to požádali."

"Ale..."

"Přesně tak to chceme," uzavřel Saul.

Řidič pokrčil rameny.

"Vy jste zákazník. Řekli mi, abych vám sehnal bezpečnej byt. Vybavení, který jste chtěli, máte vzadu v kufří. Tady tomu říkaj zavazadlovej prostor. V životě si nezvyknu, jak ty lidi tady mluvěj."

10

Předstírali, že se zabydlují, ale jakmile jejich doprovod odešel, přestali rozbalovat zavazadla. Saul mrkl na Chrise. Na tento signál začali prohlížet místnost. Byt byl malý, domácíjší než pronajaté pokoje v Americe. Háčkované dečky, krajkové záclony, květiny ve váze. Stejně jako po cestě i zde byla ve vzduchu cítit vlhkost. Ačkoliv se jim průvodci za bezpečnost tohoto místa zaručili, Saul si nebyl jist, zda jim může tak úplně věřit. Na jedné straně neměl důvod, aby nevěřil. Ovšem na straně druhé bylo do akce zapojeno již hodně lidí, a tím větší byla i možnost prozrazení.

Chris a Erika přikývli, jako by mu dokázali číst myšlenky. Pokoj mohl být napíchnutý, takže nepromluví ani slovo a rychle se převlékli z pilotních uniforem. Muži nevěnovali Eričině nahotě o nic větší pozornost

než ona té jejich. Oblékli si nenápadné vycházkové šaty a pak rozebrali, zkontrolovali a znovu složili zbraně, které jim eskorta opatřila. I další zařízení, o které požádali, pracovalo bezchybně. Nezanechali po sobě žádné stopy a po zatuchlém zadním schodišti z nájemního domu odešli. Přeběhli dvorek a ponořili se do bludiště postranních uliček. Stále pršelo. Učinili všechna možná opatření, aby se ztratili případným stínům. Ani Miša Pletz neví, proč vlastně do Anglie letěli. Byli ponecháni sami sobě a opět se stali neviditelnými, cíl cesty nejspolehlivější.

Až na jednu výjimku, pomyslel si neklidně Saul. Někdo o tom přece jen ví - člověk, který jim poskytl adresu a popis cíle. Přísné bezpečnostní požadavky by vyžadovaly, aby Hardyho umlčeli, a tak se sami chránili. Ale jak bych to mohl ospravedlnit, ptal se Saul sám sebe. Hardy nám pomohl. Mám toho čubčího syna vlastně rád.

Ale přesto, opakoval si. Otevřené záležitosti mu dělaly starosti.

11

Už na něj čekali. Hardy neučinil ani to základní bezpečnostní opatření, totiž vyhybat se svému bytu. Samozřejmě, byl těžký alkoholik, což byla obvyklá výmluva. Nejen že mu to zamlžilo úsudek, ale také otupilo reflexy, takže když vevrávorál do bytu a zamkl za sebou dveře, nestačil před blížícími se kroky dostatečně rychle uhnout. Kdyby byl střízlivý, mohl se snad pokusit rozrazit dveře a vyběhnout na chodbu, ovšem v žaludku se mu smíchal adrenalin s alkoholem a on se málem pozvracel. Muž, který se skrýval v šatníku, mu zkroutil ruce, přitlačil ho neurvale lne zdi a přinutil roztáhnout nohy, aby ho mohl bleskově prohledat.

Druhý muž, který vystoupil z koupelny, se nad ním sehnul a prohmatával mu intimní části těla.

"Tuponosá osmatřicátka. Pravý kotník," řekl svému partnerovi a zastrčil zbraň do kapsy. "Pohovka," řekl Hardymu.

"Plátěné lehátko," odsekl Hardy.

"Co sakra...?"

"Když se vy hoši budete pečlivě učit, brzo se dostanete až ke slovesům."

"Dělej sakra akorát to, co se ti řekne."

Hardymu po nárazu do zdi bušilo v hlavě. Sedl si. Srdce mu vynechávalo, ale mysl zůstala pozoruhodně klidná - bezpochyby v důsledku celého dne stráveného v baru na rohu ulice. Musel přiznat, že od té doby, co Saul odešel, pil více než kdy předtím. I když byl pevně rozhodnutý nepřipustit, aby se alkoholismus projevil na jeho důstojnosti, přesto měl teď pomačkané kalhoty a zaprášené boty. Snažil se Saula přesvědčit, aby ho vzal s sebou, ale ten odmítl: "Už jsi nám dost pomohl." Hardy pochopil. Myslí si, že jsem příliš starý. Má pocit, že nemůže spoléhat na...

Opilce? Hardy ve své otupělosti zapomínal, že Saul teď dělá to, co měl on sám - kdyby měl dost kuráže - vykonat už před lety.

Oba muži měli málo přes třicet. Hardy ucítil ve vzduchu sladkokyselou vůni vody po holení. Prohlížel si jejich typicky americké anonymní rysy tváře. Krátké vlasy hladce sčesané, oblek od bratří Brooksů. Poznal je. Ne že by je kdy předtím viděl, ale když byl na vrcholu kariéry, často služeb lidí jejich druhu používal.

GS-7. Trubci tyjící z práce agentury. To, že k němu poslali chlápky právě z tohoto oddělení, ho rozčílilo a opilost jeho vztek ještě přizivila. Chtěli mu tím dát najevo, že ho nepovažují za natolik nebezpečného, aby na něj nasadili prvotřídní tým.

Tihle byli ztělesněním pohrdání.

Ačkoliv to v něm jen vřelo, nedával to na sobě znát. Díky bourbonu byl velmi odvážný.

"Takže když jsme si teď udělali pohodlí..."

"Zavři tu zasranou klapačku," řekl mu jeden z mužů.

"Vždyť jsem vám to říkal."

"Co."

"Že se dostanete ke slovesům."

Oba trubci na sebe nejistě pohlédli,

"Zavolej," vyzval ten první.

Druhý zvedl sluchátko a Hardy i ve svém obluzení postřehl, že vytočil devítimístné číslo.

"Cože? Meziměsto? Doufám proboha, že je to na účet volaného."

"Mám pocit, že se mi to začne líbit," řekl druhý muž a promluvil do telefonu.

"Máme ho. Ne, šlo to jako po másle. Jistě."

Zadíval se na Hardyho.

"To bys neuhod," zakřenil se. "Je to pro tebe."

Hardy si neochotně vzal sluchátko. I když věděl, co může čekat, dělal ze sebe hloupého.

"Haló."

Hlas na druhém konci linky byl suchý jako křída a skřípavý jako mrtvé listí, pronikavý, stařecký, bez citu.

"Věřím, že mí společníci s tebou zacházeli ohleduplně."

"Kdo..."

"Ale no tak." Hlas si odkašlal. "Přece si nebudeme hrát na schovávanou."

"Ptal jsem se..."

"Tak dobře. Budu dělat, že mě to baví. Připojím se."

Hardy málem pukl vzteky, když to jméno uslyšel.

"Doufal jsem, že už o tobě v životě neuslyším, ty hajzle jeden."

"Sprostá slova?" Eliot zamlaskal jazykem. "Kam se poděly tvoje způsoby?"

"Přišel jsem o ně spolu s prací, ty kurevníku."

"V mém věku už ne," zasmál se Eliot. "Pokud vím, měl jsi v poslední době nějaké návštěvníky."

"Myslíš kromě tady Tydlitáka a Tydlitka? Návštěvníky? Kdo by mě tak k čertu chtěl navštívit?"

"Dvě velmi nezvedené děti."

"Syn a dcera, k nimž se hlásím, už zapomněli, jak se jmenuju."

"Mluvím samozřejmě o Saulovi a Chrisovi."

"Mluv si, o čem chceš. Ať už jde o cokoli, neviděl jsem je. A i kdyby, tobě bych to nepřiznal."

"Takže tu máme problém, že?"

"Ne. Otázka zní jinak. Co se podělalo?"

"Velmi dobře. Odpovídat na otázku otázkou. Člověk se alespoň vyvaruje chyb."

"Už mě to nebaví. Zavěším."

"Ne, počkej. Nevím, co ti vlastně navykládali. Jsou v těžkém průšvihů."

"Nic mi neřekli. Vůbec tady totiž nebyli. Proboha svatého, já se akorát snažím užívat si penze. Seber si ty své pacholky a vypadni z mého života."

"Nerozumíme si. Jde o Chrise. Porušil sankci a Saul mu na útěku pomáhá."

"Takže první, co udělají, je, že přifrčí za mnou? Ach, jistě. A kvůli čemu? Já bych jim byl hodně platný. Proti Rusům? Tak hovno." Hardy se otrásl.

"Možná máš pravdu. Mohl bych mluvit s jedním ze svých společníků, prosím?"

Hardymu bylo tak zle, že ani neodpověděl. Podal sluchátko číslu jedna.

"Co je? Ano, pane, chápu."

Vrátil sluchátko Hardymu.

"Udělal jsi chybu," řekl mu Eliot.

"Nemusíš mi to v jednom kuse připomínat. Sám to vím nejlíp."

"Musím uznat, že sis před chvílí vedl docela dobře. Zejména když uvážím, že jsi vyšel ze cviku."

"Instinkt."

"Spíše jsi měl říci zvyk. Ano, Rusové. Proč ses o nich musel zmiňovat? Doufal jsem, že budeš důstojnějším protivníkem."

"Promiň, že jsem tě zklamal."

"Nebyl by ses o Rusech zmínil, kdybys nevěděl, že právě jejich strana porušením sankce utrpěla. I když odmyslím rozdíly mezi námi, měl jsem pravdu, když jsem tě nechal vyhodit. Ryzí amatérismus. Když tě někdo vyslýchá, měl bys vědět, že nesmíš poskytnout žádné informace - bez ohledu na to, jak irelevantní se ti mohou zdát."

"Nepotřebuju žádné lekce, ty všiváku. Jak jsi věděl, že za mnou přijdou?"

"Nevěděl jsem to. Ve skutečnosti - bez urážky - jsem si na tebe vzpomněl teprve dnes ráno. Poté co jsem si ověřil všechny jejich další možné kontakty. Byl jsi mou poslední nadějí."

A tato urážka asi způsobila, že se Hardy pevně rozhodl. Číslo dvě položilo na kávový stolek kufřík. Otevřel ho a vytáhl stříkačku a ampulku s kapalinou.

"Překvapuje mě, že nepoužili chemikálie už dříve," řekl Hardy do sluchátka.

"Nejdřív jsem si chtěl s tebou pohovořit. Zavzpomínat na staré časy."

"Ukojit svou zlomyslnost, chtěls říct."

"Na tohle opravdu nemám čas. Teď je řada na mě. Zavěším."

"Ne, počkej. Chci, aby sis něco poslechl."

Hardy se otočil k číslu jedna.

"Tamhle v té skřínce."

Byl to obyčejný kus nábytku z překližky kryté umakartem.

"Omlouvám se za ten výraz, ale zůstal mi tam v lahvince ještě frťánek. Nepřinesl byste mi ho?"

Trubec znejistěl.

"Pochopte sakra, mám žízeň."

"Ochlasto."

Trubec s úšklebkem otevřel skříňku a podal mu láhev.

Hardy se na ni zadíval. Pomalu otočil uzávěr. Jako by hladil ženu, kterou miluje. Polkl na dva prsty tekutiny a vychutnával ten zázrak. Sečteno a podtrženo, je to jediná věc, která mu bude chybět.

"Ještě posloucháš?"

"Co to mělo znamenat?"

"Vydrž."

Je mi dvaasedmdesát, pomyslel si. Moje játra jsou zázrak přírody. Už dávno mne měla zabít. Žiju zatraceně přes čas. Jsem živá vykopávka. Půl hodiny poté, co mi píchnou injekci, jim povykládám všechno, co bude Eliot chtít vědět. Saula a Chrise zlikvidují a Eliot bude zase vítězem.

Ten zkurvysyn pořád jen vítězí. Je třeba tomu učinit přítrž.

Opilec. Saul mě nevzal s sebou, protože se na mě nemohl spolehnout. Eliot na mne poslal dva trubce, protože ke mně necítí žádný respekt.

"Chtěl bych se ti vyzpovídat," řekl Hardy.

"Přesto drogu použijeme."

"To nevádí. Máš pravdu, Saul mě přišel navštívit. Zeptal se mě na některé věci. Já jsem odpověděl. Vím, kde je. Chci, aby sis to zapsal za uši."

"Co tak přímo? Víš, že v žádném případě nehodlám vyjednávat."

"Necháš mě zabít?"

"Pokusím se ti to co nejvíce ulehčit. Otrava alkoholem. Pochybují, že by ti to vadilo."

"Tak poslouchej."

Odložil sluchátko na stolek a přes ramena strážců pohlédl směrem k oknu. Vážil přes sto kilogramů. V mládí býval hvězdou univerzitního fotbalového mužstva. S výkřikem vyskočil z pohovky, proklouzl kolem mužů a vrhl se k oknu. Na prchavý okamžik pocítil strach, že ho zavřené okenice zadrží, ale jak se dalo očekávat, byl to stejný pól jako všechno ostatní v téhle zatracené králikárně.

Narazil hlavou na okno. Rozsypalo se sklo. Zachytil se však oděvem o okenní rám a napíchl se břichem na ostrý zubatý úlomek skla. Zasténal, ale ne bolestí, nýbrž proto, že ho oba trubci popadli za nohy a pokoušeli se ho vtáhnout zpátky. Kopal nohama a snažil se uvolnit. Slyšel rachocení okenic a skleněné střeby se mu zarývaly hlouběji do žaludku. Zoufale se převážil dopředu, vysvobodil si nohy a konečně vyklouzl do prázdna. Z břicha se mu řinula krev. Padal v záplavě skleněných střeptů, které se na slunci jasně třpytily. Viděl je velmi živě a měl pocit, že zůstal zavěšen v prostoru. Gravitace však zvítězila. Řítil se k zemi a střeby zaostaly kdesi nad ním.

Za předpokladu stejné hmotnosti padají všechny předměty stejně rychle. Hardy byl ovšem velmi těžký. Snášel se k chodníku mnohem rychleji než střeby skla a v duchu se modlil, aby nepřistál někomu na hlavě. Měl pocit, že se mu při pádu nadýmá žaludek a tlačí mu na přirození. Letěl hlavou dolů. Těsně

před dopadem ztratil vědomí. Svědek však později uvedl, že při dopadu vydechl. Skoro jako by se smál.

12

Dům i pozemek byly obrovské. Saul se krčil ve tmě na zalesněné stráni a hleděl na mlhou zahalená světla typického anglického šlechtického sídla. Třípatrový dům se díky pravoúhlým obrysům zdál být ještě vyšší. Byl dlouhý a úzký, od prostřední, větší budovy se na obě strany táhla menší křídla. Hladký profil stavby narušovala pouze řada podkrovních oken, vystupujících ze šikmé střechy, a zmatený zástup komínů jasně se rýsujících proti vycházejícímu měsíci.

Saul zaměřil noktovizor směrem na zeď obklopující pozemek. První dalekohledy pro noční vidění byly založeny na principu vysílání infračerveného paprsku, který osvětloval temné předměty. Paprsek, pro lidské oko nepostřehnutelný, byl zachycován speciálními čočkami přístroje. Zařízení pracovalo spolehlivě, i když předměty, které paprsek osvětlil, měly nutně červený nádech. Nicméně zde byla jistá kardinální nevýhoda. Spočívala v tom, že nepřítel, vybavený stejným zařízením, paprsek vycházející z vašeho přístroje viděl samozřejmě také. Tím jste vlastně avizovali svou přítomnost a mohli se lehce stát terčem.

Bylo tedy třeba objevit nový princip a v druhé polovině šedesátých let byl díky eskalaci válečného konfliktu ve Vietnamu vynalezen dalekohled pro noční vidění, který nemohl být zjištěn, známý pod obchodním označením Starlite. Pracoval na principu zesílení světla, ať již pocházelo ze sebeslabšího zdroje, například od odrazu svitu hvězd. Protože nevysílal žádný paprsek, nemohl přilákat pozornost k uživateli. V sedmdesátých letech se přístroj začal volně prodávat, většinou v obchodech se sportovními potřebami. Obstarat si jej nebyl vůbec žádný problém.

Saul se však na dům nedíval. Světlo z oken by po zesílení bylo tak ostré, že by ho doslova bodalo do očí. Zeď však tonula ve tmě a pomocí dalekohledu byla jasně viditelná. Odhadoval, že je vysoká asi tři a půl metru. Zaostřil na větrem ošlehané kameny a zřetelně se rýsující spáry vyplněné středověkou maltou. Ten pohled v něm ale vyvolal nepříjemný pocit. Zdálo se mu, jako by zde již někdy klečel a na tu zeď se díval. Pátral v paměti a konečně si vzpomněl. Dům ve Virginii. Andrew Sage a nadace Paradigma. Začátek noční můry. Okamžitě se však v duchu opravil, protože zeď mu připomenula ještě jiné místo. Sirotčinec. A právě tam jeho noční můry opravdu začaly. S děsivou jasností si představil Chrise a sebe, jak přelézají zeď. Na mysli mu vytanula právě ona noc...

Vrzání cvrčků ustalo. V lese se rozhostilo znervózňující ticho. Saula zamrazilo. Vytáhl nůž a přitiskl se k zemi. Jeho tmavý oděv splynul s temnotou. Zadržel dech a s obličejem u země napjatě naslouchal. Ozval se ptačí trylek, pak ticho, a znovu stejná melodie. Saul vydechl a vztyčil se do dřepu. Se všemi smysly napjatými se přitiskl k dubu, našpulil rty a napodobil ptačí zpěv.

Přímo před ním se ze tmy vynořil Chris. Z křovin vystoupila druhá postava jako zašleštěná vánku listovím. Erika. Ohlédla se dolů pod kopec a přikrčila se vedle Saula a Chrise.

"Bezpečnostní opatření jsou primitivní," zašeptal Chris.

"Souhlasím," přidala se Erika.

Pod svahem se s Chrisem rozdělili a pozorně obešli celý pozemek.

"Zeď není dost vysoká. Měly by tu být kamery uzavřeného televizního okruhu. Na vrcholku zdi není žádný elektrický plot."

"Vypadáš, jako by tě to zklamalo," podotkl Saul.

"Znepokojuje mě to," odpověděla. "Anglie prožívá hospodářskou recesi. Chudší vrstvy cítí k vyšším třídám stále silnější odpor. Kdybych byla Landishem, byla bych přímo posedlá starostmi o svou bezpečnost. Když uvážím jeho postavení v MI-6, měl by vědět, jak svůj majetek ochránit."

"Pokud ovšem nechce, aby to vypadalo, že není co zabezpečovat," podotkl Chris.

"Nebo skrývat," doplnila ho.

"Chceš tím naznačit, že bezpečnostní opatření nejsou tak primitivní, jak vypadají?"

"Nevím, co si o tom mám myslet. A co ty?" obrátila se na Saula.

"Prohlédl jsem si pozemek," odpověděl. "Neviděl jsem žádné strážce, i když v domě určitě nějaké jsou. V jedné věci jsme se však nemýlili."

"Psi?"

Saul přikývl.

"Jsou tři. Možná další, které jsem neviděl. Volně pobíhají."

"Plemeno?"

"Všechno dobrmani."

"Mariňáci by se tu cítili jako doma," poznamenal Chris. "Díky bohu, že to nejsou ovčáci nebo lovečtí pudli."

"Chceš to vzdát?"

"Ani nápad," řekla Erika.

Oba muži se usmáli.

"Tak jdeme na věc. Dělali jsme si starosti s načasováním a způsobem, jak se ho zmocnit. Možná že ten problém vyřešil za nás. Podívejte se." Saul ukázal k zadní části domu. "Vidíte ten skleník?"

"Svítil se tam."

Dlouhý skleněný objekt vrhal do tmy jasné světlo.

"Zbožňuje růže stejně jako Eliot. Pustil by dovnitř služebnictvo? Nebo strážce? Na nejposvátnější místo?"

Neřekl bych. Do svatyně má přístup pouze velekněz."

"Možná ukazuje růže hostům," upozornil Chris.

"A možná ne. Dá se to zjistit jen jediným způsobem."

Oba muži se na sebe znovu usmáli.

13

Mlhou a kapradím se plížili dolů svahem k zadní straně pozemku. Plující mraky zakryly měsíc. Noc byla chladná a vlhká. Chris se přitiskl rukama ke zdi a pokrčil kolena, takže Erika mu mohla vyšplhat na ramena, zachytit se vrcholku zdi a vytáhnout se nahoru. Následoval Saul. Rovněž se vyšvihl Chrisovi na ramena, ale když se zachytil za hranu, zůstal volně viset a umožnil tak Chrisovi použít své tělo jako žebřík. Usazení na hřebenu zdi pak Chris s Erikou pomohli Saulovi vyškrábat se za nimi.

Leželi na břiše a pozorovali sídlo. Světla jasně zářila. Pod nimi se v temnotě rýsovaly nějaké temné předměty.

Chris zvedl ke rtům tenký váleček a foukl do něj. Nic se neozvalo, ale Saul si v duchu představil ultrazvukový signál. Psi jej ovšem uslyší. Ale co když jsou vycvičení, aby signál ignorovali?

Nebyli. Obrovští dobrmani přiběhli tak tiše, že kdyby je Saul neočekával, nebyl by je vůbec zaslechl.

Jako by se jejich tlapy ani nedotýkaly trávy. Jejich temná těla proplula nocí a náhle se zjevila u paty zdi.

A i tehdy si Saul nebyl jistý, zda je opravdu vidí, dokud se ve tmě divoce nezableskly bílé zuby. Vzdor hrozivě vyceněným tesákům však psi neštěkali.

Nemohou, uvědomil si Saul. Mají vyoperovány hlasivky. Pes, který štěká, je při ochraně k ničemu.

Vrčení a štěkot nezvaného hosta varuje a dá mu možnost připravit se k obraně. Tihle dobrmani nebyli určeni jako poplašné zařízení. Sloužili k jednomu jedinému účelu - překvapit vetřelce.

A zabít ho.

Erika sáhla do batohu. Vytáhla malou lahvičku, odšroubovala vršek a hodila ji mezi psy.

Lahvička zasyčela a psi se po ní vrhli. Náhle se zapotáceli, zmateně zamžourali a v bezvědomí se složili k zemi.

Saul zatajil dech a seskočil ze zdi. Dopadl do trávy a udělal parašutistický kotoul. Ustoupil z dosahu oblaku nebezpečného plynu a skryl se za živým plotem. Čekal na Chrise a Eriku. Ve svitu měsíce si prohlížel trávník před domem. Keře byly zastříženy do geometrických tvarů - pyramidy, koule a krychle a vrhaly groteskní stíny.

"Támhle," ukázal Saul.

Chris pokynul hlavou ke stromu a zašeptal:

"Támhle ten bod - elektrické oko."

"Budou tu další."

"Ale psi tady přece mohou volně pobíhat," zašeptal Chris. "Přerušili by světelný paprsek a spustili alarm."

"Zdroje světla jsou ve větší výšce, než kam psi dosáhnou."

Saul klesl na břicho do rosou smáčené trávy a začal se plazit. Protáhl se pod téměř neviditelným paprskem elektrického oka.

Skleník před ním zářil jako obrovský drahokam. Ještě krásnější však byly růže nejrůznějších velikostí a nejjasnějších barev. Mezi nimi se procházela hubená nahrbená postava v bílém plášti. Landishe Saul poznal podle Hardyho popisu, zejména podle jeho scvrklé tváře.

"Vypadá jako mumifikovaná mrtvola," řekl tehdy Hardy, "ale vlasy má tak dlouhé, jako by mu ani po smrti nepřestaly růst."

Saul se připlazil těsně ke skleníku a čekal, až Chris s Erikou vklouznou za keře na obou stranách stezky vedoucí k domu. Budou hlídat pro případ, že by někdo přišel. Saul se postavil a vešel dovnitř.

14

Světlo ho bodlo do očí.

Vzduch byl přesycen sladkou vůní růží.

Landish stál u stolu otočen k Saulovi zády a kladl semena do misky s pískem. Uslyšel zvuk zavíraných dveří a otočil se, ale určitě si myslel, že je to někdo z personálu, protože se pohyboval úplně klidně. Až když uviděl, kdo vstoupil, zareagoval.

Opřel se o stůl a překvapením otevřel ústa.

Saul byl tři metry od něj. Z takové blízkosti vypadal Landish jako velmi nemocný člověk. Svraštělá kůže měla voskový nádech a nezdravě žlutou barvu. Přesto se však, jakmile pominul prvotní šok, jeho zapadlé oči divoce rozzářily.

"Neočekával jsem společnost."

Hlas zněl křehce, ale díky britskému přízvuku velmi zdvořile.

Saul na něj namířil pistoli.

"Ani hnout. Držte ruce i nohy tak, ať na ně vidím."

"Jistě se neobáváte, že by vám stařec jako já mohl nějak ublížit."

"Spíš mi dělá starosti tohle."

Saul ukázal na drát táhnoucí se zpod pracovního stolu. Přistoupil k němu, z kapsy vytáhl kleště a přeštípl ho. Hmatal pod stolem a vytrhl tlačítko poplašného zařízení.

"Blahopřeji." Landish se lehce uklonil. "Jestli jste zloděj, pak vám musím říci, že u sebe nemám žádné peníze. V domě samozřejmě najdete křišťál a stříbrné přebory."

Saul zavrtěl hlavou.

"Chcete mě snad unést kvůli výkupnému?"

"Ne."

"Protože nemáte v očích náměsíčný pohled teroristy, přiznávám, že..."

"Informace. Nemám čas. Zeptám se jen jednou."

"Kdo jste?"

Saul otázku ignoroval.

"Zvažovali jsme použití chemikálií."

"My?"

"Jste však příliš starý. Zátěž organismu. Obávali jsme se, že byste mohl zemřít."

"Jak ohleduplné."

"Také jsme uvažovali o mučení. Je zde však stejný problém. Mohl byste zemřít, než byste nám stačil říci, co potřebujeme."

"Proč zacházet do takových krajností? Možná vám povím všechno dobrovolně."

"To těžko. Každopádně bychom si nemohli být jistí, zda mluvíte pravdu." Saul zvedl z lavičky zahradnické nůžky. "Nakonec jsme se shodli na způsobu, jak vás přesvědčit."

Přistoupil k záhonku růží, lhostejně pohlédl na řadu ocenění z nejrůznějších výstav a odstříhl stonek

nádherné trpasličí Žluté princezny.

Landish zasténal a zavrával.

"Ta růže je..."

"Nedocenitelná, jistě. Ale ne nenahraditelná. Ještě vám zůstaly čtyři další. Zato tahle šarlatová Kanoucí slza je vzácnější."

"Ne."

Saul odstříhl květ a díval se, jak padá na medaili, kterou byl oceněn. Landish sevřel rukama stůl.

"Přišel jste o rozum? Copak si neuvědomujete, že...?"

"Zabím vaše děti. Tahle fialová Afrodita. Nádherná. Opravdu. Jak dlouho to trvá, než vyrostete do takové dokonalosti? Dva roky? Pět let?"

Saul rozstříhl květ na polovinu. Okvětní lístky padaly na další medaili.

Landish, oči vyřeštěné hrůzou, si přitiskl ruce na prsa.

"Řekl jsem vám, že se zeptám jenom jednou. Eliot."

Landish zíral na zničené květy a polykal slzy.

"Co je s ním?"

"Pracuje pro Sověty."

"O čem to proboha mluvíte?"

Saul nasadil ostří nůžek na Boží dar, jehož purpurová barva byla teoreticky nedosažitelná.

Landish vykřikl:

"Už ne!"

"Je krtek a vy jste jeho kurýr."

"Ne! Ano! Já nevím!"

"Co má tohleto znamenat?"

"Doručoval jsem zprávy, to je pravda. Ale to bylo už před deseti lety. Vůbec nevím, že by byl krtek."

"Proč by se s ním jinak spojovali lidé z KGB?"

"Nemám ani ponětí..."

Saul přistoupil k mistrovskému kusu Landishovy sbírky. Růže se jmenovala Zvěstovatel radosti a, což bylo neuvěřitelné, měla modrou barvu.

"Eliot se mýlil. Když jsem se s ním setkal v Denveru, řekl mi, že modrou růži se ještě nikdy vypěstovat nepodařilo."

"Nedělejte to!"

Saul zvedl nůžky a sevřel stonek mezi břity, od nichž se odráželo světlo.

"Když není krtek, co tedy je? Co bylo v těch zprávách?"

"Já jsem je nečetl."

Saul zesílil tlak na nůžky.

"Je to pravda!"

"Odkdy slouží MI-6 jako poslíček CIA?"

"Udělal jsem to pro Eliota jako přátelskou službu!" Landish hleděl střídavě na zničené růže a na Saula a nervózně polykal. "Přisáhám! Požádal mě, abych dělal prostředníka!"

"Mluvte tiše."

Landish se otřásl.

"Poslouchejte mě. Eliot tvrdil, že zprávy odhalují špiona v agentuře." Hlas zněl napjatě. "Ale informátor byl nervózní a trval na kurýrovi, kterému důvěřoval. A protože já jsem kurýra znal, bylo logické, že mě požádal, abych fungoval jako prostředník."

"Vy jste tomu věřil?"

"Je to přece můj přítel." Landish udělal zoufalé gesto. "Naše služby často spolupracují. Když chcete vědět, co v těch zprávách bylo, zeptejte se člověka, který mi je předával."

"To jistě. Jen tak skočím do letadla a hurá do Moskvy."

"Ne, je mnohem blíž."

"Kde?"

"V Paříži. Pracuje tam na sovětském velvyslanectví."

"Lžete."

Saul odstříhl list.

"Nelžu! Copak nechápete, jak je ta růže choulostivá? Poškození byt' jen jednoho lístku může...!"

"Tak to byste mne měl raději přesvědčit, že mluvíte pravdu, protože se právě chystám ustříhnout další."

"Je to jediná růže svého druhu na světě."

Saul napřáhl nůžky.

"Viktor Petrovič Kočubej."

"Jméno nic neznamená."

"Je to jejich kulturní atašé. Organizuje zájezdy sovětských orchestrů a tanečních souborů do Francie. Je také virtuózní houslista. Někdy vystupuje na koncertech, jindy pořádá i sólová turné."

"Ale samozřejmě je příslušníkem KGB."

Landish rozpráhl ruce.

"Nemůže jim přijít na jméno. Před patnácti lety ho chytili, zrovna když se chystal utéci na Západ. Bylo jasné, že se o to pokusí znovu. Jako kompromis mu Sověti dovolili žít v Paříži za předpokladu, že využije svého nadání pro blaho matičky vlasti. Neopomněli zdůraznit, že jeho děti zůstanou v Moskvě, kde jejich vysoká životní úroveň a prestižní zaměstnání budou záviset na jeho spolupráci."

"To neodpovídá na mou otázku. Patří ke KGB?"

"Samozřejmě. Jeho pokus o útěk byla jen bouda, ale posloužil svému účelu. Má dokonalé krytí."

"A vsadil bych se, že vy často chodíte na jeho koncerty."

"Teď už ne," Landish pokrčil rameny a stále nervózně hleděl na své růže. "To před deseti lety... Nebylo těžké se s ním setkat v soukromí. Rozebírali jsme spolu jemné detaily ruské hudby a on mi při tom předával zprávy. Při několika příležitostech jsem mu doručil odpověď, ale všechno bylo zapečetěno, nikdy jsem nic nečetl. Když budete chtít vědět, co ve zprávách bylo, budete si muset promluvit s Kočubejem."

Saul mířil nůžkami na bleděmodrou růži a propaloval Landishe pohledem.

"Řekl jsem vám všechno, co vím." V Landishově hlase zněl smutek. "Uvědomuji si, že mě zabijete. abyste mi zabránil ho varovat, ale snažně vás prosím, abyste už neničil další růže."

"Předpokládáme, že lžete. Co když je vaše informace bezcenná?"

"Jakou záruku vám mohu nabídnout?"

"Žádnou, a když budete mrtvý, nebudu se moci pomstít. Co bych z toho měl, kdybych ničil další růže? Mrtvolu to už zajímat nebude."

"Pak jsme se dostali do slepé uličky."

"Ne. Půjdete se mnou. Jestliže zjistím, že jste lhal, uvidíte, co dokáže v tomto skleníku způsobit benzín a jedna zápalka. Myslete na to, až budeme na cestě. Jen pro případ, že byste chtěl svou historku poopravit."

"Nikdy se vám nepodaří dostat mě kolem stráží u brány."

"To nebude nutné. Odejeme tak, jak jsem přišel. Přes zeď."

Landish se ušklíbl. "Copak vypadám jako nějaký sportovec?"

"My vás zvedneme."

"Mám křehké kosti. Polámete mi ruce a nohy."

"Tak dobře, žádné zvedání."

"Jak tedy? Jinak to nejde."

Saul ukázal k zadní stěně skleníku.

"Jednoduše."

"Cože?"

"Vezmeme si žebřík."

15

V otevřeném okně povlávaly záclony. Chris se shrbenými rameny nasáklými vlhkostí úkosem hleděl na olověně šedou oblohu a chřípí se mu rozšiřovalo, jak vdechoval slaný vzduch. Lamanšským průlivem se

valily vysoké vlny hnané větrem.

"Vyměním si to s tebou," prohlásil znepokojeně.

"Řekl jsem ti, že ne," opáčil Saul. "Dohodli jsme se. Jeden z nás tady musí zůstat s Landishem a zbylí dva půjdou navštívit Kočubeje. Na to, kdo bude riskovat, jsme si sejmuli karty. Ty jsi vyhrál, protože jsi vytáhl nejnižší. Takže zůstaneš."

"Ale já nechci."

"Najednou chceš dělat hrdinu?"

"Ne, jistěže ne."

"Tak co je to s tebou? Nechce se mi věřit, že by to bylo jen proto, že chceš jít s Erikou."

Saul se k ní otočil. Právě přivazovala Landishe k židli.

"Bez urážky. Máš fantastický smysl pro humor."

Erika na něj vyplázla jazyk.

Saul se otočil zpátky k Chrisovi.

"Tak co tě žere?"

"Je to hloupé." Chris zmateně potřásl hlavou. "Mám takový divný pocit. Vím, že to nic neznamená, ale nemohu se toho nijak zbavit."

"Jaký pocit?"

Chris ustoupil od okna.

"Týká se to tebe. Mám dojem, zdá se mi... Nějaká neblahá předtucha. Něco se ti stane."

Saul na něj udiveně pohlédl. Ani on, ani Chris nebyli pověřiví. Nemohli si to dovolit, jinak by všude hledali varovná znamení, a to by je ochromilo. Museli se spoléhat na logiku a své schopnosti. Přesto však oba prožili ve Vietnamu něco, co v nich vyvolalo respekt k 'divným' pocitům. Spolubojovníci, kteří měli těsně před návratem domů, napsali dopisy pro manželky, milenky nebo matky a dali je svým přátelům se slovy: "Postarej se, aby to dostala. Já už se nevrátím." A den předtím, než měli odjet, dostali kulku do hlavy. Jindy jim příslušníci jejich jednotky, kteří měli odejít na normální hlídku, kdy o nic nešlo a kterou už absolvovali přinejmenším stokrát, řekli: "Už se nevidíme." A šlápli na minu.

Saul se zamyslel.

"Kdy to u tebe propuklo?"

"U Landishe."

"Když jsi uviděl tu zed'?"

Chris přikývl.

"Jak to víš?"

"Protože já mám podobné pocity."

"Cože?"

"Byl jsem přesvědčen, že už jsem tam někdy byl. Chvíli mi to trvalo, ale pak jsem tomu přišel na kloub. To ta zed', chápeš? Stejnou zed' jsme měli i ve Franklinově škole. Vzpomínáš, jak jsme ji přelézali a pašovali dovnitř cukrovinky? Vzpomínáš na tu noc, kdy jsme dostali výprask, nebo tehdy, když jsem uklouzl na ledě a ty jsi seskočil, abys mi pomohl, ale praštil ses do hlavy? Tenkrát s tou tramvají, vzpomínáš?"

"Odtáhl jsi mě stranou a zachránil jsi mi život."

"Tím se to vysvětluje. Oba jsme si určitě na tu noc vzpomněli. U Landishova sídla jsem si o tebe dělal starost. Začal jsem si myslet, že jsi v nesnázích a že tě musím zachránit. Totéž napadlo i tebe, jenže obráceně. Možná jsi vždycky toužil zachránit můj život."

"Však jsem ti ho zachránil." Chris se usmál. "Několikrát."

"Ale ta zed' v tobě probudila touhu udělat to ještě jednou. Uklidni se. Něco se stane, jistě. Pojedu s Erikou do Paříže a polapíme Kočubeje. To se stane."

"Jak rád bych tomu věřil."

"Ber to takhle. Kdybych se dostal do nějakých potíží, co víc bys mohl udělat než Erika?"

Erika k nim přistoupila.

"Dej si pozor, co odpovíš."

"A ještě něco," pokračoval Saul. "Předpokládejme, že tě nechám jít místo sebe. Předpokládejme, že se ti

něco stane. Kladl bych si to za vinu stejně jako ty, kdyby se něco mělo stát mně. Tohle dohadování je zbytečné. Přece jsme se domluvili. Vytáhl sis nižší kartu. Máš tedy lehčí práci a zůstáváš."

Chris zaváhal.

"A pokud se týká tvé předtuchy, je stejně důležitá jako loňský sníh." Saul se obrátil na Eriku.

"Připravena?"

"Do Paříže s tak přitažlivým společníkem? To nemyslíš vážně."

Chris stále nebyl spokojený.

"Už je skoro deset. V Paříži byste měli být dnes večer. Zavolejte mi v šest a pak každé čtyři hodiny. Nechte Kočubeje na pokoji, dokud se nedomluvíme. Když bude mít Landish čas přemýšlet o svých růžích, třeba si to ještě rozmyslí a své informace upřesní."

"Mluvil jsem pravdu," ozval se Landish ze židle.

"Jen pěkně myslíte na jedinou modrou růži na světě."

Nastal okamžik rozchodu. Nebylo vyhnutí. Potřásli si rukama a rozpačitě se usmáli.

Saul zvedl batoh.

"Nedělej si starosti. Dám si pozor. Musím se vrátit a splatit.. ."

V očích mu divoce zablesklo.

"A já se ti o bratra postarám," přidala se Erika. "Kvůli nám oběma."

Políbila Chrise na tvář.

Chrisovi překypovalo srdce citem. Když jim přál mnoho štěstí, vložil do toho celou duši.

Nejistě od sebe odstoupili. Chris, stále svíran obavami, stál v otevřených dveřích a se staženým hrdlem se díval, jak nasedají do vypůjčeného austinu, jeho bratr a sestra, odjíždějí po zapleveledé příjezdové cestě a mizí na silnici lemované živým plotem.

Motor auta dávno utichl, ale Chris stále hleděl na balvany roztroušené po pastvině. Konečně vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

"Budou mě hledat," ozval se Landish.

"Ale nebudou vědět kde. Jsme skoro sto kilometrů od vašeho domu. Mezi námi však leží Londýn a nejspíš si budou myslet, že jste tam."

Landish zvedl hlavu.

"Tehle domek musí být na útesu. Slyším zezdola příboj."

"Jsme v Doveru. Pronajal jsem si to tady na celý týden. V realitní kanceláři jsem řekl, že potřebuju tichou dovolenou. Sdělili mi, že tohle místo se dokonale hodí. Nejbližší sousedé jsou skoro kilometr daleko. I kdybyste křičel, nikdo vás neuslyší."

"Copak je můj hlas tak silný, že bych dokázal křičet?"

"Pokusím se vám pobyt co nejvíce zpříjemnit, a abyste se nenudil, promluvíme si o růžích." Chris zaťal zuby. "Jestli se Saulovi cokoliv stane..."

16

Dover si vybrali proto, že odsud byl snadný přístup přes moře do Francie. V přeplněné odjezdové hale, která Saulovi připomínala letiště, si s Erikou koupili lístek každý zvlášť a na vznášedlovou loď nastoupili v několikaminutovém intervalu.

Saul, zmítán neklidem, se přemístil do prostoru na zádi a doufal, že splyne s davem. Věděl, že MI-6 a ostatní zpravodajské služby mají přístaviště trajektů pod dohledem stejně jako důležitá letiště a hlavní železniční stanice. Teoreticky by žádný nepřítel neměl vědět, že opustil Spojené státy. A protože se loď na něj soustředil na Ameriku, měl reálnou šanci, že ho nikdo nepozná.

Přesto však žádnou jistotu necítil. Kdyby ho někdo spatřil na palubě trajektu, nebylo kam utéci nebo se schovat. Musel by bojovat, ale i kdyby přežil, záložní týmy čekající ve Francii by ho určitě zlikvidovaly. Neměl by jinou volbu než otevřít nouzový východ a skočit do moře. A i kdyby ho nestáhl pod hladinu vír za lodí, brzy by podlehl vyčerpání ve studeném rozbouraném moři, které by z něj vysálo všechno teplo, až by podchlazením zemřel.

Naštěstí se to nestalo. Vznášedlová loď uháněla nad vlnami a za dvaadvacet minut dorazila do Calais.

Cítil, jak se plavidlo naklonilo, když se zvedlo z vody k betonové rampě přístaviště. Vmísil se mezi ostatní cestující a vystoupil. Ačkoliv francouzsky již mnoho let nemluvil, rozuměl většině toho, co četl a slyšel. Nezdálo se, že by na něj někdo čekal. Hraniční kontrolou prošel bez potíží. Svou zbraň však nechal Chrisovi, protože si nemohl dovolit riskovat a pronášet ji celníci. Ale nebude mít klid, dokud si neopatří jinou.

S Erikou se sešel v kavárně na nábreží, jak se předem domluvili. Okamžitě odešli za pašerákem zbraní, s nímž Saul ve čtyřiasedmdesátem roce pracoval. Za vybavení, které potřebovali, zaplatili pouhých dvě stě procent tržní ceny. "Berte to jako laskavost," řekl pašerák, "přátelskou službu." V půjčovně si obstarali automobil a vyrazili na jihovýchod do dvě stě kilometrů vzdálené Paříže.

17

"Ne," řekl Chris do telefonu. "Bavili jsme se o různých tak dlouho, až se mi z pouhého pomyslení na ně dělá špatně, ale Landish stále trvá na tom, že mluvil pravdu."

"V tom případě uneseme Kočubeje dnes v noci." Saulův hlas byl zkreslený statickou elektřinou na mezistátní lince.

"Máte už všechno připraveno?"

"Ano. Pomohly nám Eričiny kontakty."

"Počkej moment." Chris se zadíval na Landishe přivázaného k židli. "Máte poslední šanci. Pokud se něco podělá, víte, jakou cenu zaplatíte."

"Kolikrát vám to mám ještě opakovat? Byl to on, kdo mi předával zprávy."

"Tak dobře." Chris pokračoval do sluchátka: "Tak ho sbalte, ale zavolejte mi, hned jak s ním budete v úkrytu."

"Krátce před svítáním."

"Nebojte se, že mě probudíte. Dokud nebudete v bezpečí, stejně nebudu moci usnout."

"Pořád máš ten pocit?"

"Je to ještě horší."

"Neboj, bude to procházka. Půjde to jako po másle."

"Proboha svatého, nebud' si tak jistý."

"Jenom se tě snažím uklidnit. Počkej ještě, Erika ti chce něco říct."

Ve sluchátku to zapraskalo.

"Máme se báječně. Jídlo je neuvěřitelné," škádlila ho.

"Ušetři mě labužnických detailů. Zrovna jsem dojedl chleba s burákovým máslem."

"Co tvůj spolubydlící?"

"Senzace. Když se nebavíme o jeho pitomých různých, vykládám mu pasiáns. Má svázané ruce, takže mi vždycky musí říct, kterou kartu mám obrátit."

"Švindluje?"

"Ne, to spíš já."

Zasmála se.

"Musím běžet. Jen jsem ti chtěla říct, aby sis nedělal starosti. Všechno jde jako na drátkách. O Saula se postarám. Spolehni se."

"A nezapomínej na sebe, jo?"

"Neboj. Nashle zítra."

S hrdlem staženým láskou k oběma uslyšel cvaknutí, jak Erika zavěsila. Když odkládal sluchátko, zaskřípal práh přede dveřmi.

18

Strnul. Dveře předtím zamknul. Okenice byly zavřené. Žádné světlo sem nemohlo přilákat náhodného kolemjdoucího, přecházejícího temnotou po silnici. Kdyby ho chtěl navštívit někdo, kdo o domku ví, byl by zaklepal, a ne se tajně plížil.

Našli ho. Nevěděl jak. Nedokázal uvažovat. Neměl čas. Popadl miniaturní vysílačku ležící na stole, vrhl se k zemi a stiskl knoflík.

Otrásla jím tlaková vlna. Domkem se rozlehl rachot výbuchů, které roztráslly stěny. Rozmístil nálože na strategických místech, o kterých předpokládal, že v nich případní pronásledovatelé vyhledají úkryt.

Bomby byly účinné a měly ničivou sílu. Způsobovaly obrovský hluk, střepiny létaly do všech stran, všude samý kouř a plameny. Nastražil je spíše silou zvyku a řídil se přitom dalším z Eliotových pravidel - bez ohledu na to, jak bezpečně si připadáte, vždycky můžete pro svou ochranu udělat něco navíc.

Vytáhl mauser. Střela provrtala díru do dveří. Něco dopadlo na koberec, poskočilo a zasyčelo.

Bombička se slzným plynem. V oblacích hustého bílého kouře se rozkašlal. Střílel na dveře a věděl, co bude následovat. Jakmile plyn vyplní celý prostor, někdo vyrazí dveře a dovnitř vtrhne spousta mužů.

Vrhl se k oknu, uvolnil západku a otevřel je. Odstrčil okenice. Noc byla plná kouře a plamenů. Na zemi se svíjel nějaký muž a řval bolestí, protože na něm hořely šaty. Druhý muž postřehl pohyb okenice.

Obrátil se a zamířil, ale to už ho Chris dvakrát zasáhl do hrudníku.

Přední dveře vypadly z pantů.

Chris se otočil k Landishovi a namířil, ale v oblacích bílého plynu valícího se pokojem ho neviděl. Uslyšel temné zadunění, jako by Landish schválně převrhl židli, k níž byl přivázán, aby se kryl. Na přístupovém schodišti se ozval dupot mnoha kroků. Opravdu nemá čas. Vyskočil z okna a rozběhl se pryč. Z domku se ozývaly zlostné hlasy. Utíkal tmou podél vrcholu útesu, pryč od plamenů, a představoval si, jak úderné komando v plynových maskách prohledává domek a objevuje otevřené okno. Ale to už bude daleko.

Ve tmě nemají šanci poznat, kam utíká. Nenajdou ho.

Rozběhl se ještě rychleji. V ruce stále svíral mauser a pomrkával, protože mu do očí stékal pot. Pocítil ulehčení, že již na něj nedopadá světlo plamenů, a divoce sprintoval nocí. Landish jim řekne, kde je Saul. Musím ho varovat. Pak za sebou něco uslyšel.

Stále blíž, stále rychleji, stále hlasitěji.

Kroky.

Někdo ho dohání.

19

"Rozvažte mi ruce," vyštěkl Landish.

Rozkašlal se, protože se nadýchal slzotvorného plynu.

Muž v černém s krutým výrazem kolem úst mu vytíral oči kusem látky. Druhý zatáhl za provazy.

Někdo otevřel okna i okenice. Mořský vánek vyfoukával plyn z místnosti.

Landish doklopýtal ke stolu a popadl telefon. Netrpělivě vytočil ústřednu. Plynulý životně důležité vteřiny. Ohlásil operátorce číslo do Falls Church ve Virginii. Roztrásl se a musel se přidržet stolu, aby neupadl.

Jeho prsty se nevědomky dotkly dvanáct centimetrů dlouhého hliníkového pásku připevněného k vnitřní straně opasku. Kovový proužek byl magneticky zakódovaný. Jakmile strážci zjistili, že zmizel, uvedli do chodu příslušné zařízení. Elektronická čidla byla schopna kód na proužku hliníku zachytit. Na zemi měla čidla jen omezený dosah, protože signál byl odstíněn překážkami a zakřivením země, ale ze satelitu nebo z výzvedného letadla, a obojí měla MI-6 v pohotovosti, byla stejně účinná jako každé jiné zařízení pro výškové zjišťování polohy. Dvanáct hodin po Landishově únosu již jeho ochranka věděla, kde ho únosci skrývají. Zbývající čas pak věnovali přípravě plánu na jeho osvobození.

Landish měl pocit, že se s ním místnost houpá. Zhluboka přerývaně dýchal. Telefon na druhém konci linky začal zvonit. Nikdo ho nezvedal a to ho rozčilovalo. Konečně se někdo ohlásil.

"Eliota," požádal Landish a projela jím obava, že ho třeba nesežene. "Sedmnáct plus tři."

Drsný mužský hlas okamžitě zostrážitěl.

"Přepojím vás."

Za pár vteřin, které Landishovi připadaly jako minuty, se Eliot ohlásil.

"Našel jsem vaše černé prince," oznámil mu Landish.

"Kde?"

"Byli u mě doma."

"Dobrý bože."

"Byla s nimi žena."

"Ano, já vím. Co se stalo?"

"Unesli mě." Landish mu podrobně popsal sled událostí. "Remus utekl. Stíháme ho. Romulus a ta žena odjeli do Paříže."

"Proč?"

Landish mu to řekl.

"Kočubej? Ale ten patří ke KGB."

"A to tě znepokojuje?"

"Právě naopak. Remus zabil v Abélardově domě v Bangkoku ruského agenta. Vystavili na něj kontrakt. My do toho nemusíme být vůbec namočení. Budou mi dlužít laskavost za to, že jim řeknu, jak se dostat na kobylku tomu, kdo Removi pomáhal."

20

Chrisův protivník se neustále přibližoval. Běh po skaliskách na vrcholu útesu byl velmi obtížný. Panovala naprostá tma a Chris neviděl, kam utíká. Měl chuť se otočit a vystřelit, ale ve tmě by svůj cíl neviděl. A co bylo horší, záblesk z hlavně by z něj udělal snadný cíl a zvuk výstřelu by upozornil ostatní.

Plíce měl v jednom ohni a srdce mu prudce bušilo. Hrozivý, vyrovnaný, naléhavý dech jeho pronásledovatele se každým okamžikem přibližoval. Namáhal nohy na maximum, až ho bolely svaly. Nohavice měl úplně promáčené potem. Rychle se přibližující kroky ho varovaly, že jej soupeř už už dohání.

Před sebou zahlédl nejasnou bílou skvrnu. Svažovala se vpravo směrem k útesu. Tmavší plocha uprostřed bílé křídý bylo koryto vedoucí dolů.

Úžlabina. Vrhla se do ní. Překulil se a ztlumil dopad rameny a stehny. Sjížděl dolů a snažil se zachytit skalních výstupků, aby pád přibrzdil. Žlab byl stále strmější. Místo aby se svažoval, spadal téměř kolmo dolů. Zářez ve skále teď připomínal šachtici, z jedné strany otevřenou. Ještě že se na hrbolatých stěnách dala najít místa, poskytující oporu pro ruce a pro nohy. Chris se spouštěl dolů a slyšel drhnutí pronásledovatelových bot na skále nad sebou. Sněs se na něj vodopád úlomků křídý a dopadal mu na ramena a temeno hlavy. Slézal stále níže a ruce mu krvácely.

Kdybych se tak dostal až dolů, modlil se v duchu. Vítr mu cuchal vlasy. Příboj na pláži burácel stále hlasitěji, jak se k němu blížil.

Uklouzl a málem se zřítíl, ale v poslední chvíli zaklínal špičku boty o skalní výčnělek. Přelezl ho a po strmém svahu sešplhal dolů na kamenitou pláž. Doběhl k půldruhametrovému křídovému skalisku a skryl se za ním. Prohrábl kapsu, popadl tlumič a připevnil jej na hlaveň mauseru. Rozkročil se, aby získal pevnější postoj, a namířil pistoli. Držel ji v pravé ruce a tu si zpevnil levačkou.

Tam. Dolů průrvou se pohyboval stín. Vystřelil. Bouřlivý příboj pohltil zvuk tlumiče i dopad kulky. Nebyl si jist, zda stín zasáhl. Ve tmě nemohl přesně zamířit a srovnat mušku a hledí. Vystřelil ještě nad a pod místo, kde stín zahlédl.

Pohyb. Jestli zůstane za křídovým skaliskem ještě chvíli, poskytne pronásledovateli čas, aby odhadl jeho pozici. Příkrčený přeběhl k dalšímu balvanu, pak k dalšímu a pospíchal podél pláže pryč od domku. Tma za ním ožila plameny na hřebenu útesu. V burácejícím příboji bylo zbytečné snažit se naslouchat, zda k němu někdo neběží. Otočil se, kráčel pozpátku a zahleděl se k teď již vzdálené průrvě.

Nikoho neviděl a mohl tudíž předpokládat, že ani protivník ho už nemůže zahlédnout. Zase se otočil a rozběhl se. Pláž byla jako tunel. Vpravo se rozbíjely bílé hřebeny vln, vlevo se tyčil křídový útes. Ale daleko před sebou uviděl jakoby na konci tunelu drobná světélka vesnice. Rozběhl se ještě rychleji.

Kdyby se mu povedlo ukrást auto...

Útes se svažoval níže. Místy prudký sráz přecházel v povlovný svah. Když mu kulka zazpívala ve vlasech, překvapeně se vrhl k zemi. Výstřel přišel ze tmy před ním. Střelec použil tlumič a díky příboji a světlům z vesnice Chris nepostřehl ani výstřel, ani záblesk z hlavně.

V duchu zanádal. Jeho pronásledovatel neslezl průrvou až dolů k pláži. Uvědomil si, že Chris mu

nachystá past, a tak vyšplhal zpátky nahoru a běžel po okraji útesu. Věděl, že Chris se stejně rozběhne po pláži k vesnici, a doufal, že objeví jinou cestu dolů, dostane se před Chrise a nadběhne mu. Je v pasti.

Zpátky nemůžu, pomyslel si. Druhý konec pláže už určitě prohledávají. Rozdělí se a budou postupovat podél vrcholu i úpatí útesu. Nakonec se dostanou až sem.

Obklíčen. Na jedné straně skála, na druhé moře. Před ním a za ním... Něco se pohnulo. Vpředu, vlevo pod útesem, jehož bledá barva byla jedinou Chrisovou výhodou. Poskytovala světlejší pozadí, na němž se promítal stín. Chris ležel mezi kameny a nataženou paží sledoval cíl. V okamžiku, kdy vystřelil, se překulil stranou. Vzápětí na to místo dopadla kulka. Bylo to tak blízko, že ani hluk příboje nedokázal přehlušit ostré prasknutí, s nímž se odrazila nad moře.

Znovu se překulil a zoufale se snažil udržet útes v zorném poli. Teď se kulka roztrátila o skálu a štěpina se mu zaryla do stehna. Ostré žhavé bolesti si nevšímal, zato svůj cíl viděl docela jasně. Běžící mohutná postava, která se náhle zastavila, klekla na jedno koleno a zamířila.

Chris vypálil jako první. Pocítil radostné vzrušení, když pronásledovatel ztratil rovnováhu a zapotácel se. V burácení příboje se mu zdálo, že zaslechl bolestný výkřik. Nemůže však zůstat na místě, motat se kolem a čekat, až ho ostatní najdou. V těch několika vteřinách, které získal, se musí pokusit o štěstí, vyskočit a vyrazit přes kameny dál. Uviděl svého protivníka, byl celý v černém, levá paže zraněná, a něco hledal mezi kameny.

Chris se zastavil a namířil. Stiskl spoušť. Nic se nestalo.

V zásobníku mauseru bylo osm nábojů. Všechny je vystřílel.

S mučivým pocitem v žaludku se rozběhl. Zahodil mauser a z pochvy v levém rukávu saka vytáhl nůž. Soupeř ho viděl, jak se přibližuje. Přestal hledat pistoli, vztyčil se a také vytasil nůž.

21

Amatéri drží nůž tak, že špička směřuje k zemi a palcem objímají vršek rukojeti. Při tomto držení se musí zbraň zvednout až do výše ramenou a bodat směrem dolů. Ztrácí se tím čas a je to velmi neohrabané. Příslušníci pouličních gangů drží nůž tak, že ostří prochází mezi palcem a ukazováčkem. Tato poloha dovoluje celou škálu úderů z úrovně pasu mířících nahoru, dolů nebo do stran. Postoj je podobný postoji šermíře - jedna paže vztyčená do strany pro udržení rovnováhy, zatímco druhá ruka seká, bodá a odvrací rány. Tato technika je elegantní, podobá se tanci a spočívá v prudkých výpadech a bleskurychlých odskocích. Záleží zejména na rychlosti nohou. Je účinná proti amatérům nebo příslušníkům jiných pouličních gangů. Ovšem použije-li se proti trénovaným zabijákům světové třídy, je k smíchu.

Profesionálové drží nůž stejně jako pouliční gangy - ostří mezi palcem a ukazováčkem - ale tady veškerá podobnost končí. Místo aby tancovali, opírají se o zem celou plochou chodidel a stojí rozkročení, aby udrželi rovnováhu. Kolena jsou lehce pokrčena a tělo v předklonu. Druhá ruka je vztyčená a ohnuta v lokti před hrudníkem, jako by držela neviditelný štít. Sama paže totiž slouží jako štít, přičemž je vnitřní strana zápěstí otočena k tělu, aby se chránily žíly a tepny. Druhá ruka držící nůž pak nebodá vpřed nebo do stran, ale míří přímo vzhůru na oči nebo krk protivníka. Nesnaží se zasáhnout břicho nebo hrudník; rána do břicha nemusí být smrtelná a srdce je chráněno žebry.

Chris zaujal tuto pozici a překvapilo ho, že soupeř udělal totéž. Naučil se bojovat tímto způsobem v Izraeli, kde ve škole André Rothberga absolvoval nácvik vražedných instinktů. Takový způsob boje byl zcela unikátní a jeho protivník se mu mohl naučit pouze tak, že navštěvoval stejnou školu.

Toto poznání ho naplnilo zděšením. I Landish posílal své soukromé bojovníky k Rothbergovi? A proč? Co ještě Landishe a Eliota spojuje? Co všechno ještě mají na svědomí?

Bodl nožem vzhůru. Protivník ránu zdviženou paží zablokoval. Utrpěl sice zranění, ale ignoroval je a vyrazil nožem proti Chrisovi. Ten ucítil, že mu nůž rozřízl vnější stranu zápěstí. Rána zabořila a vytryskla krev. Kdyby měl čas, Chris by si omotal kolem ruky sloužící k obraně sako, ale protože tak nemohl učinit, smířil se s tím, že utrpí rozsáhlá zranění. Zmračená paže je malou cenou za přežití.

Bodl podruhé a soupeř znovu jeho úder zdviženou paží odblokoval, i když byl přitom opět zraněn. Z

rozšklebených ran crčela krev. A to už Chris odvrátil další úder nožem. Ostří bylo tak ostré, že jeho dopad zprvu ani necítil.

Nerozhodná situace. Reflexy obou mužů byly vyrovnané. Chris v předklonu a rozkročený začal kroužit kolem nepřítele. Pomalu, opatrně se snažil objevit nějakou slabinu. Protivník se otáčel, aby mu pořád stál tváří v tvář. Chris doufal, že se mu podaří přinutit soupeře zůstat uprostřed. Bude-li se pohybovat po obvodu širokého kruhu, nezatočí se mu hlava tak rychle jako muži, který zůstane uvnitř.

Jeho soupeř však pochopil, o co mu jde. Přizpůsobil se Chrisově taktice a začal kroužit po vlastním kruhu, takže se jejich dráhy protínaly a vytvořily téměř pravidelnou osmičku.

Další patová situace. Oba muži si byli vzájemně rovni. Chris se vrátil v myšlenkách do doby, kdy absolvoval výcvik bojových umění. Išiguro tehdy řekl: "Nedílnou součástí samurajova života je smrt. Dostanete-li se do kritické situace, v níž se bude rozhodovat o životě a smrti, a šance na přežití budou vyrovnané, nechte jednoduše událostem volný průběh a připravte se v případě nutnosti zemřít. Není na tom nic složitého. Zatněte prostě zuby a jděte dál."

Chris to teď udělal. Odhodil strach o vlastní život a soustředil se čistě na samotný boj. Výpad a obrana, stále v kruhu. Ještě jednou a zase. Ze zraněné paže, v níž mu pulzovala bolest, se řinula krev a visely kusy kůže.

Jeho schopnost vnímat však zůstala neporušena. Všechny smysly měl napjaté a mysl absolutně čistou. Bodnout, zachytit úder, stále v kruhu. Před mnoha lety mu Lee, jeho instruktor karate, řekl: "Nic není tak vzrušující jako bojovat ve tmě a stát tváří v tvář smrti." A ve škole vražedných instinktů kdysi Rothberg prohlásil: "Pokud mají oba soupeři stejné znalosti a schopnosti, zvítězí ten mladší, ten s větší životní energií." Chris, kterému bylo šestatřicet, odhadoval věk protivníka na devětadvacet.

Základním pravidlem v souboji na nože je nedovolit soupeři zahnat tě do kouta.

Pomalu a neúprosně tlačil protivník Chrise k útesu. Chris už neměl kam couvnout. Stál zaklíněn mezi dvěma křídovými výčnělky. Zoufale bodl. Jeho soupeř sklonil hlavu a proklouzl pod Chrisovou zdviženou paží.

Ostří vniklo do krku až po rukojeť. Chris zalapal po vzduchu.

Nůž mu probodl hrtan a rozpáral krční tepnu. Dusil se vlastní krví a jeho mysl naplnila prázdnota.

22

"Víš to jistě?" Eliot svíral sluchátko telefonu ve skleníku a hlas měl velmi ochraptělý. "Nemůžeš se mýlit? Nestala se někde chyba?"

"Vůbec ne, je to ověřená zpráva. Já sám jsem mrtvolu prohlédl," promluvil Landish na druhém konci mezistátní linky, chráněné rušičkou. "Muž, který mi zničil růže - Remus - je mrtev."

Eliot pocítil chlad u srdce. Zoufale se snažil soustředit myšlenky.

"Vyčistili jste oblast?"

"Samozřejmě. Spálili jsme domek, abychom odstranili otisky prstů. Odešli jsme dřív, než se dostavily příslušné orgány. Nikdy se nedozvědí, kdo tam vlastně byl."

"A tělo?" Eliot s obtížemi polkl.

"Naložili jsme je do mého soukromého letadla. Pilot je zatíží a svrhne do moře v dostatečné vzdálenosti, aby ho příliv nevyvrhl na břeh."

"Chápu." Eliot se zamračil. "Zdá se, že jsi myslel na všechno."

"Co je to s tebou? Hlas ti zní nějak divně."

"Neuvědomil jsem si, že... To nic."

"Co?"

"To není důležité."

"Stejně nás ještě čeká Romulus a ta žena."

Eliot udržoval pozornost jen s nejvyšším vypětím vůle.

"Už jsem to zařídil. Jakmile se něco dozvím, zavolám ti."

Když Eliot odkládal sluchátko, měl pocit, že mu odumřela ruka. Nechápal, co se to s ním děje. Poslední tři týdny, od útoku na nadaci Paradigma, bylo jeho jediným cílem najít Saula a zlikvidovat ho, ještě než

by mohl prozradit, kdo mu tento úkol přikázal. Prezident se nikdy nesmí dozvědět, proč musel být jeho přítel zabit. Jak se situace vyvíjela, stal se nebezpečný i Chris, ale tento problém byl už vyřešen. Jeden z nich je mrtev a druhý lokalizován, takže Eliot už svého cíle téměř dosáhl a mohl se zase cítit v bezpečí. Proč tedy, jak se Landishovi pokoušel naznačit, pociťuje takovou lítost?

Vzpomněl si, jak vzal poprvé Chrise a Saula tábořit - na Svátek práce v roce 1952. Chlapcům bylo tehdy sedm a již dva roky byli pod jeho vlivem. Živě si vzpomínal na jejich nevinné, vzrušené tváře, jejich zoufalou potřebu lásky a náklonnosti a na dychtivost, s jakou mu toužili dělat radost. Tito dva byli jeho favority. Měl je raději než ostatní své nevlastní děti. Se staženým hrdlem si zmateně uvědomil, že je vděčný osudu za to, že Chris, ačkoliv odsouzen k smrti, dokázal svůj konec tak oddálit. Ano. Přiznával si, že k tomu nemá žádné právo, ale koneckonců byl to on, kdo chlapce vyškolicil, a nedokázal v sobě přemoci pocit pýchy. Boží mlýny, pomyslel si.

Třicet let? Copak tak dlouhá doba mohla uběhnout tak rychle? A truchlím opravdu kvůli Chrisovi, napadlo ho... Nebo kvůli sobě?

Saul už bude také zanedlouho mrtev. Upozornil na něj KGB. Pokud budou jednat rychle, past brzy zaklapne. Krize konečně skončí a tajemství bude v bezpečí. Zůstanou mu už jen dvě nevlastní děti. Kastór a Pollux, kteří teď hlídají jeho dům. Ostatní se ctí zahynuli při výkonu služby.

Možná všechny své syny přežiju, pomyslel si a smutně zatoužil, aby bylo možné Saula omilostnit.

To však bylo vyloučeno.

Náhle se jej zmocnil tísnivý pocit. Co kdyby Saul unikl?

Nemyslitelné.

Ale co když přece? Zjistí, že Chris je mrtev. A přijde si pro mě.

Nikdy se nevzdá.

Opravdu jsem přesvědčen, že ho nic nedokáže zastavit.

KNIHA ČTVRTÁ

ODPLATA

FÚRIE

1

Saul hleděl čelním sklem na pouliční lampy zahalené mlhou. Pronajatý citroen parkoval uprostřed řady aut před obytným domem. Pažemi objímal Eriku, která se k němu tiskla. Navenek působili jako další párek v městě milenců, ale nemohl si dovolit vychutnávat slast z její blízkosti. Nesměl se nechat rozptylovat. Na této misi toho tolik závisí.

"Jestliže Landish mluvil pravdu, brzy získáme pár odpovědí," poznamenala Erika.

Její informátoři v Mossadu zjistili, že Viktor Petrovič Kočubej bude dnes večer na sovětském velvyslanectví, kde zahraje houslový koncert na recepci pořádané na počest nové francouzsko-sovětské smlouvy.

"Ale tam se ho zmocnit nemůžete," varoval informátor. "Nejrůznější zpravodajské služby tam mají všude rozmístěné kamery, které čtyřicet hodin denně sledují všechny vchody. Pokud by někdo vypadal podezřele, policie ho okamžitě zatkne. Vztahy se Sověty nesmí nikdo ani v nejmenším narušit. Francie a Rusko spolu v této době vycházejí velmi dobře. Nejlepší bude, když si počkáte, až se bude vracet do svého bytu na Rue de la Paix."

"Copak nebude mít tělesnou stráž?" zeptal se Saul.

"Houslista? K čemu by ten potřeboval ochranu?"

Osm minut po jedné se Kočubej konečně objevil. Přijel v peugeotu s naplno rozsvícenými světly. Erika vysedla a vydala se ulicí. Kočubej - padesátiletý, vysoký, s vnitřní, ale ustaranou tváří - zamkl auto a starostlivě přidržel pouzdro s houslemi. Byl oblečený do fraku. Erika se k němu přiblížila právě v

okamžiku, kdy vstupoval na verandu u domovních dveří. Ulice byla pustá.

Promluvil první.

"Dáma by se takhle pozdě v noci neměla procházet sama. Pokud samozřejmě pro mě nemáte nějaký návrh..."

"Drž zobák, Viktore. V kabelce mám velkou pistoli a mířím ti do rozkroku. Stoupni si na chodník a počkej, až přijede auto."

Vykulil oči, ale poslechl. Saul přibrzdil, vystoupil od volantu a přemístil se na zadní sedadlo, kde Kočubej prohlédl a sebral mu pouzdro s houslemi.

"Opatrně! Jsou to stradivárky!"

"Budou u mě v bezpečí."

"Pokud budeš spolupracovat." Erika řídila.

"Spolupracovat?!" Kočubejova ústa se nervózně otevírala a zavírala. "Jak? Ani nevím, co vlastně chcete!"

"Zprávy."

"Cože?"

"Ty, co jsi dával Landishovi."

"Vzpomínáš?" zeptala se Erika. "Aby je předal Eliotovi."

"Zbláznili jste se? O čem to vlastně mluvíte?"

Saul zavrtěl hlavou. Stáhl okénko a vyvážil pouzdro s houslemi na okraji skla.

"To ne! Stradivárky..."

"Ty zprávy. Co v nich bylo?"

Saul vyklonil pouzdro z okna.

"Stradivárky se nedají opravit!"

"Tak si kup nové."

"Přeskočilo vám? Kde bych sehnal...?"

Saul pustil pouzdro, které začalo padat. Kočubej zanaříkal a natáhl se za ním.

Saul ho odstrčil a pouzdro zachytil.

"Ty zprávy."

"Absolutně nevím, co v nich bylo! Byl jsem jen posel! Myslíte si, že bych porušil pečeť a riskoval likvidací?"

"Kdo ti je předával?" Saul prostrčil ruku s pouzdrem okénkem.

"Náčelník správy KGB!"

"Kdo?"

"Alexej Golicin! Prosím!"

Kočubej se třesoucíma rukama pokoušel zachytit pouzdro.

"Nevěřím ti. Golicin byl v třiasedmdesátém zastřelen pro velezradu."

"Tehdy mi zprávy předával!"

"V třiasedmdesátém?"

Saul se zamračil. Hardy mu řekl, že Eliot zmizel poprvé ve čtyřiapadesátém a pak znovu v třiasedmdesátém. Co měl společného důstojník KGB, popravený za velezradu, s Eliotovým zmizením? Co se v roce 1973 stalo?

"Je to pravda!" zakvílel Kočubej.

"Možná."

"Ty stradivárky! Prosím!"

Saul opět vyvážil pouzdro na hraně okna. Kolem se míhaly reflektory protijedoucích automobilů.

"Tohle je zbytečné. Kdybych pouzdro pustil, stejně bys neměl žádný důvod svou historku změnit.

Pomocí amythalu brzy zjistíme, co doopravdy víš."

Položil pouzdro na podlahu.

"Díky bohu."

"Díky mně."

Vyjeli z Paříže.

"Pro koho pracujete?"

"Pro nikoho."

"Kam mě to vezete?"

"Vonnas."

"Ach." Kočubejova náhlá změna nálady Saula znepokojila.

"Znáš to tam?"

Hudebník přikývl. Kupodivu i v této situaci ho myšlenka na návštěvu malého městečka padesát kilometrů severně od Lyonu potěšila.

"Třeba mi uděláte tu radost a povečeříme v Le Cheval Blanc."

"S takovými výdaji náš rozpočet nepočítá."

Kočubej se zamračil.

"Vy Američani jste skrblicí. Po séru pravdy zůstává v ústech odporná chuť - jako játra bez másla nebo slaniny. No, co se dá dělat." Zlostně zamrkal. "Máme před sebou dobré tři hodiny jízdy. Protože od vás se asi nic nedozvím, budu mluvit sám."

Saul si povzdechl. Věděl, co asi bude následovat, a litoval, že Rusovi nemůže píchnout sedativum. Jeho účinek by však narušil působení amytalu.

Kočubej se pohodlně opřel a zvráceně se usmál. Velkou hlavu mu lemovaly dlouhé, předčasně šedivé vlasy ve stylu skladatelů a hudebníků minulého století. Povolil si vázanku a založil ruce na pásku, který mu obepínal frak.

"Předpokládám, že jste mé vystoupení neslyšeli."

"Bohužel jsme nebyli na seznamu pozvaných."

"To je škoda. Dostalo by se vám lekce o sovětském idealismu. Víte, Čajkovskij byl jako Lenin a jejich vzájemná podobnost je v houslovém koncertu velmi jasně patrná. Velký skladatel měl v hlavě jisté téma; stejně jako Lenin. Aby dosáhl svého cíle, propletl téma nejrůznějšími přechodovými frázemi, a zrovna tak i my v Sovětském svazu máme ideál, ke kterému se přibližujeme. Nikoliv prostřednictvím permanentní revoluce, ale přechodovými frázemi potřebnými k úpravám vytyčeného kurzu, k nimž jsme museli přikročit kvůli válce a ekonomické situaci. Nedá se říci, že bychom již dospěli do finále, ale za pětadesát let jsme urazili pěkný kousek cesty, nemyslíte?"

"Uznávám, že jste velmi dobře organizovaní."

"To je podceňování, ale já jsem mluvil o velkém hudebním skladateli. Koncert začíná prostě a jeden by si myslel, že poselství je obsaženo v prvoplánové melodii. Pod ní však leží ukryty další proudy, které zpola slyšíte a zpola musíte hádat, jako by vám mistr chtěl říci 'mám jisté tajemství, které vám chci sdělit - ale druhým ani slovo'. Zní to jako kód, zašeptaný do ucha příslušníku naší špiónážní sítě, nebo jako znamení bratrství mezi lidmi."

Kočubej pokračoval a Saula to brzy unavilo. Bojoval se spánkem, zatímco Erika ujížděla po Autoroute du Sud směrem na Lyon. Čtyřicet minut předtím, než měli dorazit do města, odbočila na štěrkanou silnici, která se příští rok změní na dálnici Ženeva-Macon. Po stranách stály těžké stavební stroje zaparkované zde na noc. Nárazy kamínků bušících do podlahy auta Saula probraly.

Ve světle reflektorů citroenu spatřil těžkou cisternu, která duněla proti nim. Zamračil se, když viděl, jak zpomaluje a stáčí se stranou.

Cisterna zablokovala silnici.

Z úkrytu za těžkými stroji se vynořily dodávky a obklíčily citroen. Ze tmy zazářily obloukové lampy.

"Moje oči!"

Erika zvedla ruku, aby si je zaclonila, a prudce stočila volant ve snaze vyhnout se cisterně. Dupla na brzdy. Citroen dostal smyk a vrazil do buldozeru. Náraz hodil Eriku proti volant. Udeřila se do něj hlavou a vytryskla jí krev.

Saul spadl na podlahu. Vyškrábal se zpět na sedadlo a pohlédl na Eriku, která v bezvědomí sténala.

Uvědomil si, že ji nedokáže vynést a utéci. Jedinou zoufalou nadějí, která mu zbývala, bylo přinutit ty v

dodávkách, aby ho pronásledovali, ztratit se jim a vrátit se pro ni. Popadl Kočubeje za klop a rozrazil dveře, ale látka povolila.

Vyskočil tedy sám. Oběhl buldozer a utíkal, aby se dostal mimo paprsky reflektorů. Uslyšel bouchání otevíraných automobilových dveří. Slyšel, jak na silnici se skřípěním brzd zastavilo auto. Mužské výkřiky. Na štěrk se ozývaly četné kroky. Reflektory ho vystopovaly a na rozbahněné pole dopadl jeho ostře ohraničený stín. Zakopl ve vyjeté koleji a zamával rukama, aby neztratil rovnováhu. Vrhel se dopředu, aby co nejrychleji dosáhl temnoty lesa a unikl reflektorům. Ozvalo se zaskřípání kovu o kov. Napjal ramena v očekávání mohutného nárazu kulky, ale místo toho pocítil jen bodnutí. Byl zasažen do krku. Šipka. Druhá se mu zabodla do stehna. Ucukl bolestí. Zatmělo se mu před očima. Spadl do bláta. Přikrčil kolena k tělu, ruce se mu křečovitě zkroutily. A pak už nic.

3

Když se probral, měl tolik duchapřítomnosti, že nechal oči zavřené a jen poslouchal. Úplně vyřízený ležel na dřevěné podlaze. Bolest, kterou cítil v levém předloktí, musela pocházet od injekce. Plný barbiturátů mohl spát celé hodiny, než ho probudily Kočubejovy naléhavé výkřiky, jimiž se obracel na další osobu v místnosti. Pouta na zápěstích za zády byla chladná, ještě se nestačila zahřát teplotou těla. Ať už byl v pokoji kdokoliv, museli ho sem přinést a spoutat teprve nedávno.

Kočubej stále zvyšoval hlas.

"O co jim jde? Proč jste mě líp nehlídali? Určitě jste věděli, že jsem v nebezpečí!"

Saul uslyšel druhý hlas, hluboký a smířlivý.

"Soudruhu, když se pokoušíš hrát levou rukou stupnici a pravou nějakou jinou stupnici..."

"Nedá se určit, jestli je durová nebo molová! Každý školák ale... Co to má společného...?"

"Levá ruka musí dělat něco jiného než pravá. Kdybys znal mé záměry, nebyl bys dostatečně přesvědčivý, a aby mohla past opravdu sklapnout, musel si Romulus vysvětlit fakta tak, jak to vyhovovalo nám. Takže bys mohl laskavě přestat křičet. Nebo chceš nacvičovat houslové koncerty raději v přístavu Hodeida v Jemenu?"

Saul pootevřel víčka právě včas, aby spatřil, jak Kočubejův obličej zbledl.

"Uklidni se, Viktoro," pokračoval hlas. "Obstarám ti krásný teplý kabát a pošlu tě rychlíkem zpátky do Paříže."

Zatímco se muž dohadoval s Kočubejem, Saul poznal fretčí tvář mezi černým tyrolským koženým kloboukem a vysokým límcem zeleného lodenového kabátu. Boris Zlatogor Orlik, plukovník GRU a rezident KGB v Paříži. Orlik se pyšnil tím, že nikdy nikoho nezabil, neukradl žádné tajné dokumenty nebo nepodstrčil dezinformace. Místo toho byl teoretik, metodický plánovač, jehož pozoruhodné výkony se vyrovnaly výkonům Richarda Sorgeho, mistrovského sovětského špiona v Japonsku za druhé světové války. Byl to Orlik, kdo prokázal, že podplukovník GRU Jurij Popov pracoval v letech 1952-58 pro CIA a v roce 1962 usvědčil plukovníka GRU Olega Penkovského, že byl špiónem ve službách MI-6. Když Kočubej odešel, Saul nestačil dostatečně rychle zavřít oči.

"Ach, Romule, vidím, že jste vzhůru. Promiňte, že jsem musel zvýšit hlas, ale s lidmi jako Kočubej je to někdy nutné."

Saul dále nepředstíral, že spí. Namáhavě se posadil a rozhlížel se kolem. Útulný pokojíček se stěnami obloženými dřevem. Obrázky s venkovskými motivy, krb.

"Kde to jsem?"

"Nedaleko Lyonu. Skromný záměček, který občas používám k vyšetřování."

"Kde je Erika?"

"Na druhé straně chodby. Ale nedělejte si starosti. Je u ní lékař. Je v pořádku, i když ji strašně bolí hlava."

Saula také bolela. Klesl do křesla. Myšlenky se mu honily jako splašené.

"Jak jste nás našli?"

"Mezinárodní dorozumívací jazyk."

"Nerozumím."

"Hudba. Kromě stradivárek obsahovalo pouzdro na housle mikrofon a naváděcí zařízení."

Saul otráveně zabručel.

"Kočubej byl tak přesvědčivý, že mě ani nenapadlo pouzdro prohlédnout."

"Ale málem jste ho vyhodil z okna. Přiznávám, že mě to na chvíli znervóznilo."

"To pořád ještě neodpovídá na mou otázku. Jak jste věděl, že uneseme Kočubeje?"

"Řekla nám to vaše agentura."

"To není možné."

"Informace byla zcela konkrétní. Protože to byl náš člověk, kterého Remus v Bangkoku zabil, vaši lidé nám nabídli tu čest, že to budeme právě my, kdo vás zlikviduje."

"Eliot."

Ze Saulových úst to zaznělo jako nejhorší nadávka.

"Také bych řekl."

"Ale jak jste...?"

"K tomu se dostaneme. Nejdřív mi dovolu, abych vás seznámil se situací." Orlik pokynul gestem k oknu.

"Venku začíná svítat. Pokud přemýšlíte o útěku, je to jen přirozené, ale poslouchajte, co všechno stojí proti vám. Nacházíme se na hranici Pilatské přírodní rezervace. Na jih leží městečko Véranne, na sever pak Péllusin. Bezpochyby předpokládáte, že máme psy, takže byste asi zamířil do zalesněné vrchoviny směrem k Véranee. Po cestě byste se musel vyhnout vesnici. V šeru byste uvízl na měkké půdě hřbitova nebo otevřených polí. Ať byste zamířil kamkoliv, chytili bychom vás. Šípky by vám způsobily další bolení hlavy a museli bychom začít znovu od začátku. Jistěže, konfrontace na hřbitově by byla romantická. Realita je však taková, že venku svítá a my si musíme pohovořit. Omlouvám se, že vám nemohu nabídnout žádné Baby Ruth."

Saul přimhouřil oči.

"Máte velmi dobré informace."

"To se spolehněte. Chtěl byste něco posnídat? Prosím, abyste mě nepodezíval, že jsem rohlíky nebo kávu něčím nadopoval. Stejně to nikdy neúčinkuje spolehlivě."

Saul se nechtěně rozesmál.

"Výborně. Přátelská atmosféra pomůže."

Orlik mu sňal pouta.

Saul nevěděl, co si má myslet. Promnul si zápěstí a počkal, až Orlik naleje kávu a napije se. Nedalo mu to a musel se zeptat:

"Vy tedy víte o Eliotových sirotcích?"

"Jistě vás také napadlo, že latinské slovo patriotismus pochází ze stejného slovního základu jako otec. Pater. Patriae amor. Pokládal jste svého otce za ztělesnění vlasti. Byl jste vycvičen, abyste ji bránil, a dělal jste všechno, co vám řekl. Neuvědomoval jste si však, že věrně sloužíte jemu - ale ne své vládě. Jeho projekt byl tak brilantní, že ho přejali i ostatní."

Saul se zarazil s šálkem na půl cestě.

"Ostatní?"

Orlik se na něj upřeně zahleděl.

"To přece musíte vědět. Proč byste jinak unášeli Landishe?"

"Ostatní?"

Orlik nakrčil obočí.

"Copak vy opravdu...? Předpokládal jsem, že jste dospěl ke stejnému závěru jako já. 1938."

"To nedává smysl. Tehdy Eliot ještě pro vládu nepracoval. Zmizel až v roce 1954."

"A znovu v třiasedmdesátém"

"Ale tehdy byl jeden z vašich mužů, Golicin..."

"Nepatřil mezi mé lidi, ovšem pracoval pro KGB."

"... do všeho zapojený, jenže vaši lidé ho zastřelili pro velezradu."

"Takže děláte pokroky."

"Proboha živého!"

"Prosím, musíte být trpělivý. Myslel jsem, že mi něco řeknete vy. Nikdy mě nenapadlo, že já budu

poskytovat informace vám..."

"Tak mi něco řekněte, zatraceně! O co jde?"

"1938. Co vám to říká?"

"Mohlo by to znamenat Hitlera a Mnichov... Nebo Abélardovu sankci."

"Výborně. Tam také začneme."

4

Ve stejný den, kdy se v Mnichově sešel Hitler s Chamberlainem a Daladierem, se v Berlíně konala jiná schůzka. Hitler, s Mussolinim po boku, žádal, aby Anglie a Francie odstoupily od záruk, které poskytly Československu, Rakousku a Polsku, že budou tyto země bránit proti agresi. Hitlerovy záměry byly zjevné, ale ani Anglie, ani Francie neudělaly nic, aby ho zastavily. Doufaly, že se uspokojí tím, že rozšíří německé území o sousední země. Avšak muži na druhé schůzce, té berlínské, viděli dále. Byli to šéfové německé, anglické, francouzské, sovětské a americké špiónáže a byli si dobře vědomi, že invaze do těchto zemí nebude znamenat konec Hitlerovy rozpínavosti a touhy po moci, ale pouze začátek. Na spadnutí byla válka - tak rozsáhlá a ničivá, že překoná všechny předchozí. I když hlavy států tyto závěry ignorovaly, šéfové zpravodajských služeb si to dovolit nemohli, protože si uvědomovali, jakou roli budou v nadcházejícím konfliktu hrát, a museli se na něj připravit. Po první světové válce se změnily vzájemné vztahy těchto služeb a i podmínky byly jiné. Na tradice se zapomnělo. S novým světovým konfliktem, který dozrával, bylo na čase provést reorganizaci, odsouhlasit jisté principy a stanovit pravidla, mezi něž patřila i Abélardova sankce.

"Vždycky jsem obdivoval představivost mužů, kteří ji vytvořili," prohlásil Orlik. "Tak vynikající zdokonalení, tak moudrá obměna. Ale schůzka v Berlíně měla ještě jiné důsledky, z nichž nejdůležitější bylo uznání vzájemného pouta, které tyto muže spojovalo. Uvědomili si, že díky své profesi tvoří skupinu, která přesahuje rámec politiky a překonává rozdíly panující mezi jejich národy. Země mohou mít mezi sebou přátelské vztahy, ale z roku na rok se z nich stanou nepřátelé, aby se příští rok opět spojily. Taková nestabilita, založená na rozmarech politiků, je velmi škodlivá. Umožňuje sice zpravodajským službám zdokonalovat postupy a těšit se z nebezpečných situací, ale mužové v Berlíně chápali, že srdcem mají k sobě navzájem blíže než ke svým vládám. Vytušili také, že rizika, která před nimi stojí, budou větší než kdykoli v minulosti. Zatímco oni chápali potřebu pevných pravidel, vedoucí představitelé jejich vlád jako by žádná pravidla neuznávali. Jak má svět přežít, když politikové odmítají souhlasit s určitými principy? Někdo musí jednat zodpovědně. Zajisté, před válkou nemohl nikdo předvídat, v jak závažnou otázku to přeroste. Ale problém zodpovědnosti zpravodajskou komunitu velmi znepokojoval ještě před nasazením atomových zbraní. Hitlerovy excesy se nedaly tolerovat. Víme, že někteří němečtí zpravodajci spolupracovali s Anglií. Titíž němečtí operativci se pokusili Hitlera odstranit. Bomba ho však nezabila a oni byli samozřejmě všichni popraveni."

"Mluvíte tedy o modelové situaci?"

"Zatím jsem vám uváděl holá fakta. To, co následuje, jsou jen mé domněnky. Muži na Abélardově schůzce se neoficiálně dohodli, že budou jednat jako... jak bychom to nazvali? ...jako hlídací psi svých vlád, aby dohlédli na to, že mezinárodní rivalita nepřekročí určité hranice. Jistá míra permanentního konfliktu je samozřejmě nutná, aby zpravodajské služby ospravedlnily svou existenci. Ovšem od určitého bodu čelí každý národ reálné možnosti prohry, takže uvedli svůj plán v činnost. Stalin, jak si vzpomínáte, zahájil čistky. Můj krajan, Vladimír Lazensokov, byl popraven pár měsíců po svém návratu z Berlína. Dozvěděl se Stalin o schůzce a o tom, s čím tam Lazensokov souhlasil? Kdo to může říci? Ale jeho poprava spolu s Hitlerovými represáliemi po neúspěšném pokusu o atentát způsobily, že hlídací psi ve zpravodajských službách se začali mít mnohem více na pozoru. Předali svou zodpovědnost pozorně vybraným oblíbencům. Tex Auton, reprezentant Spojených států na berlínské schůzce, si například zvolil svého adoptivního syna Eliota. Percival Landish si vybral svého vlastního syna. Francouzský a německý zástupce udělali totéž. Jsem přesvědčen, že Lazensokov předvídal, že bude nakonec popraven, a učinil dopředu jistá opatření."

"Teď mluvíte o Golicinovi?"

"Vidím, že mé vývody pečlivě sledujete. Golicein, který byl popraven pro velezradu v roce 1973, udržoval tajné styky s Landishem, Eliotem a dvěma dalšími muži z francouzské a německé zpravodajské služby. Bezpochyby byste se o nich brzy dozvěděl. Paralely jsou pozoruhodné. Pětice mužů, kteří se zúčastnili Abélardovy schůzky, si vyškolila své nástupce, kteří odmítli - navzdory svým ambicím - dosáhnout nejvyšších postavení ve svých agenturách. Místo toho si zajistili místa těsně pod vrcholovou vrstvou, kde je neohrožují rozměry politiků. Aby si tyto pozice pojistili, sestavili tajnou sbírku dokumentovaných skandálů, kterou používali jako páku proti každému, kdo by byl natolik hloupý, aby se pokusil odstavit je od moci. Své pozice tyto muži zaujali krátce po válce, a tak dosud představují stálý zdroj vlivu uvnitř vládních kruhů. Sabotovali nejrůznější operace. Například váš incident se špionážním letadlem U-2 a Zátoka sviní. Aby zpacifikovali méně osvědčené příslušníky svých agentur, neustále trvali na tom, že do jejich sítí pronikl nepřátelský špion. V důsledku toho byla každá zpravodajská služba natolik zaneprázdněná vyšetřováním sebe sama, že navenek projevovala jen velmi umírněnou činnost. Tímto způsobem byla zavedena jistá forma kontroly. Tím, že jednali zodpovědně - nebo si to alespoň představovali -, zajišťovali tyto mužové mezinárodní status quo."

"A co Eliotova zmizení ve čtyřiapadesátém a třiasedmdesátém?"

"Schůzky. Aby upevnili svůj vztah a stvrdili své záměry. Potřebovali společné úsilí nějak koordinovat. Setkávali se tak málo, jak jen bylo možné, ale tak často, jak bylo nutné."

"Vaše teorie má jedno slabé místo."

"Ale?"

"Žádný z nich nemohl tohle všechno dělat sám. Potřebovali lidi a peníze."

"To je pravda, ale ve vašem případě má CIA neomezený neoficiální rozpočet. Nikdo přesně neví, kolik peněz dostává, ani kam tyto prostředky jdou. Kdyby se uchovávaly účty, hrozilo by porušení utajení. Není tudíž obtížné získat fondy na financování soukromých operací a totéž platí i pro ostatní zpravodajské služby."

"Ale pořád ještě musel Eliotovi a ostatním někdo pomáhat. Museli na někoho přenášet pravomoci. Nakonec by někdo promluvil."

"To není tak jisté. Jen se nad tím zamyslete."

Saul cítil, jak se mu sevřel žaludek.

"Ani vy, ani Remus jste nepromluvíli. Ani ostatní Eliotovi sirotci. Mám podezření, že autorem myšlenky byl Auton. Fungovala ovšem naprosto dokonale. Po mnoho let jste vy a ostatní pracovali pro Eliota a pomáhali mu uvést do života závěry Abélardovy schůzky, přičemž on sám se řídil pokyny svého nevlastního otce."

"Přikázal mi zlikvidovat nadaci Paradigma."

"Určitě to pokládal za nezbytné. Obvinili z toho nás a Izrael. Nikdo z nás nechce, aby se Arabové spojili se Spojenými státy. Otázkou zůstává, čeho tím chtěl docílit."

"Chyba. Otázkou je, proč mě požádal, abych to udělal, a potom se mě pokusil odstranit."

"Budete se ho muset zeptat."

"Pokud toho parchanta nejdřív nezabiju." Sevřely se mu vnitřnosti. "Všichni měli své sirotky."

"Poslední paralela. Landish, Golicein a ostatní - všichni si vzali ze sirotčinců nevlastní syny, u kterých měli zaručenou bezpodmínečnou oddanost, a když to bylo nutné, své děti obětovali."

"Vyjasňuje se to." Saul zvedl ruce. "Kdybych mohl..."

"Proto také jste pořád ještě naživu."

Saul vztekle přimhouřil oči. "Mluvte k věci."

"Jako před ním Lazepsokov i Golicein předvídal svou popravu a vybral si svého nástupce. Zjistil jsem, kdo to je, ale obávám se, že mé úsilí nezůstalo nepovšimnuto. Můj protivník je mocný a inteligentní. Kdybych se mu stal příliš nebezpečným, lehce by mě dokázal zničit. V důsledku toho jsem se soustředil na muže v ostatních službách, kteří jsou dědici odkazu berlínské schůzky."

"Ale proč? Pokud sabotují své zaměstnavatele, tak vám vlastně pomáhají."

"Ne, pokud jednají ve vzájemné domluvě, Goliceinův náhradník spolu s ostatními. Narušují přirozený řád. Jsem marxista, příteli. Věřím v převahu sovětského zřízení. Náš systém má jisté chyby, ale jsou bezvýznamné ve srovnání s..."

"S čím?"

"S naprostou mravní zkažeností vašeho systému. Já chci tyto muže zničit. Chci nechat volný průchod dialektice, narušit status quo a dokončit revoluci." Orlik se usmál. "Když jsem dostal rozkaz vás zajmout a zlikvidovat, nevěřil jsem svému štěstí."

"A to je všechno? Chcete po mně, abych šel po těch mužích? Abyste sám sebe ochránil?"

Orlik přikývl.

"Mým protivníkem je Eliot. Abych se však odsud dostal, budu muset přistoupit na určitý kompromis. To chápu. Ale abych vám pomohl, budete také muset hodně slevit."

"Ne, mám ve své moci Eriku. Nedopustíte přece, aby zemřela. Ale je zde ještě něco jiného."

Saul sraštil obočí.

"Tvrdíte, že bojujete jen proti Eliotovi? Mýlíte se. Je zde přinejmenším ještě jeden nepřítel."

"Kdo?"

"Nepřemýšlel jste, jak se Eliot dozvěděl, že jste v Paříži?"

"Mluvte!"

"Chris je mrtev. Zabil ho Landish."

5

Erice se stáhlo hrdlo.

V místnosti nebyla žádná okna. Saulovi se chtělo řvát, rozbořit zdi. Zuřivost, která se ho zmocnila, byla tak prudká, až si myslel, že praskne. Neovladatelný zármutek způsobil, že nedokázal ovládat své svaly a roztrásl se tak, že ho bolelo celé tělo.

"Měl jsem to být já."

Erika zasténala.

"Chtěl si se mnou vyměnit místo. Chtěl jet s tebou do Paříže a unést Kočubeje a já jsem měl hlídat Landishe." Saul nemohl dýchat. "Protože měl pocit, že já zemřu. Ale já jsem mu to nedovolil!"

"Přestaň."

"Nechtěl jsem o tom ani slyšet!"

"Ne, nebyla to tvoje chyba. Rozhodla nižší karta. Kdybys byl na jeho místě ty..."

"Zemřel bych místo něho! Kdyby mu to mohlo vrátit život, jak rád bych zemřel!"

"To by si Chris určitě nepřál!" Erika se postavila a nejistě si sáhla na obvaz kolem hlavy. "Nechtěl si s tebou vyměnit místo proto, aby zachránil život sobě. Myslel, že tím zachrání tvůj. Nebyla to tvá chyba. Pro smilování boží, přijmi, co ti dal." Roztrásla se a začala plakat. "Ubohý Chris. Tak podělaný život. Nikdy nepoznal žádný..."

"Klid a mír."

Saul s pochopením přikývl. Byli s Chrisem vytrénováni potlačit každý cit s výjimkou vzájemné oddanosti a lásky k Eliotovi. V Saulově případě to fungovalo. Věci, které mu Eliot přikázal udělat, ho nikdy neznepokojovaly - protože by nesnesl, kdyby měl zklamat svého otce.

Ale Chris...

Saula zabolelo v krku... Chris byl jiný. V jeho případě výchova zklamala. Nakonec ho vzpomínky na zabíjení doslova mučily. Musel procházet peklem, když se pokoušel Eliota nezklamat a potlačit své svědomí. Ani klášter ho nedokázal zachránit.

Saulovi stékaly po tváři slzy. Jejich nezvyklé teplo ho vylekalo. Oteklé oči ho pálily. Naposledy plakal ve Franklinově škole, když mu bylo pět let. Vzlykal a objímal Eriku.

I v jeho případě výchova zklamala. Zlost zatlačila smutek a žal a přikrmoval vztek tak dlouho, až se v něm něco zlomilo. Celoživotní omezování uvolnilo cestu tak krutému odhodlání, že jej jeho intenzita vyděsila. V životě nic podobného nezažil vzedmutou vlnu touhy, slibující lék na všechny bolesti.

"Ty parchante," zaskřípěl zuby. "Za ty čokoládové tyčinky mi zaplatíš."

Nenávist v jeho hlase jej samotného udivila.

"Tak je to správné." Erice se trásl hlas. "Vlož vinu tam, kam patří. Ne na svá bedra, na Eliotova. To on všechno způsobil. On, Landish a ti další zkurvysyni."

Saul vášnivě přikývl. Zmítán zběsilým vztekem pochopil. Musí Chrise pomstít. Vyrušilo ho ostré zaklepání na dveře. V zámku zarachotil klíč. Otočil se k otevírajícím se dveřím, za nimiž se objevila Orlikova fretčí tvář doprovázená strážným.

"Dohodli jsme se na patnácti minutách."

"Jsem připraven," vybuchl netrpělivě Saul. "Jdeme na věc."

"Všechno je zařízeno. Můžete ihned odejít. Erika samozřejmě zůstává jako má pojistka."

"Jestli se jí něco stane..."

"Prosím vás," ohradil se Orlik dotčeně. "Jsem gentleman, stejně jako jsem profesionál."

"Pojistka?" zamračila se Erika.

"Dodatečný stimul, jestli se vám to tak líbí více."

"Copak nechápete," zeptal se Saul, "že mám veškeré stimuly, které potřebuji?"

"Abyste to udělal po svém," namítl Orlik, "ale já chci, abyste to provedl tak, jak to bude vyhovovat mně. Až mí nepřátelé začnou pátrat, kdo za vším stojí, musí narazit na vás, ne na mě." Oči mu zářily.

"Doufám, že jste se už zotavil z účinku sedativ."

"Proč?"

"Protože se právě chystáte předvést slavný útěk."

6

Saul se vyškrábal na vrcholek kopce. Popadal dech a prohlížel si krajinu ponořenou do šera. Za ním se v údolí válela mlha. Vpředu vábil jedlový les. Vrhł se mezi stromy a do chřípí mu vnikla vůně pryskyřice. Za sebou slyšel štěkot psů. Když přeběhl louku, štěkání znatelně zesílilo. Snažil se nalézt vodní tok a běžet podél něj, aby zahladil svůj pach, ale štěstí mu nepřálo. Košile se mu potem lepila k tělu. Štěkot psů byl stále hlasitější.

Orlik předvídal správně. Vzhledem k psům bylo opravdu nejlepší, že Saul zamířil na sever do zalesněné pahorkatiny. Doufal, že narazí na útes, na který psi nedokážou vyšplhat, na průrvu, kterou nebudou moci přeskočit, ale znovu ho štěstí opustilo.

Les byl vlhký noční rosou. Zmáčený kluzkým potem se prodíral křovinami. Psi štěkali ještě blíže. Vpravo se otevřela mýtina a Saul zahlédl světlé tečky oken města. Ale nemohl si dovolit riskovat a zamířit tam. Určitě již byly vydány příslušné rozkazy a všude kolem jsou rozestavěny hlídky. Nejlepší bude zamířit ještě dále na sever a zůstat v prostředí, které měl nejraději - vysoké kopce a lesy. Miloval vůni hlíny, po níž teď běžel.

V hustém ostružinovém křoví si roztrhal šaty. Sklánějící se větve mu drásaly kůži. Vzđor otékajícím škrábancům cítil radostné vzrušení. Adrenalin mu zbystřil smysly. Prodíral se bludištěm lesního porostu a radoval se z nabyté svobody. V duchu jásal.

Jen kdyby nebylo těch psů. Neúnavně si razili cestu křovím a byli stále blíž. Přeskočil vyvrácený strom a zamířil vzhůru svahem, ponořeným do stínu. Slyšel, jak lesní zvěř vyděšeně prchá, jako by vycítila bezprostřední blízkost smrti. Vybral si zvířecí stezku po levé straně. Oběhl balvan a vynořil se na holém temeni kopce.

A ocitl se na hřbitově, o němž mu řekl Orlik. Před ním se proti obloze rýsovaly náhrobní kameny. Mramoroví andělé rozpínali křídla. Truchlící cherubíni. Kolem hlavy se jim tvořila svatozář z mlhy na pozadí prvních paprsků slunce, ponořeného za obzor. Všechno jako by bylo předurčeno. Vrhł se mezi hroby. Jeho pozornost upoutal věnec a pak osamělý květ. Těsně za sebou zaslechl škrábání psích drápů. Otočil se a sáhl do kapsy. Orlik mu řekl, aby přípravek nepoužil, dokud nebude vyhnutí.

Ta chvíle teď nastala. Odšrouboval uzávěr a rozlil štiplavě páchnoucí olejovitou chemikálii na čerstvě vykopaný hrob. Vrhł se za živý plot a zmizel v houstnoucí tmě. Luční květy voněly jako na pohřbu. Ale můj pohřeb to není, pomyslel si. A ani strážných, které musel přemoci, když utíkal z Orlikova zámku. Údery spodní hranou dlaně nevedl plnou silou. Ačkoliv to byli jeho nepřátelé, přesto budou žít. A Orlik bude mít, co chtěl, přesvědčivý útěk, aniž musel obětovat vlastní muže.

Za sebou zaslechl zmučené vytí psů. Čenichy, které teď měli v jenom ohni, jim byly k ničemu. Rozškrábou si mordy, až pach krve překryje chemikálii. Ale dál ho už pronásledovat nebudou.

Přesto se však nějaký pohřeb konat bude. Můj ne, ale už brzo, pomyslel si v radostném očekávání. Tak moc se zamiloval do své nenávisti, že ji nechtěl zbytečně promrhat.

7

Vůz čekal ukrytý přesně tam, kde mu Orlik řekl - ve stínu za zavřenou benzinovou stanicí na okresní silnici nedaleko Lyonu. Tři roky starý renault nenápadné šedivé barvy, která splývala s noční tmou. Saul se ostražitě přiblížil a neustále sledoval silnici i stromy kolem benzinové stanice. Teprve pak se křovím připlížil k boku auta u krajnice. Jednomu ze strážných na Orlikově zámku odebral francouzskou pistoli MAB ráže 9 milimetrů. S namířenou zbraní nahlédl okénkem do auta a podíval se na podlahu před zadními sedadly. Nikoho neobjevil. Otevřel dveře a našel - jak Orlik slíbil - klíče pod předním koberečkem. S použitím zápalek, které ležely na palubní desce, zkontroloval, zda někde není něco nastraženo. Zvedl kapotu a prohlédl motor, pak vlezl pod auto a prohlédl podvozek.

Otevřel zavazadlový prostor, kde našel šaty a vybavení, které mu Orlik slíbil. I když měl Saul i jiné zdroje - peníze a osobní doklady, které si před mnoha lety ukryl v různých zemích, uklidnilo ho, že Orlik přesně dodržuje úmluvu. Zamýšlí s ním tedy hrát poctivou hru.

Jen ho rozčilovalo, že Orlik nepropustil i Eriku, i když jeho logiku chápal. Tím, že dovolil Saulovi utéci, se Orlik sám dostal do závažného podezření. Skutečnost, že Erika neutekla, mu jeho postavení ulehčí. Stane se také donucovacím prostředkem, který Saula přiměje, aby jednal podle Orlikových představ. Nemohl se však zbavit podezření, že Orlik má ještě jiný motiv. Co když má v plánu, až bude po všem, použít ji k tomu, aby přilákal Saula zpátky, pak je oba zabít, předložit je jako trofeje, a tím se zbavit zodpovědnosti za to, co Saul udělal?

Složitost problému ho jako tekoucí písek stahovala stále hlouběji. Jedno však věděl: Orlik je nezdár, dokud nedosáhne splnění svého cíle. A až do té doby má Saul před sebou jasně narysovanou cestu. Jak jednoduché. Chris je mrtev. Někdo za to šeredně zaplatí. Nastartoval. Motor renaultu běžel lehce a vypadalo to, že byl nedávno seřízen. Palivová nádrž byla plná.

Vyjel od pumpy a světla reflektorů prořízla tmu. Odbočil na vedlejší silnici, pak na další a sledoval ve zpětném zrcátku, zda se neobjeví světla pronásledovatelů. Žádná neviděl, a tak na příští křižovatce odbočil na hlavní silnici a zamířil na západ. Pozorně dodržoval nejvyšší povolenou rychlost.

Orlik si zvolil své cíle. Bylo jich pět - dědicové původní Abélardovy skupiny. Netrval však na tom, kdo je první na řadě. Saul měl v úmyslu zbavit se tohoto vozu, jakmile to jen půjde. I když ho prohlédl velmi pečlivě, lehce mohl přehlédnout miniaturní vysílačku, která by jeho polohu udala týmu sledovačů. Ti se mohli držet v dostatečné vzdálenosti, aby jejich světla nebyla vidět. Nezáleželo mu na nich.

Nezáleželo mu na ničem.

Jen na pomstě. Cítil mimořádnou radost při pomyslení, že všechno, čemu ho jeho otec naučil, se teď stane zbraní, kterou použije k tomu, aby ho zničil.

Hej, tatíku, už jdu.

Sevřel volant tak silně, až ho rozbolely klouby prstů.

A pak si k němu v noční tmě přisedl Chris s vyzáblou tváří a mrtvými očima a usmíval se, jako by byli zase dětmi a chystali se vyrazit za dalším dobrodružstvím.

Čeká je to právě.

Vyrovnaní účtů.

8

"Cože? Promiň, ale přeslechl jsem, co jsi právě říkal."

Eliot se jen obtížně soustředil. Seděl u stolu ve své pracovně a vypadal, jako by si prohlížel důležité papíry, ačkoliv nikde žádné neměl. Lampy byly zhasnuty a závěsy na oknech zataženy. Zamžoural k otevřeným dveřím, v nichž stál robustní muž, jehož silueta se jasně rýsovala na pozadí osvětlené chodby. Muž stál s rozkročenýma nohama, ruce lehce od těla. Byl vysoký a měl hranatou tvář.

Eliot se zamračil. Na okamžik toho člověka nepoznal, nebo jím spíše projela hrůza, že ho poznává.

Vypadal totiž jako Chris.

Copak Chris přežil a přišel si pro něj? Nemožné. Landish se mu přece zaručil, že Chris je...

Tmavá silueta proti světlu vypadala...

Mrtvý? Nemožné. Je to tedy Saul, kterému se nějak podařilo proklouznout kolem stráží hlídajících dům a teď tu stojí proti němu?

Ještě ne, to by bylo příliš brzy. Ale ta myšlenka ho rozzuřila, protože si uvědomil, že postava ve dveřích mu nepřipomíná jen Chrise nebo Saula, ale i všechny ostatní. Devět dvojic, osmnáct siroteků, jeho nevlastní synové. Vždyť jsem je miloval, řekl si v duchu. Copak se mu nestáhlo hrdlo žalem, když na ně pomyslel? Copak nebyl jeho smutek důkazem, že nejednal bezcitně? Bolest, kterou cítil, když je obětoval, dodávala jeho poslání nádech heroismu.

Už patnáct jich zemřelo. Ačkoliv - možná další, pokud byl Saul příliš aktivní. Ten to tedy být nemůže.

Chod událostí pokládá za předem daný. Nikdy jsem nevěřil na štěstí, pomyslel si. Nebo na osud.

Předmětem mé víry byly pouze schopnosti. Ale když si prohlížel postavu ve dveřích, zmocnila se jej chvilková halucinace a viděl před sebou všechny své mrtvé děti. Otřásl se. Jejich krycí jména vybral z řecké a římské mytologie jako úlitbu své lásce k symbolické složitosti, ale teď ho napadly ještě jiné mytologické postavy - fúrie, mstící se stíny.

Odkášlal si a zopakoval.

"Neslyšel jsem, co jsi říkal."

"Jste v pořádku?" Pollux postoupil o pár kroků dopředu.

"A proč si myslíš, že bych neměl být?"

"Slyšel jsem, jak tady mluvíte."

Eliot si znepokojeně uvědomil, že si na nic podobného nepamatuje. Pollux pokračoval:

"Nedokázal jsem si představit, s kým byste tady mohl hovořit. Kolem mě určitě nikdo neprošel. Pak mě napadl telefon, ale ze svého místa v chodbě jsem viděl, že je stále zavěšený."

"Jsem v pořádku, musel jsem... Asi jsem nahlas přemýšlel. Není třeba se tím znepokojoval."

"Mám vám něco přinést?"

"Ne, myslím že ne."

"Mohl bych vám ohřát trochu kakaa."

Eliot se nostalgicky usmál.

"Když jste byli s Kastórem mladí a chodili jste ke mně na návštěvu, nosíval jsem vám kakao."

Vzpomínáš? Vždycky před spaním."

"Jak bych mohl zapomenout."

"Zdá se mi, že se naše role vyměnily. Hodláš se o svého otce postarat, až bude starý?"

"O vás? Vždyť víte, že pro vás bych udělal cokoli."

Eliot přikývl a projel jím bolestný cit. Patnáct ostatních už pro něj všechno ztratilo.

"Já vím. Jsem v pořádku. Potřebuji jen trochu času sám pro sebe. Miluji tě. Už jsi jedl?"

"Za chvíli."

"Musíš se najíst. A co tvůj bratr?"

"Je v hale a hlídá zadní vchod."

"Brzo k vám zajdu. Popovídáme si o starých časech."

Pollux odešel. Eliot se vyčerpaně opřel v křesle a ponořil se do vzpomínek na léto roku 1954, kdy vzal Kastóra a Polluka na výlet do... Byl to Yellowstonský park? Tolik let uplynulo tak rychle. Paměť ho už občas klamala. Možná to byl Velký kaňon. Ne, to se stalo v šestapadesátém. Kastór tehdy...

Až se otřásl, když si uvědomil, jak strašně se zmýlil. Myslí mu projelo zděšení. To nebyli Kastór a Pollux. Ne, dobrý bože, to byla jiná dvojice. A téměř se rozplakal, protože si nedokázal vzpomenout kdo. Mohli to být i Chris a Saul. Fúrie ho obstoupily těsněji. Ústa se mu naplnila žlučí.

Z kanceláře odešel krátce po poledni, hned jak mu asistent sdělil nové informace.

"Romulus utekl? Ale všechno bylo přece připraveno a povedlo se ho zadržet. Z KGB mi potvrdili, že ho mají!"

"I s tou ženou. Ano."

Asistent pokračoval jakoby proti své vůli.

"Ale utekl."

"Jak?"

"Chytili ho nedaleko Lyonu. Podařilo se mu dostat se ze zámku, kam ho odvezli, aby ho zlikvidovali."

"Ale měli ho přece zabít okamžitě!"

"Zdá se, že ho nejprve chtěli vyslechnout."

"Dohoda zněla jinak! Kolik škody nadělal? Kolik strážných zabil?"

"Žádného. Útěk byl z jeho strany čistá práce."

Eliota to znepokojilo.

"Ale tu ženu odstranili, ne?"

"Ne. Teď ji vyslýchají, aby zjistili, kam zmizel."

Zavrtěl hlavou. "To je špatné."

"Ale oni tvrdí..."

"Je to špatné. Lžou. Šíjí na nás boudu."

"Jak to?"

"Někdo ho pustil."

"Nechápu, jaký by kdo mohl mít motiv."

"Copak to není jasné? Pustili ho, aby mě mohl zlikvidovat."

Asistent jen přimhouřil oči.

A tehdy si Eliot uvědomil, že ho asistent podezřívá, že trpí paranoiou. Opustil budovu a vzal s sebou Kastóra a Polluka. Od té doby seděl ve své ztemnělé pracovně a alespoň pro tuto chvíli jej chránily stráže kolem domu a poslední dva synové, kteří mu zbyli, vevnitř.

Ale takhle se navěky žít nedá. Nemůže přece pouze čekat. I když ho pronásledovaly stíny, v osud nevěřil. Vždycky jsem spoléhal na schopnosti, pomyslel si. A na úskoky.

Já jsem ho vyškolil. Já nad ním dokážu zvítězit. Co bych udělal, kdybych byl Saulem?

V okamžiku, kdy věděl, jakou otázku si položit, odpověď byla nasnadě. Vzrušeně si uvědomil, že dostal ještě jednu šanci. Musí však jednat rychle.

Musí se spojit s Landishem.

Saul si bude svou pomstu pěkně vychutnávat. Než se dostane až k Eliotovi, několikrát se po cestě zastaví a bude kolem sebe šířit stále větší hrůzu.

A prvním jeho cílem bude Landish. Můžeme mu tedy nastražit past.

9

Saula se znovu zmocnit dojem, že tady už někdy byl. Měl před očima nejen Franklinovu školu, ale také zdi kolem pozemku Andrewa Sagea. Minulost i přítomnost jako by se najednou prolínaly. Eliot zneužil školu, aby ho svedl ke zlu. Jedním z důsledků byla i likvidace nadace Paradigma. Pochopení ho naplnilo pocitem krutého uspokojení, protože věděl, že se vrací tam, kde všechno začalo. Když vyhodil do povětří Sageův dům, necítil vůbec nic. Prostě vykonal svou práci. Udělal to pro Eliota. Ale teď je všechno jinak. Poprvé v životě se těší, až někoho zabije. Když v duchu porovnával zdi kolem Sageova a Landishova pozemku, uvědomil si změnu, která se v něm udála. Chce zabíjet a těší ho, že způsob, jež zvolil, je stejný jako metoda, kterou použil k likvidaci Sagea. Jaká ironie osudu, pomyslel si potěšeně, že používám Eliotovu taktiku proti němu samotnému. Říkal jsem ti, Landishi, jak tě potrestám, jestliže mi budeš lhát. A můj bratr je mrtvý. V duchu si představil zeď kolem Franklinovy školy a cítil, jak mu pod přívalem slz žhnou oči.

Otočil se ke své zbraně. Mohl si vzít pušku a prostě Landishe z dálky zastřelit. To by ho však neuspokojilo. Něco by zůstalo nevykonáno, protože by nesplnil svou hrozbu. Landish musí zemřít zcela konkrétním způsobem.

Jeho rozhodnutí však s sebou přineslo jeden problém. Landish byl buď ostražitější, nebo se dozvěděl o Saulově útěku, protože bezpečnostní opatření v jeho sídle se ztrojnásobila. Strážní o sebe málem zakopávali. Každý návštěvník musel předložit své doklady a byl prohledán. Na vnější zdi byly rozmístěny kamery uzavřeného televizního okruhu. Nebylo už možné dostat se na pozemek stejným způsobem jako

posledně. Jak tedy nastražit trhavinu? Jak vyhodit do vzduchu nejen Landishe, ale také - říkal jsem ti, co udělám, ztělesňují všechno, co nenávídím - ty zasrané růže?

Byl to největší rádiem řízený model letadla, jaký se mu podařilo sehnat. Než našel, co potřeboval, obešel nejméně půl tuctu největších modelářských obchodů v Londýně. Zmenšená stíhačka Spitfire s téměř metrovým rozpětím křídel, ovladatelná v dosahu 800 metrů. Jeho vlastní řízená střela. Utřel si usazené oči a přikročil k posledním úpravám. Usmál se. Hračka. Kdyby tady byl Chris, určitě by se rozchechtal. Zkažené dítě chce prostřednictvím hračky splatit dluh svému otci.

Nádržka byla naplněna palivem. Již dříve model na jiném místě vyzkoušel. Fungoval bezvadně. Reagoval na radiové signály a ovládal se pomocí páček na vysílači. Letadlo stoupalo, nalétávalo do zatáček a klesalo přesně podle Saulových pokynů. Teď ovšem neslo náklad: dva a půl kilogramu trhaviný rovnoměrně rozdělené podél trupu a přidržované lepicí páskou. Dodatečné zatížení ovlivnilo manévrovatelnost modelu. Zpomalilo start a i ve vzduchu byl letoun pomalejší. Ne však tak, aby to zásadně vadilo. Zbraň svůj úkol splní. V obchodě s elektronikou sehnal součástky, které potřeboval k sestrojení detonátoru ovládaného vlastním miniaturním vysílačem. Detonátor připevnil na spodní část trupu. Naladil vlnové délky tak, aby letadlo a detonátor reagovaly na různé frekvence. Jinak by mohla trhavina vybuchnout už při aktivaci vysílače, jímž se ovládá model.

Čekal. Pomalu nadcházelo svítání, které však nepřinášelo žádné oteplení. I když se chvěl zimou, v duši mu hořela nenávist.

Věděl s jistotou, že jeho cíl se nikde jinde skrývat nebude. Růže jsou pro něj příliš důležité. Landish se o ně bojí a určitě jim chce být nablízku.

Myslel na Chrise a v radostném očekávání si představoval uspokojení, které brzy pocítí. Sedm hodin. Saul náhle zpozorněl. Ze zadních dveří domu vyšla bělovlasá postava obklopená strážci a zamířila ke skleníku. Obával se, zda to v masce Landishe nevystupuje někdo jiný, ale pomocí dalekohledu starce bezpečně poznal. Nemohl se mýlit. Jen zahradnický plášť vypadal poněkud mohutně. Takže nosí neprůstřednou vestu.

K ničemu ti nebude, ty parchante.

Sotva Landish a jeho tělesní strážci zmizeli ve skleníku, Saul se odplazil mezi stromy. Model letadla spolu s vysílači nesl v ruksaku na zádech. Přešel louku, jejíž tráva byla díky rose příliš vlhká, než aby se dala použít jako startovací dráha. Venkovská silnička však danému účelu vyhovovala dokonale. Neviděl žádné auto, takže model nastartoval a postupně zvyšoval rychlost, až se letoun odlepil od země a namáhavě nabíral výšku. Motor spokojeně předl. Když bylo letadlo dostatečně vysoko, aby přeletělo nad stromy, zamířil přes louku zpět, přičemž udržoval model neustále v dohledu. Prošel mezi stromy až na stráž nad Landishovým sídlem. Rosa mu smáčela nohavice, až se mu chladivě lepily k nohám, ale i tento pocit byl příjemný. Ptáci zpívali v čerstvém, vonícím ranním vzduchu. Připadal si jako dítě, kterým nikdy nebyl. Nikdy mu nebylo dovoleno jím být.

Jeho hračka. Usmál se a díky zasychajícím slzám měl pocit, jako by mu ztuhly tváře. Pohnul ovládací páčkou a zvedl model do maximální výšky, až vypadal na bleděmodrém nebi jako skvrnka, a pak jej nasměroval k domu. Strážní se otočili, znepokojeni nezvyklým hlukem. Někteří naklonili hlavu. Muž se psem u nohy ukázal vzhůru. I když ho na tuto vzdálenost zahlédnout nemohli, Saul se pro jistotu skrčil za křovím a pohnul ovládací páčkou. Zrychlil se mu pulz. Letadlo se stočilo a směřovalo k cíli.

Strážci, zprvu ochromení, náhle začali vyvíjet horečnou činnost. Celí nervózní vycítili ve vzduchu hrozbu, ale nevěděli, odkud udeří. Saul opět zvedl letadlo do výšky a pak ho převedl do střemhlavého klesání. Model teď svištěl přímo ke skleníku. Hluk motoru zesiloval a letadlo rostlo přímo před očima. Několik mužů se rozběhlo ke skleníku, ostatní varovně křičeli. Někteří zvedli pušky. Uslyšel rachot výstřelů a viděl, jak sebou strážní škubají po zpětných rázech zbraní. Otočil řídicí páčkou a zahájil úhybné manévry. Naklonil letoun doprava, pak doleva. Model zběsile kličkoval, kroutil se, ale nezadržitelně klesal.

To už začali střilet i ostatní strážci. Zahleděl se na skleník. Přes sklo spatřil drobnou postavu v bílém plášti otáčející se k rozruchu venku. Jenom Landish byl oblečen v bílém. Stál mezi růžemi asi v třetině délky skleníku. Saul zamířil letadlo přímo na něj. Výstřely rachotily tak rychle, že již tvořily souvislou dávku. Letoun reagoval velmi neohrabaně, až ho polila hrůza, že byl zasažen, ale pak si uvědomil, že jeho

manévrovací schopnosti ovlivňuje váha trhaviny. Vyrovnal klesání a ovládal model jemněji. Když prolétl sklem, představ si, jak se asi Landish tváří. Zmáčkl knoflík druhého vysílače. Skleník se rozpadl. Vzduchem se obloukem rozlétly blýskavé střepy skla. Strážní v panice zalehli a zakryly je plameny a kouř. Rachot výbuchu se nesl údolím a Saul se dal na rychlý ústup. Představoval si přitom poletující okvětní lístky nasáklé Landishovou krví.

10

Telefon zařinčel, až sebou Eliot trhl. Ovládl se a přinutil se počkat na další zazvonění, aby se uklidnil, než zvedne sluchátko.

"Haló," ozval se opatrně.

Očekával, že uslyší triumfujícího Saula, jak ho proklíná a vyhrožuje mu. Musí Saula přesvědčit, aby se s ním setkal, a tak ho nalákat do pasti.

Ozval se však jeho asistent:

"Pane, obávám se, že mám špatné zprávy. Jde o naléhavé sdělení z MI-6."

"Landish? Něco se mu stalo?"

"Ano, pane. Jak to víte?"

"Jen mluvte."

"Někdo ho vyhodil do vzduchu, ve skleníku. Měl dokonalou ochranu, ale..."

"Bože dobrotivý."

Když Eliot poslouchal, jak k bombovému útoku došlo, téměř se mu zastavilo srdce. Landish ho tedy nezastavil.

Byl to určitě Saul. Chce mi dát najevo, jak je chytrý. Vzkazuje mi, že mě dostane, ať se ukryji kamkoliv, ať budu mít jakkoliv silnou ochranu. Eliot zděšeně potřásl hlavou.

A proč by mě to vlastně mělo překvapovat? Vždyť jsem ho sám vyškolil.

"Díky," zamumlal a zavěsil.

Seděl ve tmě a snažil se znovu nabýt klidu, pročistit si mozek a promyslet všechny možnosti.

Roztrásl se jako v horečce, když si uvědomil, že přímému fyzickému nebezpečí byl naposled vystaven za války, když tajně působil na území okupované Francie. Od té doby vystoupil tak vysoko, že mu hrozilo pouze politické riziko. Žádný z vedoucích představitelů zpravodajské služby ještě nebyl popraven za velezradu. Smrti museli čelit pouze operativci v terénu. Nejhorší, co se mu mohlo stát, by byl trest odnětí svobody, ale možná ani to ne. Aby se zabránilo nežádoucí publicitě, zrádci na vysokých místech byli často pouze propuštěni, a tak už nemohli dále škodit. Se svou sbírkou skandálů využitelných k vydírání by mohl dokonce požádat o penzi.

Ne. Jediné, čeho se obával, bylo odhalení. To by těžce zranilo jeho pýchu, protože nikdy neuvažoval o prohře.

Ted' však pocítil šílený strach. Nikoliv rozumový, ale instinktivní. Reflexivní hrůza. Takto se necítil od oné noci, kdy ležel ve Francii v příkopu u silnice a německá hlídka na něj...

Napětím mu téměř pukalo srdce. Jeho papírově tenké plíce, zesláblé desítkami let kouření, hrdinsky pumpovaly vzduch. Nevzdám se. Celý život jsem byl vítězem. Po téměř čtyřiceti letech znovu čelil smrtelnému nebezpečí a neměl v úmyslu podlehnout.

Otec proti synovi? Učitel proti svému žákovi?

No tak dobře, jen si pro mě přijď. Je mi líto, že Chris zemřel, ale nedopustím, abys mě porazil. Stále ještě jsem lepší než ty.

Přikývl. Pravidla. Nepřibližuj se k nepříteli. Přinut' ho, aby on musel k tobě. Přinut' ho bojovat na tvé vlastní půdě. Utkej se s ním za podmínek, které stanovíš ty sám.

Věděl, jak z toho. Saul se mýlí, když si myslí, že se mu dostane na kůži, ať už je kdekoli a jakkoliv dobře chráněn. Existuje určité místo, které poskytuje absolutní ochranu. A nejlepší je, že všechno bude přísně podle pravidel.

Vyskočil z křesla a vyšel do haiy. Pollux se napřimil do pozoru. Eliot se usmál.

"Přiveď bratra. Musíme se spakovat." Na schodech se na chvíli zastavil. "Už je to dávno, co jsme si

spolu vyjeli na výlet."

11

Londýn. Deště za okny si Saul nevšímal. Měl zatažené závěsy a lustr rozsvítil jen na tak dlouho, aby mohl vytočit telefonní číslo. Ležel v temnotě na posteli a čekal, až se někdo ohlásí. Potom se vysprchuje, převlékne a sní smaženou rybu s hranolky, které si přinesl. Pak zaplatí za pokoj, ve kterém stráví pouhou hodinu, a zamíří k cíli další etapy. Vyspat se může po cestě. Čeká ho hodně práce. Konečně někdo zvedl sluchátko.

"Ano?"

Hlas zněl jako Orlikův, ale musel se ujistit.

"Baby Ruth."

"A růže."

Orlik. Rus mu dal několik čísel. Byly to telefonní automaty, kde byl v předem určený den a hodinu k zastížení, aby mohl Saulovi předat informace a instrukce.

"Předpokládám, že jste již slyšel tu hroznou novinku o našem anglickém příteli," řekl Saul.

"Jistě. Bylo to náhlé, ale nikoliv neočekávané a nikoliv bez následků," řekl Orlik. "Jeho spojenci projevují pozoruhodnou aktivitu. Zdá se, že se obávají, aby se další nečekané zprávy netýkaly právě jich."

"Učinili nějaká opatření?"

"Proč? Vadilo by vám to?"

"Ne. Pokud ovšem budu vědět, kde je hledat."

"Říká se, že cestování je dobré na nervy."

"Mohl byste mi nějaká místa doporučit?"

"Několik. Vím například o jisté vinici ve Francii, v okolí Bordeaux. Dále by zde byla horská chata v Černém lese v Německu. A pokud byste rád navštívil Sovětský svaz, nabídl bych vám daču nedaleko ústí Volhy do Kaspického moře."

"Jenom tři? Očekával jsem čtyři."

"Kdybyste jel přímo na čtvrté místo, obávám se, že byste ztratil zájem o předchozí tři," řekl Orlik.

"Právě naopak. Tak se těším, až to čtvrté uvidím, že se asi na ta ostatní nebudu moci soustředit."

"Mám tady jednu vaši přítelkyni, která se nemůže dočkat, až se vrátíte z cest a budete zase s ní. Dohodli jsme se, že se budete řídit instrukcemi. Když neuděláte, co potřebuji, jaký by pak mělo pro mě smysl, abych vám pomáhal? Počítal jsem s tím, že svou příští návštěvou poctíte mého rozkolnického kolegu v Sovětském svazu."

"A sejmout vám tak kříž z ramenou? Tak to ne. Pomáháte mi jen proto, abych se postaral právě o něj. Pak mě obviníte a sám vyváznete bez poskvrny."

"Nikdy jsem nepředstíral, že tomu bude jinak," řekl Orlik.

"Ale jakmile budete jednou v bezpečí, můžete dospět k závěru, že s ostatními se dohodnete. Zařídíte mou likvidaci a vyjdete ze všeho jako vítěz."

"Vaše podezření zraňuje mé city."

"Šel jsem do toho z jednoho jediného důvodu, a tím je Eliot. O ostatní se postarám později. Neexistuje žádná záruka, že budu mít ve všech případech úspěch. Můžu se dopustit chyby a zemřít dříve, než se stačím se všemi vypořádat. Budu-li je brát v tom pořadí, v jakém chcete vy, možná se k Eliotovi vůbec nedopracuje."

"Tím spíše byste měl být opatrný."

"Ne. Pozorně poslouvejte. Mám jednu otázku. Uslyším-li chybnou odpověď, zavěším. K Eliotovi se dostanu i bez vaší pomoci. A pokud se Erice něco stane, dopadnete jako on."

"Tomu říkáte spolupráce?"

"Moje otázka. Předpokládám, že teď už ví o mém útěku a o tom, co se stalo Landishovi. Určitě si domyslí, že je to moje práce. Učiní opatření. Na jeho místě bych doma nezůstal. Postaral bych se o nejlepší možnou ochranu. Přesunul bych se na zcela bezpečné místo. Kde ho najdu?"

Na okno bubnovaly kapky deště. Seděl ve tmě, křečovitě svíral sluchátko a čekal na Orlikovu odpověď.

"Nemám rád, když se mi vyhrožuje."

"Špatná odpověď."

"Počkejte! Co je to s...? Dejte mi šanci! Nejdřív Eliota? Pak ostatní výměnou za Eriku?"

"Pokud nebudu mít pocit, že ji používáte jako past."

"Máte mé slovo."

"Odpověď."

Orlik si povzdechl a pak mu to řekl.

Saul zavěsil.

Srdce mu bušilo jako splašené. Místo, jehož jméno mu Orlik sdělil, představovalo ten nejdokonalější úkryt. A co jsi čekal? pomyslel si. I přes nenávist, kterou k němu pochoval, musel obdivovat Eliotova génia.

Nejvhodnější, nejlépe ovladatelné bitevní pole. Chris by to ocenil.

12

Před statkem stála velká černá dodávka. Orlik se mračil, když k ní dojížděl. Pneumatiky zaskřípaly na šterku. Zaparkoval svůj citroen v dostatečné vzdálenosti a otočil se tak, aby mířil zpět na příjezdovou cestu. Zhasl světla a vypnul motor, ale klíč nechal v zapalování. Opatrně vystoupil a zahleděl se do noční tmy.

Kdyby si dodávky všiml dříve, zastavil by a obešel farmu, aby zjistil, co se děje. Ale dodávka stála tak, že ji zahlédl, až když byl skoro u ní. Nemohl tedy vycouvat, aniž by své návštěvníky nevaroval. Musel předpokládat, že noc ukrývá i jiné strážce než jeho vlastní, a tak neměl jinou možnost než vstoupit dovnitř a nedat najevo žádné znepokojení.

V několika oknech se svítilo. Nemýlil se. Kráčel ke dveřím a vpravo za rohem zaregistroval nějaký stín. Postava stála těsně mimo dosah světelných paprsků a jejím záměrem zcela zjevně bylo, aby ji Orlik zahlédl.

Vlevo od domu náhle utichlo vrzání cvrčků. Takže na druhé straně také někdo je. Ale i v tomto případě se varovnému signálu dalo zabránit, kdyby se ten člověk nepohnul, takže Orlik dospěl k závěru, že ukrytí strážníci mu úmyslně dávají najevo, že tam jsou.

Chtějí pozorovat mé reakce. Jestli jsem se ničeho nedopustil, pak mě to neznervózní. Pokud jsem však udělal to, z čeho mě podezřívají, třeba jim sám poskytnu důkaz a pokusím se o útěk.

Neměl pochyb, kdo to je. Po Saulově 'úťeku' ze zámku nedaleko Lyonu zavezl Orlik Eriku na jih na svou farmu u Avignonu, kde ji chtěl skrývat - pro případ, že by Saul nedodržel dohodu a pokusil se ji vysvobodit, neměl šanci toto místo najít. Francouzské úřady nevědí, co se děje. Kdo tedy zbývá? Kdo jiný má na věci zájem a současně měl možnost vystopovat ho až sem?

Orlik učinil dva závěry. Někomu z jeho lidí se Saulův útěk zdál podezřelý a podal na něj negativní hlášení. Druhý: jsou zde jeho nadřízení a budou ho chtít vyslechnout.

"Ty," promluvil Orlik rusky. "Tam vpravo. Dej pozor, až budeš couvat. Za tebou je septik. Poklop by tě nemusel udržet."

Nikdo neodpověděl. Usmál se a kráčel dál, nikoli však k hlavnímu vchodu, ale ke dveřím vpravo.

Vstoupil a ucítil večeri. Telecí na žampionech. Úzká chodba vedla doleva kolem kuchyně ke světlům v obývacím pokoji. Před dveřmi uzamčenými visacím zámkem stál svalnatý strážný.

"Otevřete," přikázal mu Orlik, "musím ji vyslechnout."

"Nebude se jim to líbit," namítl mrzutě strážný.

Orlik zvedl obočí.

"Jste očekáván."

Strážný ukázal k obývacímu pokoji.

Už vím, kdo na mě donáší, pomyslel si Orlik. Je na tom správném místě. Dostane, co si zaslouží.

"Budou muset počkat. Řekl jsem vám, abyste otevřel."

Strážný se zamračil.

"Ale..."

"Jste hluchý?"

Strážný našťavaně přimhouřil oči, ale vytáhl klíč a odemkl zámek.

Orlik vstoupil.

V pokoji nebyl žádný nábytek, který by Erika mohla použít jako zbraň. Nechali jí džínsy a flanelovou košili, ale boty jí pro případ, že by se jí podařilo dostat se ven a pokusila se o útěk, odebrali. Opasek, potenciální zbraň, jí vzali také. Seděla na podlaze v rohu a upřeně na Orlika hleděla.

"Výborně. Jste vzhůru," řekl Orlik.

"Jak bych mohla při tom světle spát?"

"Potřebuji informace."

Orlik se otočil, pokynul strážnému a zavřel dveře.

Přešel místností a s hrozivým výrazem v obličeji vytáhl zpod kabátu sovětskou pistoli Makarov ráže 9 milimetrů.

Erika nehnula brvou.

Zamyšleně ji pozoroval, uvažoval a pak se rozhodl.

"Takže přišel můj čas?"

Oči měla tmavé jako kousky uhlí. Představil si scénu, která ho čeká v obývacím pokoji, a přikývl.

"Ano, přišel čas."

Podal jí pistoli. Erice se rozšířily zorničky.

Naklonil se k ní a ucítil vůni vlasů.

Mluvil šepem. Skončil a napřímil se.

"Jedinou mou útěchou je to, že mi proti své vůli pomůžete."

V zoufalé potřebě přátelského, lidského kontaktu se sklonil a políbil ji. Na tvář. Jako by líbal sestru.

Myslel na to, co ho čeká.

Otočil se a vyšel z místnosti. Strážný už byl velmi netrpělivý.

"Já vím," řekl Orlik, "čekají na mě."

Kráčel chodbou. Blížil se k pokoji, který se před ním postupně rozjasňoval. Skromná, prostě zařízená šedivá místnost. Začouzený krb. Odřená pohovka. Rozvrzané houpací křeslo.

Na něm seděl vyzábělý zachmuřený muž a měřil si ho pohledem.

Orlik potlačil překvapení. Očekával svého přímého nadřízeného nebo přinejhorším šéfa evropských operací. Ale muž s úzkým obličejem, vzhledem ještě více připomínající fretku než on sám, který ho přišel obvinít, byl nepřítel, jehož pronásledoval. Ruský následník Abélardovy skupiny, sovětský ekvivalent Eliota.

Jmenoval se Kovšuk. Byl oblečený celý v černém. Přestal se houpat a úsečně promluvil rusky. Vedle něj stáli dva hrozivě vyhlížející tělesní strážci.

"Řeknu to prostě a jednoduše. Měl jste příkaz toho Američana zabít. Neuposlechl jste. Zorganizoval jste jeho útěk. Předpokládám, že jste ho poslal, aby mě odstranil."

Orlik zavrtěl hlavou.

"Nevím, o čem to..." Zakoktal se. "Přirozeně jsem poctěn vaší návštěvou. Ale nechápu. Nemohu přece nést zodpovědnost za podřízené. Jestliže jsou tak neschopní..."

"Ne. Nemám čas hrát si na schovávanou."

Kovšuk se obrátil k jednomu ze strážců.

"Přiveďte tu ženu. Dělejte si s ní, co chcete, ale přinutíte ji přiznat všechno, co ví. Zdokumentujete jejich zločiny a pak je oba zlikvidujete."

"Vyslechněte mě."

"Když se budete vzpouzet, tak vás odprásknu rovnou. Chci vědět, kde je ten Američan." Kovšuk se znovu obrátil na strážce. "Řekl jsem vám, že ji máte přivést."

Orlik se díval za odcházejícím mužem.

"Mýlíte se. Chci toho Američana stejně jako..."

"Neurážete mě."

Orlik bleskurychle zvážil situaci. Nosil rezervní zbraň. Další šanci už nedostane. Vytasil pistoli. Kdyby se mu podařilo zlikvidovat zbývajících tělesného strážce dříve než...

Ale Kovšuk něco podobného čekal. Vlastní zbraň měl připravenou a teď vystřelil.

Projektil zasáhl Orlika do prsou.

Výstřel ho srazil dozadu. Zapotácel se a s vytřeštěnýma očima klesl k zemi. Ačkoliv se mu z úst valila krev, povedlo se mu na rtech vykouzlit úsměv.

Je ztracen.

Ale zvítězil. Protože z chodby se ozvalo ostré zapráskání výstřelů z pistole a on poznal zvuk makarova.

Byl přesvědčen, že jeho zrádný podřízený i Kovšukův tělesný strážce jsou mrtví. Ta žena je stejně schopná jako přitažlivá.

Bouchly dveře.

Smysly se mu kalily, ale přesto zaslechl, jak makarov znovu vyštěkl. Upozornil ji na strážné venku a řekl jí, kde se ukrývají. V duchu viděl, jak běží noční tmou.

Ušklíbl se na Kovšuka. Uslyšel ještě motor citroenu a další výstřel z pistole.

Pak zemřel.

13

Eričina holá chodidla byla samá krev. Pořezala si je, když utíkala po ostrém šterku z domu k Orlikovu citroenu. Klíč zůstal v zapalování, jak jí Orlik slíbil. Krvavé šlapky na spojce a plynu jí klouzaly. Zlostně dupala na pedály a přerazovala rychlosti. Řítila se uličkou stále rychleji, zadní kola prokluzovala a noc před ní houstla jako zeď. Neodvážila se rozsvítit reflektory. I když ve tmě mohla snadno přehlédnout zatáčku a sjet ze silnice, nemohla riskovat, že se kvůli světům stane snadným terčem.

Řev motoru ovšem k přesnému zamíření stačil. Vysypalo se zadní sklo. Slyšela opakované dávky z automatických zbraní a vozem otrásla sprška kulek. Ve zpětném zrcátku viděla dlouhé série záblesků z hlavní a poznala nezaměnitelný zvuk samopalů.

Uzi. Měla s nimi tolik zkušeností, že se nemohla mýlit. Náhle pochopila, jak se asi Saul cítil v Atlantic City. V poslední chvíli si všimla zatáčky. Projela ji smykem.

Musela se soustředit na hrozící nebezpečí, ale neustále jí vrtala hlavou neodbytná otázka. Proč Rusové používají izraelské zbraně?

Na podobné úvahy však nebyl čas. Krvácející nohou sešlápla spojku a přeřadila na vyšší rychlost. Dále od domu byla tma hustší. Citroen se oťel o strom. Nebylo vyhnutí, musela rozsvítit a spatřila mohutný stín, vyrážející z křoví vedle silnice.

Dodávka. Strhla volant doleva a krví zalitý plynový pedál stiskla až k podlaze. Citroen těsně minul předek dodávky, sklouzl stranou a opřel se zadním blatníkem o pařez. Koncové světlo se rozbilo, ale kola prohrábla šterk, zabrala a vrhla auto kupředu. Erika se přehoupla kolem překážky a před sebou uviděla tunel ze stromů a keřů, na jehož konci přátelsky kynula okresní silnice.

Zarachotily další samopaly. Vysypalo se i druhé koncové světlo. Výborně, znesnadní jim to míření.

Přeřadila na nižší rychlost, smykem sjela ze šterku na asfalt a odbočila vlevo na silnici. Na rovném úseku zrychlovala, co jí motor dovolil. Mrkla na ručičku tachometru, která už vyšplhala přes stodvacítku, a hnala ji ještě výše.

Věděla, že ji začnou okamžitě stíhat. Citroen se otrásal, jako by utrpěl závažnou poruchu. Musí v něm však vydržet, dokud se nerozpadne, nebo si najít lepší auto.

Ale ležela před ní otevřená silnice a věděla přesně, co má dělat. Orlikovo šeptané varování bylo zcela jednoznačné. Vyšetřování, které ho čeká, hrozba, které oba musí čelit, a svoboda, kterou jí daroval.

Byla připravena. Zastřelila muže, který pro ni přišel, i strážného v chodbě. Zlikvidovala hlídky, které stály před domem. I když měla holé nohy pořezané od šterku, jehož drobné kamínky se jí zaryly do chodidel, cítila vzrušenou radost, že je zase volná a má před sebou jasný cíl.

Saul ji potřebuje a Orlik jí řekl, kde ho najde.

Ujížděla nocí. Ve zpětném zrcátku spatřila reflektory pronásledovatelů a položila ruku na pistoli na sedadle vedle sebe. Stále se však nemohla zbavit myšlenky, která jí vrtala hlavou. Samopaly uzi. Proč by Rusové měli dávat přednost izraelským zbraním?

Odpověď ji znepokojila. Protože muž, který ve venkovském stavení čekal na Orlika, byl ruským

ekvivalentem Eliota. Jeho tělesní strážci, stejně jako Eliotovi, absolvovali na závěr své přípravy nácvik vražedných instinktů. Byli vycvičeni jednat jako Izraelci, a vinu za to, co se teď stalo...

Erika zatřásla zuby. Vinu ponese Izrael.

Ujížděla kolem farem a zahrad. Kdyby se světla příliš přiblížila, musela by zastavit a pokusit se o štěstí - zablokovat silnici a poslat pronásledovatele do pekel.

Přestože se Citroen divoce otřásal, dařilo se jí udržovat stále stejný náskok. Řítla se tmou jako šíp.

Neustále si v mysli opakovala poslední Orlikovo zašeptání.

"Saul má namířeno za Eliotem. Starý pán si zvolil dokonalý úkryt. Je to past."

Ale pro koho? Pro Saula, nebo pro Eliota?

Věděla však dost. Orlik jí řekl jméno provincie, města i horského údolí.

V Kanadě.

A ona se tam určitě dostane.

DOMOVY ODPOČINKU/VĚČNÝ KLID

1

Silnice stoupala tak příkře, že Saul musel přeřadit z dvojky na jedničku. Slyšel, jak se motor namáhá, když hnal stejný značkový Eagle stále výše. Tento model zvolil proto, že i když vypadal nenápadně, měl pohon na všechna čtyři kola. Jednak nechtěl vzbuzovat nežádoucí pozornost, jednak nevěděl, jak náročný terén ho čeká, než se dostane na místo.

Terén působil impozantně už teď. Příliš zatížené auto s cizí poznávací značkou stálo u krajnice se stávkujícím motorem, kapota zvednutá, z chladiče se kouřilo. Řidič - ustaraný mužiček, marně se pokoušející uklidnit vydešenou ženu a děti - očividně techniku řízení v horách neovládal. Možná jel na příliš vysoký rychlostní stupeň anebo, což bylo ještě horší, měl automatickou převodovku. V obou případech byl motor nadměrně namáhán. Až pojedje z kopce, bude pravděpodobně šlapat na brzdy, místo aby zpomaloval motorem, a skončí se spáleným obložením.

Řízení bylo znesnadňováno nejen strmým stoupaním. To jej sice zpomalilo, ale mnohem horší byla dlouhá řada namáhajících se vozidel před ním, zdržovaných čadícím nákladákem v čele kolony. Saula deprimovalo, že se plazí po milimetrech, zatímco by potřeboval polykat kilometry, a prudké zatáčky o sto osmdesát stupňů k jeho pohodě také nepřispívaly. Zatočil vlevo a v následující vlásence se pokusil alespoň trochu motoru ulehčit, aby ho nezadřel. Musel jet až těsně při krajnici, aby se vyhnul protijedoucím vozidlům.

Kolem dokola se leskly zasněžené vrcholky mohutných, přes tři tisíce metrů vysokých hor, sahající až do nebe. Žulové hřebeny, v nižších polohách porostlé jedlemi, se prudce svažovaly dolů, zbrázděné, jako by je prohrábly gigantické prsty. Kanadské Skalisté hory. Přesněji řečeno, toto pohoří se jmenovalo Příbřežní hory, ale Saul je pokládal za prodloužení Skalistých hor dále na jihu. Horská pásma Britské Kolumbie byla tak vysoká a rozsáhlá, že převyšovala i masivy v Coloradu, na které byl zvyklý. Působivá podívaná.

Rovina pod ním oplývala jiným druhem krásy. Zalesněná úbočí se svažovala do travin a pak do rozlehlé roviny kolem Vancouveru, jehož okázalé mrakodrapy kontrastovaly s podzemními nákupními středisky, úpravnými parky a rodinnými domky zasazenými v krajině. Nad Burrardovým zálivem se rozpínal impozantní visutý most Lions Gate, spojující obě části města.

Ráj ozářený sluncem. Vedro bylo docela snesitelné, protože od moře vanula příjemná bríza. Dále na západ se v průlivu třpytily plachty. Mohutné kopce Vancouverských ostrovů za průlivem chránily město před mořskými bouřemi a do chráněné úžiny Juan de Fuca se vléval teplý Pacifický proud.

Dokonalá kombinace příjemného klimatu a nádherné scenérie. Saul přimhouřil oči v záchvěvu nenávisti.

Perfektní lokalita pro „domov odpočinku“. Eliot - bůh ho zatrat' - si vybral bitevní pole opravdu dobře.

Potichu zaklel. Pomalu se sunoucí řada vozidel ho rozčilovala. Nemohl se dočkat, až vyjede na snadnější úsek za vrcholem stoupaní. Až bude na místě.

A splatí dluh svému otci.

Díky bohu se silnice začala vyrovnávat. Vjeli do údolí porostlého borovým lesem. Čadící nákladňák zabočil na odstavnou plochu vylámanou ve skále a umožnil ostatním předjet. Saul zařadil dvojku a pomalu zrychloval. Ručička teploměru, která už dosahovala do červeného pole, začala pomalu klesat, jak se motor méně namáhal. Otevřeným oknem pocítil závan svěžího větru.

Minul dopravní značku omezující rychlost na osmdesát kilometrů v hodině. Nesnažil se ji překročit, protože si všiml tabule, která ve francouzštině a angličtině varovala před prudkými zatáčkami. Svahy tvořily údolí tvaru písmene V, mezi jehož rameny se zvedal obrovský skalní štít. Saulovi připadalo, že hledí zářezem mířidla pušky. Poháněn nezvratným rozhodnutím projížděl vlásenkami a snažil se potlačit svou netrpělivost.

Už brzo. Nespěchej. Eliot se spoléhá, že se kvůli své nedočkavosti dopustíš chyb.

Zabočil doleva a serpentínami sjížděl do zalesněného údolí. Vlevo se jako diamant třpytilo ledovcové jezírko, vpravo zahlédl tábořiště přečpané karavany, které nabízelo jízdu na koni a procházky přírodou. Vzduch byl suchý a teplý.

Údolí, jimiž bylo toto pohoří protkáno, si byla vzájemně podobná. Rychle za jízdy nahlédl do turistické mapy. Orlikovy instrukce byly až dosud přesné a přivedly jej necelých padesát kilometrů severovýchodně od Vancouveru. Ale teď už se musel spoléhat na polozapomenuté neověřené zprávy. Když byl mladší, nikdy ho nenapadlo uvažovat, že by někdy domov odpočinku potřeboval. Bezpečný dům možná, ale...

Tady. Našel to místo na mapě. Klášterní údolí, ležící za dvěma horskými hřebeny. "Zapamatuj si to," řekl mu kdysi Eliot. "Budeš-li někdy tak zoufalý, že bys potřeboval domov odpočinku, vzpomeň si na odchod do kláštera. Jdi do toho údolí a dívej se po tabuli. Jmenuje se to Poustevna."

Saul potlačil nutkání přidat plyn. Projel kolem rybáře stojícího na můstku, který na chvíli odložil udici, aby se napil z láhve piva. Kdyby tohle bylo Klášterní údolí, Saul by s jistotou pokládal rybáře za strážného.

Tady to však byl nevinný turista.

Slunce svítilo tak ostře, že si musel nasadit tmavé brýle. Všude kolem něj však obklopovaly vysoké horské štíty, takže soumrak nastane mnohem dříve než v rovině. I když si nemohl dovolit spěchat, loudat se také nemohl. Všechno záleží na přesném načasování. Musí být na místě ještě před západem slunce. Mapa byla dokonale přesná. Dojel na křižovatku tvaru T, odbočil doprava a minul několik dřevěných srubů, patřících k motelu. Cesta se vinula kolem prudké horské bystřiny. Slyšel, jak se voda rozstříkuje v peřejích.

Zamířil k dalšímu horskému hřebenu a vjel mezi borovice, které zastínily slunce.

Potichu zaklel.

Jeho bratra už chladivý stín nikdy neosvěží.

2

Bezpečné domy, domovy odpočinku. Tvůrci Abélardovy sankce byli moudří a chápali rozdíl mezi dlouhodobými a krátkodobými cíli. Operativec v ohrožení, na útěku, potřebuje naději. Bez ní by příslušnost k zpravodajské komunitě ztrácela smysl. Možnost oddechu na neutrální půdě je tedy životně důležitá. Koneckonců, oddechový čas je běžnou součástí mnoha sportů. Operativec nutně musí mít možnost vyklidit pole a říci: "Tak dobře, porazili jste mě, ale stále ještě žiju a budete mě zase muset pustit zpátky do hry. Jsem tady, vidíte? Jsem na neutrální půdě." Zaručeně chráněné útočiště, neporušitelné, kde by každý pokus o vraždu znamenal okamžitý trest.

Bezpečný dům byl však určen pro dočasné použití. Využívali jej agenti v terénu a nájemné síly. Ale co když někdo zaujímal tak vysoké postavení a nadělal si tolik nepřátel, že by si už nikdy nemohl dovolit bezpečný dům opustit? Co když někoho pronásledovatelé nenáviděli tak silně, že by na něj nikdy nepřestali číhat, než zase vyjde ven? Bez ohledu na to, kolika tělesnými strážci byste se při odchodu obklopili, stejně by vás zabili.

Očividně vyvstávala potřeba zřízení něčeho lepšího než chráněné instituce, připomínající dobře střežený hotel. Kolik procházek pokojem dokáže člověk snést, kolik desek může poslouchat, jak dlouho vydrží

dívat se na televizi, než se mu stěny zřítí na hlavu? Stále se opakující každodenní stereotyp nakonec udělá z bezpečného domu vězení. Nuda se stane nesnesitelnou.

Začne ve vás hlodat pokušení vyklouznout ven a riskovat, že vás pronásledovatelé třeba nedostanou.

Anebo jim ušetříte práci a strčíte si hlaveň pistole do úst. Týden bezpečí? Nádhera. Možná i měsíc. Ale co třeba rok? Nebo deset let? V místě jako Měsíční chrám se i bezpečí stane prokletím.

Bylo nutno zřídit něco lepšího, definitivnějšího a tvůrci Abélardovy sankce ve své moudrosti dokázali vidět do budoucna. Domovy odpočinku. Permanentní útočiště. Kompletní vybavení. Absolutní spokojenost.

Za jistou cenu. Tváří v tvář smrti každý vyvrženec rád zaplatí poslední peníze za zaručenou imunitu a za veškeré pohodlí. Žádný bezpečný dům. Domov odpočinku. Jednou provždy. Lék na zoufalství.

Abélardových bezpečných domů bylo sedm. S domovy odpočinku to však bylo složitější. Rozlehlé pozemky, obrovské budovy, kompletní vybavení. Byly jen tři. A protože jejich klienti byli spíše starší, o umístění rozhodovalo i podnebí. Nesmělo být příliš horké, ale ani moc chladné. Nesmělo tam být příliš vlhko, ale ani nepříjemně sucho. Ráj v ráji. Pro zajištění dlouhodobé bezpečnosti byly domovy odpočinku situovány v tradičně neutrálních zemích se stabilní politickou situací - v Hong Kongu, Švýcarsku a Kanadě.

Klášteří údolí. Britská Kolumbie. Kanada. Poustevna.

Eliot odešel na odpočinek v naději, že vláká Saula do pasti. Ale Saul, ženoucí auto do příkrého stoupání, dosahující hranice lesa, projíždějící zasněženou planinou a chystající se sjet do dalšího údolí, myslel na Chrise a procedil mezi sevřenými rty: "Co je dobré pro pána, je dobré i pro zatraceného kmána."

Kdo jinému jámu kopá...

2

Dojel na křižovatku a zastavil, aby se podíval do mapy. Kdyby znovu odbočil vpravo, vystoupal by na další horský hřeben, projel horským průsmykem a sjel dolů přímo do Klášterního údolí. Předpokládal, že by tam našel oprýskanou ceduli - jistě nic křiklavého - s nápisem POUSTEVNA. Neznalý cestovatel by nevěděl, jestli to znamená horský hotel nebo něčí chatu. Výhled na pozemek bude zakrytý stromy. Brána na zámek a příjezdová cesta plná výmolů bezpochyby každého zvědavce odradí.

Předpokládal rovněž, že příjezdová cesta bude hlídána a strážní každého nežádoucího návštěvníka vrátí. Všechny vstupy do údolí budou určitě střeženy. Malý obchůdek jistě slouží jako pozorovatelná, obsluhu čerpací stanice tvoří strážník a rybář popíjející pivo má tentokrát v ruksaku určitě vysílačku. Od okamžiku, kdy by Saul dosáhl průsmyku, by byl každý jeho pohyb zaznamenán a ohlášen.

Sama o sobě jej tato opatření nevzrušovala. Koneckonců, domov odpočinku vyžaduje zajištění bezpečnosti. Jeho správa je jistě na profesionální úrovni a používá prvotřídní vybavení. Starosti mu dělalo to, že někteří strážníci budou patřit k Eliotovi a nikoliv k domovu odpočinku.

Já bych to tak aspoň udělal, pomyslel si Saul. Rozmístit po údolí střelce, počkat, až se ukáží, a zabít mě ještě dříve, než se dostanu na bezpečnou půdu. Pravidla zakazují konflikty, jakmile jednou budu na neutrálním území, ale nikomu nic nebrání zabít mě po cestě. Chráněno není celé údolí, ale pouze pozemek patřící k domovu odpočinku. Byl bych blázen, kdybych se pokoušel údolím projet.

Měl však ještě jinou možnost. Místo aby odbočil vpravo a zamířil do průsmyku, pokračoval přímo. Na louce za potokem se pásli tři losi. Přes cestu přeletěl bažant. Pozorně sledoval řadu osik vpravo, nahlédl do mapy a znovu se zahleděl na stromy. To, co hledá, už nemůže být daleko. Vítr rozechvíval listy, jejich stříbrné spodní strany se obracely nahoru a zářily ve slunci. Uvědomil si, že slunce už znatelně kleslo. Tři hodiny. Aby mohl využít výhodu posledních slunečních paprsků, musí být připraven nejpozději do pěti. O půl kilometru dál to uviděl. Vpravo zabočovala mezi stromy lesní cesta tak zarostlá křovím, že by si jí vůbec nevšiml, kdyby ho na ni mapa neupozornila. Před ním nebyly žádné automobily a ani ve zpětném zrcátku nic neviděl. Zastavil, přehodil páčku vlevo od sloupku řízení a zařadil tak pohon na všechna čtyři kola. Vjel mezi stromy a prodíral se houštinou.

Cesta byl úzká, hrbolatá, větve stromů se skláněly až k zemi. O sto metrů dál zastavil. Vystoupil do lesního ticha, oháněl se proti komárům a kráčel zpět k silnici. Křoviny, jimiž projel, byly natolik

polámané, že by se už nenarovnaly a nezamaskovaly místo, kde na cestu odbočil. Přesto by to teoreticky v tomto údolí nemělo nikomu vadit.

Teoreticky. Vzal spadlou větev, položil ji napříč pěšinou a opřel o ni polámané keřiky, aby stály, jako by nebyly zlomené. Kdyby je někdo prohlížel zblízka, jistě by mu stopy po průjezdu auta neunikly, ale projíždějící motoristé si ničeho nevšimnou. Za pár dní listy uschnou a opadají, ale to už na tom, jestli si někdo všimne, že tudy kdosi jel, nebude vůbec záležet. Důležitý bude jen dnešní večer a zítřek. Narovnal ještě druhou řadu keřů, prohlédl si svou práci a usoudil, že vypadají docela přirozeně.

Pokračoval lesní cestou dál. Větve šlehaly do oken a o podvozek škrábaly keře. Automobil nadskakoval na hrbolech. Dojel ke spadlé větvi, která byla příliš silná, než aby přes ni mohl přejet. Vystoupil, odtáhl ji stranou, kousek popojel a vrátil se. Bezpečnější bude položit větev zpátky na místo. O kousek dál musel přebrodit potok. Doufal, že voda nenaruší účinnost brzd, a jen se mračil, když tlumiče úpěly na velkých balvanech.

Stejně však měl vysoký podvozek a pohon na všechna čtyři kola pracoval dokonale. Přežil nejtvrdší zacházení a dokázal vyšplhat i do velmi prudkého stoupání. Podle mapy před ním nebylo žádné stavení, a to ho mátl. Přemýšlel, kdo asi lesní cestu vybudoval a proč. Dřevaři? Pracovníci přečerpávací hydroelektrárny, kteří potřebovali mít přístup ke stožárům v horách? Někdo, komu tato část lesa patří a jezdívá sem lovit?

Doufal, že tu nikoho nepotká.

4

Cesta bohužel mizela v trávě horské pastviny vysoké po kolena. Konečná. Nemůže riskovat a přes louku přejet. Jeho stopy by byly ze vzduchu jasně patrné. Musel předpokládat, že Poustevna používá hlídkové vrtulníky. Strážní z domova odpočinku sice nemají důvod prohlížet toto sousední údolí, ale Eliotovi lidé to jistě udělají. Vědí, že Saul se blíží, a proto se budou mít obzvlášť na pozoru.

Pohlédl na hodinky - půl páté - a pak za sebe, na slunce klesající k horám. Brzy nastane soumrak.

Musí sebou hodit. Zaparkoval stejně mimo cestu tak, aby byl ze vzduchu kryt stromy a ze země aby jej maskovalo křoví. Otevřel kufr a vytáhl svou výbavu.

Všechno měl přehledně uloženo v celtovém batohu: dehydrované hovězí, burské oříšky a sušené ovoce (protein a uhlohydráty, aby nemusel vařit), náhradní oblečení, všechno z vlny (kdyby pršelo, dutá vlněná vlákna rychle uschnou, aniž by potřeboval oheň), spací pytel naplněný dacronem (stejně jako vlna rychle schne), padesát metrů nylonového lana, nůž, lékárnička, polní láhev - naplněná, i když tady mohl spoléhat na horské prameny. Na nohou měl pohorky se silnou podrážkou a se speciální vložkou, která pomůže nohám lépe snášet tíhu ruksaku.

Vysadil si ruksak s kovovou konstrukcí na ramena, utáhl popruhy a upnul řemínek kolem pasu.

Předklonil se, aby s takovým nákladem na zádech lépe udržel rovnováhu. Pistoli v pouzdru u boku spustil o něco níže, aby mu ji spodní část nosné konstrukce batohu netlačila k tělu, pak zamkl auto a vyrazil.

Šel kolem louky, nikoliv přes ni. Nesmí zanechat žádnou viditelnou stopu. Po okraji mýtiny přešel na druhou stranu údolí a začal pomalu stoupat na hřeben. Svah byl stále prudší, výstup namáhavější. Košili měl promáčenou potem a mezi lopatkami pod batohem mu stékaly lechtavé čůrky. Zpočátku neměl problémy s orientací, protože hřeben, na nějž mířil, viděl. Pak mu však cestu zatarasily povalené stromy, les mu zakryl výhled a horské stezky se klikatily všemi směry. Musel tedy opakovaně nahlížet do mapy, srovnávat vrstevnice s krajinou kolem sebe a zaměřovat se pomocí kompasu. Občas narazil na řídké zalesněnou stráň, která vypadala jako snadný výstup potřebným směrem, ale mapa varovala, že tomu tak není. Jindy zamířil do rokle tak hustě poseté balvany, že by ho ani nenapadlo se tudy pustit, kdyby podle mapy nezjistil, že po pár desítkách kroků narazí na mírnější terén. Zjistil, že za dalším kopcem čeká strmý útes, a tak musel udělat čtvrtkilometrovou zacházku, dojít až k horské bystřině a pustit se jejím příkrým, nicméně schůdným korytem.

Zastavil se, polkl několik kousků soli a napil se. Ve vysokých nadmořských výškách tělo pracuje mnohem namáhavěji než za normálních okolností a nadměrně se potí. Pot se ovšem v suchém vzduchu rychle odpařuje a horolezec si nemusí uvědomit riziko dehydratace. Následná otupělost může vést až ke

kómatu. Příjem tekutin sám o sobě nestačí. Aby tělo vodu udrželo, je k tomu potřeba soli. Saul na jazyku vůbec slanou chuť nepocítil, což byl jasný příznak toho, že ji potřebuje. Zastrčil polní láhev do batohu, ohlédl se, jaký úsek strže již má za sebou, chvíli se zaposlouchal do burácení divokých peřejí a pak se znovu obrátil k útesům nad sebou.

Jejich stíny se prodloužily. Barva lesa přešla v tmavě zelenou a připomínala džungli nebo mračna před tornádem. V mozku mu zuřila bouře citů. Kráčel neúprosně a odhodlaně. Myšlenka na džungli mu připomněla válku ve Vietnamu, kam je spolu s Chrisem Eliot poslal, aby získali přímé zkušenosti s bojovým ohněm. Vzpomněl si také, jak s Chrisem prchali před helikoptéry v coloradských horách, protože je jejich otec zradil.

Chrisi, chtělo se mu vykřiknout. Vzpomínáš na to léto, kdy nás Eliot vzal tábořit do Maine? Byl lo nejlepší týden, jaký jsem kdy zažil. Proč jen nemohlo všechno dopadnout jinak?

Kráčel po nasáklé lesní půdě stále výše. Mezerou mezi stromy zahlédl průsmyk, kam měl namířeno, sedlovitý hřeben mezi dvěma horami. Šplhal po žulových deskách a poslední sluneční paprsky zářily průsmykem jako světlo majáku v temnotách. Dostal se ke vstupu do údolí a to jeho odhodlání ještě posílilo.

Příliš rozrušený, než aby cítil tíhu batohu na zádech, zrychlil krok a doběhl pod útes, odkud se zahleděl na údolí pod sebou.

Od toho, kterým právě prošel, se příliš nelišilo. Hory a lesy byly podobné. Protékala jím řeka. Podle mapy začínal za protějším hřebenem národní park Golden Ears. V mizejícím světle zapadajícího slunce však spatřil jisté odlišnosti, podle kterých poznal, že je u cíle.

Údolí bylo rozděleno silnicí, vedoucí zhruba od východu k západu. Kolmo na ni vedla další silnice, směřující k národnímu parku, ale v severozápadním sektoru... Ano, tam... Značná část lesa byla vymýcena. Odhadoval plochu alespoň na čtyřicet hektarů. Přiložil k očím dalekohled a rozeznal stáje, plavecký bazén, běžeckou dráhu, golfové hřiště.

A uprostřed stála masivní budova, která mu připomněla jisté místo v Yellowstone, kam je kdysi spolu s Chrisem Eliot zavedl.

Domov odpočinku. Útočiště. Smrtonosná past.

5

V noci přšelo. Mezi jiným vybavením měl Saul i nepromokavou nylonovou plachtu. Natáhl ji přes dva balvany, upevnil okraje a vytvořil si tak primitivní přístřešek. Skrčil se pod něj, navlečen v silném vlněném oděvu, a vklouzl do spacího pytle. Najedl se, ale chuť oříšků a sušeného ovoce sotva vnímal.

Nepřítomně hleděl do tmy. Déšť bubnoval do plachty, z jejíhož předního okraje crčela voda. Cítil, jak má vlhké tváře. Chvěl se chladem, nemohl usnout a myslel na Chrise.

Za svítání déšť zeslábl a přešel v mrholení. Vyškrábal se ze spacího pytle a mezi balvany ulevil močovému měchýři. V nedalekém potoku se umyl, oholil a vykartáčoval si vlasy. Hygiena zde byla naprostou nezbytností - nemoc si teď nemohl dovolit. Stejně tak důležité ovšem bylo zachovat si sebeúctu. Kdyby připustil, aby mu tělo páchlo špínou, jistě by to ovlivnilo i jeho mysl. Kdyby se cítil špinavý, začal by tak brzy i myslet a dopouštět se chyb, které by ho přivedly Eliotovi pod nůž. Spláchl si včerejší pot a doruda vydrhnutá kůže příjemně štípala. Cítil, jak do něj proudí síla, a husí kůže z ranního chladu byla dokonce příjemná. I smysly jako by se mu zostřily. V žilách mu pulzoval hněv. Byl připraven. Pocit vlhkých šatů trval jen chvíli. Dutá vlněná vlákna se ohřála teplem jeho těla a vlhkost se odpařovala jako pára nad hrncem. Naskládal všechno do batohu, nasadil si jej na záda a odhodlaně vykročil dolů svahem.

Tak daleko od Poustevny si se strážemi hlavu nelámala. Do údolí vedlo několik průsmyků a uhlídat každý přístup by vyžadovalo neúměrné množství lidí. Nejdůležitější bylo, že se vyhnul hlídkám - a nejspíš i ostřelovačům - na silnici. Se strážemi bude ovšem muset počítat, až sejde níž a zejména až se přiblíží k domovu odpočinku v severovýchodním sektoru údolí. Krotit nedočkavost a opatrně sestupoval, protože věděl, jak často dochází právě při sestupu ke zranění kotníku.

Před polednem se nad vrcholky hor objevilo slunce a vedle námahy začalo působit i teplo. Došel ke

strmému útesu, který se na obě strany táhl tak daleko, že musel omotat lano kolem batohu, spustit ho dolů a pak se po laně sešplhat za ním. Kolem třetí stál konečně nad úpatím údolí.

Rozvažoval. Pokud silnici hlídají ostřelovači, zvolí si místo s širokým, nerušeným výhledem. To znamená, že se nebudou ukrývat mezi stromy, kde by příjíždějící automobil jen letmo zahlédl. Pravděpodobnější bude, že si vyberou vyvýšenou pozici někde na srázu nad linií stromů s výhledem na kilometry daleko. Vykoukl opatrně z úkrytu za balvanem a zahleděl se na skalnaté hřebeny pod sebou. Pomalu přejížděl pohledem zleva doprava a pozoroval každický detail.

Trvalo to hodinu. Nakonec uviděl dva. Skoro kilometr od sebe, takže měli pod dohledem oba úseky přístupové cesty. Leželi ve vysoké trávě na vyvýšenině, oblečení do zelenohnědých maskáčů, aby splynuli s terénem, ostřelovačské pušky s dalekohledem v pohotovosti. Nebyl by si jich všiml, kdyby oba neučinili drobný pohyb. Jeden sáhl pro vysílačku, druhý se o chvilku později napil z polní láhve. Na druhé straně silnice byl vysoký plot, zhruba uprostřed mezi oběma střelci přerušený bránou, bezpochyby vstupem do domova odpočinku.

Ted' bude důležitý výklad pravidel. V celém údolí mimo pozemek domova odpočinku ho mohou klidně zabít - střelci nebudou potrestáni, protože neporuší žádná pravidla.

Co ale přímo před bránou? Co kdyby byl žadatel o azyl zabít v okamžiku, kdy dosáhl plotu? Nemělo by smysl zřizovat domovy odpočinku, kdyby se nikdo nemohl dostat dovnitř. Logika napovídala, že místo bude obklopeno nárazníkovou zónou, úzkým pruhem země nikoho - asi ne širší než sto metrů, která sice není chráněna, ale stejně tak není nechráněna. Šedá zóna vyžadující obezřetnost. Za vraždu mimo domov odpočinku asi střelec neriskuje okamžitou exekuci, ale bude muset čelit nepříjemným otázkám.

Případnému udělení milosti bude předcházet důkladné vyšetřování.

Tato dvojznačnost mohla být Saulovi ku prospěchu. Abych se dostal k plotu, budu se muset ukázat, pomyslel si. Kdybych se objevil na cestě kilometr daleko, jakmile mě spatří, budu okamžitě mrtev. Ale co když se vynořím přímo před bránou? Zaváhají? Budou zvažovat pravidla?

Já bych na jejich místě střílel. Jenže já nejsem oni.

Vycouval od balvanu, vnořil se do křoví a sestupoval níže. Svou ochranu ted' svěřil mapě. V hustém lesním porostu vyvýšeniny, na nichž ostřelovači leželi, neviděl. Bez mapy a kompasu by se mu lehce mohlo stát, že by jim vběhl přímo do rány. Vyznačil si však jejich postavení na mapě. Ted' studovat vrstevnice a pečlivě si vybíral, jak se přes drsný nerovný terén dostane k bráně. Postupoval pomalu. Takhle blízko musel velmi pozorně sledovat porost před sebou pro případ, že by další ostřelovač dostal za úkol střežit přímo bránu.

Zastavil se. Na bránu ani vidět nemusel, podle mapy byl na mýtině padesát metrů od silnice zakryté stromy a hustými křovinami. Ted' už zbývá jen...

Nic.

Zatím. Slunce je ještě příliš vysoko. Stal by se jasně viditelným terčem. Vyrazí, až nastane ten nejprůhodnější okamžik - za soumraku, kdy bude ještě dost světla, aby viděl kolem sebe, ale taková tma, že z větší vzdálenosti nebude možno zamířit.

Sundal batoh, složil jej na zem a masíroval si ramena. Žaludek se mu sevřel. Až dosud dokázal svou netrpělivost ovládat. Cíl byl ještě vzdálený a měl hodně co dělat. Ale ted', kdy má domov odpočinku před sebou a Eliota téměř v hrsti, cítil šílené napětí.

Čekání bylo nesnesitelné. Aby udržel mozek v pohotovosti, pečlivě si prohlížel okolí. Po větvi běžela veverka. Datel ťukal do stromu.

Datel přestal.

Veverka vztyčila ocas, vykvikla a ztuhla.

6

Saula zamrazilo.

Přikrčil se a rozhlédl se kolem sebe. Vytáhl pistoli a rychle nasadil tlumič. Náhlé odmlčení datla by samo o sobě nic neznamenal. Ve spojitosti s chováním veverky však šlo o jasný signál. Něco - někdo - se blíží.

Saul se nacházel v nebezpečném postavení. Musel bránit prostor v okruhu 360 stupňů a neměl ani ponětí, odkud hrozba udeří.

Pokud zde ovšem nějaká hrozba je.

Musí to však předpokládat. Uvažuj. Pokud je zde ostřelovač, nebude za mnou. Jinak bych musel projít kolem něho a on by už teď zasáhl.

Pak ho mám před sebou nebo po stranách. Saul věřil svým instinktům. Prostor za sebou ignoroval a soustředil se na stromy za příkopem lemující silnici. Zaslechl mě, jak se blížím, a čekal, že se každou chvíli vynořím. Když jsem se zastavil, nemůže si být jist, zda se nezmýlil. Třeba není na les zvyklý a myslí si, že ten zvuk způsobilo nějaké zvíře.

Nemůže si však dovolit riskovat a hude muset zjistit, na čem vlastně je.

Ovšem je také možné, že se mýlím já. Třeba veverku vyplašil právě můj pohyb. Zavrtěl hlavou. Ne, veverka běžela i potom, co mě uviděla. To, že zůstala jako přimrazená, muselo mít jinou příčinu.

Kolem očí mu stékal pot. Kde?

Vlevo od něj se pomalu pohnula zelená skvrna.

Batoh měl postavený vedle sebe. Ted' do něj strčil, aby spadl doleva - chtěl tak odvrátit pozornost, aby se zdálo, že se tím směrem vrhá k zemi. Současně se však otočil vpravo, přikrčil se za keřem a namířil na zelenou skvrnu.

Muž v maskovacím oděvu namířil pušku na místo, kam se svalil batoh. Saul stiskl spoušť. Díky tlumiči se ozvalo jen trojí suché zakašlání. Kulky zasáhly muže do tváře a krku.

Nebyl však dostatečně rychlý. Jeho protivník dokázal vystřelit ještě dřív, než byl sám zasažen. Kvůli krvi valící se mu z hrdla již ovšem nemohl vykřiknout. Lesem se rozlehla ozvěna výstřelu z pušky a kulka zasáhla batoh.

Saul se již o své věci nestaral. Nenamáhal se ani zjišťovat, zda je ten muž mrtev. Neměl čas. Přeskočil okraj příkopu, prodíral se křovím a ani nepátral, zda před ním ještě někdo není. Na tom už nezáleželo. Výstřel všechny varoval. Hlídky soustředí pozornost tímto směrem a s namířenými zbraněmi se zaměří na tuto část lesa. Pokud se jim nepodaří spojit se s kolegy pomocí vysílačky...

Dojde jim, že už jsem zde. Přivolají pomoc a...

Ted', nebo nikdy. Větve ho šlehalý do tváře a pod nohy se mu neustále pletly kořeny. Běžel však stále plnou rychlostí dál. Vyrázil z lesa a vyběhl na silnici.

Plot byl vysoký. Ostnatý drát.

Do prdele. Aniž zvolnil krok, odbočil směrem k bráně. Ta je alespoň nižší.

Z úbočí zarachotil výstřel a něco udeřilo do asfaltu za ním. Začal kličkovat. Druhá kulka se zaryla do země těsně před jeho nohama. Narazil do plotu. Ostny mu trhaly šaty a zabodávaly se do rukou. Třetí kulka brnkla o drát, jehož se právě chtěl zachytit. Drát se vymrštil dopředu, a když se vracel, ostny se mu zaryly do obličej. Na několika místech mu vytryskla krev. Šplhal dál, až dosáhl vrcholku plotu, přesmýkl se přes něj a seskočil.

Dopadl na pokrčená kolena a překulil se stranou. Něco ho však zastavilo.

Vysoké boty a džínsy. Někáký velmi rozzlobený muž mu mířil na prsa revolverem Magnum.

Po jeho boku se objevil další muž, oblečený do lovecké košile s hnědým vzorkem, a namířil pušku směrem ke kopcům. Střelba okamžitě ustala. Samozřejmě. Dostal se na pozemek domova odpočinku.

Ted' už si ho zabít nedovolí.

"Doufám, že máš ztraceně dobrý důvod..."

Saul odhodil mauser a zvedl ruce.

"Tohle je má jediná zbraň. Prohledejte mě. Už ji nebudu potřebovat."

"...proč sem přicházíš."

"Ten nejlepší."

Z rukou obrácených dlaněmi vzhůru mu stékala krev, ale téměř se rozesmál.

"Abélard."

K tomu, aby zde získal azyl, nic víc dodávat nemusel.

Přinutili jej ustoupit mezi stromy a tam ho opravdu prohledali. Se vši důkladností. Musel se svléci donaha. Šourek měl zcvrklý chladem.

"Říkal jsem vám, že nic jiného než mauser nemám."

Prohledali mu šaty.

"Co je to za balíček, co máš přilepený na vnitřní straně košile?"

Aniž počkal na odpověď, jeden ze strážců strhl pásku, otevřel plastický obal a ušklíbl se.

"Papíry."

Otráveně odhodil balíček na hromádku Saulových šatů.

"Obleč se."

"Kdo na tebe střílel?" zeptal se druhý strážný.

"Myslel jsem, že to jsou hlídky."

"Ty jsi nějak chytrý. My na hosty nestřílíme, my chráníme..."

"Ale já jsem ještě hostem nebyl. Třeba si někteří z vašich lidí mysleli, že mám v úmyslu zaútočit."

"To jistě. Jeden muž. Zaútočit. Přestaň hrát chytráka. Kdo to byl!"

"Nepřišel bych sem, kdyby mě všichni milovali."

Ozval se řev rychle se přibližujících automobilových motorů.

"Však si to zjistíme."

A to už se mezi stromy objevily dvě dodávky řítící se na plný plyn úzkými serpentínami. Smyk, kvílení brzd.auta ještě nezastavila a z bočních dveří začali vyskakovat muži oblečení do terénu stejně jako strážci, kteří hlídali Saula. Mohutní chlapi s hranatými tvářemi a chladným pohledem v očích. Někteří měli v rukou pušky, jiní pistole a všem se na ramenou houpaly vysílačky.

"Výstřely přišly odtamtud."

První strážný ukázal na svahy vlevo a vpravo od silnice.

Muži netrpělivě přešlapovali, zatímco druhý strážný otevřel bránu.

"Mají před vámi pět minut náskok," podotkl první strážný. "Na silnicích jsou zátarasy."

Muž s vlasy na ježka proběhl branou. Houpající se vysílačka ho tloukla do boku.

Za ním chvátali další dva s rozdyčtými, ale neštěkajícími dobrmany.

"Jeden je na druhé straně přes silnici," zavolal za nimi Saul. "Asi padesát metrů mezi stromy."

"Teď už bude dávno pryč," odsekl mohutný muž.

"Pochybuju. Je mrtvý."

V běhu se ohlédl a úkosem na Saula zašilhali. Za dvacet vteřin byli ti tam.

Strážný v lovecké košili zamkl bránu. Druhý si Saula přeměřil pohledem.

"Půjdeš s námi."

Saul ukázal rukou k plotu.

"Kdo bude hlídat pevnost?"

Z dodávek vystoupili oba řidiči s pistolemi v rukou.

"Dobře," řekl Saul a myslel to vážně.

Pokud byla ochrana domova odpočinku opravdu prvotřídní, pak jej měli eskortovat právě strážní, kteří ho našli. Věděli o něm sice málo, ale i tak to bylo více, než věděl kdokoliv jiný.

Vedli ho lesní cestou. Očekával džíp nebo další terénní dodávku, ale místo toho uviděl pontiac s vysokým podvozkem a mohutnými koly, schopný prokřesit si cestu lesem a vyškrábat se z bahna.

Uznale pokývl a sedl si dozadu. Od předních sedadel jej oddělovala pevná kovová mříž.

Řidič pohnul páčkou vedle ruční brzdy a zamkl tak Saulovi dveře. Auto prudce vyrazilo z úkrytu pod stromy. Druhý strážný s pistolí opřenou o opěradlo Saula pozorně sledoval.

"Kdybych chtěl do koncentračního tábora..."

"Dostane se ti útočiště, ale nejprve musíš prokázat způsobilost."

"A čím? Krevními testy?"

"Jak bezpečně by ses asi cítil, kdybychom tě sem pustili jako do nějakého rekreačního střediska? Jen klid, až si tě zapíšou do seznamu, třeba ti i koupím něco k pití."

"Řekl jsi ,koupím'? Chceš tím naznačit, že to není zadarmo?"

"To víš, nejsme ústav sociální péče."

"No, rozhodně tu není žádný ráj."

"Kámo, v tom se právě mýlíš."

Pontiac se na vyjeté lesní cestě prudce kymácel, až se Saul musel přidržit sedadla. Vyhlédl okénkem a spatřil kovové krabice připevněné ke stromům.

"Fotobuňky?"

"A hlukové detektory."

"Ticho," řekl řidič svému kolegovi. "Chceš mu snad dělat nějakého podělaného turistického průvodce?"

Druhému muži se zúžily oči, jak se na Saula zamračil. Vyřítili se z lesa.

Když Saul spatřil celý komplex, pochopil. Všude kolem nádherný trávník. Vlevo od dlážděné cesty, po které teď ujížděli, obcházela skupinka hráčů golfu pískový bunkr a mířila k rybníku. Vpravo se po cestičkách vydlážděných bílými kameny mezi květinovými zahradami, lavičkami a vodotrysky procházeli hosté.

Venkovský klub. Park.

Cesta vedla vzhůru směrem k budově. Vrcholky hor v pozadí mu opět připomněly Yellowstone. Za domem se právě odlepila od země helikoptéra.

Nenechal se však ničím rozptylovat. Soustředil se na nejbližší okolí a připravoval se na...

Na co? Ještě nevěděl.

Pontiac zabrzdil před domem. Řidič uvolnil Saulovi dveře a vystoupil. Za ním druhý strážný, pak Saul. Vzali jej mezi sebe a vystoupili po betonových schodech na terasu, která se táhla po celé šířce budovy. Byla postavena ze sladce vonícího cedrového dřeva, a když na ni Saul vstoupil, ucítil pevnou podlahu. Za rohem zahlédl okraj tenisového kurtu a slyšel úder míčku. Neviditelný hráč se triumfálně rozesmál. Blíží se soumrak a budou muset brzo skončit.

Pak si všiml obloukových lamp lemujících hřiště.

Hlídky. Zahleděl se na zahradníka na pojízdné sekačce, muže v bílém plášti běžícího s ručníky k tenisovému kurtu, na opraváře nasazujícího těsnění do okna. Zdálo se, že věnují více pozornosti Saulovi než své práci.

No dobře.

Strážní ho provedli velkými dvojitými dveřmi. Vlevo stál pult s kuřáckými potřebami a časopisy, vpravo obchod se sportovními potřebami. Minuli prodejnu oděvů, obchod s gramodeskami, drogerii, až došli do vysoké prostorné haly s naleštěnou parketovou podlahou a s kočárovými koly sloužícími jako lustry.

Přepážka s řadou přihrádek na poštu a háčků na klíče na zadní stěně mu připomínala hotel.

Úředník za přepážkou naléhavě promluvil.

"Už na vás čeká. Jděte přímo dál."

Rychle ukázal na dveře s nápisem PRIVAT. Strážní dali Saulovi přednost. Prošli dveřmi a úzkou chodbou k druhým dveřím, tentokrát neoznačeným. Než stačil strážný v lovecké košili zaklepat, ozval se bzučák odemykající dveře. Saul se ohlédl a nad prvními dveřmi, kterými vešli, spatřil kameru uzavřeného televizního okruhu.

Pokrčil rameny a vešel. Kancelář byla větší, než očekával. Byla bohatě, až přepychově zařízená. Kůže, chrom a sklo. Protější stěna byla od podlahy až ke stropu prosklená s výhledem na plavecký bazén a kavárnu. Saul vstoupil, strážní v patách za ním.

"Ne."

Muž vzhlédl.

"Jen on. Ale počkejte venku, mohl bych vás potřebovat."

Vycouvali a zavřeli dveře.

Saul se zahleděl na muže před sebou. Bylo mu jen málo přes čtyřicet, měl kulatý obličej s poněkud těžkými rysy a vlasy ostříhány podle poslední módy, takže mu sahaly až na uši. Měl mohutný hrudník, který, když se postavil, přecházel ve stejně mohutné břicho. Na sobě měl červený blejzr a tmavě modré kalhoty z umělých vláken. Obešel stůl a objevily se bílé boty. Napráhl ruku a Saul si všiml digitálních hodinek s mnoha tlačítky. Muž sice vypadal jako úspěšný podnikatel nebo šéf obchodní komory, ale jeho ostražitě oči byly neustále ve střehu.

Působivý převlek, pomyslel si Saul. Žádný obchodník, ředitel rekreačního střediska. Takhle vyšňořený zdánlivě nepředstavuje pro hosty žádnou hrozbu.

"Neočekávali jsme žádný nový přírůstek."

Úsměv na jeho tváři se rozplynul, když si všiml krvavých stop na své dlani, které na ní zanechal stisk Saulovy ruky.

"Měl jsem trochu potíže..." Saul pokrčil rameny. "...dostat se dovnitř."

"Ale nikdo mi neřekl, že jste zraněn," vyhrkl polekaně ředitel. "A váš obličej. Pošlu pro doktora, aby se na vás podíval. Věřte mi, je mi to líto. Nemělo se to stát."

"Nebyla to vaše chyba."

"Já však musím za všechno, co se tady stane, skládat účty. Copak nechápete? Jsem za vás zodpovědný. Sedněte si a uvolněte se. Něco k pití?"

"Žádný alkohol."

"Tak alespoň minerálku."

Saul přikývl.

Zdálo se, že to muže těší, jako by jeho jedinou touhou bylo posloužit. Otevřel skříňku a pak dveře malé ledničky. Odšrouboval uzávěr, naplnil sklenici ledem a dolil až po okraj. Spolu s ubrouskem ji podal Saulovi.

Saul se napil. Ani si neuvědomoval, jak velkou má žízeň. Muž si potěšeně promnul ruce a znovu si sedl za psací stůl.

"Něco k jídlu?"

"Zatím ne."

"Kdykoliv budete chtít."

Pohodlně se opřel a svraštil obočí.

"Pokud vím, zvolil jste obtížnou přístupovou cestu. Přes hory."

Už to začíná, pomyslel si Saul. V rukavičkách, ale přesto výslech.

"Mám rád lesy."

"Zjevně nejste sám. Střílelo se tam."

"Lovci."

"Ano, ale co lovili?"

Saul pokrčil rameny jako dítě přistižené při lži.

"Proč po vás vlastně šli?"

"O tom bych se raději nezmiňoval."

"Protože si myslíte, že bychom vás nepřijali? To se mýlíte. Bez ohledu na to, co jste udělal, jsme povinni vám poskytnout ochranu."

"Svá tajemství si raději nechám pro sebe."

"Chápu vás, ale podívejte se na to našima očima. Kdybychom věděli, kdo vás chtěl zabít, mohli bychom vás lépe chránit."

"A kdyby se to rozneslo, asi bych zde nebyl vítán."

"Myslíte, že by ostatní hosté měli něco proti vám?"

Saul přikývl.

"V tom můžete mít pravdu. Ale já jsem jako kněz. Co uslyším, nikde neopakuji."

"A co když někdo poslouchá?"

"Žádné štenice tady nejsou."

Saul jen upřeně hleděl před sebe.

"Přiznávám, že je zde vnitřní komunikační zařízení. Pro případ, že bych měl nějaké potíže." Sáh do zásuvky a cvakl vypínačem. "Je vypnuto."

"Asi jsem udělal chybu." Saul vstal ze židle.

Muž se předklonil.

"Ne, nemíním na vás naléhat. Chci vám pouze pomoci."

Saul ho chápal. Kdyby někdo odmítl ochranu domova odpočinku, ředitel by musel vedení vysvětlovat, proč nebylo jeho zařízení přijatelné.

Zase si sedl a dopil minerálku.

"Nemusíme se přece přesně držet protokolu," prohlásil ředitel.

"Přirozeně."

"Zapomněl jsem se představit. Jsem Don."

A jsi dobrý, pomyslel si Saul. Teď je asi řada na mě.

"Saul."

"Udal jsi strážným heslo?"

"Přirozeně."

"Jak zní?"

"Abélard."

"Chápeš ovšem, že tohle si mohl zjistit i obyčejný gangster. Heslo se od roku 1938 nezměnilo. Taková informace se neutají. Je ti jistě známo, že zde poskytujeme ochranu pouze operativcům."

"To mi přesně vyhovuje."

Saul si sáhl za košili a vytáhl vodotěsný balíček. Probral se několika dokumenty a podal Donovi svůj cestovní pas.

"Moje skutečné jméno. Předpokládám, že si ho ověříš."

"Samozřejmě." Don otevřel pas a zamračil se. "A tvé krycí jméno?"

"Romulus."

Don uhodil pasem o stůl.

"Co si, do prdele, myslíš, že...?"

Saul mlaskl.

"Konečně tvá pravá tvář. Před chvílkou jsem uvažoval, zda se mi nepokusíš prodat životní pojistku."

"Přesně to potřebuješ. Myslíš si, že se sem nějakým podfukem vetřeš a..."

"Podfuk? Hele, někdo na mě střílel."

"Najatí pomocníci."

"Moji ne. Skoro mě zabili. Myslíš, že bych svěřil třeba i odborníkovi, aby na mě střílel z velké vzdálenosti a mířil dostatečně blízko, aby to vypadalo přesvědčivě? Podívej se na mé ruce. Zeptej se svých mužů za dveřmi, jak blízko kulky litaly. Jsem zde oprávněně. Udal jsem heslo. Žádám o azyl."

"Proč?"

"Ty stále... Protože prezident vypsál odměnu na mou hlavu."

"Atentát na nadaci Paradigma. Zabil jsem jeho nejlepšího přítele."

Don zadržel dech a otřásl se.

"Tvůj otec."

"Cože?"

"Nebo nevlastní otec, nebo jak už mu chceš říkat. Předpokládám, že nevíš, že je tady."

"Co na tom záleží? Jestli je můj otec zde..."

"Řekl mi, že ho chceš zlikvidovat."

"Pak ať je to kdokoliv, nemůže to být můj otec. Zlikvidovat ho? Nesmysl. Kde je ten člověk, chci..."

Don praštil pěstí do stolu.

"To jsou kecy!"

Dveře se s třesknutím otevřely. Strážní vběhli dovnitř.

"Vypadněte odsud!" osopil se na ně Don.

"Ale my jsme mysleli, že tady..."

"Zavřete ty zatracené dveře!"

Poslechli.

Tma za okny zhoustla. Náhle se rozzářily obloukové lampy a jejich světlo se odráželo v hladině bazénu.

Don stiskl rukama desku stolu.

"Nesnaž se přechytračit chytráka. Řekl mi toho dost, aby mě přesvědčil, že ho chceš zabít."

"O to tady nejde."

"Tak o co?"

"O odměnu na mou hlavu. Jsem zde oprávněně. Jestli odsud vyjdu, je ze mě mrtvola. Představ si, jak

utrpí tvoje reputace. Jediný ředitel domova odpočinku, který kdy odmítl ochranu kvalifikovanému žadateli. Vyšetřování - a tvá poprava - by mě moc pobavily. Jenže to už budu mrtev."

"Na něco zapomínáš."

"Na co?"

"Nevylosovali tě v žádné soutěži. Tohle místo něco stojí."

"To jsem předpokládal."

"Opravdu? Toto je soukromý klub."

"Vstupní poplatky?"

"Uhodl jsi. Dvě stě tisíc."

"To je přehnané."

"Máme exkluzivní klientelu. Platí, aby si mohli v klidu užívat."

"To mi vyhovuje. Mám také své nároky."

Saul znovu nahlédl do balíčku. Vytáhl tři papíry a podal je přes stůl.

"Co to..."

"Zlaté certifikáty. Jejich skutečná hodnota je vyšší než dvě stě tisíc. Přirozeně mi vystavíte potvrzenku."

"Jak jsi sakra...?"

"Stejně jako ostatní."

Saul nemusel nic vysvětlovat.

Sbíráním smetany. CIA má neomezené zdroje. Z bezpečnostních důvodů se nevedou žádné záznamy o výdajích. Běžná praxe je, že šéf operace si ponechá deset procent z celkových nákladů jako nepřiznaný honorář, prémii, kterou uloží na švýcarské konto. Je to nejspolehlivější pojistka. Dopustí-li se pak člověk chyby nebo mu začne hořet půda pod nohama, použije těchto prostředků pro svou ochranu, a je-li v sázce jeho život, přihlásí se v domově odpočinku.

Saul se tento trik naučil od Eliota a z rozpočtu každé operace si uložil příslušný díl. I v tomto případě tedy použil taktiku svého otce proti němu.

"Parchante. Ale je toho víc. To máme jen vstupní poplatek. Viděl jsi obchody. Tenisové kurty. Plavecký bazén. Golfové hřiště."

"To jsem nikdy nezkusil."

"Kino. Musíš jíst. Grilovaná kuřata a hamburgery, nebo labužnické hostiny. Všechno stojí peníze.

Sleduješ rád televizi? Máme tady satelitní příjem. Býčí zápasy. Pamplona. Můžeš se dívat, ale není to zadarmo. Nabízíme, cokoli chceš - od knih přes desky až po sex. Pokud něco nemáme, pošleme pro to. Ráj. Ale, příteli, je to pěkně drahé. A jediný okamžik, kdy tě můžu vyhodit, nastává právě tehdy, když za své potřeby nemůžeš zaplatit."

"Tak se mi zdá, že bych si měl koupit pár akcií tohoto podniku."

"Přestaň blbnout..."

Saul vytáhl další dvě listiny.

"Tady je padesát tisíc. Ani hamburger nemůže být tak drahý. Podle toho, co jsem slyšel, zde za to můžu žít šest měsíců - a dokonce si zajít do kina."

Don se otfásl ještě silněji.

"Ty..."

"Klídek. Smiř se s tím. Jsem zde oprávněně."

Don vybuchl.

"Jestli uděláš jediný chybný krok..."

"Já vím. Je po mně. Jen to řekni i mému otci. Pro něj by mělo platit totéž."

"Přiznáváš tedy...?"

"Nevím, co tím chceš říct, ale očekávám stejnou ochranu, jaké se dostává mému otci."

"Do prdele."

Saul pokrčil rameny.

"Máš problém. Cítím s tebou."

"Budeš pod dohledem."

"Ráj. Doufám, že ty hamburgery stojí za čtvrt miliónu dolarů." Vstal a vydal se ke dveřím. "Když tak o

tom přemýšlím..."

"Co je?"

"Jsem Žid. Možná se zase obrátím k víře. Doufám, že ty hamburgery jsou košer."

8

Prošel kolem strážných a slyšel, jak je Don zlostně volá do kanceláře. Usmíval se - ale jen dokud nezmizeli.

Oči mu plály. Vyšel z chodby a zamířil k recepci.

"Přihlašuji se."

Hlas se mu zlomil přemírou emocí.

Vyplnil registrační formulář. Oba strážní se vrátili a zaujali pozorovací stanoviště v rohu. Několik hostů v tenisových úborech prošlo kolem a úkosem se na něj podívalo. Další, ve večerních šatech, vyšli z restaurace na druhé straně haly, a když stoupali po nalakovaném schodišti, zamračeně se po něm ohlíželi. Saul si dokázal představit, na co asi myslí. Jaké je jeho pozadí? Jeho zakrvácený potrháný oděv byl v ostrém kontrastu s jejich šatníkem. Přátelé, dorazila chátka.

Viděl jen málo žen. Vysoce postavení příslušníci této profese tradičně tvoří aristokratický pánský klub, provázaný dlouholetými vzájemnými vztahy. Mnozí opravdu vypadali dost staří, aby už byli na penzi. Několik jich poznal: americký rezident, který působil v Iránu v době, kdy byl svržen šáh; sovět, který vzbudil Brežněvovu nelibost tím, že podcenil partyzánské hnutí odporu za invaze do Afganistanu; ředitel argentinské vojenské rozvědky, kterému kladli za vinu, že jeho vlast prohrála válku o Falklandské ostrovy.

Saul si všiml jedné věci. Až na pár výjimek se příslušníci jedné a téže organizace vzájemně stranili.

Vypadalo to, že recepční je překvapen, že Saulovi bylo povoleno zůstat.

"Zde je váš klíč." Jako by stále nevěděl, co si má myslet. "Na stolku vedle postele najdete seznam poskytovaných služeb. Nemocnice je v suterénu."

"Zranění si ošetřím sám."

Zašel do obchodu s oděvy a do lékárny. Oba strážní se drželi v pozadí. Když se vydal po schodech nahoru, kráčeli mu v patách a opustili ho teprve ve ztichlé chodbě na třetím poschodí, kde zůstali stát před dveřmi jeho pokoje.

Saul za sebou zamkl dveře. Prostředí na něj zapůsobilo. Klientům domova odpočinku je skutečně poskytována ochrana, kterou si zaplatili. Jeho apartmá bylo stejně působivé. Velikostí dvakrát převyšovalo běžný hotelový pokoj. Ložnice byla od obytné části oddělena nábytkem. Objevil magnetofon a stereozařízení, velký televizor a počítač vybavený modemem, který umožňoval, jak bylo uvedeno v návodu, se prostřednictvím telefonní linky spojit s informační službou zvanou Pramen. Na obrazovce počítače pak bylo možné si okamžitě vyvolat všechno od posledního vydání The New York Times až po průměrnou hodnotu Dow Jonesova indexu. Saul si dokázal představit, že zprávy z Wall Street zde jsou životně důležité. Místní ceny bezpochyby nutí spoustu klientů často prověřovat hodnotu svých investic. Pokud by splatnost jejich účtů vypršela a oni je nebyli schopni uhradit...

Vybavení bylo natolik přepychové, že by dokázalo uspokojit i nejnáročnější vkus. V obrovské koupelně našel vedle oddělené vany a sprchového koutu i televizor, vířivou koupel, telefon a solárium. Všechno, co si člověk na útěku může přát.

Kromě jediného. Svobody.

Svlékl se a vymácel si zranění ve vířivé koupeli. Cítil, jak mu vlnění vody masíruje svaly. Masáž působila eroticky a připomněla mu Eriku. To jen posílilo jeho odhodlání přežít. Nesmí se však rozptylovat. Chris. Musí se soustředit na své poslání. Musí pomstít svého bratra. Eliot. Odolal svodům mocného vodního víru a jakékoliv potěšení si zakázal. Celý rozpařený vylezl z vany.

Očkování měl v pořádku, takže tetanu se obávat nemusel. Přesto však tržné rány způsobené ostnatým drátem vyžadovaly dezinfekci. Štípaly, když si je natíral peroxidem, který koupil v lékárně. Nejhlubší šrámy si zavázal. Pak si oblékl čisté spodní prádlo, kalhoty a rolák, které si koupil. Pomyšlení na takový přepych ho roztrpčilo.

Zhasl světla, rozhrnul záclony a vzhledl na tenisové kurty. I když byly osvětlené, nikdo je nepoužíval. Kolem hřiště proběhl osamělý běžec. Saul se zahleděl do tmy, halící vrcholky hor. Ráj. To slovo se mu neustále vracelo. Až dosud se mu dařilo. Dostat se sem však nebylo konečným cílem. Tím byl Eliot, a vzdor nonšalantně arogantnímu vystupování před Donem věděl, že zatím dosáhl jen málo. Takže je zde. Co dál? Don nežertoval. Ti strážní venku tě budou sledovat. Snad sis nemyslel, že teď už stačí jen prostě vtrhnout k Eliotovi do pokoje a zabít ho? Podle všeho tě zastřelí dříve, než se k němu dostaneš. A i kdyby se ti to nakrásně povedlo, nemáš šanci dostat se odsud živý. Tak takhle ne, pomyslel si. Musím toho parchanta zabít a sám zůstat naživu.

9

"Cože je?" Eliot se na posteli vyplašeně posadil. "Chcete mi říct, že je zde? Opravdu je přímo tady v budově?"
"Nejen to. Požádal o azyl," odpověděl Kastór. "Zapsal se a odešel do svého pokoje."
"Požádal o...?" Eliot zděšeně zamrkal. "To přece není možné. Ředitel dobře ví, že jsem tady právě kvůli Saulovi. Měl ho zabít. Proč ho sem proboha pustil?"
"Kvůli kontraktu, který je na něj vypsán."
"Cože?"
"Prezident chce jeho hlavu. Ředitel nemůže odepřít přijetí operativci v nebezpečí života."
Eliot zuřil. Takhle to dopadnout nemělo. Ostřelovači tam venku měli Saula zabít, jakmile pronikne do údolí. A i kdyby jim Saul nějak unikl, měla se uplatnit pravidla domova odpočinku. Každý, kdo ohrožoval některého z hostů, riskoval likvidaci. Takový byl zákon. Nebyl bych si tohle místo vybral, kdybych si byl myslel, že může proniknout dovnitř. Ironie osudu ho přímo ohromila. V důsledku akce proti nadaci Paradigma, kterou všechno začalo, byl nakonec přinucen vyhledat zde ochranu. Saul, příčina, proč ochranu potřebuje, použil důsledků stejné události a přinutil ředitele, aby ho také přijal. Spoléhal jsem na sankci jako na svou nejúčinnější zbraň. Ve snu by mne nenapadlo, že ji obrátí proti mně.
"Venku na chodbě je Pollux," uklidňoval ho Kastór. "Hlídá dveře."
"Ale Saul nebude postupovat tak nápadně. Udeří způsobem, který nebudeme očekávat."
"Pokud ovšem bude mít šanci."
"Nechápu, co tím..."
"Zaútočím první a zabiju ho," řekl Kastór.
"A sám budeš zlikvidován za porušení pravidel."
"Připravil jsem si únikovou cestu."
"Staneš se navždy štvancem. Co se tím vyřeší? Vědí, že jsi mým ochráncem. Budou předpokládat, že jsem ti přikázal ho zabít. Budu obviněn a také zlikvidován."
"Co tedy budeme dělat?"
Eliot zdrceně zavrtěl hlavou. Problém se zdál být neřešitelný. Za daných okolností, vezmeme-li v úvahu pravidla, ani jedna strana nemůže zaútočit, ale obě strany se přesto musí bránit. Nedokázal si pomoci a na prchavý okamžik pocítil k Saulovi obdiv za to, že byl chytřejší, než očekával. Tady jsou si rovni. Polapení v patové situaci a pod stále vzrůstajícím tlakem. Kdo začne? Kdo udělá první chybu? Přestože pocíťoval strach, Eliot sám sebe překvapil. Ta myšlenka ho fascinovala.
"Co uděláme? Vůbec nic, přirozeně."
Kastór se zamračil.
"Necháme systém, ať to vykoná za nás."

10

Don zaklepal dvakrát a pak znovu dvakrát. Strážný si ho nejprve prohlédl kukátkem a teprve pak otevřel dveře. Don se rozhlédl na obě strany - chodba byla pustá a prázdná, takže si ho nikdo nevšiml - a vstoupil do přeplněného pokoje. Byli tam dva strážníci, tři ošetřovatelky, lékař a pokojská. Nahlížel jim přes ramena, ale to, kvůli čemu přišel, zatím nespatriil.

"V koupelně," řekl strážný u dveří.

Don lhostejně přikývl a potlačil neprofesionální povzdech. Ježíšikriste, další krvák, pomyslel si. Zamířil do koupelny a slyšel, jak strážný zamyká dveře.

Mrtvola však nebyla ve vaně. Ležela na tyrkysových dlaždičkách, obličejem nahoru, groteskní, oblečená do pyžama a županu, rozhalených na prsou. Jeden pantofel se svezl s nohy.

Díky bohu, že jsem se mýlil, pomyslel si Don. Žádná krev. Mrtvola ležela hlavou k němu, takže obličej viděl zkresleně a nepoznal jej, dokud nevstoupil do koupelny a neotočil se. Ale i tak podle čísla na dveřích, které si předtím ověřil ve svých záznamech, věděl, kterému hostu byl tento pokoj přidělen.

Egypt'an, příslušník zpravodajské služby zodpovědný za ochranu prezidenta Sadata v den, kdy na něj byl spáchán atentát.

Tvář však byla tak zrůzněná, že si Don vůbec nebyl jistý, zda by ho vůbec poznal, kdyby nevěděl, o koho se jedná.

Obličej byl zkřivený strašnou grimasou. Původně snědá pokožka teď měla namodralý nádech.

"Ta barva," obrátil se Don na lékaře. "Kyanid?"

Hubený, pobledlý lékař pokrčil rameny.

"Pravděpodobně. Zabraňuje buňkám přijímat kyslík. Modré zbarvení kůže by tomu odpovídalo, ale je těžké vyjádřit se s jistotou, dokud nebude provedena pitva."

Don se starostlivě zmaččil.

"Ale co výraz bolesti na jeho tváři? Kyanid přece má být. ...!"

"Milosrdný?"

"Jo," odpověděl Don zmateně. "Jako když jde člověk spát."

"Třeba ho trápila noční můra," ozval se strážný ode dveří.

Don se vztekle otočil. Nevěděl, zda to bylo myšleno jako vtip, ale zdálo se, že strážný je účinkem jedu skutečně fascinován.

"Podle všeho," pokračoval lékař, "se mu udělalo špatně. Podařilo se mu dostat se až k míse. Zvracel a spadl na obličej. Obrátili jsme ho my. Je mrtvý už několik hodin. Tvář se zkřivila, jak obličej tlačil na podlahu. Možná zemřel spíše následkem pádu na hlavu než účinkem jedu. Také je možné, že vdechl zvratky. Ať už se to stalo jakkoliv, máte pravdu - nebyla to milosrdná smrt."

"Před několika hodinami?"

"Více méně. Dodrželi jsme předpisy a pokusili se ho oživit. Adrenalin, elektrošoky přímo na srdce. Na jeho prsou jsou ještě vidět stopy po elektrodách."

"Vypumpovali jste mu žaludek?"

"Pokoušeli jsme se o resuscitaci, ale nemělo to žádný smysl." Doktor mávl rukou směrem k lidem v obývacím pokoji. "Pro vyšetřování budete mít spoustu svědků. Jedinou spornou otázkou zůstává, proč jsem s ním nespěchal dolů do nemocnice. Má profesionální odpověď lékaře zní: byl v takovém stavu, že jsme nemohli ztrácet čas převozem. Mimo protokol vám řeknu, že ho nebylo možné přemístit a přitom všechno udržet v tajnosti. Víte sám, jaký vliv mají tyto události na ostatní hosty. Věřte mi, stejně to bylo úplně jedno. Byl mrtev."

"Kdo ho našel?"

"Já."

Pokojská byla upravená, atraktivní, oblečená do slušivé uniformy s náprsenkou.

Don pohlédl na hodinky.

"V jedenáct v noci? Odkdy se pokoje uklízejí...?"

"Nic jsme spolu neměli, jestli se ptáte na tohle."

"To by nevadilo. Žádné předpisy to nezakazují. Ale při vyšetřování se na to budou ptát."

Celá rozrušená se pokusila uspořádat si myšlenky.

"Posledních pár dní se zdálo, že je v depresi. Nevím přesně, mělo to něco společného s dopisem od

manželky." Zamračila se. "Dnes ráno visela na jeho dveřích cedulka NERUŠIT. Pomyslela jsem si, že chce dlouho spát, tak jsem se vrátila až po obědě, ale cedulka tam stále visela. Pak jsem měla hodně práce a vzpomněla jsem si na něj teprve před chvílí. Napadlo mě, že se na jeho dveře ještě podívám, a když tam cedulka pořád ještě byla, znepokojilo mě to. Několikrát jsem zaklepala, ale nikdo neodpovídal. Použila jsem tedy univerzální klíč a vešla dovnitř."

"Našla jste ho a zavolala bezpečnostní službu."

Přikývla.

"Tu jste však mohla zavolat, ještě než jste vešla dovnitř."

"A způsobit mu trapas, kdybych se mylila?"

Don chvíli přemýšlel.

"Zachovala jste se správně. Vyšetřovatelům jen zopakujte to, co jste řekla mně. Nebudete mít žádné potíže." Přejel pohledem ostatní. "Nějaké nejasnosti, které bychom si měli vysvětlit?"

Všichni mlčeli.

"Tak dobře. Počkejte, ještě jedna věc. Odkud vzal jed?"

"Odkud ho berou všichni?" ozval se popuzeně lékař. "Tihle lidi jsou chodící lékárny. Bez ohledu na drogy, které jim předepisujeme, si mnozí přinášejí vlastní. Znají tisíce způsobů, jak se sprovodit ze světa. Pokud nepoužijí jeden, je zde další."

"Pořídili jste fotografie?"

"Ze všech úhlů."

"Skvělé." Don zavrtěl hlavou. "Nádherná práce, co?"

"Přišel jsem před jedenácti měsíci. Díky bohu, už to budu mít brzo za sebou."

"Máte štěstí." Don se ušklíbl. "Počkejte do půlnoci a pak ho převezte. Na chodbách tou dobou už nikdo nebývá. Vy dva," řekl strážným, "zaříd'te, aby výtahy byly prázdné, než ho..." Pohlédl na mrtvé tělo.

"Víte, jak se to dělá. Zařídím vše potřebné. Protože pracujete přes čas, nemusíte se až do oběda hlásit. Ale to už po vás budu chtít podepsaná prohlášení a také..." Zalomcovala jí potřeba vypadnout z koupelny. "...za tuhle práci dostanete dohodnuté prémie. Vysvětlení bude jako obvykle. Ten člověk se dnes večer náhle rozhodl domov odpočinku opustit. Nikdo neví, kam odešel." Když míjel lékaře, prohodil: "Výsledky pitvy chci ještě dnes v noci."

"Testy budou trvat déle."

"Takže zítra v poledne. Vyšetřovatelé si pospíší. Budeme muset prokázat, že nebyla porušena sankce. Musíme si být naprosto jisti, že šlo o sebevraždu."

11

Don vstoupil do kanceláře a opřel se o dveře. Na čele mu vyrazil pot. Celou cestu až sem se dokázal ovládnout. Podařilo se mu dokonce přetpět rozhovor s několika hosty v hale a chovat se přesvědčivě, jako by se nic nestalo. Teď, když byl konečně v soukromí, mu povolily nervy.

Nalil si na dva prsty bourbonu a naráz jej vypil. Namočil ručník v umyvadle ve studené vodě a přitiskl si ho na obličej. Jedenáct měsíců? Takhle to ten doktor řekl? Ještě měsíc a může odsud vypadnout. Don mu záviděl. On sám byl ve službě teprve šest měsíců. Ještě půl roku. Někdy uvažoval, zda to vůbec vydrží.

Když se dozvěděl o svém novém pověření poprvé, byl potěšen. Rok v ráji. Litoval jen toho, že to bude pouze rok. Všechno, co bude chtít, dostane zdarma, nádavkem k platu sto tisíc dolarů. Jistě, měl podezření, že takové výhody se neposkytují, pokud ta práce není pěkná otrava, ale pracoval ve zpravodajské službě už dvacet let a zorganizoval některé z nejúspěšnějších operací. Systém. V tom opravdu vynikal. Že domov odpočinku je složitá organizace? Výborně. Vyžaduje delikátní jednání? Žádný problém. Byl specialistou na vztahy s veřejností.

Nikdo mu však neřekl o náladě, která zde panuje. Nikdo jej nevaroval, že se zde tak často setká se smrtí.

Samozřejmě že ne. Jen hrstka lidí ví, co se tady ve skutečnosti děje. Bývalí ředitelé a členové vyšetřovací komise - a ti měli zakázáno promluvit. Kdyby to totiž vyšlo najevo, kdo by byl takový blázen, aby se tu

chtěl zahrabat? Kdyby neexistovala možnost uchýlit se do domova odpočinku, kdo by byl ochoten zasvětit svůj život profesi zpravodajce? Každý se nakonec může dopustit chyby. Každý se chce dostat do nebe.

Ale tohle je peklo.

On sám nikdy v terénu nepracoval. Nikdy nepatřil k utajené sekci, k temné straně, k těm namočeným, nebo jak jinak se jim říkalo. Patřil do kanceláře, byl jedním z bílých límečků. Než přišel sem, viděl všeho všudy tři mrtvolky: přítele a dva příbuzné, kteří zemřeli přirozenou smrtí a klidně leželi v márnici. Tehdy mu nahnali husí kůže.

Tehdy. Ale teď? Otřásl se.

Mohl si to domyslet. Domov odpočinku byl určen pro ambiciózní jedince, z nichž se stali ztroskotanci. Člověk tady dostal, co chtěl. Za jistou cenu. Měl zaručenou bezpečnost. Tak se to alespoň slibovalo. Čtyřicet hektarů ráje. Nikdo však nezaručoval štěstí. Don, který zde musel setrvat pouhý rok, už dávno toužil udělat si výlet ke stánku s hamburgery, u kterého se kdysi zastavil po cestě z Vancouveru. Pozdě v noci sníval o procházkách přeplněným nákupním střediskem. Čtyřicet hektarů. Někdy měl pocit, že zná každý centimetr. Ti druzí - ti, kteří zde byli celé roky a museli zůstat navždy - prožívali klaustrofobii ještě hůře. Aby ji kompenzovali, neřízeně si dopřávali. Drogy, alkohol a sex. Vybrané pochoutky. Ale kolik si toho můžete napíchat, kolik můžete vypít nebo sníst, s kolika ženskými se vyspat, než vás to přestane uspokojovat? Čtyřicet hektarů zmenšujících se každou vteřinou. Každý den stejný jako ten předchozí, jen s drobnými obměnami. Ale co až všechny variace vyčerpáte?

Neměl ve zvyku příliš o věcech přemýšlet, nicméně si všiml, že zde byli spokojeni pouze ti ztroskotanci, kteří se povznegli nad tělesné choutky. Prošel si záznamy z knihovny a zjistil, že se zajímají hlavně o duchovní otázky. Svatý Augustin. Buddhovo učení. Boethius a kolo štěstí. Zaujalo ho, jak po životě plném napětí hledají únik právě v meditacích a klášterní mystice.

A ti, kteří se přizpůsobit nedokázali? Trávili se, předávkovávali se drogami, rozřezávali si zápěstí nebo si vystřelovali mozky z hlavy. Někdy se i vzájemně domluvili, protože nedávno jich několik sedělo v sauně tak dlouho, až ztratili vědomí a zemřeli na dehydrataci. Jindy si zase lehli do vany s horkou vodou a pili víno tak dlouho, až si ucpali póry a zemřeli na nedostatek kyslíku. Často přitom ztratili vědomí, hlava jim klesla pod hladinu a utopili se.

12

Saul vyšel z pokoje a své strážce ignoroval. Byli dva, stejně jako když předchozího večera dorazil. Byla to ovšem jiná dvojice. Don nežertoval. "Budeš pod dohledem." A bezpochyby je brzy vystřídá další pár. Pracují na směny čtyřadvacet hodin denně. Za dvě stě tisíc dolarů se dá koupit zatraceně moc ochrany. Se strážnými v patách zamířil dolů. Předpokládal, že zjistit číslo Eliotova pokoje by nemělo být těžké. Co tím však získá? Ke dveřím se nemůže ani přiblížit, aniž by své strážce nevyplašil. Mohl by se je pokusit setrást, ale to by vyvolalo ještě větší poplach. A kromě toho stále ještě nevyřešil problém, jak utéci. Čím hlouběji o věci uvažoval, tím méně si byl jistý, zda se mu vůbec podaří dosáhnout cíle. Aby pomstil svého bratra, musí zabít svého otce. A proti tomu - aby zůstal naživu, ho vlastně zabít nemůže. Tato logika doléhala na jeho mysl jako mlýnský kámen.

Nějaký způsob však existovat musí. Dospěl k závěru, že ještě nemá dostatek informací, a zahájil přípravy k štvanci. Prozkoumal celou budovu. Prošel halou, obchody a restauracemi, ošetřovnou a pak vyšel ven a zaměřil se na hřiště, zahrady a celý pozemek. Strážce se stále pohybovaly nablízku. Ovšem hosté, kteří vycítili potíže, se drželi v pozadí. Jejich ustarané pohledy ho přivedly k úvahám, jak by mohl jejich nervozitu využít ke svému prospěchu.

Prošel kolem plaveckého bazénu a golfového hřiště. Ted' už Eliotovi jistě řekli, že jsem tady, pomyslel si. Co tedy dělá? Logickou alternativou by bylo zůstat v pokoji - ví, že nebudu nikdy riskovat, abych se tam k němu přiblížil. Jak dlouho však dokáže takové omezení snášet? Ví, že se nechystám k odchodu. Věčně se schovávat bude pro něj nepřijatelné. Místo aby reagoval na moje kroky, bude mě chtít přinutit, abych se přizpůsobil jemu. Ale jak?

At' už se stane cokoliv, dojde k tomu brzo. A protože se Eliot nakonec stejně bude muset ukázat,

nebude se trápit čekáním. Přijme nevyhnutelné a vyrazí ze slepé uličky okamžitě.

Ale kam? Na kuželky a tenis je starý pán příliš křehký. Přesto však potřebuje aktivní odpočinek. Co by tak asi...?

Nic jiného to být nemůže. Saul spokojeně přikývl a zamířil k rozestavěnému skleníku za budovou u běžecké tratě.

Kochal se představami, jakým způsobem by ho mohl využít. Ale kam bude Eliot chodit, než ho dokončí?

13

"Nevěděl jsem, že rád rybaříte."

Eliot uslyšel hlas za sebou a odvrátil se od širokého, prudkého říčního proudu. Břehy byly porostlé stromy a křovinami, ale na tomto místě vedl až ke klidné široké zátočině travnatý svah. Voda sladce voněla, ale občas k nim vítr přinesl závan hniající vegetace - smrti a rozkladu.

Muž, stojící nahoře na břehu, měl slunce v zádech. Jeho paprsky se zabodávaly Eliotovi do očí. Zvedl ruku, aby si je zastínil, a přikývl, když Saula poznal.

"Copak si nepamatuješ na naše rybářské výlety? Mám to rád, ovšem jen zřídka jsem měl možnost se tomu věnovat. Ale teď, když jsem na odpočinku..."

Usmál se, zatočil navijákem a odložil prut na břeh.

"Ach ano, ty rybářské výlety si moc dobře pamatuju."

Saul vztekem až chraptěl. Šlachy na krku se mu napjaly, že se téměř dusil. "Jen vy a já." Pomalu sešel k písčíně. "A Chris."

Přeměřil si pohledem Eliotův slamák, košili s červeným vzorkem, naškrobené nové džínsy a gumové boty.

"Žádný černý oblek a vesta?" zavrčel.

"Na ryby?" Eliot se zasmál. "Já v obleku nechodím pořád. Už jsi zapomněl, jak jsem se oblékal, když jsme ty, Chris a já chodili tábořit?"

"Stále se vracíme k Chrisovi." Saul zesinal, zat' al pěsti a udělal krok k Eliotovi.

Ten si ho nevšímal. Sehnul se a přehraboval se v krabici s rybářským nádobíčkem.

Saul na něj namířil prstem, jako by držel pistoli.

"Doufám, že nehledáte nějaké podělané čokoládové tyčinky."

"Žádné Baby Ruth... Promiň, mohlo mě napadnout nějaké vzít. Jako za starých časů. Ne, jen si vyměňuji návnadu."

Hladinu proťal třiceticentimetrový pstruh. Slupl mouchu a zanechal po sobě rozšiřující se kola.

"Vidíš, udělal jsem chybu. Chytil jsem na červy, a zatím jsem měl použít mušku."

"Vnadidlo." Saulovi se chvělo chřípí. "Poptával jsem se kolem. Máte tu dva tělesné strážce."

"Společníky. Přesně tak. Kastóra a Polluka."

"Chcete říci McElroye a Conlina."

"Výtečně." Eliot přikývl. "Byl bych zklamán, kdybys nevypracoval domácí úkol."

"Další sirotci, kterým jste lhal." Saul se zuřivě rozhlédl. "Tak kde sakra jsou."

"Pokud vím, hrají tenis." Eliot zvedl druhý prut. "Nechodí se mnou úplně všude."

"Copak z toho nejste nervózní, že jste tady sám?"

"V domově odpočinku? Proč bych měl být nervózní? Jsem pod ochranou."

Saul přistoupil ještě blíže.

"Mýlíte se."

"Ne, ty se mýlíš." Eliot vztekle odhodil prut. "Prohrál jsi. Přiznej si to. Jestliže mě zabiješ tady, zemřeš také. Po všech těch letech vím, jak uvažuješ. Nebyl bys spokojený, pokud by se ti nepodařilo uniknout. To však nemůžeš."

"Možná ano."

"Ale to nestačí. Ty si potřebuješ být jistý." Eliotův hrudník se namáhavě zvedal. "Proto jsem si sem dnes vyšel úplně sám. Mohl jsem se skrývat ve svém pokoji, ale jsem příliš starý, abych plýtvал časem. Toto místo je dost mizerné samo o sobě. Tu náladu jsi už jistě vycítil. Hosté jsou již vlastně mrtví. Pouze o tom

nevědí, jinak by si rovnou lehli do rakve."

"Sám jste si vykopal hrob."

"Já ne." Eliot pyšně vystrčil bradu. "Brzy budu mít zase své růže a mám tohle," ukázal důrazným gestem na rybářské pruty. "Tak tady mě máš. Lepší příležitost se ti už nenaskytne. Můžeš mě na místě zabít a utéct přes řeku. Kdoví, třeba se ti podaří se odsud dostat. Ale jinak, buď se spolu smíříme, nebo mě nechej na pokoji."

Hleděl na řeku a nasucho polykal. Vášnivý výbuch z něj vysál všechnu sílu.

"Byl bych však raději, kdybychom spolu vycházeli."

"Tak jednoduché to nebude." Saul cítil v ústech hořkost. "Dlužíte mi jednu věc."

"Co."

"Vysvětlení."

"Proč? Co na tom záleží? Jestliže víš o Kastórovi a Pollukovi, jistě ses dozvěděl také..."

"Bylo vás pět." Saul mluvil rychle, slova přímo vyplivoval. "Dědicové původní Abélardovy skupiny. Všichni jste měli své sirotky, fanaticky oddané syny, přesně jako Chris a já. Využíval jste nás, abychom sabotovali operace, které jste pokládal za chybné." Udělal rukou netrpělivé gesto. "To nemůžete popřít." "To ses toho dozvěděl tolik?" zamrkal Eliot úžasem.

"Vy jste byl mým učitelem."

Eliot se na Saula zadíval jakoby novými očima a pomalu usedl na břeh. Vrásky se mu prohloubily. Kůže ještě více zešedla.

"Vysvětlení?"

V duchu si namáhavě srovnával myšlenky. Chvilí zůstal úplně bez hnutí a zdálo se, že ani nedýchá. Nakonec si povzdechl.

"Tak dobře. Zřejmě si zasloužíš..." Podíval se úkosem na Saula. "Když jsem byl mladý..." Zavrtěl hlavou, jako by si nevzpomínal, zda vůbec někdy byl mladý. "...už od prvních kroků v tomto povolání jsem si začal klást otázku, odkud se bere tolik hloupých rozhodnutí. A nejen hloupých - nešťastných, krutých, stojících tolik životů. Zeptal jsem se na to svého nevlastního otce."

"Autona."

"To také víš?"

Saul jen mlčky zíral.

"Řekl mi, že za svého mládí si kladl tutéž otázku. Tehdy mu řekli, že ta rozhodnutí se pouze zdají být nešťastná. Podřízení jako on postrádají komplexní pohled na situaci. Existuje místnost s mapami a plastickými maketami bojišť, kam vysoce postavení politikové chodí, aby komplexní obraz získali. Někdy pak musí učinit rozhodnutí, které z úzkého hlediska může vypadat hloupě, ale ve skutečnosti je velmi rozumné, protože bere v úvahu všechny faktory. Řekl mi, že tomu pak dlouhou řadu let věřil. Dokud se nedostal tak vysoko, že se stal jedním z mužů v oné místnosti, a nezjistil, že rozhodnutí byla přesně tak hloupá, jak vypadala. Ti muži neměli žádný komplexní pohled. Byli stejně zmatení, stejně malicherní jako všichni ostatní. I já jsem byl povyšován a má hodnost mně nakonec rovněž umožnila vstup do té místnosti. Tehdy jsem pochopil, co měl na mysli. Viděl jsem, jak ministr zahraničí odmítl mluvit s ministrem obrany; chci tím říct, že se k němu doslova otočil zády a hleděl do kouta. Viděl jsem tyto muže dohadovat se, kdo bude vedle koho sedět - chovali se jako školáci, a přitom rozhodovali o miliardových výdajích určených pro svržení vlád cizích států jménem národní bezpečnosti. Ve skutečnosti šlo o to, že se velkokapitál cítil ohrožen vzestupem socialistického hnutí v těchto zemích. Organizovali nastolení diktatury nebo fašistické převraty nebo..." Eliot se znechuceně otrásl. "Z toho, co jsme provedli v Ecuadoru, Brazílii, Zairu, Indonésii nebo Somálsku mi je na zvracení. Sečteno a podtrženo, kvůli našim zásahům přišly o život miliony lidí. A to otřesné zkreslování skutečnosti. Zkušeni agenti jsou vyhozeni, protože podávají přesná hlášení, která nejsou právě v souladu se stávající politickou linií. Pak tato hlášení někdo v kanceláři přepíše a hned je v nich to, co si tam vedení přeje najít. Neshromažďujeme pravdu, rozšiřujeme lži... Když mě Auton požádal, abych se stal jeho nástupcem v Abélardově skupině, hrábl jsem po té šanci všemi deseti. Někdo musel jednat zodpovědně, pokusit se nastolit rovnováhu a zdravý rozum."

"Nadace Paradigma;" řekl Saul.

"Tak dobře, promluvme si o tom. Čelíme energetické krizi. Co tedy uděláme? Dohodneme se s Araby, že nám budou dodávat levnější ropy za předpokladu, že porušíme své závazky k Izraeli. Všechno samozřejmě neoficiálně. Jednání vedou američtí miliardáři - ovšem s tichým souhlasem naší vlády. A konečný výsledek? Budeme si moci dovolit jezdit ve velkých autech, zatímco Izrael zmizí z mapy světa. Neodmítám požadavky Arabů. Situace na Středním Východě je složitá, ale stát Izrael přece existuje. Bavíme se tady o likvidaci celého národa."

"Takže jste mě poslal, abych zabil vyjednávače."

"Hrstka mužů ve srovnání s celým národem. Poselství bylo jasné: už to znovu nezkoušejte."

"Ale potom jste se snažil zlikvidovat i mě."

"Prezident chtěl pomstít smrt svého nejlepšího přítele. Stojí-li v pozadí vyšetřování taková moc, byli by tě našli."

"Víte, jaké city jsem k vám choval. Nepromluvil bych."

"Dobrovolně ne, ale pod chemikáliemi bys mě vyzradil. A kdyby pak nadopovali mě, přivedl bych je na stopu zbytku skupiny. A ta musela být uchráněna."

"Chybí mi v tom logika."

"Jak to?"

"Protože z atentátu byl nakonec obviněn stát, který jste chtěl zachránit - Izrael."

"Jen dočasně. Jakmile bys byl zabit, měl jsem v plánu prokázat, že jsi pracoval z vlastní iniciativy. Žid, rozhodnutý bránit svou duchovní vlast. Již předtím jsem se postaral o krach tvých posledních operací, abych dokázal, že jsi nespolehlivý. Izrael by se obvinění zprostil."

"Jistě. A já bych byl mrtvý. Tomuhle tedy říkáte láska?"

"Myslíš, že jsem to dělal s lehkým srdcem?" Eliotovi přeskočil hlas. "Noční můry. Pocit viny. Copak můj žal není důkazem, že jsem to udělat nechtěl?"

Saul zavrtěl pohrdavě hlavou.

"Kastór a Pollux a já. Co se stalo s ostatními? Když nepočítám Chrise, dalších čtrnáct sirotek."

"Mrtví."

"Při podobných akcích?"

Eliotovi poskočil ohryzek.

"Já jsem to nepřikázal. Padli v boji."

"A tím chcete říct, že je to v pořádku?"

"Byl bys raději, kdyby umírali pro muže v té místnosti? Byli to vojáci."

"Roboti."

"Ale pracovali pro někoho, jehož životní hodnoty jsou opravdovější než hodnoty jejich vlády."

"Životní hodnoty? Chcete snad mluvit o...?" Saulovi se sevřelo srdce. "Tady máte jednu, o které jste v životě neslyšel. Pokud někoho miluješ, nezradíš ho!" Trásl se jako v ohni. "Důvěřovali jsme vám. Jak jinak by se ty sračky, do kterých jste nás namočil, daly snést? Toužili jsme po vašem uznání. Láska? Jste tak zatraceně arogantní, že ji pokládáte za své právo. Vy chcete spasit svět? Až budeme všichni mrtví, ti pitomci v oné místnosti stejně zůstanou. A na žádném z nás nikdy nikomu nezáleželo. Nezůstalo nám vůbec nic, snad jen kromě útěchy, kterou jsme si poskytovali navzájem."

"To hlavní ti uniká. Prostřednictvím synů jako ty a operací, které jsem vás přinutil sabotovat, jsem zachránil bůhví kolik tisíc nevinných lidských životů."

"Ale Chris je mrtev. Pokud se týká mě, je to zatraceně mizerný obchod. Já ty nevinné lidi vůbec neznám. Nevím ani, zda by se mi líbili."

Se žhavým pohledem v očích, sotva schopen se ovládnout, zavrtěl Saul znechuceně hlavou a vydal se vzhůru po břehu.

"Počkej! Neotáčej se ke mně zády! Ještě jsem nedomluvil!"

Saul kráčel dál.

"Vrať se! Kam si myslíš, že jdeš? Ještě jsem ti neřekl, že můžeš odejít!"

Saul se nahoře otočil.

"Z poslušnosti jsem už vyrostl. Syn by se měl postarat o stárnoucího otce. Já? Já vám vaše poslední dny proměním v peklo."

"Tady ne! Jestli mě zabiješ, zemřeš a prohraješ!"

"Syn už je dost velký..."

"Na co?"

"A dost chytrý na to, aby svého otce rozdrtil. Něco vám uniklo. Chrise jsem miloval více než vás."

Saul jej sežehl posledním pohledem naprostého opovržení a prudce se otočil. Kráčel pryč a zmizel za hřebenem říčního břehu.

14

Řeka šuměla. Eliot se pokusil vstát, ale opustily ho síly. Kolena se mu podlomila a klesl k zemi. Během hádky si dával dobrý pozor, aby se nedíval směrem k zalesněné stráni na druhé straně řeky.

Ted' se tam však zmateně podíval.

Tam někde byli Kastór a Pollux a spolu s nimi ředitel domova odpočinku, vyšetřovatel, který přijel jako člen týmu zkoumajícího případ sebevraždy, a - ze všech nejdůležitější - ostřelovač.

Promyslel každíčký detail. Saul měl dvě možnosti. Naslouchat a nechat se přesvědčit. Copak to nebyl působivý argument - tisíce životů? Nestál snad jeden lidský život, i Chrisův, za takovou oběť?

Nebo se mě mohl pokusit zabít.

Kdyby si Saul volil první možnost, mohl bych prožít své poslední dny v klidu a míru a možná se i vrátit ke svému poslání a zachránit další životy.

A kdyby si vybral tu druhou? Při pokusu mě zabít by byl zastřelen. Byl bych osvobozen, protože zde byla řada svědků. Výsledek by byl tentýž.

Ale - Eliot se zamračil - něco nevyšlo. Saul se zachoval neočekávaně a nezvolil ani jednu z možností.

Nepřesvědčil jsem ho, ale on se mě nepokusil zabít. Nic se nezměnilo.

S výjimkou jediného.

Zdál se být až příliš jistý sám sebou. Vypočítal si své pohyby velmi pečlivě a dal si pozor, aby se ke mně moc nepřiblížil.

Uhodl? Je možné, že jsem jej vyškolil ještě lépe, než jsem si myslel? Dokáže číst mé myšlenky?

To není možné.

15

"Tys byl s nimi."

Saul seděl na vrcholku schodiště vedoucího k budově a s přimhouřenýma očima vyčkával.

"Cože?"

Don se překvapeně zastavil. Zablácená bílá bota strnula na prvním stupni schodiště.

"Měl bys něco udělat se svým šatníkem."

Donovi sklouzl zrak k roztrhanému kolenu červených polyesterových kalhot. Reflexivně si ometl smetl z modrého blejzru.

"Šel jsem se projít."

"Do lesa. Já vím, s nimi."

Saul ukázal přes tenisové hřiště na Kastóra a Polluka, vyšetřovatele, který ráno přiletěl helikoptérou, a na muže s přimhouřenýma očima, jenž nesl podlouhlý úzký kufřík, v němž mohlo být kulečnickové tágo stejně dobře jako ostřelovačská puška.

Od řeky přicházel Eliot s rybářskými pruty a bedničkou s nádobíčkem v ruce.

"Copak, copak, nechytl ani mřenku?"

"Chceš tím říct, že jsem byl s nimi?" zeptal se Don.

"Když jsem sem přišel, první věc, co jsi udělal, bylo, že jsi mě obvinil z přípravy vraždy hosta. Pověsil jsi na mě dva strážné. A pak náhle mi hlídači zmizí, takže jsem starého pána sledoval k řece, kde mi dal šanci zabít ho. Protože jsem ho od prvopočátku neměl v úmyslu zavraždit, nevěděl jsem, o čem mluvím. Koneckonců, je to můj otec. Přirozeně jsem ho chtěl vidět. Ale začal vykládat nesmysly, takže jsem odešel, a v životě bys neuhodl, co se stalo potom. Moji strážci se jako zázrakem znovu objevili," Saul

ukázal na dva muže sedící na nedaleké lavičce. "Co by sis o tom myslel ty?"

"Já..."

"Připadá mi to, jako by na mě starý pán nastražil past. Kdybych na něj vztáhl ruku, byl bych mrtvý a bylo by zde dost svědků, aby byla má smrt ospravedlnitelná. Done, Done, nestaráš se o mě právě nejlíp."

Ředitel se nadechl, jako by se chtěl hádat, ale vzduch z něj zase vyšel jako z prasklé pneumatiky.

Nestálo mu to za námahu.

"Musel jsem na to přistoupit. Starý pán trval na tom, že se ho pokusíš zabít."

"A tys mu bez důkazů uvěřil."

"Hele, zašel přímo za týmem vyšetřovatelů. Kdybych něco namítal, mohli by si myslet, že nekonám dobře svou práci. Něco jako zkouška. Nic jiného v tom nebylo. Pokud bys mu nechtěl ublížit, nic by se ti nestalo. Kdyby ses ho pokusil zabít..."

"Ale já jsem to neudělal. Zaplatil jsem spoustu peněz za ochranu a místo toho se mi dostává jen výhrůžek. Všechno je naopak. Starý pán právě dokázal, že on chce odstranit mě. Zasloužím si... přesněji řečeno, vyžaduji stejnou péči!"

"O čem to mluvíš? Vždyť ochranu máš."

"Domácí vězení. Oni mě nechraní, oni mě sledují a mezitím si Eliot může dělat, co chce. To není správné. Jeho by měli také hlídat. Ale ne ti dva mutanti, které si s sebou přivedl. Tví vlastní lidé. Je dost paranoidní na to, aby se pokusil o něco bláznivého."

"To je absurdní."

"Jestli k tomu dojde, budeš vzývat boha, proč jsi mě neposlechl. Vyšetřovatelé s tebou vyběhnou. Říkám ti, že je to blázen, a chci, aby byli pod dozorem i ti jeho dva banditi."

"Já tolik lidí nemám!"

"To nemáš dalších šest strážných?"

"Na tři směny? Kromě mužů, kteří už hlídají tebe? To by jich bylo čtyřadvacet!" Don si odplivl. "Tyhle lidi potřebuju jinde. Ale to by byl jen začátek! Co se stane, až se toho chytí ostatní hosté? Budou také vyžadovat ochranu! Mnozí z nich byli nepřátelé, než se stáhli do ústraní! Jediný důvod, proč dokážou v noci usnout, je jejich důvěra v domov odpočinku!"

Kdyby si mysleli, že jeho neutralita může být porušena... Hosté sledováni na každém kroku? Tělesní strážci zakopávající jeden o druhého? Domov odpočinku má být tichý, naplněný klidem a mírem!"

"A ty si myslíš, že si ostatní nevšimli, že mě tví lidé sledují? Když jsem šel dnes ráno na snídani, všichni v restauraci se podívali na mé hlídače a nemohli se dočkat, až vypadnou."

"Jsi tu pouze dva dny a už..."

"Co?"

"Ohrožuješ čtyřicetiletou tradici."

"Já ne. Eliot a ty. Já jsem si ty hlídací psy nevyžádal. A co platí pro mě, mělo by platit i pro něj. Když jsem sledován na každém kroku já, pak by k čertu měl být sledován také on."

Don mávl rukou. "Na něj strážce nenasadím. Toto šílenství není možné stupňovat do nekonečna."

"Pak ti logicky zbývá jen jedna možnost."

"Jaká?" zeptal se Don s nadějí v hlase.

"Udělej to naopak. Zmírní napětí. Odvolej své hlídací psy."

16

Eliot vstoupil do skleníku doprovázen Kastórem a Pollukem a strnul.

Nemohl se dočkat, až bude dostavěn. Dychtivě, jako mileneček, přistoupil ke svým růžím.

Vevnitř byl však ještě někdo. Na druhém konci se zpod stolu vynořil nějaký muž a zadem zmizel.

Eliot se zamračil.

"Moment! Co tady...?"

Vrhl se ke dveřím, otevřel je a spatřil, jak Saul přechází běžeckou dráhu a míří k budově.

"Vrat se!"

Saul se rozběhl.

"Co tady dělal?" Eliot se obrátil na Kastóra a Polluka. "Prohledejte to pod tím stolem."

Kastór si zmateně klekl. Chvilí šmátral a pak zamumlal:

"Dráty."

"Cože?"

Eliot se vylekaně sklonil a hleděl pod stůl. Dva dráty, červený a černý, visely z dírky v desce stolu. Vycházely ze záhonu růží.

"Ježíšikriste."

"To může být bomba. Tady ne," řekl Pollux.

"Takto zabil Landishe." Eliotovi se zaleskly oči. "Na co čekáte? Zavolejte ochranu. Kdyby se pokusil uniknout, nechte ho zadržet."

Eliot vyskočil a málem se roztančil.

"Tak už ho mám. Teď mohu dokázat, že mě chce zabít."

Kastór se vrhl k telefonu.

"Představuje si asi, že už mě má - a to nebyl ani dost rychlý, aby skončil ještě před mým příchodem."

Eliot se rozesmál. "Zvítězil jsem."

Otočil se a zavolal na Kastóra u telefonu. "Řekni řediteli, ať sem ihned přijde!"

"A kde by vzal trhavinu?" zeptal se Pollux.

"Tam, kde byste si ji sehnali i vy. Rozhlédněte se. Hnojivo, rašelina, mech. Mohl zajít do drogerie a namíchat si libovolnou směs! Jediné, co potřebuje, jsou baterie a...!" Eliot zabořil ruce do záhonu růží.

"Pomozte mi to najít!"

Pollux jen ohromeně zíral.

17

Dostavil se Don. Otevřel ústa, ale nevyšla z nich ani hláška. Skleník byl postaven přesně podle Eliotových požadavků. Nejmodernější vybavení. Vzácné odrůdy. Všechno teď bylo zničeno. Eliot začal se záhonem, pod nímž visely dráty. Šel podél nich hlinou mezi růžemi, trhal za ně a škulal, vyhrabával je, vrhal se od jednoho záhonu k druhému, až byl od hlavy k patě pokrytý špínou, a všude kolem ležely růže.

"Kde to je? Ztraceně, vím že to někde tady je! Nastražil zde bombu! Musím ji najít!"

Hlína z něj opadávala po vrstvách. Zavrával a opřel se o skleněnou stěnu, až málem propadl ven.

Kastór a Pollux mu přispěchali na pomoc.

"Kam to jen mohl dát?"

Eliot odstrčil své syny stranou a mocně za dráty zatahl. Povolily a on se zapotácel. Hleděl na dva odizolované konce.

"Ach, panebože, ne. Ten parchant... ! Tady žádná. ... !"

Stařec se rozvzlykal a klesl na podlahu.

18

Už toho mám dost, pomyslel si Don. Takový trik. A podobné potíže nás čekají i do budoucna.

Trvalo mu celou hodinu, než zařídil vše potřebné, co souviselo s následky znepokojující události ve skleníku - zdravotníci prohlédli Eliota a pak jej doprovodili zpět do budovy: pyrotechnici prověřili, že zde žádná bomba opravdu není. Konečně mohl vypadnout. Vztekle vtrhl do tělocvičny v přízemí, ale našel jen zřizence.

"Někde by tady měl být Grisman."

"Před minutkou odešel."

Don vyběhl a prásknul za sebou dveřmi. Funěl po schodech, protože byl příliš rozrušený, aby počkal na výtah. Grisman se určitě šel převléknout.

Celý zpocený, až si říkal, že by měl začít cvičit, vyběhl na třetí poschodí a otočil se zrovna včas, aby zahlédl Grismana, jak vchází do svého pokoje.

"Hej, zastav se! Chci s tebou mluvit!"

Ale Grisman neslyšel. Už byl v pokoji a zavřel za sebou dveře.

Don se rozběhl chodbou.

"Ty parchante."

Zbývaly mu ještě dva pokoje, když ho síla výbuchu nadzvedla do vzduchu. V uších mu hučelo a šokovaně zíral na vyražené dveře Grismanova pokoje.

"Ne!"

Ještě omráčený výbuchem se Don připlazil ke dveřím. Hosté vyděšeně vykukovali na chodbu, ale on se o ně nestaral.

"Grismane!"

Ucítil sirný zápach a opatrně vstoupil. Místnost byla zcela zničena. Stereosouprava, televize a počítač roztržštěné, zdi ožehnuté plamenem. Na posteli doutnal žhavý uhlík. Rozječelo se požární poplachové zařízení.

"Grismane!" Rozkašlal se a vběhl do koupelny.

Tady je! Na zemi! Díky bohu, ještě dýchá!

19

"To nemůžete myslet vážně. Myslíte si, že já... !"

"Buď vy, nebo oni," Don ukázal na Kastóra a Polluka.

"On tu bombu sestrojil sám," řekl Eliot.

"A odpálil ji? Směšné. Téměř ho to ubilo."

"Téměř. Myslíte si, že tohle je nějaká pitomá hra? Copak to není jasné? Než ji odpálil, schoval se v koupelně."

"Ale proč by to dělal?"

"Přece aby to na mě mohl shodit! Nastražil na mě ten trik s dráty, aby to vypadalo, že jsem se naštvál a oplatil mu to!"

"Anebo jste si ty dráty třeba nastražil sám, abyste to mohl hodit na něj. Aby to vypadalo, že si hrál s bombami a jedna z nich mu vybuchla."

"Vy skopová... Myslíte si, že kdybych bombu nastražil já, že by ho nezabila?"

"Já si myslím, že ve vnitřním řádu stojí, že pokud je host neustále zdrojem potíží, může být vyloučen. Obrátím se na nadřízené. Ze všeho nejvíc bych si přál - nevím, kdo za to může, takže budu mluvit na adresu vás obou - abyste si vy a váš syn vyřešili své problémy někde jinde."

20

Saul se loudal halou a občas pohlédl k výtahu a schodišti. Spáleniny ho bolely, ale byl příliš rozrušen, aby tomu věnoval pozornost. Předstíral zájem o běžeckou obuv vystavenou ve výloze, ale přitom ve skle studoval obraz vchodu do restaurace.

V sedm byla jeho trpělivost odměněna. Eliot - provázen Kastórem a Pollukem - scházel se schodů. Vešli do jídelny. Saul minutku počkal a pak je následoval.

Hosté reagovali okamžitě. Odkládali příbory, těžce polykali, těkali pohledem ze Saula na Eliota a zase zpět. Cítili napětí. Několik jich požádalo o účet. Ti, kteří právě vešli, přejeli místnost rychlým pohledem a vycouvali do chodby. V sále se rozhostilo nervózní ticho.

Eliot sice seděl tváří ke vchodu, ale studoval jídelní lístek, mluvil s Kastórem a Pollukem a záměrně se Saulovi vyhýbal očima.

"Rád bych si sedl tamhle k tomu stolu," řekl Saul vrchnímu.

"Mohl bych si dovolit nabídnout vám jiný stůl, pane - tam v rohu?"

"Ne, ten vedle toho starého pána mi docela vyhovuje."

Nedal vrchnímu možnost něco namítat. Prošel restaurací a sedl si tak, že hleděl na Eliota ze vzdálenosti necelých dvou metrů.

Eliot se ho pokusil ignorovat. Ostatní hosté vstali a odešli. Stoly se uprázdnilly. Saul jen seděl a hleděl. Eliot se napil vody.

Saul také.

Eliot si ulomil kousek česnekového chleba. Saul učinil totéž.

Ve vzájemném souladu žvýkali. Eliot si otřel ústa ubrouskem.

Saul ho napodobil a stále se na něj díval. Těšilo ho vědomí, že proti svému otci používá jeden z Chrisových triků. Chris mu o svém pobytu v klášteře vyprávěl.

"Většina z nás se zoufale snažila zůstat, ale pár jich chtělo odejít. Neměli však dost odvahy, aby to řekli přímo. Řešili to tak, že otravovali ostatní. Nejúčinnější způsob byl imitovat společníka u jídla. Sedneš si naproti němu a napodobíš každý jeho pohyb. Proti tomu neexistuje obrana. Neustálým opakováním vlákáš soupeře do pasti. Sleduješ ho, ale po chvíli sleduje on tebe. Nedokáže tomu uniknout. Šílí z tebe. Nakonec si stěžuje. Ale nejlepší je, že představený kláštera nedokáže rozlišit, jestli ty děláš potíže, nebo si ten druhý jen něco vsugeroval."

Saul věrně napodoboval každý Eliotův pohyb.

Ruka podepírající bradu. Poškrábání na čele.

Vyčerpaný povzdech.

Trvalo to deset minut. Eliot náhle odhodil ubrousek a důstojným krokem se vydal do haly, následován svými strážci.

"Snědl snad něco špatného?" zeptal se Saul prázdné místnosti.

21

Celý zmatený sešel do haly. Řekli mu, že má návštěvu. Domov odpočinku je povoloval za předpokladu, že měly v pořádku dokumenty a při prohlídce se nenašla žádná zbraň. Nedokázal si však představit, kdo by ho mohl chtít navštívit. Měl podezření, že se jedná o Eliotovu pomstu.

Když však uviděl, kdo to je, sevřel se mu žaludek. Ohromeně se zastavil.

"Eriko, jak jsi..."

Měla na sobě hnědou sukni a žlutou vojenskou blůzu. S úsměvem přešla přes halu a objala ho.

"Díky bohu, jsi naživu."

Nemohl v jejím náručí popadnout dech. Čas se zastavil.

"Nemůžu uvěřit, že jsi tady," řekl. Odtáhl se rozklepaný, celý zmatený. "Orlik... Jak...?"

"Je mrtvý," vyhrkla rozrušeně. "Než ho zabili, umožnil mi utéct. Řekl mi, kam jsi šel. Vysvětlím ti to později." Zamračila se na jeho obličej a v hlase jí zazněla starost. "Co se ti stalo?"

"Ty spáleniny?" Lehce se dotkl tváří, pak se rozhlédl po hale a jako ozvěna zopakoval její slova:

"Vysvětlím ti to později."

Usmál se. Těšil se, až jí vyličí, co všechno už vykonal.

Ona však zavrtěla hlavou a ještě více se zachmuřila.

"Nemyslím jen spáleniny."

"Co tedy?"

"Tvé oči. Nevím, jak bych to popsala..."

"Pokračuj. Dokonči to."

"Zestárly."

Škubl sebou, jako by se dotkl obnaženého elektrického drátu. Celý znepokojený pocítil naléhavou potřebu změnit téma.

"Pojďme." Snažil se mluvit nenuceně. "Ukážu ti to tady."

Slunce páliło. Cítil v hlavě každý krok, když kráčeli po stezce dlážděné bílými kameny kolem vodotrysku. Ze všech stran je obklopovaly hory.

Její slova mu však stále ležela v hlavě.

"Moc dobře jsem se nevyspal."

Prudce se k němu otočila, celá ustaraná.

"Tvé tváře jsou..."

"Co je s nimi?"

"Přepadlé. Podívej se na sebe. Zhubl jsi. Jsi jako stěna. Cítíš se dobře?"

"Já jsem..."

"Co."

"Málem jsem ho dostal. Už jsem skoro zvítězil."

V očích se mu zablesklo, ale stále zůstávaly temné.

Konsternovaně na něj hleděla.

"Zítra je porada," řekl, "má se rozhodnout, jestli nám přikážou odejít. Jakmile bude mimo hranice pozemku..."

Důrazně ho přerušila:

"Nestojí to za to, co to s tebou dělá. Změnil ses. Raději odejdi. Mám tady auto. Mohli bychom..."

"Přece se nevzdám těsně před cílem."

"Jenže ty do cíle nikdy nedorazíš. Poslouchej mě. Víím, že jsem ti sama navrhla, aby ses pomstil, ale mýlila jsem se."

"Nemohla ses mýlit, když to ve mně vyvolává tak příjemné pocity."

"Ale všechno ztratíš."

"Neztratím, pokud zůstanu naživu."

"Bez ohledu na to. Tohle už není profesionální. Jde o osobní záležitost a ty na to nejsi citově vybaven. Po celý zbytek života budeš trpět."

"Za to, že jsem pomstil svého bratra?"

"Za to, že jsi zabil svého otce. Výchova v tobě zapustila příliš hluboké kořeny."

"Na to on právě spoléhá. Ale získávám nad ním vrch."

V hlase mu zaznělo špičaté ostří nenávisti.

A Erika si náhle uvědomila, že odsud musí odejít. Jako by na ni sáhla smrt. Hrozné místo. Takový odpor v životě nepocítila.

Doufala jen, že se jí podaří Saula přimět, aby odjel s ní. Plánovala, že zůstane na noc, ale vycítila, že jí zbývá jen odpoledne.

Vzájemně si vylíčili, co se s nimi dělo od té doby, kdy se viděli naposledy. Vrátili se do budovy, vyšli do Saulova pokoje a pomalu se vzájemně svlékli. Nešlo jí o sex. Chtěla ho okouzlit, zachránit jeho duši.

Ale když se objali a jejich nahá těla se k sobě přitiskla, Saul se vylekaně otřásl. Věděl, že to není možné, ale zdálo se mu, jako by vedle něj ležel Chris a jeho mrtvé oči ho mlčky káraly.

Myslí mu projel hluboký pocit viny. Neměl bych být tady. Měl bych číhat na Eliota.

Ale byl už dlouho sám. Spojil se s Erikou a projelo jím poznání, že se na posteli nezmítají dva, ale tři.

Nejen on s Erikou, ale také Chris.

"Miluji tě!" vykřikl. "Ach bože!"

A Erika věděla, že se stalo něco strašného, a věděla také, že ho ztratila.

22

"Nezůstaneš ani na večer?"

S odporem se ohlédla na budovu.

"Musím jít."

"Doufal jsem, že bys mi mohla..."

"Pomoci? Ne, to by byla chyba. Tohle místo je... Pojd' se mnou."

Zavrtěl hlavou. "Ještě jsem neskončil."

"Na tom přece nezáleží, jestli ho zabiješ. Copak to nechápeš? On už přece vyhrál. Zničil tě."

Po tváři jí stékaly slzy. Políbila ho. "Ztratila jsem tě před deseti lety a teď tě ztrácím znovu." Smutně zavrtěla hlavou. "Budeš mi chybět."

"Do týdne dosáhnu svého. Můžu se k tobě připojit."

"Ne."

"Chceš tím říci, abych se nevracel?"

"Chtěla bych, ale ty se nevrátíš."

"Tomu nerozumím."

"Já vím." Znovu ho políbila "To je ta potíž." Usedla za volant a protřela si uslzené oči. "V případě, že bych se mylíla, ti na velvyslanectví řeknou, kde mě najdeš."

"Znám jedno místo v Řecku," řekl, "moře je tak modré..."

Z hrdla jí vyšel zmučený zvuk.

"Jistě. A vlny se převalují a koupání je... Děkuji, nechci. Víš co?" zvedla chvějící se bradu. "Pomýšlela jsem na svou rezignaci. Sbohem, lásko. Dej na sebe pozor."

Nastartovala a zamířila k silnici.

23

S pohnutím se díval, jak její auto mizí mezi stromy a míří k cestě protínající údolí. Cítil podivnou prázdnotu. Myšlenky se mu zmateně motaly, jako by se do dokonale uzavřeného systému vetřel nežádoucí vnější vliv. Co se to se mnou děje?

Zmateně se otočil, aby vyšel po schodech do domu, když vtom náhle pochopil, co se mu vlastně pokoušela sdělit. Zůstal jsem. Dokud svého otce nepotrestám, nikdy se s ním již nesetkám.

Ale to už bude příliš pozdě. Nabídla mi sama sebe a já si místo ní zvolil otce.

Jak by mě mohla po tom všem ještě chtít?

Připomněl si mučivou atmosféru domova odpočinku a náhle si nebyl jist, zda neudělal strašnou chybu.

Málem seskočil ze schodů, aby se rozběhl za autem a...

Co? Utíkat za ní? Říci jí, že s ní odjedu?

Opět si připomněl Eliota. Stál na schodech úplně paralyzovaný a hleděl k silnici rýsující se mezi stromy.

Narůstal v něm tlak. Mučivá úzkost mu rvala duši. Vůle jej táhla na jednu stranu, pak zase na druhou. Co dělat? Koho si vybrat? Zdálo se mu, že před ním stojí Chris s vyčítavým pohledem v smutných přimhouřených očích.

Ochromení vystřídala rozhodnost.

24

Don přecházel po kanceláři a zlostným gestem ukázal na bazén za prosklenou stěnou. I když byl horký, jasný den, bazén byl prázdný.

"Po tom všem, co jste tu natopili, jsou hosté kvůli vám tak nervózní, že ani nechtějí opustit své pokoje. Restaurace zeje prázdnotou. A venku? Mohl bych tam poslat nahé tančící holky a nebyl by tam nikdo, kdo by si jich všiml. Pověst o vašich... řekněme neshodách se už rozšířila. Pracháči tam venku se vzájemně varují, aby nechodili sem a zvolili si raději domov odpočinku v Hong Kongu nebo ve Švýcarsku. Mluví o potížích, které tu vaše tlupa působí."

Tlupa, o které hovořil, se skládala z Eliota, Kastóra, Polluka a Saula. Seděli - Eliot a jeho doprovod odděleně od Saula - hlídání strážemi a Don pokračoval:

"Takže taková je situace. Pravidla Abélardovy sankce přikazují domovu odpočinku přijmout operativce, pokud to potřebuje a za předpokladu, že má dostatečné finanční prostředky. Pravidla však ředitele nenutí, aby klidně snášel nepohodlné hosty. Kontaktoval jsem své nadřízené a vysvětlil jim, o jaký problém se jedná. Spojil jsem se i s dozorčí radou. Požádal jsem o slyšení a obdržel jsem rozhodnutí. Pravidla Abélardovy sankce říkají, že pokud má ředitel pádný důvod - a já mám zatraceně pádný důvod, může hostu přikázat, aby si sbalil zavazadla," Don ukázal ke dveřím, "a odešel."

Eliot se zlostně napřímil.

"A nechat tohoto chlapa, aby se mě pokusil zabít v okamžiku, kdy opustím pozemek?"

"Copak jsem řekl, že ho nechám na vás zaútočit? Nejsme zvířata. Dozorčí rada je ochotna ke kompromisu. Zaplatil jste za služby, které jste nevyčerpal, takže zde máte šek, kterým vám uhrazujeme přeplatek. Je to férové. Zasvětil jste svůj život profesi a zasloužíte si dostat šanci, takže vám dáváme čtyřiaadvacet hodin. Pro muže vašich zkušeností je to spousta času. Při kontaktech, které máte, dokážete

zmizet navždy. Můžete zůstat celou noc. Odpočíte si. Ale zítra ráno - v osm hodin se odhlásíte. Pak musíte okamžitě odjet a den po vás nuceně odejde i Grisman. Pak si možná ostatní hosté budou moci zase užívat."

Eliot se otočil na židli a probodl Saula zuřivým pohledem. Ten se jen usmál a pokrčil rameny.

25

Slunce nezadržitelně klesalo k horám a vrhalo do okna Eliotova pokoje narůžovělou záři.

"To je mi srdečně jedno," vyštěkl Eliot sípavě do telefonu. "Nezajímá mě, kolik mužů to bude vyžadovat nebo kolik to bude stát. Zítra chci mít tohle údolí neprodyšně uzavřeno. Chci, aby byl mrtev v okamžiku, kdy domov odpočinku opustí. Ne, vy mě neposloucháte. Nepotřebuji tým, který se mu pokoušel zabránit, aby se sem dostal. Co je to s vámi? Neschopných lidí mám až po krk. Řekl jsem, že chci ty nejlepší." Svíral sluchátko, až ho bolely klouby. Zamračil se. "Co tím chcete říct, že nikoho lepšího než Grisman nemáme? Já jsem lepší. Udělejte, co vám říkám."

Eliot práskl sluchátkem a otočil se ke Kastórovi. Pollux byl venku v hale, kde strážní vyslaní Donem drželi Eliota a jeho doprovod v domácím vězení.

"Máš potvrzené rezervace?"

Kastór přikývl. "Let společnosti Air Canada z Vancouveru do Austrálie. Zítra večer v sedm hodin."

"To by nám mělo poskytnout spoustu času."

Kastór pokrčil rameny.

"Možná ne. Romulus ví, že vás nikdy nedokáže najít, pokud bude mít čtyřiadvacet hodin ztráty. Je dost dobře možné, že se odsud pokusí uniknout ještě před termínem."

"To se určitě pokusí, s tím počítám. Bude chtít za mnou vyrazit, jak nejdříve to jen bude možné... A v tom je právě moje výhoda."

Kastór se zamračil.

"Nechápu jaká."

"To, co jsem řekl tomu idiotovi do telefonu, je pravda. Nikdo není lepší než Romulus. Kromě mě a vás dvou. Dohlížel jsem na jeho výcvik. Dokážu uhádnout jeho myšlenky. Chyba, které jsem se na začátku dopustil, spočívala v tom, že jsem pověřil jiné lidi, aby vykonávali mou práci."

"Ale přikázal jste přece, aby tým lidí obsadil údolí."

Eliot přikývl.

"Romulus očekává, že to udělám. Kdybych mu nepodstrčil nějaký zastírací manévr, vycítil by past. Samozřejmě, ti lidé třeba budou mít štěstí a zlikvidují ho." Zadumaně zkrivil vrásčité rty. "Ale já o tom pochybuju. V divočině je jako doma. Jestliže odejde stejnou cestou, jakou přišel... Ani tisíc mužů by nedokázalo uhlídat všechny horské průsmyky."

Kastór se rozzářil.

"Ale v tom případě máme po problémech. Průchod přes hory zabere hodně času. Zůstane daleko za námi. Nedokáže se na nás přilepit."

"A proto taky zvolí jiný způsob."

Jasný pohled Kantorových očí potemněl. Znovu se zamračil.

"Ale jaký? A jak ho dokážeme zastavit?"

"Zkus se vžít do jeho kůže. Není těžké předvídat, co udělá. Logicky mu zbývá jen jedna možnost."

"Vám se to třeba zdá logické, ale..."

Eliot mu to vysvětlil. Kastór přikývl. Zapůsobilo to na něj a opět získal sebedůvěru.

26

Slunce již ze tří čtvrtin zapadlo. Stíny v údolí se prodlužovaly. Nejprve byly téměř purpurové, pak šedé a vzápětí temné s nádechem oparu.

Saul nic z toho neviděl. Seděl se zkříženýma nohama na podlaze v temném pokoji, pročišťoval si mysl a připravoval se. Věděl, že dveře do jeho pokoje hlídají strážní, aby mu zabránili zaútočit proti Eliotovi,

dokud ještě je v domově odpočinku. Předpokládal, že Eliot a jeho doprovod jsou také pod dohledem. Nezáleželo na tom. I kdyby chtěl, nemohl riskovat a pokusit se Eliota zabít na území domova. Již od samého začátku bylo jeho hlavním cílem dosáhnout pomsty a nadto přežít, aby si mohl vychutnat uspokojení z vědomí, že splatil Chrisovi čestný dluh.

Jeho bratr. Projela jím zlost. Soustředil se, aby ji potlačil. Teď, když je již tak blízko cíle, musí svou mysl oprostit od jakéhokoli rozptylování, nabýt duševní čistoty samuraje, dokázat si, že je profesionálem, kterého z něj Eliot vychoval.

Pomocí meditace dosáhl samotné podstaty dokonalého soustředění a uvolnění, uspořádal si myšlenky, instinkty, všechno, co věděl a uměl, a neustále si v duchu opakoval svou mantru.

Znovu a znovu. Cítil, jak do něj vstupuje duch jeho bratra.

Chris. Chris.

Chris. Chris.

Chris.

27

Ráno bylo nepříjemné, vzduch vlhký a mrazivý a v nízko visících mracích se vznášela hrozba deště. Na šterkové příjezdové cestě před obytnou budovou čekal tmavě modrý stejn značky Chevrolet. Žádný chrom, žádné bílé lemování na pneumatikách, nic, co by přitahovalo pozornost.

Dva sloužící naplnili zavazadlový prostor kufrů a obleky ve speciálních obalech. Pak zavřeli kapotu a stoupili si opodál.

Přesně v osm se otevřel hlavní vchod. Eliot, Kastór a Pollux, obklopeni strážnými, vystoupili na terasu. V patách jim kráčel Don.

Eliot měl na sobě svou uniformu - černý oblek, vestu a měkký klobouk. Spatřil auto a zastavil se. Pak se otočil doprava a mrzutě zamžoural na Saula, který stál na konci terasy obklopen dalšími strážci.

Drobné mženi jen přispívalo k ponuré náladě. Eliotovi se opovržením zachvělo chřípí. Okamžik napětí se prodlužoval.

Eliot se prudce obrátil, a opíraje se o zábradlí, sestupoval po schodech. Kastór mu otevřel zadní dveře, které zabouchl, jakmile se jeho otec usadil. Pak si přisedl dopředu vedle Polluka a otočil klíčem v zapalování. Motor okamžitě naskočil. Zvuk prozrazoval silný osmiválec.

Stejný vyrazil. Na šterku zaskřípěly pneumatiky. Saul zaostřil pohled, až neviděl nic jiného než zadní okno chevroletu. Napjatě se zadíval na temeno Eliotovy hlavy a siluetu měkkého klobouku.

Ale stařec se po něm ani neohlédl.

Chevrolet zrychlil. Ztrácel se mezi stromy a hukot motoru slábl. Za okamžik jeho tmavě modrá barva splynula se zelení lesa.

Saul se díval za mizejícím autem celý naježený a srdce mu bouřlivě bušilo.

Přistoupil k němu Don a povýšeně podotkl:

"Dlouhé čekání, co? Čtyřicet hodin. Vsadil bych se, že máš sto chutí vyběhnout na parkoviště, ukrást auto a vyrazit za ním."

Saul stále hleděl na cestu mezi stromy.

"Anebo vrtulník tam vzadu," pokračoval Don. "Vsadil bych se, že se máš co ovládat, abys to nezkusil. Je to jistě velké pokušení, že?"

Když se Saul obrátil k Donovi, byly jeho oči úplně temné.

"Tak do toho a zkus to," řekl Don. "Proto jsem ti dnes ráno dovolil opustit pokoj, aby ses díval, jak starý pán odjíždí, a třeba ztratil trpělivost. Udělej to. Přestaň se ovládat. Zkus utéct a pokus se ho dohonit. Od té doby, cos sem přišel, jsi jako osina v zadku. S radostí bych se díval, jak tě za neuposlechnutí příkazu dozorců rady rozstřílejí na cucky."

Ani teď Saul neodpověděl. Proklouzl kolem Dona a klidně mířil ke dveřím do budovy.

"Ne?" zeptal se Don za ním. "Dnes nemáš náladu dělat trable? Teda, to je aspoň změna."

Saul otevřel dveře a strážní se mu postavili po bok.

"V tom případě, kámo, jdi do svého pokoje a zůstaň tam," vyštěkl Don. "Čtyřicet hodin. Tak zní

dohoda. Zítřka ráno za ním můžeš vyrazit a stíhat ho dle libosti." Don se vytáhl na špičky. "Pokud ho ovšem dokážeš najít."

Saul se po něm lhostejně ohlédl a vstoupil do budovy. Předchozí noc pečlivě promýšlel situaci a analyzoval různé plány...

Když vzal do úvahy všechny okolnosti, zůstala mu jedna jediná možnost.

28

Don si protřel oči. Tohle se mu musí zdát. To přece není možné. Když Grisman vstoupil do dveří, učinil bleskurychlý pohyb lokty. V tom okamžiku sebou strážní za ním trhli dozadu, narazili na sebe a zavrávali. Současně se dveře s bouchnutím zavřely a klíč se otočil v zámku.

"Co sakra...? Ježíšikriste!"

Strážní se od sebe oddělili, vyškřábali se na nohy, s klením se vrhli na dveře a začali do nich zuřivě bušit. Don naopak ztuhl jako solný sloup a jen nevěřícně, zděšeně zíral. To není možné. Když Saula popichoval, cítil se tak sebejistý, že by vsadil všechny své prémie, že toho zatraceného potíživu konečně zpacifikoval.

Ach, do prdele, to ne. To není možné. Grisman opravdu uniká.

"Parkoviště!" zařval Don. "Helikoptéra! Přestaňte mlátit do těch zatracených dveří, pitomci. Nadběhněte mu!"

A to už se Don rozběhl po schodech. Jako v transu odbočil vlevo a zamířil k rohu budovy.

29

Nebylo to nic složitého. Jakmile se Saul rozhodl pro jedinou rozumnou taktiku, stačilo mu představit si různé scénáře, domyslet důsledky a uvážit, kdy bude mít nejlepší příležitost uvést svůj plán v život. V prvním vhodném okamžiku přistoupil k činu. Na terase, na otevřeném prostranství, v přítomnosti Dona a mnoha strážců, když Eliot sotva odjel, kdo by očekával, že Saul způsobí potíže tak brzo? Don ani strážce jistě ne. Jejich důvěřivost bude jeho výhodou.

Než se strážní vzpamatovali a vrhli se na zamčené dveře, Saul již uháněl halou. Žádní hosté v dohledu nebyli, ale několik zaměstnanců překvapeně strnulo s otevřenými ústy. Koutkem oka postřehl Saul vlevo náhlý pohyb, jak se recepční vrhl k telefonu. Za sebou zaslechl tlumené údery. To se strážce pokoušely prolomit dveře. Vběhl do chodby za schodištěm. Vpravo vycítil nějaký pohyb. Z restaurace vyšel strážný, uviděl Saula a zaslechl výkřiky. Pochopil a vytáhl pistoli.

Rachot výstřelů byl zesílen obloženými stěnami haly. Kulky se zarývaly do zábradlí schodiště a odštěpovaly z něj třísky. To však již Saul dosáhl úkrytu v chodbě. Ještě zrychlil a zahrnul ke dveřím ve výklenku za schodištěm na konci chodby. Rozrazil je přesně v tom okamžiku, když strážce na druhé straně chytal za kliku. Ten muž jistě zaslechl výstřely a spěchal zjistit, co se děje. Nebyl však připraven na to, že se mu spodní hrana Saulovy dlaně zaryje do hrudníku. Strážný zasténal a spadl. Saul mu vytrhl z rukou samopal, otočil se a pokropil prostor za sebou kulkami. Strážný v hale se zoufale vrhl za roh, aby se kryl.

Saul na nic nečekal. Neměl čas. Přeskočil muže, kterého srazil, a seběhl po krátkém schodišti. Cestou strhl vysoký, do stropu sahající regál s poličkami plnými ručníků, mýdel a toaletního papíru. Skříňka se zřítila a její obsah úzkou chodbu zabarikádoval.

Ze dveří na pravé straně vykoukla zmatená pokojská. Okamžitě pochopila, co se děje, a vyděšeně ucouvla. Saul se znovu otočil a vypálil varovnou dávku na pronásledující strážce. Utíkal k zadním dveřím. Okamžitě po příchodu do domova odpočinku se automaticky zachoval podle jednoho z Eliotových pravidel a prozkoumal terén. Důvěrně se se vším seznámil. Když teď vyrazil ze dveří, bylo před ním krátké betonové schodiště, o němž věděl. Vyběhl po třech schodech najednou a pádil dál.

Šedivé bezútěšné mraky visely ještě níže. Před ním se táhla pochmurná krajina, vpravo bylo parkoviště zahalené rubášem mlhy, vlevo přístávací plocha pro vrtulník.

Chladivé kapky deště se mu na tvářích mísily s horkými krůpějemi potu. Věděl přesně, kam má jít a co

má dělat.

30

Don těžce oddechoval. Zuřivě oběhl roh, pádil za dům a hulákal na strážné před sebou.
"Zatraceně," vydechl, "rozdělte se! Nadběhněte mu!" Zastavil se, lapal po dechu a utíral si pot z čela.
"Přistávací plocha pro vrtulník! Parkoviště!"

Strážní uposlechli.

Don se vydýchal, zmobilizoval síly a znovu se rozběhl podél zadní části budovy. Vynořil se strážný s
namířenou pistolí.

"Kde je?" zařval Don.

"Vyběhl těmito dveřmi."

Strážný mluvil potichu a skrčil se za betonovými schody.

"Sehněte se, než vás zastřelí," varoval.

"Není ozbrojený."

"Vytrhl Rayovi samopal."

"Tak to byl Grisman, kdo tu střílel?" Zamrazilo ho v zádech, až se oťrásl. "Myslel jsem, že to byl...
Ježíšikriste!"

Vrhl se k zemi a roztřásl se ještě silněji, protože v mokré trávě mu kostkované kalhoty a vínově červené
sportovní sako okamžitě nasákly vlhkem.

"Kde k čertu je?"

Přikrčený strážný mířil napřaženou pistolí střídavě do různých sektorů otevřeného terénu.

Don se pokusil potlačit omračující hrůzu. Samotného ho překvapilo, když se překulil ke strážci, nějak
zdolal betonové schodiště a přikrčil se u dveří.

"Máte vysílačku? Dejte mi ji."

Strážný vytáhl vysílačku z pouzdra u pasu a podal mu ji, ale nepřestal sledovat okolí.

Don stiskl tlačítko vysílání. Nakráplý zvuk vlastního hlasu ho vyplašil.

"Tady je ředitel. Parkoviště, ohlaste se."

Povolil tlačítko. Zapraskala statická elektřina.

"Není po něm ani stopy," řekl nějaký hlas. "Stále ho hledáme."

"Přistávací plocha vrtulníku," vyštěkl Don do mikrofonu.

"Vůbec nic," ozval se hlas. "Rozestavili jsme se do kruhu kolem ptáka. Při takové palebné síle proti sobě
by musel být blázen, kdyby se ho pokusil ukrást."

Don sebou trhl, když se dveře za ním otevřely a vynořil se další strážný.

"Jdu od Raye," oznámil, "je u něj doktor."

Donovi chvíli trvalo, než si uvědomil dosah jeho slov.

Znovu ho zamrazilo v zádech.

"To jako že žije?"

"Grisman ho udeřil do prsou. Zlomil mu pár žeber, ale doktor říká, že Ray přežije."

"To nechápu. Grisman je příliš dobrý, než aby dělal takové chyby. Nechce se mi věřit, že by byl tak
neopatrný."

"Pokud to ovšem byla chyba."

"Chcete tím říct, že ho Grisman nezabil schválně?"

"Kdyby ho zabít chtěl, tak by byl Ray mrtev. Stačilo do úderu vložit jen o trochu víc síly."

"Tak proč to sakra neudělal? O co mu vlastně jde?"

"Kdo ví." Strážný vydal zvuk, který mohl být i spokojeným pousmáním. "Třeba nás nechtěl nasrat."

Vysílačka náhle zapraskala.

"Tam! Vidím ho!"

"Kde?" zařval Don chvějícím se hlasem a přiložil vysílačku k ústům. "Parkoviště, nebo...?"

"Zdaleka ne! Ten pitomej parchant zdrhá přes běžeckou dráhu ke skleníku!"

"Cože?"

"Běží přes pozemek! Řeka! Míří k řece!"

Don vyskočil, ale ztratil rovnováhu a málem upadl. Pak se rozběhl k mlhou zahalenému skleníku. Oba muži vyrazili za ním. Jakoby z prázdna se vynořili další strážní.

31

Saul svíral samopal a běžel houstnoucím deštěm. Nohy se mu pohybovaly jako písky a hrudník se zvedal jako kovářský meč. Za sebou zaslechl tlumené výkřiky, které však zněly stále hlasitěji. Rozběhl se ještě rychleji. Nohy, poháněné adrenalinem v žilách, tepaly zemi.

Vedle něj se vynořil stín. Vlevo. Rychle se tím směrem ohlédl. Zjistil, že se mu jen něco zdálo, ale i tak by přísahal, že zahlédl Chrise. Zprvu měl dojem, jako by běželi bok po boku. Pak na něj začal Chris získávat. Nikdy jsi nebyval rychlejší než já, pomyslel si Saul. Vzrušením se téměř rozesmál. Byl jsi chytřejší, ale já jsem byl silnější. Myslíš, že tam doběhneš první, co?

No, brácho, to se pleteš.

Kdesi za ním se rozlehla ozvěna výstřelu z pušky. Saul se vybičoval k nejvyššímu vypětí. Natahoval nohy a zkracoval Chrisův náskok. V dálce zarachotil samopal. Saul běžel těsně vedle Chrise. Přinutil své nohy k ještě většímu úsilí. Výkřiky se přibližovaly.

Chris zmizel a před Saulem se z deště vynořila řeka. Přeběhl po strmém břehu nedaleko místa, kde se dohadoval s Eliotem. Prodral se křovisky a vyškrábal se na vyčnívající skalisko.

A skočil.

Studená voda ho okamžitě ochromila. Ponořil se do hluboké temnoty. Strhl ho spodní proud. Převaloval se v hlubině. Snažil se zorientovat v prostoru a vyplavat nad hladinu. Jeho přetížené plíce zoufale protestovaly. Domáhaly se vzduchu, až se málem nadechl vody. Začalo mu hučet v uších. Máchal rukama, kopal nohama a konečně se namáhavě vynořil nad hladinu. Zalapal po vzduchu. Uslyšel výstřely a ponořil se, zatímco kulky bičovaly hladinu.

Síla proudu ho překvapila. Když tehdy mluvil s Eliotem, voda vypadala téměř stojatá, ale stáli tehdy na břehu malé zátočiny, stranou od hlavního proudu. Tady jako by jím mocné ruce házely ze strany na stranu. Zoufalá potřeba vzduchu ho přinutila znovu se vynořit, ale sotva se nadechl, opět se potopil. Tak rychle, že ani nezaslechl další výstřely. Přesto si stačil všimnout, jak daleko ho mezitím proud odnesl.

S úlevou si uvědomil, že strážné nechal dost vzadu. Teď musel bojovat jen s řekou. Musíš na druhou stranu, opakoval si neustále. Projelo jim zklamání, když zjistil, že už nemá samopal.

Ale je naživu. První etapa plánu byla úspěšně splněna. Vynořil se nad hladinu, zhluboka se nadechl a začal plavat směrem ke stromu, sklánějícímu se až k řece o sto metrů dál po proudu na protějším břehu.

32

Don malomyslně hleděl na řeku. Z čela si shrnul pramen vlasů promáčený deštěm. Srdce mu bušilo jako splašené a bylo mu zle. Ten posraný Grisman, zaklel mlčky. Honím se za ním, až z toho mám málem infarkt.

"Našli jste nějakou stopu?"

Strážný zavrtěl hlavou.

"Ale druhý tým se ještě neohlásil."

Don přikývl. Jakmile pochopil, co má Grisman v úmyslu, spojil se vysílačkou s dalšími hlídkami a přikázal jim, aby se rozmístily po proudu podél řeky.

"Dříve nebo později se musí vynořit, aby se nadechl. Voda je příliš studená, dlouho v ní zůstat nemůže." Hlídky neustále sledovaly řeku.

"To bych tak jistě netvrdil," namítl Don a odtahoval si promočené nohavice od stehén. "Třeba budeme mít štěstí. Třeba se ten parchant utopí."

Dva strážci se otočili se skepticky nakrčeným obočím.

"No dobře, dobře," řekl Don. "Já tomu také nevěřím."

V rádiu to zapraskalo.

"Právě jsme ho propásli," ozval se hlas.
Don vyskočil z balvanu, na němž seděl.
"Cože? Zopakujte to," vyštěkl do vysílačky.
"Unikl nám. Necelého půl kilometru po proudu od vás. Sotva jsme sem přišli, vynořil se na druhém břehu a zmizel v křovinách."
"Ale já jsem neslyšel žádné výstřely."
"Neměli jsme čas. Chcete, abychom přeplavali na druhou stranu a vyrazili za ním?"
Don viděl, že strážní se k němu obracejí a čekají, jak zareaguje. Odmlčel se a pohlédl na zlostně šedivé nebe.
"Moment," řekl do vysílačky.
Zeptal se strážných kolem sebe:
"Co byste dělali vy?"
"Raye nezabil," připomněl mu jeden z nich. "Mohl, ale neudělal to."
"Takže říkáte, abychom ho nechali být?"
"Říkám jen, že nezabil Raye."
Don se na chvíli zamyslel a nakonec přikývl. Stiskl tlačítko vysílání.
"Konec. Vraťte se na základnu."
"Zopakujte to, prosím," ozval se hlas. "Žádám o potvrzení."
"Už je z oblasti venku. Je mimo naši pravomoc. Vraťte se na základnu."
"Rozumím, potvrzeno."
Don odložil vysílačku. Strážní na něj stále hleděli.
"Kromě toho," pokračoval, protože ho napadlo, že bude lépe, když strážné uklidní, "mám takové tušení, že starý pán poslal pro své lidi, aby hlídali všechny východy pro případ, že by se Grisman o podobný trik pokusil. Za chvíli vběhne střelcům přímo do rány. Jde mi také o to, aby někdo z vás nebyl zbytečně postřelen."
"To mi vyhovuje," prohlásil strážný. "Představa, že bych měl honit Grismana na jeho vlastní půdě, mě zrovna nadšením nenaplněovala. Udeřit a zmizet v lese, to je jeho specialita."
"No, teď už je to Eliotův problém," řekl Don.
I když byl stále ještě vzteklý, nyní, když krize pominula, pocítil úlevu a optimismus.
"Udělalí jsme, co jsme mohli. Předpokládám, že Grisman si tam někde schoval auto, když sem přišel, ale tyhle lesy jsou tak husté, že mu bude trvat hodiny, než se k němu dostane. Tou dobou už Eliot může být pryč ze země. Vlastně to vyjde na stejno - jestli by tu Grisman čtyřicet hodin zůstal, nebo se teď bude protloukat lesem. Tak či onak, starý pán má svůj náskok."
Otočil se a zamířil k budově. Cítil, jak má unavené nohy. Děšť mu stékal po krku. Přesto ho náhle něco pobavilo.
"To je pekelná záležitost," řekl strážnému krácejícímu vedle něho. "Někdy se nějaký operativec pokouší dostat se do domova odpočinku násilím, ale aby se stejným způsobem snažil dostat ven? Zejména když tu nikoho nezabil? To je tedy novinka."

33

Samozřejmě bylo nutno zařídit spoustu věcí. Za prvé se Don musel spojit se svým nadřízeným a vysvětlit, co se stalo. Pokládal tento úkol za tak naléhavý, že se ani nezdržoval převlékáním do suchých šatů a hned zvedl telefon. Stál ve své kanceláři, voda z něj na koberec jen crčela, mluvil do sluchátka a díval se přitom prosklenou stěnou, jak kapky deště tvoří kola na hladině plaveckého bazénu. Jednou kýchl a několikrát se mu hlas roztřásl zimou, protože studená vlhkost z promáčených šatů mu prosakovala až do morku kostí. Vcelku se mu však podařilo udržet profesionální a věcný tón.

"Souhlasím, pane. Rada bude vyžadovat detailní zprávu. Okamžitě ji připravím. Chci pouze zdůraznit jednu věc. Jistě, Grismanovi se podařilo uniknout. Přijímám svůj díl zodpovědnosti. Nemělo se to stát. Nemám žádnou omluvu. Ale slíbili jsme starému pánovi čas a prakticky vzato ho stále má. K žádné skutečné škodě nedošlo."

Na závěr rozhovoru nadřízený Dona opatrně varoval, aby vyčkal na nařízení rady. Don ho ujistil, že mezitím se všechno vrátí do normálních kolejí.

Don doufal, že další dozvuky již nebudou. Odložil sluchátko, přihnul si Bourbonu a zamířil do svého pokoje, kde se téměř půl hodiny nahříval v málem vařící koupeli. Zmítaly jím protichůdné pocity. Na jednu stranu stále cítil zlost. Grisman byl takový otrava a způsobil mu tolik potíží, že se Don těšil, jak se mu vysměje. A teď, když utekl, mu ten čubčí syn způsobil ještě více trablů. Zatraceně, kéž bych ho tak polapil, ještě než se dostal k řece. Osobně bych toho parchanta zastřelil.

Ale na druhou stranu byl Grisman konečně pryč. Krize skončila. Domov odpočinku, jak řekl svému nadřízenému, se vrací do normálních kolejí, pokud se v tomto strašném místě vůbec něco dalo označit za normální.

Sečteno a podtrženo, Don pocítil ulehčení.

Oblékl si čerstvě vyžehlené zelené kalhoty, ostře žlutou košili a nové běžově kostkované sportovní sako. Polkl další doušek bourbonu a vyčerpал tak svou celodenní dávku. Rozpřáhl ruce a konečně se cítil uvolněně. Sešel po schodech do své kanceláře, nohy v bílých botách položil na stůl, zapnul diktafon a začal diktovat zprávu. Náhle se zarazil. Řvoucí motor se přehnal tak blízko, až se okno za ním rozdrnčelo.

Co zas, pomyslel si zhnuseně.

Srdce se mu prudce rozbušilo a strašná předtucha mu sevřela žaludek. Až se vylekal, že zvrátí Bourbon, který před chvílí vypil.

Popadl telefon a stiskl tři tlačítka, aby se spojil...

Bylo to však zbytečné. Na dveře zabušila něčí pěst. Než mohl Don vykřiknout "dále", kapitán stráží rozrazil dveře.

"Ten zatracený Grisman!"

"Co je?"

"Všechny ty kecy o plavání přes řeku a útěku do lesa!"

"Řeknete mi to konečně?"

"Pěkně s námi vybabral! Neměl v úmyslu zdrhnout do lesa! Byla to finta, nic jiného! Chtěl nás vyvést z konceptu! Sotva jsme uvolnili hlídky kolem vrtulníku, vrátil se! Tam nahoře, to je on! Ukradl helikoptéru!"

Do prdele, zaklel v duchu Don. A když pomyslel na reakci nadřízených, zauvažoval, zda z toho vůbec vyvázne živý.

34

Saul se klepal ve vlněném oděvu nasáklém vodou a chtělo se mu triumfálně jásat. Dva muži hlídající vrtulník byli po jeho útěku tak klidní, že si nevšimli, jak se plazí ke skleníku, pak přes běžeckou dráhu k vodotrysku, k záhonům květin, k lavičce a nakonec až k nim.

Opět si dal pozor, aby je znehybnil, ale nezabil. To bylo důležité. Kdyby se uvnitř hranic domova odpočinku dopustil vraždy, byl by pronásledován všemi silami, kterými jeho profese disponovala. S největší pravděpodobností by Eliota nikdy nechytil a rozhodně už by nepřežil tak dlouho, aby se mohl z pomsty radovat. Kdyby to bylo nutné, světové zpravodajské služby by se do něj pustily i řízenými střelami. Použily by cokoliv, jen aby ho potrestaly za narušení nedotknutelnosti domova odpočinku. Takto však nejtěžším zločinem, jakého se dopustil, byto to, že zmlátil pár zaměstnanců a ukradl helikoptéru. V porovnání s porušením sankce se to zhruba rovnalo vyvolání rvačky a krádeži auta. Ti, kteří rozhodují, pochopí, že se ovládal. Dojde jim, že neútočil na systém, ale že se pouze snažil vyrovnat si účty s Eliotem. Nebylo v tom nic politického, šlo o osobní záležitost. A když vezmou v úvahu probíhající souboj, třeba mu přiznají i polehčující okolnosti. Alespoň doufal.

Ale jeho zásady konečně dávaly nějaký smysl a co bylo ještě důležitější, Saul s potěšením cítil, že Chris by s ním souhlasil. Měl živý pocit, že Chris sedí vedle něj, usmívá se a povzbuzuje ho. Saul se na něj také usmál. Vrtulník už neřídil sedm let, ale Eliot ho vycvičil opravdu dobře. Stačila mu minuta, aby si byl jist všemi ovládacími prvky. Odlepil se od země, prosvítl kolem budovy a vystoupal nad stromy tvořící

hranice areálu domova odpočinku. Na sedadle vedle něj leželo sako, které vzal jednomu ze strážných, a dva samopaly s několika nabitými zásobníky. Srdce mu stoupalo spolu s helikoptérou. Logika napovídala, že Eliot měl jedinou možnost. Jistě, mohl předstírat, že odjíždí, a přitom zůstat v oblasti a doufat, že ho Saul mine. Když se však uváží náskok, který byl Eliotovi zaručen, bylo by od něj mnohem chytřejší ujíždět, jak nejrychleji to půjde, dostat se do Vancouveru a chytit letadlo do nejvzdálenějšího koutu světa, kde by ho Saul neměl nejmenší šanci nalézt. Eliot si přirozeně najal lidi, aby domov odpočinku hlídali a zabili Saula ve chvíli, kdy mu bude dovoleno odejít. Saul měl tedy na výběr pouze ze dvou reálných možností - vrtulník a automobil. Ale ten druhý už by byl méně vhodný.

A to hrálo Saulovi do karet více než cokoliv jiného. Kolem dokola samá divočina. Oblastí vedlo jen několik málo cest. Saul si pamatoval tu, po které k domovu odpočinku přijel. Nic složitého. Po pečlivých úvahách věděl, že neprohloupí, když si zvolí libovolnou silnici mířící na jihozápad směrem k Vancouveru. Eliot má dvouhodinový náskok. Pohybuje se však po silnici plné zatáček a jeho trasa je dána složitou topografií horského pásma, zatímco Saul ho může stíhat vzdušnou čarou. A vrtulník je navíc rychlejší než automobil. Mnohem, mnohem rychlejší.

Čtyřicet minut, odhadoval Saul. Pak všechno skončí.

Představil si, jakou by měl Chris radost.

35

Děšť zesílil a zhoustl. Když Saul vzlétal, počasí nepředstavovalo žádný problém. Teď však přšlo tak hustě, že viditelnost byla silně omezená a vrtulník ve vzduchu jako by znejistěl. Saul upřeně pozoroval krouťící se silnici pod sebou a začínal si dělat starosti, aby nenarazil na neviditelnou překážku - strom, útes nebo stožár zabalený nízko visícími mraky. Musí si dát pozor na náhlé změny terénu.

Jedinou útěchou mu bylo, že v mlze se nikomu nechtělo příliš cestovat. Provoz dole byl velmi řídký, většinou jen dodávky a obytné automobily. Těch pár aut, co zahlédl, dokázal lehce identifikovat a vyloučit. Ford LTD. VW Sirocco. Pontiac Firebird.

Ale žádný stejný značka Chevrolet.

V prvních několika minutách štvance se o auta nestaral. Eliot už určitě projel několika údolími. I když nikdy neuškodí být pečlivý, Saul si ve skutečnosti nemyslel, že by stejný zahlédl tak brzy.

Ale minuty se hromadily. Třicet, pětatřicet, čtyřicet. Děšť stále sílil, řvoucí helikoptéra reagovala na řízení stále těžkopádněji a Saul se začínal obávat, že někde udělal chybu. Dokázal Eliot předvídat Saulovu reakci a místo na pobřeží zamířil do vnitrozemí? Skryl se někde v naději, že Saul ztratí jeho stopu, když ho na cestě do Vancouveru propásne? Tah a protitah. Možné varianty byly zamotané jako bludiště, jehož východ není možné nalézt.

Přinutil se zahnat pochyby ze své mysli. Nemohl si dovolit pochybovat o směru, který zvolil. Nesmí ztratit trpělivost. Musí svému plánu důvěřovat a krok za krokem ho provádět. Žádnou jinou možnost už stejně nemá.

O pět minut později byla jeho vytrvalost odměněna. Dole, ne příliš daleko před sebou, spatřil nízkou siluetu tmavě modrého stejného Chevrolet. Projížděl zatáčkou mezi stromy a mířil na jihozápad.

Zhluboka vydechl.

Okamžitě však své vzrušení potlačil. Barva a značka byly sice stejné, ale přesto se nedala vyloučit shoda okolností. Zamířil s vrtulníkem dolů, aby se mohl podívat zblízka.

Žádný chrom, žádné bílé ozdoby pneumatik. Přihořívá, pomyslel si. Spustil se ještě níže a spatřil siluety tři pasažérů. Dva seděli vpředu, jeden vzadu. Trochu ho mátl, že se ani jeden z nich neohlédl, aby se podíval na to pozdvižení za nimi. Zdálo se však, že jsou to muži, a cestující na zadním sedadle měl na hlavě klobouk. Tím lépe. A to už byl Saul tak blízko, že dokázal dalekohledem rozeznat poznávací značku. Byla stejná jako na vozidle, kterým odjel Eliot.

Saulem lomcovala zlost. Klesal rychleji a blížil se k autu. Vpravo před nimi se objevila polokruhová lesní mýtina parkoviště pokryté mokřím šterkem, obklopené piknikovými stoly. Místo bylo pusté a prázdné. Dostanete-li se do kritické situace, v níž se bude rozhodovat o životě a smrti, a šance na přežití budou vyrovnané, nechte jednoduše událostem volný průběh a připravte se v případě nutnosti zemřít. Není na

tom nic složitěho. Zatněte prostě zuby a jděte dál. Tak ho Išiguro, jeho učitel juda, poučoval před mnoha lety v doju. Ted' tedy Saul zaťal zuby a pokračoval. Rozhodl se v okamžiku, i když neměl v úmyslu zemřít.

Prudce nalétl nad silnici a ještě více se k autu přiblížil. Letěl ted' po jeho levé straně a pohnul řídicí pákou doprava. Vrtulník se zhoupnul směrem ke stejšnu.

Události se začaly odvíjet s děsivou rychlostí. Saul krátce zahlédl za volantem Kastórovu vyděšenou tvář. Kdyby Kastór pokračoval dále po silnici a přistávací podpěry vrtulníku se automobilu dotkly, helikoptéra by ztratila rovnováhu, spadla na chevrolet a oba stroje by skončily v obrovském plamenném výbuchu. Jistě, Eliot by byl zničen, ale Saul v žádném případě nezamýšlel zemřít spolu s ním.

Kastór zareagoval, jak Saul očekával. Prudce strhl volant a zamířil jediným volným směrem - na parkoviště, k piknikovým stolům a stromům.

Saul udělal totéž. Řítil se v těsné blízkosti chevroletu a znemožňoval tak Kastórovi zastavit. Místo toho ho nutil neustále ujíždět vysokou rychlostí ke stromům. V posledním okamžiku, než by se helikoptéra byla rozbila nárazem na hradbu lesa, trhl Saul řídicí pákou, prudce se vznesl a těsně přeletěl nad vrcholky stromů. Byl uzavřen v kabině helikoptéry a uši měl zmučené burácivým rachotem lopatek rotoru, a tak věděl, že zvuk srážky za ním byl spíše výsledkem jeho představitosti.

Ať už si to ale představoval nebo ne, byl spokojen. Okamžitě se obrátil a svištěl zpět nad parkoviště, zatímco předek chevroletu narazil do balvanu mezi dvěma stromy. Prudce přistál, nechal rotor volně se otáčet, popadl dva samopaly a několik plných zásobníků a vyskočil na kluzký štěrk. Děšť mu bičoval tváře. Již v okamžiku, kdy se skláněl, aby mu rotující lopatky neusekly hlavu, začal střílet. Řítil se k nabouranému stejšnu, který kropil kulkami, a všiml si, že z chladiče se valí hustá pára.

Něco však nebylo v pořádku. Okna automobilu se nerozbila. Jeho salva neroztrhala dveře na cucky. Zamračil se. Stejšn byl obrněný. Měl neprůstřelná skla. Proběhl kaluží směrem k autu a vypálil další dávku. Kulky narážely na blatníky a dveře, ale způsobovaly jen malá poškození.

Vevnitř se nikdo nehýbal. Opatrně spěchal dál a nahlédl oknem, které skrápěl dešť. Uviděl Kastóra zhrouceného přes zlomený volant. Z čela mu tekla proudem krev. Pollux vedle něj byl...

Figurína. Panák oblečený do plátěného saka, jaké Pollux nosíval.

A Eliot? Na zadním sedadle ležela na boku druhá figurína, navlečená do černého obleku. Měkký klobouk spadl na podlahu. Tak proto se za zvukem helikoptéry nikdo neotočil.

Pod palubní deskou zahlédl zabudovanou radiostanici a okamžitě si uvědomil, v jak strašném nebezpečí se nachází. Reflexy mu nasadily ostruhy. Rozběhl se kolem vozu směrem k lesu a ucítil, jak mu kulka, vypálená odkudsi zezadu, sežehla paži. Druhá střela vytrhla kus kůry z kmenu borovice. Tříska se zabodla Saulovi do tváře.

Kličkoval mezi stromy a opětoval palbu. Neztrácel čas úvahami, kdo na něj střílí nebo jak se figuríny dostaly do auta. Vřít se mezi stromy a postupně získával náskok. Zoufale potřeboval čas k přemýšlení. Zabudovaná radiostanice vysvětlovala všechno. Zatraceně. Jak to, že jsem si to neuvědomil, pomyslel si Saul. Jak jsem jen mohl být tak pitomý? Po celou dobu od svého odjezdu byl Eliot s domovem odpočinku v neustálém kontaktu. Musel vědět, že jsem ukradl helikoptéru. Ježíšikriste, možná na to i spoléhal. Figuríny byly asi ve stejšnu ukryty, už když odjížděl. Starý pán mě dokonale převezl. Kdo tedy po Saulovi střílel? Musel to být Pollux, který Kastóra následoval v jiném autě. Kdyby Saul nezahlédl figuríny a radiostanici, kdyby se nevrhl mezi stromy v tom okamžiku, kdy vycítil past, Pollux by ho zlikvidoval. Eliot by zvítězil.

Ne! vykřikl Saul v duchu. Ne, nedopustím, aby mě porazil! Musím se s ním vyrovnat za Chrise! Běžel stále hlouběji do lesa a deště, a když si byl jist, že ho Pollux už nevidí, změnil směr. Silnice, pomyslel si Saul. Musím se vrátit na silnici.

Pollux ho samozřejmě pronásledoval, veden zvukem šustícího křoví a lámaných větví. Z toho důvodu se Saul snažil dělat co největší hluk. Měl v úmyslu odvést strážce co nejdál. A jakmile bude Pollux dost daleko od cesty, měl Saul v plánu využít ticha. Místo běhu se bude plazit, Polluka zmátne a získá šanci vrátit se na silnici.

Protože na Pollukovi nezáleželo. Jen na Eliotovi. A ve stále houstnoucím dešti Saulem otřáslo pochopení. Copak by se starý člověk dobrovolně vystavil tak hroznému počasí, kdyby to nebylo absolutně nutné?

Eliot měl v plánu použít Kastóra jako vnadidla, zatímco Pollux se měl přiblížit zezadu a Saula překvapit. Ale Eliot musel počítat i s možností, že dojde k boji. Čekal by bez ochrany v druhém autě? Ukryl by se před deštěm v lese? To nebylo pravděpodobné. Starý pán dal určitě přednost teplému a bezpečnému místu.

Bože dobrotivý, Eliot je někde u cesty, kterou jsem sledoval. Je někde zalezlý, možná v horské chatě, v motelu, v nějakém turistickém zařízení. Rozhodně teď nečeká někde na letišti na své letadlo - pokud už vůbec měl v plánu někam letět.

Ale Saul přeletěl nad několika motely. Kdyby měl dost času, mohl by se vrátit a všechny prohledat, ale o to teď šlo. Žádný čas totiž nemá. Pollux ho bude neúnavně pronásledovat. Brzo se dostaví státní policie a začne nehodu vyšetřovat. Musím se dostat pryč, pomyslel si.

Za dvacet minut, zpocený, přestože ho smácel chladný, stále prudší déšť, dosáhl Saul zatáčky na silnici skoro kilometr od odpočívadla. Zachovával ticho a opatrnost, ale přesto stále neodbytně cítil svědivé místo mezi lopatkami, kam ho mohla zasáhnout Pollukova kulka.

Musíš najít Eliota. Musíš...

Za zatáčkou uslyšel blížící se zvuk motoru. Počkal, zda to není policejní hlídkový vůz. Uviděl otlučenou dodávku, vyskočil ze svého úkrytu mezi stromy a zamával na řidiče, aby zastavil. Když se ho dlouhovlasý mladík za volantem pokusil objet, Saul na něj namířil samopal. Mladík zbledl, dupl na skřípající brzdy a vystoupil. Třesoucí se ruce držel nad hlavou.

"Nestřílejte na mě." Otočil se a začal utíkat.

Saul nasedl do dodávky. Zařadil jedničku. V převodovce zarachotilo. S trhnutím vyjel. Ujížděl po silnici a minul odpočívadlo, kde se rotor vrtulníku stále ještě otáčel.

Dveře stejšnu u řidiče byly otevřené. Kastór...

Nebyl mrtvý. Držel se za břicho a soukal se z nabouraného auta. Rachot dodávky však uslyšel a podíval se k silnici právě včas, aby zahlédl Saula za volantem.

Kastór pomrkával a vrtěl hlavou, jako by nevěřil tomu, co vidí.

Prudce sebou trhl a napřímil se. Z čela se mu valil proud krve. Vrhł se mezi stromy, bezpochyby za Pollukem.

To je v pořádku, pomyslel si Saul, vzdalující se od parkoviště. Je to vlastně úplně výborné. Lepší už to být nemohlo. Brzy uviděl tmavě zelený ford zaparkovaný u silnice, nejspíš auto, ve kterém Pollux sledoval Kastóra. Rozhodnut neponechat nic náhodě, zastavil Saul a vystoupil z dodávky. Namířil zbraň, prohlédl ford, ale ten byl prázdný. V blátě na druhé straně auta nebyly žádné otisky nohou, které by prozrazovaly, že tudy starý pán odešel a vyhledal úkryt v lese.

Saul přikývl. Jeho podezření se tím jen potvrdilo.

Prudce se otočil a zahleděl se deštěm na silnici směrem k odpočívadlu. Pollux utíkal jeho směrem a vedle něj kulhal Kastór. Pollux se zastavil, když Saula uviděl, ale než stačil zvednout pistoli, Saul spěšně nasedl do dodávky. Do zadních dveří se zaryla kulka. Saul se rozjel a pocítil radostné vzrušení. Už to nebude trvat dlouho.

O dvě zatáčky dále, jistý, že ho pronásledovatelé nevidí, odbočil ze silnice doleva na šterkem vysypanou polní cestu a po chvíli znovu odbočil vlevo. Ukryl dodávku v hustém lesíku. Vyskočil, přikrčil se před deštěm a opatrně postupoval k okraji silnice. Přikrčil se za neprostupným křovím, díval se a čekal.

Uplynula minuta. Když spatřil to, co si přál vidět, zalila ho vlna uspokojení. Jeho úskok se vydařil.

Kolem se přehnalo zelené auto. Pollux řídil a ve tváři měl zoufalý výraz. Kastór vedle něj pozorně vyhlížel předním sklem a bezpochyby se snažil zahlédnout dodávku.

Saul věděl, že je mohl zastřelit, když projížděli kolem, protože předpokládal, že toto auto nebylo obrněné jako chevrolet. Ale co by tím získal? Ti dva Saulovým cílem nebyli. Byl jím Eliot a Saul doufal, že Kastór a Pollux spěchají, aby ochránili svého otce.

A zavedou mě k němu. Už brzy, pomyslel si a běžel zpět k dodávce. Konec se blíží.

Cítil to každíčkým nervem. Už je na dosah.

Nemohl připustit, aby zjistili, že je jim v patách. Musel se držet z dohledu. Kdyby byl na jejich místě, pravidelně by sledoval zpětné zrcátko. Jen ze zvyku, zrovna jak to nyní udělal, aby se ujistil, že on sám není pronásledován, třeba policejní hlídkou. Takové bezpečnostní opatření však mělo své slabiny. Jestliže nemohl připustit, aby ho spatřili Kastór s Pollukem, on sám si zase nemohl dovolit přiblížit se na dohled k nim. V důsledku toho musel dodávku před každým motelem a turistickou chatou, ke které přijel, ukryt, vystoupit a opatrně pátrat po zeleném voze.

Byl to únavný a zdoluhavý proces. Když už prohledal okolí čtvrté chaty, začal se obávat, že ford přehlédl. Tou dobou se už policie určitě dostavila na místo nehody. Dlouhovlasý mladík jim jistě řekl, že mu někdo ukradl dodávku. Už ho bezpochyby hledají.

A co strážní z domova odpočinku? Ti po něm také půjdou. Určitě poslali pro pomoc. Jedinou příznivou okolností je to, že domov odpočinku nemá další helikoptéru. Budou ho muset pronásledovat v autě, ale nakonec sem stejně přijedou.

Jeho touha nabýt svobody se snažila přehlušit potřebu potrestat Eliota. Vzdej se štvance, varoval jej temný hlas. Nemůže se ti podařit objevit starého pána ještě dřív, než dorazí policie nebo strážci. Zkusils to, ale okolnosti stály proti tobě. Naskytnou se další šance.

Ne, řekl si. Když ho nechám uniknout, uteče tak daleko a zakope se tak hluboko, že ho nikdy nenajdu. Nezanedbá po sobě žádnou stopu. Musí to být teď. Jiná šance už nebude.

O třicet minut později, na sedmém místě, které prohledával, tmavě zelený ford konečně našel. Byl to motel, k němuž patřily dvě souběžné řady chatek s parkovištěm uprostřed.

Neónový nápis před recepcí hlásal ROCKY MOUNTAIN INN a zářil mezi lesklými kapkami deště. Ford stál zacouvaný u prostřední chatky v levé řadě. Zavazadlový prostor zůstal otevřený.

Saul ukryl dodávku při silnici a vyšplhal se mezi stromy bičovanými deštěm na zarostlý pahorek poskytující výhled na chatku za foldem. Z úkrytu pozoroval, jak se dveře domečku pomalu otevírají.

Vyběhl Pollux, rychle uložil do zavazadlového prostoru auta kufr, zavřel víko a vběhl zpět dovnitř.

Saul přimhouřil oči. Takže tak se věci mají. Zaskřípal zuby. Dorazil jsem právě včas. Chystají se k odjezdu.

Rychle přemýšlel. Samopal by na tuto vzdálenost nebyl dostatečně přesný. Kdyby zaujal pozici za chatou na opačné straně, než stál ford, mohl by Eliota zastřelit, až vyjde k autu. Ale musí se tam dostat rychle. Objevil krytou úžlabinu, která se svažovala až k motelu. Přelézal spadlé stromy a zvolil si stanoviště za prostřední chatkou v řadě naproti ford.

Děšť byl ještě hustší, temnější a chladnější. Skrčen v úkrytu, čekal a naslouchal, zda se neozve zvuk startovaného silného motoru. A začaly se ho zmocňovat pochybnosti.

Je to příliš snadné, pomyslel si.

Cítil se jako v pasti. Eliot by svému doprovodu nedovolil, aby zaparkoval auto přímo před svou chatkou. Musí cítit, že jsem nablízku. Používají auto jako vnadidlo.

Saul byl však stále přesvědčen, že Eliot tu někde je. Ale v které chatě?

Vzpomínal, co viděl z pahorku nad motelem. Chatíček je celkem dvacet, deset na každé straně. Turisté se kvůli dešti zřejmě rozhodli, že dnes na výlet nepojedou. Jak jinak vysvětlit automobily parkující před čtrnácti domečky? Z šesti volných parkovacích míst byla dvě po obou stranách chaty, u níž stál ford.

Třetí prázdné místo bylo blízko recepcce. Čtvrté pak ve stejné řadě, ale na opačném konci, vpravo vzadu, skoro v lese. Zbývající dvě byla na této straně.

S bolestí v srdci si Saul vzpomněl na hru, kterou s Chrisem rádi hrávali, když byli v sirotčinci. Tu hru jim ukázal Eliot. Říkal jí skořápky.

"Na poutích tak podvodníci obehávají kavky," řekl tehdy. "Hraje se to takto. Vezmete tři prázdné skořápky a srovnáte je do řady. Pod jednu dáte hrášek. Pak několikrát skořápky přehodíte. Co nejrychleji, takto. A teď mi řekněte, pod kterou skořápkou je hrášek?"

Ani Saul, ani Chris tenkrát nezvolili správně.

"Což dokazuje," podotkl Eliot, "že ruka je rychlejší než oko. Jenže já chci, abyste tuto hru cvičili tak dlouho, dokud nebudete pokaždé bezpečně vědět, pod kterou skořápkou se hrášek nachází. Chci, aby vaše oči byly rychlejší než kterákoliv ruka."

Skořápky. Saul vzpomínal a sopil vztekem. Ale teď místo tří skořápek jich zde bylo šest. V které chatce

je ukryt hrášek?

Musel omezit počet možností. Vybral by si Eliot chatku u recepcie blízko silnice? Nejspíš ne. Asi by dal přednost úkrytu tam, kde by byl nejlépe chráněn - uprostřed. Ale co když ani to ne? A co tamta na opačném konci - ta, která je nejbližší k lesu?

Saul zavrtěl hlavou. Je příliš daleko od silnice pro případ, že by se odsud Eliot musel rychle ztratit. Ale přesto. Její odloučenost by byla výhodou v případě boje. Jen málo lidí by zaslechlo rozruch. Znovu cítil, že uvázl na mrtvém bodě.

A co chatky sousedící s tou, u které byl zaparkován ford? Ty byly příliš nasnadě, a proto je Saul vyloučil.

Ale co když Eliot usoudil, že se nejlépe ukryje právě na takto nápadném místě? Složitost problému Saula ochromovala.

Uvázl na mrtvém bodě. Eliot se neukáže, dokud se nebude cítit v bezpečí. Saul se naopak neodhodlá k činu, pokud si nebude jistý, že nevlítne do pasti. Ale Eliot věděl stejně jako Saul, že policie bude nehodu vyšetřovat a zahájí pátrání po ukradené dodávce. Brzy se tedy dá očekávat příjezd policejní hlídky. A stejně tak i strážců z domova odpočinku.

Něco se musí stát, aby se patová situace prolomila. Někdo musí udělat první tah.

Rozhodl se. Bylo to sporné, ale hluboce v duši cítil, že má pravdu. Kam bych se schoval na Eliotově místě já? Tamhle v té chatce, abych nebyl s Pollukem. Chtěl bych vidět, co se stane. V bezpečné vzdálenosti od fordu. Vybral bych si tamhleto.

Když tak alespoň teoreticky zredukoval počet možností na minimum, přemístil se v dešti k zdánlivě prázdným chatkám. Obě ležely vlevo od něj.

"Takže jsi uhodl."

Stařecký hlas zněl přímo děsivě.

Saul se prudce otočil a zacítil do prostoru mezi dvěma chatkami. Byl to šok. Hleděl Eliotovi přímo do tváře. Starý pán stál ukrytý před jednou z prázdných chatek. Teď se ukázal, promočený deštěm.

Tak vyčerpaného a seschlého ho Saul ještě nikdy neviděl. Eliot pokrčil rameny.

"Nuže, na co čekáš? Tak do toho. Střílej."

Saul sice chtěl - celou svou bytostí - ale sám nad sebou strnul úžasem. Protože bez ohledu na to, jak mocný hněv ho popoháněl, nedokázal se přinutit, aby stiskl spoušť.

"Tak co se děje?" zeptal se jeho otec. "Copak jsi celou dobu nechtěl právě toto? Blahopřeju. Vyhral jsi."

Saul chtěl vykřiknout, ale hrdlo se mu sevřelo, že nemohl dýchat. Hrudník se mu stáhl tak silně, až si myslel, že mu rozdrtí plíce.

"Přišel jsi na to," pokračoval jeho otec. "Zatraceně, vycvičil jsem tě opravdu dobře. Vždycky jsem říkal, aby ses vžil do kůže nepřítele, kterého pronásleduješ. A ty jsi uhodl. Vycítil jsi, že budu v jedné z chatek na této straně."

Pršelo tak silně, že si Saul nebyl jistý, zda má tváře vlhké deštěm nebo slzami.

"Ty parchante."

"Nejsem větší parchant než ty. Tak do toho," řekl jeho otec. "Uznávám, že jsi mě porazil. Takže stiskni spoušť."

Saul téměř nedokázal promluvit.

"Proč?" zamumlal chraplavě.

"Copak to není jasné? Jsem starý. Jsem unavený."

"Pořád ještě máte šanci."

"A jakou? Zemřít? Nebo se dívat, jak umírá další z mých dětí? Už je mi z toho zle. Pronásleduje mě příliš mnoho duchů. Fúrie. Když jsem tehdy u řeky chytal ryby a ty jsi přišel, pokusil jsem se ti vysvětlit, proč jsem ty věci, které mi kladeš za vinu, dělal."

"Nemohu vám odpustit, že jste zabil Chrise."

"Neměl jsem tě o to žádat. Zastřel mě." Déšť přilepil Eliotovi řídké šedé vlasy k čelu. "Proč váháš? To není profesionální přístup."

Úplně promáčený černý oblek se Eliotovi dojemně lepil k tělu.

"Tvůj otec ti říká, abys ho zastřelil."

"Ne," zavrtěl hlavou Saul: "Pokud to chcete, měl byste to zatraceně moc jednoduché."

"To je pravda. Chápu. Pomsta nepřináší dostatečné uspokojení, když se člověk, kterého nenávidíš, nestaví na odpor. Výborně. Pokud je to takhle, pak sis nevědomky sám vybral."

Saul a Eliot se vzájemně měřili pohledy.

"Nenavrhují žádné usmíření," pokračoval Eliot, "ale zajímalo by mě, zda by nebylo možné uzavřít válečné příměří. Jsem tvůj otec. Bez ohledu na to, jak moc mě nenávidíš, nás stále spojuje vzájemné pouto. Jako laskavost, jako památku na dny, kdy jsi mě miloval, dovol mi dožít těch posledních pár let v pokoji."

V tom okamžiku ho Saul málem zastřelil. Téměř podlehl pokušení nedopřát Eliotovi to, co chce.

Ale uvědomil si, že již s Eliotem hovoří dost dlouho na to, aby ho Kastór nebo Pollux mohli zabít, zatímco váhá, zcela nekrytý. Eliot tedy skutečně kapituloval.

Ne, tady ne, teď ne, pomyslel si. Nedokázal vystřelit. Ne takto, tváří v tvář, když jeho otec odmítá bojovat.

"Po všem, co jste mě naučil, jsem zklamal."

Jeho otec komicky smutně nadzvedl obočí.

"Anebo jste mně nebyl dost dobrým učitelem," pokračoval Saul. Sklonil samopal. "A možná i to je k něčemu dobré. Jsem hotový. Odcházím. Seru na agenturu. Seru na vás. Známu jednu ženu. Místo abych si tady s vámi hrál, měl jsem s ní odejít."

Jeho otec se zamyslel.

"Nikdy jsem ti to neřekl. Stalo se to v jedenapadesátém. Možná tě někdy napadlo, proč jsem se nikdy neoženil. Víš, musel jsem si vybrat. Agentura, nebo... Nuže, dodnes nevím, zda má volba byla ta správná." Zaduněl hrom. Starý pán se zahleděl na černé převalující se mraky. "Mockrát mě napadlo, co se s ní asi stalo."

V přimhouřených očích se mu zračila teskná touha. Pak se jeho nálada zlomila a zatahat se za oblek.

"Jsme oba směšní," poznamenal pobaveně. "Stojíme tady v dešti. Mladému muži jako ty asi nevádí, když promokne. Ale tyhle staré kosti..." Uchechtl se, jako by se vysmíval sám sobě. "Díky bohu, je to za námi." Napřáhl ruku. Třásla se mu. "Mám v kufříku nějakou whisky. Bylo by na místě připít si na rozloučenou, abychom zahnali chlad."

"Říkal jste nám, že nemáme nikdy pít. Říkal jste, že to otupuje mozek a smysly."

"Nepočítal jsem, že budeš pít se mnou. Ačkoliv, když jsi teď rezignoval, co už na tom záleží?"

"Zvyk je železná košile."

"Já vím, promiň. Bez ohledu na to, jak moc by ses snažil, už nikdy nebudeš normální. To je další věc, která mě straší."

Eliot se utrápeně otočil a vystoupil po schodech na verandu, chráněnou před deštěm úzkou stříškou.

Mávl rukou směrem k chatce za parkujícím fordem. Tam stál ve dveřích nervózní Pollux, ale když uviděl Eliotův signál, svěsil ramena. Po chvíli zašel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Saul svého otce následoval.

"Vzhledem k tomu, že se už asi nikdy neuvidíme," řekl Eliot, "chtěl bych se s tebou podělit o jisté tajemství."

"O jaké?"

"Týká se Chrise a kláštera. Něco se mu tam přihodilo. Myslím, že ti pomůže, když se o tom dozvíš."

Stařec vešel do chaty. Prohrabával kufřík a nakonec vytáhl čtvrtlitrovku whisky. "Někde by tady měla být sklenička. Výborně." Nalil do ní trochu alkoholu. "Určitě si se mnou nedáš?"

Saul k němu netrpělivě přistoupil.

"Co je s Chrisem? Co se stalo v klášteře?"

Varovalo ho pouze slabé zavržení otevřených dveří za ním. Automaticky se předklonil a nahrbil se, aby chránil krční tepny. Stalo se to rychle. Zašustění oděvu, závan větru. Ale nebyl to nůž. Ne, to se zableskla struna. Sněsela se odkudsi shora a jako blesk mu proletěla kolem očí směrem ke krku.

Garota. Taková zbraň se obvykle ukrývá pod límec. Z kapsičky u košile se vytáhnou dvě dřevěná držadla a zaháknou se do oček na každém konci struny. Když pak vrah utahuje smyčku kolem krku oběti, neporeže si dlaně a prsty.

Saul zvedl ruce, aby si chránil hrdlo. Byl to instinktivní pohyb - a byla to chyba.

André Rothberg: K ochraně krku používejte pouze jednu ruku. Druhou musíte mít volnou, abyste mohli bojovat. Jestliže vám struna zachytí obě ruce, jste mrtví.

Saul zkorigoval prvotní impuls a škubnutím si uvolnil levou ruku. Pravá, kryjící hrtan, byla strunou zachycena. Kastór, který se předtím ukrýval za otevřenými dveřmi, teď stál za ním a utahoval smyčku stále silněji.

Saul sotva slyšel Eliotova slova:

"Je mi líto, ale uznáš sám, že ti nemohu věřit. Co když se zítra vzbudíš a rozhodneš se přece jen mě zabít?" Zavřel dveře. "Takto je to lepší. Nebude žádné střelení, žádní vyděšení turisté. Nikdo nebude volat policii. Budeme mít dost času vypařit se. Ale přesto je mi líto, že jsem tě takhle napálil. Miluji tě, pokud ti na tom ještě záleží."

Garota zabíjí dvěma způsoby. Jednak oběť uškrtí, jednak jí rozřízne hrdlo. V nejjednodušší podobě ji netvoří nic jiného než prostá klavírní struna. Lepší typy jsou však spleteny z několika pramenů, pod tlakem utažených, mezi něž jsou vloženy průmyslové diamanty. Pokud se tedy oběti podaří zvednout ruku a zabránit tak smyčce dopadnout přímo na krk, může útočník použít diamantového ostří a prořezat se přes prsty oběti.

A to právě teď začalo.

Saul bojoval. Cítil, jak diamantem opatřená struna přejíždí sem a tam a zařezává se mu do prstů, které si tiskl k hrdlu, aby je ochránil. Diamanty se mu zakusovaly do masa a rozdíraly kosti. Po předloktí mu stékaly proudy krve. A i když ruka sloužila jako nárazník, cítil, jak ho sílící tlak smyčky připravuje o vzduch. Dusil se.

Dveře se otevřely. Vstoupil Pollux a na zlomek vteřiny odvedl Kastórovu pozornost. To poskytlo Saulovi potřebný čas. I když se mu nedostatkem kyslíku točila hlava, předpažil volnou levou ruku, zaťal pěst, pokrčil ji v lokti a udeřil dozadu tak silně, jak dokázal. Úder dopadl na Kastórovu hrud. André Rothberg vytrénoval Saula dobře. Loket rozdrtil Kastórovi hrudní koš. Kosti zapraskaly a protrhly plíce.

Kastór zasténal, povolil sevření a odvrávorál.

Saul neztrácel čas sundáváním smyčky. Zatímco Kastór klesal k zemi, Saul se prudce otočil. V lokti ucítil ostrou bolest a uvědomil si, že ho má zlomený. Na tom však nezáleželo. Rothbergův výcvik byl založen na teorii, že několik částí těla může stále sloužit jako zbraň, i když jsou zraněny. Jednou z nich byl loket. Saul natáhl paži. Nevšímal si bolesti a pokračoval v otočce. Hranou pravé ruky zasáhl Kastórova bratra Polluka do krku. Zranění bylo smrtelné. Pollux neovladatelně klesl v křečích k zemi.

Bylo to neuvěřitelné, ale vzdor masivnímu zranění hrudníku Kastór ještě nebyl úplně vyřízený. Úder dlaní do polámaných žeber ho odhodil dozadu. Roztřásl se v smrtelné agónii a zkolaboval.

Saul si strhl garotu z krku a prudce se otočil k Eliotovi.

"Myslel jsem to vážně. Nakonec bych to stejně nedokázal. Nezabil bych vás."

Eliot zbledl.

"Ne. Prosím."

Saul zvedl samopal, který při rvačce upustil.

"Ne," odmítl zuřivě.

Postoupil kupředu a objal svého otce. Přitiskl ho k sobě zraněnou paží, zatímco druhou zvedl hlaveň samopalu těsně k Eliotovu tělu.

Eliot se svíjel.

Saul jej objímal a přitom stiskl spoušť. Stále ji držel. Samopal rachotil a vyhazoval prázdné nábojnice. Vydával zvuk jako šicí stroj.

A prošíval srdce Saulova otce.

"Stejně jsi nikdy žádné neměl."

Ze Saulových šatů kapala krev. Třesoucí se tělo jeho otce mu vyklouzlo ze sevření.

"Za Chrise," zasténal Saul.

A uvědomil si, že se rozplakal.

Krvácející prsty si ovázal kapesníkem. Kosti, i když rozdrásané garotou, se uzdraví. Bolest byla nesmírná, ale nevšímal si jí. Rychle ze sebe strhal zakrvácené šaty a oblékl si Pollukovy suché džínsy a plátěnou košili.

Měl hodně co dělat. Brzy dorazí strážní a policie. Neměl odvahy vrátit se ke kradené dodávce, takže si bude muset vzít forda, i když ho turisté, vyplašení výstřely, uvidí odjíždět. Klíče od auta našel v Pollukově kapse. Z bezpečnostních důvodů se stejně forda rychle zbaví. Jestli se mu povede dostat se do Vancouveru, pak už se lehce ztratí.

A potom? Policie nebude mít žádné stopy.

Ale co jeho profese? Pořád po něm půjdou. Dokud nebude vědět, že je volný, nemůže se k Erice připojit.

Otevřel dveře chaty a dovnitř vtrhl prudký závan deště. Ohlédl se na Eliotovu mrtvolu. Před chvílí řekl, že je to za Chrise. Zlomeným hlasem teď dodal.

"A za mě."

EPILOG

CO BYLO POTOM

ABÉLARD A HELOISA

Francie, 1138.

Pierre Abélard, bývalý kanovník chrámu Notre Dame, kdysi uctíváný jako největší učitel své doby, přišel o své vysoké postavení kvůli Lásce ke krásné studentce. Heloise. Vykastrován jejím rozrušeným strýcem za to, že ji přivedl do pozeňnaného stavu, a pronásledován žárlivými nepřáteli, dychtivými vyzískat na jeho zneuctění, založil bezpečný dům zvaný Paraclete a pozval Heloisu, tehdy již jeptišku, aby se zde stala představenou ženského kláštera. Kvůli jeho kastraci se již nemohli spojit jako milenci, ale zůstali si hluboce oddáni jako bratr a sestra a sepsali své příběhy. Abélardův popis životních pohrom a Heloisiny dopisy se staly základem pro pozdější legendu opěvující jejich tragickou vášeň. Po opakovaných marných pokusech nabýt znovu bývalé slávy Abélard sklíčen a vyčerpán umírá. Podle některých mu puklo srdce. Tělo, pohřbené na hřbitově převorství Saint-Marcel, bylo v tajnosti exhumováno a dopraveno k Heloise na Paraclete. Tam po více než dvaceti letech smutku zemřela i ona a spočinula v zemi vedle Abélarda. Jejich ostatky byly v následujících staletích několikrát přemístěny, až byly nakonec uloženy k poslednímu odpočinku do hrobky, která nese jejich jméno, na hřbitově Père Lachaise v Paříži. A tam konečně našli věčné odpočinutí.

POD RŮŽÍ

FALLS CHURCH, VIRGINIA (AP) - Včera v noci zničil mohutný výbuch skleník za domem Edwarda Francisca Eliota, bývalého náčelníka kontrašpionáže Ústřední zpravodajské služby. Eliot, nadšený pěstitel růží, byl zavražděn o šest dní dříve, když trávil dovolenou v Britské Kolumbii v Kanadě. Při jeho úterním pohřbu ve Washingtonu jsme mohli být svědky vzácné shody mezi demokratickými a republikánskými zákonodárci, kteří jako jeden muž vyjádřili lítost nad ztrátou velkého Američana. "Po více než čtyřicet let obětavě sloužil své vlasti," prohlásil prezident. "Bude nám bolestně chybět." Podle vyšetřovatelů byla včerejší exploze způsobena obrovskou náloží termitu. "Byl tam neuvěřitelný žár," vyhlásil na tiskové konferenci představitel hasičského sboru. "Co neshořelo na popel, to se roztavilo. Několik hodin jsme se ke skleníku nemohli vůbec přiblížit. Nedokážu si představit, co tam kdo mohl chtít zničit. Pokud vím, byly tam jen nádherné růže, některé z nich mimořádně vzácné, snad jen jedna od každého druhu. Nedává to žádný smysl."

Záhada se stala ještě tajemnější poté, co požárníci prohledávající spáleniště objevili pod skleníkem uzamčený ocelový sejf. Pracovníci CIA ve spolupráci s FBI oblast neprodyšně uzavřeli.

"Trvalo nám celou noc, než jsme ho otevřeli," prohlásil jejich mluvčí. "Žár z termitové nálože úplně roztavil zámky. Nakonec jsme museli trezor rozřezat. Byl používán k ukládání dokumentů. Ale to je vše,

co víme, protože je nemožné určit, co tyto listiny obsahovaly. Žár pronikl stěnami trezoru a dokumenty byly spáleny na prach."

VYKOUPENÍ

Saul vyhazoval hlínu na hromadu vedle příkopu a vychutnával tíhu lopaty ve svých rukou. Pracoval již několik hodin a tělesná námaha, doprovázená potůčky poctivého potu, jej naplňovala radostí. Erika jistou dobu kopala vedle něho a pomáhala příkop rozšířit, ale pak se v domku rozplakalo dítě a ona je odešla nakojit. Zadělala těsto, splekla je do copánků a upekla chalah, který se o sabatech jí místo chleba. Sledoval ji pohledem, když kráčela k domku. Byl postaven z betonových bloků a bíle natřený, stejně jako ostatní obydlí v osadě. Saul se usmíval obdivem nad její silou, důstojností a půvabem. Nebe bylo tyrkysově modré, slunce rozžhavené doběhlo. Utřel si čelo a dal se znovu do práce. Až sít zavlažovacích kanálů dokončí, zasadí sem zeleninu a vinnou révu. A pak počkají, zda Bůh vykoná svůj díl práce a sešle déšť.

Přišli s Erikou do této osady, ležící severně od Beersheby a pouštní oblasti, před šesti měsíci, těsně předtím, než se dítě mělo narodit. Původně chtěli pomáhat rozšiřovat hranice své vlasti, ale mezinárodní spory je připravily o iluze, a tak se usadili mimo sporná území, na něž si kladli nároky Arabové, a raději začali rozvíjet svou vlast dovnitř, nikoli ven. Ale hranice nebyly nikdy daleko. Stále bylo nutné počítat s neočekávaným útokem, takže se Saul měl na pozoru a všude s sebou nosil zbraň. Vedle příkopu ležela automatická puška.

Pokud se týká sankce, domníval se, že si zajistil bezpečí. Podle pravidel ho měly zpravodajské služby neustále stíhat, a tak poté, co potrestal Eliota, kontaktoval svou mateřskou organizaci spolu se zástupci MI-6 a KGB. Odhalení spiknutí, do něhož byli zapojeni nástupníci původní Abélardovy skupiny, postačovalo k tomu, aby byl vzat na milost. Všichni cítili hořké uspokojení z toho, že jejich podezření, pokud se týká vnitřní sabotáže nejrůznějších operací, bylo potvrzeno. Byly učiněny kroky k nápravě škod, kterou Eliot a jeho skupina svou činností způsobili, a neklidný svět se vrátil do normálních kolejí. Saulova mateřská organizace však požadovala další gesto dobré vůle, než Saula úplně zprostita viny. Saul se zeptal na dokumenty, na Eliotovu sbírku skandálů, jichž používal k vydírání, které ho drželo u moci. "Ale nikdo přece neví, kde ty dokumenty jsou," odpověděli mu. "Ne, já to vím," namítl Saul. Myslel na ně od té doby, co se o nich Hardy poprvé zmínil. Kde je mohl Eliot schovat? Snaž se vžít do jeho mysli. Kam bych je ukryl já, kdybych byl na jeho místě? Byl to člověk posedlý slovními hříčkami. Kdo a proč se scházel sub rosa, pod růží? Jiný úkryt si starý pán zvolit nemohl. Saul odmítl dokumenty vydat, aby je nemohl zneužít někdo jiný, a navrhl kompromis. Vyhodil skleník do vzduchu a dokumenty zničil. Prezident, vzdor veřejné chvále zesnulého Eliota, pocítil nesmírné ulehčení.

Ale pravidla sankce měla platit bez výjimky. Saul obdržel pouze neoficiální imunitu. "Dohodli jsme se, že se budeme dívat na druhou stranu," řekl mu vysoce postavený pracovník zpravodajské služby. "Pokud se řádně zahrabete a nebudete zvedat hlavu, slibujeme vám, že vás nebudeme hledat."

A to Saulovi stačilo. Jako Candide do své zahrady vzdálil se i on ze světa a těšil se z příjemného vyčerpání z manuální práce při kopání zavlažovacích kanálů. Přemýšlel o hrobě, který si Chris vykopal v Panamě. Teď přinese obrácení země život, ne smrt. Avšak zvyk je železná košile. Když se nezabýval zvelebováním domova pro Eriku, jejich syna a sebe, učil mládež z vesnice sebeobraně pro případ, že by osada byla někdy napadena. Byl koneckonců především bojovník, a i když svou profesi opustil, mohl svého nadání vhodně využít. Pokládal za ironii osudu, že hodně hochů, které trénoval, bylo sirotky, adoptovanými celou vesnicí. V tomto případě považoval ovšem svou činnost za ospravedlnitelnou. Ale když vyhodil další lopatu hlíny z příkopu, uvědomil si, že Eliot měl také pocit, že to, co dělá, je plně ospravedlnitelné.

Věřil, že pomsta mu přinese uspokojení. Místo toho jej naplnila výčitkami, které ho neustále pronásledovaly. Láska, kterou celý život cítil, se nedala jen tak zavrhnout - bez ohledu na to, jak byla pochybná - stejně jako nemohl zavrhnout svou lásku k Chrisovi. Nebo lásku k Erice. Kdyby se tak všechno vyvíjelo jinak. Ve svých temnějších chvílích se Saul zamýšlel sám nad sebou. Uvažoval, zda by

nebylo bývalo lepší do nekonečna prodlužovat napětí panující v domově odpočinku. Věčný trest. On a Eliot navždy polapeni pod jednou střechou. Svázání pouty nenávisti.

A lásky.

Ale pak se Saulova nálada rozjasnila. Pohlédl na široké teplé nebe a ucítil ve vzduchu příslib deště. Zaposlouchal se, jak Erika promlouvá k jejich dítěti v jejich domě, v jejich domově. Dusil se láskou. Opravdovou, tak rozdílnou od zvráceného citu, který v něm vytvořil Eliot, a pochopil, že se jeho otec mýlil. "Bez ohledu na to, jak moc by ses snažil, už nikdy nebudeš normální." To byla jedna z posledních věcí, které mu otec řekl. Ty všiváku, mýlil ses. A Saul, který byl svým způsobem celý život sirotek, se radoval při pomýšlení, jakým otcem bude svému synovi.

Saul měl žízeň. Nastávala nejteplejší část dne. Odložil lopatu, vzal pušku a zamířil k domovu. Vevnitř byl příjemný stín. Saul nasál vůni pečiva připravovaného na zítřejší den, přistoupil k Erice a políbil ji.

Nádherně voněla cukrem, moukou, solí a kvasnicemi. Pevně ho objala silnými pažemi, schopnými bleskurychle zaútočit a zabít. Saulovi se stáhlo hrdlo.

Z hliněného hrnce se napil studené vody, utřel si ústa a přešel na druhou stranu místnosti, aby se podíval na svého syna, přikrytého v kolébce. Přátelé z osady si zprvu neodpustili několik poznámek kvůli jeho jménu.

"Co se vám na něm nelíbí?" zeptal se tehdy Saul. "Myslím, že je to dobré jméno."

"Christopher Eliot Bernstein-Grisman?"

"No a?"

"Napůl křesťan, napůl Žid?"

"Chris byl můj přítel. Dalo by se vlastně říct, že to byl můj bratr."

"No jistě. Chris Grisman. Až začne chodit do školy, spolužáci budou mít radost. A co Eliot?"

"Kdysi jsem si myslel, že je to můj otec. Teď si nejsem jist, čím mi vlastně byl. To nevadí. Jsem tím, co ze mě udělal."

Přátelé nechápali, ale Saul tomu s bolestí v srdci také nerozuměl.

Ale ještě více než jménu chlapce věnovali přátelé z osady pozornost něčemu jedinečnému, co stálo před domkem Bernsteinových-Grismanových. Říkali, že jim to připadá jako zázrak.

Znamení seslané Bohem, zvěstující, že osadě se dostalo požehnání. Jak jinak si to měli vysvětlit?

Člověk (s pohnutou minulostí, jak se po osadě šeptalo, a ne bez respektu), který nikdy v životě nic nevypěstoval? A v tak neúrodné půdě?

Velká černá růže.